

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COMEBACK

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

REBECCA JENSHAK

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GERİ DÖNÜŞ

HOLLAND KARDEŞLER

KİTAP 3

REBECCA JENSHAK

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

1. Sabrina
2. Archer
3. Sabrina
4. Archer
5. Sabrina
6. Archer
7. Sabrina
8. Sabrina
9. Sabrina
10. Archer
11. Sabrina
12. Okçu
13. Sabrina
14. Archer
15. Sabrina
16. Archer
17. Sabrina
18. Archer
19. Sabrina
20. Archer
21. Sabrina
22. Archer
23. Sabrina
24. Archer
25. Sabrina
26. Archer
27. Okçu
28. Sabrina
29. Okçu
30. Archer

31. [Sabrina](#)
32. [Sabrina](#)
33. [Archer](#)
34. [Okçu](#)
35. [Sabrina](#)
36. [Okçu](#)
37. [Sabrina](#)
38. [Okçu](#)
39. [Okçu](#)
40. [Archer](#)
41. [Sabrina](#)
42. [Archer](#)
43. [Okçu](#)

[Epilog](#) —

Sabrina

[Rebecca Jenshak'ın Diğer](#)
[Eserleri Yazar Hakkında](#)

© 2025 Rebecca Jenshak

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Rebecca Jenshak

www.rebeccajenshak.com Kapak

Tasarımı: Lori Jackson Designs

İllüstrasyon: Sarah Jane

Düzenleme: Rebecca, Fairest Reviews Editing Services Düzeltme: Sarah,

All Encompassing Books

Bu eser, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Eserde geçen isimler, karakterler, yerler veya

olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişi, yer veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüf veya kurgusal olup, yazarın sorumluluğu altında değildir.

YAZARIN NOTU

Comeback'i satın aldığınız için teşekkür ederiz. Archer ve Sabrina'nın hikayesini beğeneceğinizi umuyoruz.

Comeback, hikaye boyunca Amerikan İşaret Dili'ni kullanmaktadır. ASL, yazılı ve sözlü İngilizce'den farklı kendi sözdizimi, gramer kuralları ve yapısına sahiptir. Kurguda işaret dilini doğru bir şekilde nasıl yazacağına dair farklı görüşler vardır.

Çoğu zaman karakterlerim aynı anda hem işaret diliyle hem de konuşarak iletişim kuruyor. Bu durumlarda tırnak işaretleri ve italik yazı kullanmayı tercih ettim. Karakterler işaret diliyle iletişim kurarken konuşmuyorsa, sadece italik yazı kullanıldı.

Ayrıca, bu süreçte bana yardımcı olan herkese teşekkür etmek istiyorum. Archer'ı, onun yolculuğuna sadık kalarak, şefkat ve özenle yazmaya çalıştım. Herhangi bir hata varsa, bu benim hatamdır ve benim deneyimlerime veya danıştığım kişilerin deneyimlerine dayanmaktadır.

SABRINA

Asansörden iner inmez partiden gelen müziği duyabiliyorum. Ağır bas sesleri koridora yayılıyor ve duvarları titretiyor. Zaten gergin olan sinirlerim ritimle birlikte zıplıyor ve şampanya şişesini daha sıkı tutuyorum.

Bir derin nefes. İki.

Telefonumu çıkarıp daire numarasını dört kez kontrol ediyorum. Oyalanıyorum. Numarayı ezberlemişim ve ezberlememiş olsam bile, müziğin sesinden kardeşimin dairesi hangisi olduğu belli.

Endişeme rağmen, içimde bir heyecan dalgası yükseliyor. Bir kardeşim var. Hâlâ tam olarak inanamıyorum. Brogan Six, geçen yıl çaylak sezonunda tüm ülkeyi büyüleyen Maverick'in yıldız oyuncusu, *benim* kardeşim.

Biyolojik ailemi aramaya karar verdiğimde, bunun beni buraya, profesyonel futbolcularla dolu bir apartmanın üç metre uzağına getireceğini hiç düşünmemiştim.

Bir adım daha atıyorum. Botlarım parke zeminde tıklıyor. Kesinlikle yanlış bir seçim olan botlar. Çok uğraşıyormuşum gibi görünüyor. Çok uğraşıyormuşum gibi *hissediyorum*.

Bir kez daha derin bir nefes alıyorum. Şimdi gitmezsem, asla gitmeyeceğim.

Genelde partilere gitmek için heyecanlanan bir kadın değilim, ama bu çok önemli bir olay.

Brogan beni hayatına kollarını açarak kabul etti. Ve onu gerçekten seviyorum. Kardeşim olmasa bile, arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Eğlenceli ve sıcakkanlı biri. Küçük bir kızken, evde sıkılıp kardeşimin olmasını dilerken, sırlarını paylaşabileceğim ve eğlenceli dans rutinleri uydurup yapabileceğim bir kız kardeşim ya da beni koruyup, onunla ve arkadaşlarıyla spor yapmaya ya da kale inşa etmeye götürecek bir erkek kardeşim olsaydı nasıl olurdu diye hayal ederdim.

Kız kardeşi olmasını çok daha fazla istemiş olsam da, Brogan hayalimdeki erkek kardeşi. Artık bana göz kulak olmasına ihtiyacım yok, ama beni hayatına dahil etmeye çalışması benim için çok

bana çok şey ifade ediyor.

Elimi kaldırıp kapıyı çalmak için uzandım, ama kapı ben dokunmadan açıldı. Adam ilerliyordu, kapının diğer tarafında birinin durduğunu hiç beklemiyordu. Son anda beni gördü ve bana çarpmamak için çevik bir adım attı, ama yine de kapıyı benim için açık tutmayı başardı. Sanırım centilmenlik hala ölmemiş.

"Hey, özür dilerim." Bakışları üzerimde dolaşüyor, onu tanımam için bana zaman veriyor.

onu

tanı Archer Holland.

mak Mavericks'in geniş alıcı oyuncusu, 1,80 metre boyunda, sert ve zayıf kaslı bir için adam.

zam

an

verdi

. yakışıklı, keskin çenesi ve ifade dolu ela gözlerini çevreleyen uzun, koyu kirpikleri var. Şu anda beni, benim onu incelediğim gibi inceliyor.

Kim olduğumu anlaması birkaç saniye sürer ve bu süre içinde tüm tavırları değişir. Mutlu, neşeli ifadesi kaybolur ve yerine şaşkınlık ve tiksinti karışımı bir ifadeyle bana bakar.

"Burada ne arıyorsun?" Sert sesi tenimde bir ürperiti yaratarak omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi.

Kardeşimin en iyi arkadaşı ve oda arkadaşı, sanki partilere davetsiz gitmek benim tam zamanlı işimmiş gibi bana bakıyor. Yüzümdeki gülümseme bir an için sönüyor.

"Bu senin standart selamlama şeklin mi?" diye soruyorum, bu ana biraz mizah katmaya çalışarak, çünkü cidden, ne oluyor ya?

O yerinden kıpırdamadı, ama sesi biraz daha kibar bir tonda sordu: "Brogan burada olduğunu biliyor mu?"

"Henüz değil, ama beni içeri alırsan öğrenir." Onun etrafına bakıyorum. Ya da bakmaya çalışıyorum. Uzun ve geniş, kapının çoğunu kaplıyor. Ve hala kıpırdamıyor.

Onu göremiyorum, ama şimdi içeride kardeşimin sesini duyabiliyorum. Konuştuğunda veya güldüğünde sesi çok uzaklara ulaşan bir sesi var, ki ikisini de çok sık yapıyor. En iyi arkadaşının aksine.

"Cidden Sabrina, şehre döndüğünü biliyor mu?"

Şimdi sıra bende şaşırmak. Brogan'ın sürekli benim hakkımda konuştuğunu düşünmüyorum, ama Archer'a bu gece geleceğimi söylediğini varsaymıştım.

"Evet, ve beni davet etti." Şampanya şişesini sanki bu bir kanıtmış gibi kaldırıyorum.

Bu cevap hoşuna gitmedi. Kaşları çatıldı ve sert bakışlarının yerini bir anlık belirsizlik aldı.

"Ne zaman döndün?"

"Üç hafta önce." Sinirli bir nefes verdim. "Sorun ne?"

Bu zor bir soru. Archer'ın benimle her zaman bir sorunu olmuştur. Bana güvenmiyor. Tam nedenini bilmiyorum, ama onu ilk gördüğüm andan beri bu çok açıktı.

"Daha fazla bira alacağını sanıyordum." Yeni bir ses dikkatimi Archer'ın somurtkan yüzünden çok daha dostça bir yüze çevirir.

Merrick Thomas beni görünce gülümsüyor. Hiç tanışmadık ama ailem Mavericks'in büyük hayranları olduğu için onu hemen tanıdım. Archer'dan daha iri ve daha korkutucu olmalı ama şu anda sadece biri bana dik dik bakıyor ve o da Merrick değil.

"Sen Sabrina olmalısın," diyor Merrick.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

Bana utangaç bir gülümseme atıyor ve koyu teninin altında kızardığına yemin edebilirim. "Brogan senden bir iki kez bahsetmişti."

Tamam o zaman. Merrick gibi birinin *beni* tanınması garip bir duygu.

Merrick, Archer'ı dirsekler ve Archer sonunda öfkeli bakışlarını benden

ben

den. "Sen onun yerine gidebilir misin?" Archer takım arkadaşına sorar.

Merrick ikimizi de süzdükten sonra başını sallar. "Tabii. Ne

"Teşekkürler." Archer sonunda Merrick'in geçmesi için yol açar ve ben de

"Teşekkürler." Archer sonunda Merrick'in geçebilmesi için kenara çekilir ve ben de bu fırsatı değerlendirip onun yanından geçip giderim.

Eşiği geçerken gürültü beni yutar, ama Archer'ın sesi bir şekilde yine de gürültüyü delip geçer. "Bekle."

Beklerim, ama sadece onun da dairesi olduğu için.

Yavaşça ona dönerek yüzünü görüyorum. Siyah tişört, kot pantolon ve spor ayakkabı giymiş. Sol kolundaki tişörtün kollarından bir dövme görünüyor. Bunu ilk kez fark etmiyorum, ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Nedenini açıklayamıyorum, ama onu görmek Archer'ın kim olduğu bulmacasının bir parçasını çözebilirmiş gibi geliyor. O benim için bir gizem.

Brogan ve Archer en iyi arkadaşlar, kardeşimden duyduğuma göre çocukluktan beri. Ama neredeyse bir yıldır Brogan'ı tanıdıktan sonra bile

Brogan hakkında pek bir şey öğrenemedim. Tabii, benden hoşlanmadığını saymazsak.

Belki de Brogan'ın zengin ve başarılı bir futbolcu olduğu için onunla bir ilişki kurmak istediğimi düşünüyor. Bu çok komik. Brogan normal bir erkek ve normal arkadaşları olsaydı, bu kadar korkutucu olmazdı. Mesela bu geceyi ele alalım. Profesyonel sporcuların partisine girmek çok korkutucu. Özellikle de içlerinden biri beni burada istemediğini bu kadar açıkça belli ediyorsa.

Elini saçlarının arasından geçirirken, her iki kulağında da taktığı işitme cihazını görebiliyorum. *Kahretsın. İşaret dilini kullanmayı unuttum.* Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Archer sağır, ama Brogan, işitme cihazlarının algılayamadığı her şeyi dudak okuma konusunda çok iyi olduğunu söylüyor. Yine de, nasıl yapıldığını bildiğim için her zaman işaret dili kullanmaya çalışırım. Bir süredir kimseyle işaret dili kullanmadığım için paslanmışım, ama biraz pratik yaparsam tekrar öğreneceğimi biliyorum. Archer sohbet etmeye pek istekli görünmüyor ama.

Bana bakarken çenesini sıkıyor. Ne söylemek istiyorsa, yüksek sesle adımı çağıran bir ses tarafından kesiliyor.

"Sabrina!" Brogan iki kolunu da kaldırmış, dikkatimi çekmek için el sallıyor. Tüm parti benim tarafıma bakıyor ve saçlarımla uyumsuz, çirkin bir kırmızı reнге dönüşmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Merhaba." Brogan partiden geçip bana ulaşmak için ilerlerken, ben de bir elimi garip bir şekilde kaldırıyorum. Beni kucaklayıp ayaklarım yerden kesilene ve bir daire çizene kadar durmuyor.

"Vay canına," diyorum, gergin bir kahkaha atarak. "Bu kıyafet dönerek sarılmaya pek uygun değil."

Gülerek beni yere indirir ve ben de eteğimi düzgün bir seviyeye indiririm. Brogan'ın takım arkadaşlarını sadece boylarına bakarak kolayca ayırt edebilirim, hepsi uzun ve kaslıdır, ama aralarında daha kısa ve ince bir kadın gördüğümde rahat bir nefes alırım. Yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle, tereddüt etmeden bana doğru gelir ve nişanlısının yanına geçer.

"Gelmişsin!" London, birbirimizi bir yıldan az süredir tanıdığımız halde, sanki ömür boyu tanıştıyormuşuz gibi bana sarılır. Geri çekildiğinde gülümsemesi sönükleşir. "Özür dilerim. Sarılmayı sever misin? Heyecanlandım. Seni görmek çok güzel."

Sarılmayı seven biri olmasaydım, bunu itiraf etmek için çok kötü bir zaman olurdu.

"Evet, sarılmayı severim ve ben de seni gördüğüme sevindim." O gözle görülür şekilde rahatladığında, içimden küçük bir kahkaha kaçır. "Bu..."

"Çok kalabalık, değil mi?" Elimi tuttu. "Merak etme. Alışırısın."

Ben kesinlikle utangaç biri değilim, ama bu oda biraz ürkütücü.

"Bu senin için." Diğer elimdeki şampanyayı uzattım. "Nişanınız için tebrikler."

London'ın yüzü yumuşar. "Bu çok nazik. Başka bir şey almana gerek yoktu. Zaten çiçek göndermiştin."

"Annem bana partilere asla eli boş gitmememi söylerdi," diye itiraf ettim.

"Teşekkürler. Kutlama yapabilmemiz için bunu açacağım," diyor ve beni Brogan'la oturma odasında bırakıyor. Büyük bir ada mutfağı odadan ayırıyor.

"Bu harika," diyor Brogan. "Nişanı ve senin şehre dönüşünü kutlayabiliriz. Şampanya dışında içmek istediğin bir şey var mı?"

"Oh, uh, ne olursa olsun. Ben kolay biriyim."

Yine utanıp kızarıyorum. Dudakları bir tarafta kıvrılıyor, ama *kolay bir kız olduğum* yorumuna kanmıyor. Belki de bir erkek kardeşin böyle bir yorum yapması gariptir. Ne bileyim ki?

Onu takip ederek, tezgahın üzerinde içki şişelerinin dizili olduğu mutfağın diğer tarafına geçiyorum.

"Nasılsın? Ne yapıyorsun?" Brogan buzdolabına doğru ilerlerken sorar. Archer da mutfağa geri dönmüştür. Tezgaha yaslanarak parmaklarında bir bira tutar ve yüzünde aynı onaylamayan ifadeyle beni izler.

Brogan bana bira ikram ediyor, ben de kabul ediyorum.

"İyiyim." Bakışlarımı kardeşime odaklarım, ölümümü planlayan adama değil. "Hâlâ yerleşmeye çalışıyorum ama geri döndüğüme seviniyorum. Sen nasılsın? Düğün ne zaman? Senin adına çok heyecanlıyım."

London üç kadeh şampanya ile yaklaşırken yüzü aydınlanır. İki kadehi alır, birini bana uzatır ve sonra kolunu London'ın beline dolamıştır. "Benimle evlenmeyi kabul ettiğine inanabiliyor musun?"

"Hayır," mutfakta takılan diğer adamlardan biri, sanırım Tripp, yüksek sesle söyleyerek herkesi güldürdü.

"Düğün tarihi belirlediniz mi?" Farkında olmadan bakışlarım yine Archer'a kayıyor, o hala somurtuyor. Gözlerimi kaçırıyorum, ama Archer'ın bakışlarının ağırlığını hissedince yüzüm

Archer'ın bakışlarının ağırlığını hissedince kızarır. Sanki adamın lazer ışını gibi gözleri beni o anda yakıp kül etmek istiyor gibidir.

"Henüz değil," diyor London. "Büyük bir düşün istemiyorum."

"Sadece kutlamak için büyük bir parti," diye ekler Brogan, sonra yüzündeki ifade daha ciddi bir hal alır ve bana, "Sen de geleceksin, değil mi?" diye sorar.

"Partiye mi? Tabii ki."

Çocukça bir gülümsemeyle kadehini havaya kaldırır. "Seni görmek güzeldi. Şerefe."

Birisi şampanyayı dağıtmış olmalı çünkü birkaç kişi daha şampanya kadehi tutuyor ve ben Brogan'ın kadehine kadehimi tokuşturduğumda, hepsi "Şerefe" diyor ve aynı anda içiyorlar.

"Artık kalıcı olarak bu şehirde mi kalacaksın?" diye sorar Brogan.

"Evet. Umarım öyle olur. Hala kalacak bir yer ve dans stüdyom için kiralayacak bir yer bulmam gerekiyor, ama evet, planım kalmak."

"Çok sevindim. Artık daha sık görüşebiliriz. Bir kız kardeşim olduğu fikrine alışmıştım, ama sonra altı ay boyunca yoktun."

Bir suçluluk duygusu içimi kaplar. Tanıştıktan kısa bir süre sonra, veda etmeden şehirden ayrılmıştım. O anda düşünmemiştim, ama düşünseydim, onun bu kadar incineceğini tahmin edemezdim. Açıklamak için ağzımı açarım, ama bu bir parti ve o çok mutlu görünüyor, bu yüzden ona gülümserim ve sözlerinin etkisini hissetmesini sağlarım. "Çok isterim."

Oturma odasında mutlu çığlıklar yükseliyor ve sonra benim uyluklarımdan daha büyük pazıları olan iki adam şakacı bir şekilde birbirlerini itmeye başlıyor.

"Belki bazen benim evimde," diye öneriyorum. Bir evim olduğunda.

"Kırılabilir bir şey bırakmadığımızdan emin olayım." London kaosa doğru yönelir. O benden daha cesur.

O gülümser. "Her zaman bu kadar kaotik değildir. Genellikle sadece ben ve Arch oturup video oyunu oynarız. Öyle değil mi?"

Brogan, buzdolabından bir bira daha çıkaran Archer'a döner. Brogan konuşmadan ona işaret eder. Archer, bira kapağını açıp cebine koyarken başını sallar. Her hareketi not alırım. Neden cebine koyuyor? Atmak için çok mu tembel? Bira kapağı sanatı için mi saklıyor?

"London taşındığından beri, video oyunları daha az, her döndüğümde mutlu çifti öpüşürken izlemek daha fazla." Archer gülümsüyor, sanki çok da umursamıyor ve aslında Brogan için mutluymuş gibi. Bu adamı anlamak çok zor.

"Sanki sen konuşacak kişiymişsin gibi." Brogan bana bakar. "Eve geldiğimde kaç kez Ariana Grande dinlediğini sayıyorum."

"Ariana Grande'yi seviyorum," diyorum, sonra bunun arkasında başka bir anlam olması gerektiğini fark ediyorum.

"Birini eve getirdiğinde ilk dinlediği şarkı bu. Yemin ederim, onun sesini her duyduğumda havaya giriyorum."

Archer'ın dudakları, tüm yüzünü değiştiren bir gülümsemeye dönüşür. Beklediğim sinirli pislik ortadan kaybolur ve onun yerine, gerçek kişiliğini yansıtan bir anlık görüntü belirir. Herkesi nefret etmeyen kişi. Sadece beni.

Biri Brogan'a bağırır ve kardeşim başını çevirip sesin kaynağını arar. Archer ve ben birbirimize bakarız, ikimiz de konuşmaz. Ariana Grande neden diye merak etmekle meşgulüm. Ve ne tür kızlardan hoşlanıyor? İnternette biraz araştırma yaptım ve sosyal medyada pek aktif olmadığını gördüm. Son paylaşımı neredeyse bir yıl önce, Mavericks'e ilk katıldığında yapılmış. Fotoğrafların çoğu kendisi, takım arkadaşları ve kardeşleri. Kızların olduğu fotoğraflar ise daha çok tesadüfi gibi görünüyor.

"Bir dakika izin ver," diyor Brogan, elini hafifçe dirseğime koyarak. "Hiçbir yere gitme. Her şeyi öğrenmek istiyorum."

Ben cevap veremeden gitmiş, beni Archer ile yalnız bırakmış. Şampanyamdan bir yudum daha alıyorum ve kendimi toparlamak için bir süre ona bakmamaya çalışıyorum. Yemin ederim, normalde kendime güvenen ve özgüvenli biriyim, ama bu ortam bir kızı gerçekten altüst ediyor. Burada bir oyun oynamak istediğimden değil. Sadece kendimin uysal bir versiyonuna dönüşmek istemiyorum.

"Geri döndüğüne sevindi," diyor Archer. Bana konuşmasına gerçekten şaşırdım. Küçük zaferler, sanırım. Yine de bana her baktığında kaşlarını çatıyor.

"Evet. Ben de öyle." Bu sefer konuşurken işaret dilini kullanmayı hatırlıyorum. "Bunu yapmana gerek yok," diyor.

Tanrım. Bu adamla kazanmak imkansız.

Çenesi titriyor. "Bu sefer kalmayacaksan, ona dürüst olmalısın. Umutlanıp sonra yine kaçmanı istemiyorum."

Ağzım açık kalır. Tamam, teknik olarak evet, sanırım ona öyle göründü, ama gerçekte durum bundan çok uzak.

Dürüst olmak gerekirse, kimseye yaşatmak istemeyeceğim berbat bir altı ay geçirdim. Hayatımı askıya alıp eve dönmek istediğimden değil. Lake City'yi seviyorum. Bu kasaba, büyüdüğüm yerden çok daha eğlenceli ve heyecan verici. Ama aile her şeyden önce gelir. Archer'a bunu açıklamaya çalışmıyorum bile. Benim hakkımda kararını çoktan vermiş olduğu belli ve onunla on raunt dövüşecek enerjim yok.

"İlginize teşekkürler, ama bu gerçekten sizi ilgilendirmez." Onu geçmek için sola adım attım, ama Archer daha hızlıydı. Önüme geçti, göğsü benimkine birkaç santim uzaklıktaydı. O kadar yakındı ki, kolonyasının kokusunu alabiliyor ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Yüzünde acı dolu bir ifade var ve ela gözleri tedirginlikle dönüyor. "Onu hayal kırıklığına uğratan çok insan oldu. Sen de aynısını yapacaksın, şimdi yap ve bitir gitsin. Sürekli onu hayal kırıklığına uğratacaksın, onun hayatında olmak istiyormuş gibi davranma."

Sonunda ne demek istediğini anlıyorum. Ben evlatlıkken, Brogan biyolojik ailemizle büyüdü. Ve onlar pek de iyi insanlar değildi. Ayrıntıları pek bilmiyorum, ama sevgi dolu ve şefkatli bir ortamda büyüdüğüm için ne kadar şanslı olduğumu anlamam için bu kadarı yeterli.

"Ben kaybolmadım," diyorum. "Gittim çünkü..." Kendimi durduruyorum. Canı cehenneme. Benden nedenlerini zorla öğrenemez. Ama onun da benden nefret etmesini istemiyorum. Brogan'ı koruyor, bunu anlıyorum. "Onu yüzüstü bırakmayacağım."

Hareket etmiyor, ama etkileyici çenesini ileri geri hareket ettiriyor. "O zaman kalıyorsun?"

Benden ne söz vermemi istediğini bilmiyorum. Onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı mı? Her zaman burada olacağımı mı? Bunu yapmayacağım. Hayatta her şey olabilir. Hayat karmaşıktır. İnsanlar sizi hayal kırıklığına uğratar, bazen kasten, bazen de tesadüfen. Hiçbir şey garanti değildir.

"En azından bu gece için."

"Hey." London aramıza girer.

Eminim iki boksör gibi görünüyoruz. Onun yakışıklı yüzüne yumruk atmak kendimi daha iyi hissettirebilir.

"Konuşmak istiyorum," diyor ve beni Archer'dan uzaklaştırıyor. Beni adanın önündeki boş bar taburelerine sürüklüyor. Oturduğumuzda, koyu renkli kaşlarını hafifçe kaldırarak bana gülümsüyor. "O neydi öyle?"

"Ne?" Aptal rolü yapıp biramdan bir yudum alıyorum, ardından şampanyadan bir yudum. Elimde iki içki olması hiç bu kadar mutlu etmemiştir, ama ikisi birbirine pek uymuyor.

"Onu yumruklayacak ya da öpecekmişsin gibi görünüyordu."

"Eğer tek seçenek buysa, ilkinizi seçerim."

O gülüyor ve benim tedirginliğim kayboluyor. London bana Archer hakkında başka soru sormuyor. Bunun yerine, ben ayrıldığımdan beri aralarında olan biten her şeyi anlatıyor. Onu özlemişim ve bu şekilde konuşmak, etrafımızdaki partiyi neredeyse unutturuyor.

Ta ki Brogan, takım arkadaşlarından bazılarını da yanına alarak bize katılana kadar. Archer da dahil. Hepsi, Archer'ın dudaklarını okuyabileceği şekilde durduklarını fark ettim.

"Flagstaff'ta bu kadar uzun süre ne yapıyordun?" diye sorar Brogan. "Buraya taşınmak için eşyalarını almaya gittiğini sanıyordum, ama bu aylar önceydi."

Planım öyleydi ama hayat araya girdi.

"Önce birkaç şeyi halletmem gerekiyordu. Düşündüğümde uzun sürdü." Zayıf bir gülümsemeyle Archer'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum. Brogan'a bilerek yalan söylediğim için bana inanmayan bir bakış atıyor. Neden böyle bir şey yapayım ki?

Yine de, eğer bu doğruysa ve hepsi benim her an ortadan kaybolabilecek güvenilirmez biri olduğumu düşünüyorsa, bunu düzeltmek istiyorum. Archer için değil, Brogan için.

"Ama artık taşındım."

"Nerede kalıyorsun?" Brogan sorarken, London da "Hala Lilac Lounge'da dans ediyor musun?" diye soruyor.

"Bir arkadaşım, bir yer bulana kadar kanepesinde kalmama izin veriyor. Apartmanı olan bir stüdyo bulmayı umuyorum, ama şu ana kadar bu zor görünüyor. Ve evet..." London'a bakıyorum. "Bir ara uğramalısın. Orada sadece kafeslerde dans eden kızlar yok. Erkekler de var ve atmosfer oldukça havalı."

Brogan onaylamayan bir ses çıkarır ama London'ı sahiplenircesine kolunu onun omzuna atarken sırtarak gülümser.

"Kulağa eğlenceli geliyor." London'ın gözleri parlıyor. "Kızlar gecesi falan planlayalım."

"Bunu çok isterim." Olivia ve diğer iş arkadaşlarım dışında, burada henüz çok fazla insan tanımıyorum ve London'ı şimdiden sevdiğimi biliyorum. Eğlenceli ve zeki biri ve kardeşimle evlenmeseydi bile arkadaş olacağımızı düşünüyorum.

"Birinin kanepesinde mi yatıyorsun?" diye sorar Brogan.

"O bir arkadaşım."

Kaşları hala çatık, sanki benim kalacak düzgün bir yerim olmaması bir trajediymiş gibi. Aslında o kadar da kötü değil. Tabii, güneşin doğuşuyla uyanık olan beş yaşındaki bir çocukla yaşıyorum, ama o kadar tatlı ki affedilebilir.

"Daire ararken kalacak bir yere ihtiyacın olursa, her zaman burada kalabilirsin," diyor Brogan.

Keskin bir nefes alma sesi duyuyorum ve Archer'a baktığımda, evet, beklediğim gibi sarsılmış ve kızgın görünüyor. Evet, bu harika bir fikir. Brogan ve benden nefret eden seksi en iyi arkadaşıyla yaşamak mı? Bu gülünç, ama kardeşim bu kadar misafirperver olduğu için garip bir şekilde duygulanıyorum.

Çünkü gerçek şu ki, henüz çok fazla zaman geçirmedik. Mesajlaşmalar, birkaç buluşma, bunların çoğu da ben Lake City'den ayrılıp eve dönmeden aylar önceydi. Tereddüt etmeden teklif etmesi, onunla daha fazla ilişki kurmak istememe neden oluyor.

"Yedek bir yatak odamız var ve burası iş yerine çok uzak değil." Brogan, beni açıkça nefret eden oda arkadaşına danışmak aklına yeni gelmiş gibi Archer'a bakıyor.

Kabul etsem kafasının nasıl döneceğini görmek isterdim, ama Brogan'ın umutlarını boşa çıkarmak istemediğim için uzun süre düşünemiyorum.

"Teşekkürler, ama ben iyiyim," diyorum. "Bir şeyler bulurum."

ARCHER

"Şerefe." Tripp shot bardağını kaldırır. Ben de kendiminkini kaldırıp içkiyi bir dikişte içerim. Artık içkinin yakıcılığını hissetmemem, sarhoş olduğumun iyi bir işaretidir.

Tripp ile aynı anda shot bardağımı mutfak tezgahına koyuyorum.

"Lanet olsun. Bu şey ne kadar içersen iç, tadı daha iyi olmuyor." Yüzünü buruşturur ve ardından bir yudum bira ile içkiyi yutar.

Gözüm, oturma odasındaki kargaşaya takılır. London ve Sabrina karaoke yapıyorlar. Basın ağır vuruşları ve etrafımızı saran gürültüden dolayı seslerini duyamıyorum, ama Sabrina gülümsüyor ve şarkı söylerken yanlara doğru eğilirken kızıl saçlarını savuruyor.

Herkes onları izliyor. Takım arkadaşlarımdan birkaçı onun etrafında toplanmış. Slade çakmağını çıkarmış ve sanki onun hayranıymış gibi başının üzerinde tutuyor. Dişlerimi daha sıkı sıkıyorum.

Brogan da onlara katılıyor, London'ın beline arkadan sarılır ve omzuna yaslanarak onlarla birlikte şarkı söylüyor. Görebiliyorum. Benzerliği. Brogan ve Sabrina gülümsediğinde birbirlerine benziyorlar, gözlerinin parlaması bir şekilde. İkiisi de çok rahat ve mutlu görünüyorlar. Çoğu insan mutluluklarında bile temkinli davranır, ama Brogan öyle değil, ve sanırım Sabrina da öyle.

Göğsümde bir sancı hissediyorum. Brogan şu anda çok mutlu ve bu beni daha büyük bir pislik gibi hissettiriyor, ama aynı zamanda bir şekilde daha koruyucu da hissettiriyor.

Siktir. Çok mutlu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve Sabrina'nın yine onun altından halıyı çekmesinden çok korkuyorum.

Sabrina geçen yıl Brogan'ın hayatına beklenmedik bir şekilde girdi. Brogan'ın varlığından haberdar olmadığı kız kardeşi. En iyi arkadaşım çok heyecanlanmıştı. Ailesi berbat insanlardı ve Brogan, berbat olmayan bir aileyi tanımaktan çok heyecanlanarak bu yeni ilişkiye balıklama atladı.

Başlangıçta Sabrina'nın niyetinden şüpheliydim. Hiç bilmediği bir kız kardeşi, tam da dinamit gibi bir çaylak sezonu geçirirken ortaya çıktı.

sezonu geçirirken, hiç tanımadığı bir kız kardeşi ortaya çıktı. Sabrina ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra, on yıl boyunca hiç haber vermeyen ailesi, onunla ilişki kurmak istemiş gibi davranarak ona ulaştı, ama aslında istedikleri şey paraydı. Evet, ben koruyucuyum. Ama onun korunmaya ihtiyacı vardı.

Yaşadığı onca şeye rağmen, Brogan Sabrina'yı öğrendiğinde çok sevindi ve DNA testi kardeş olduklarını doğrulamadan önce bile onu tanımak için kendini adadı. Brogan böyle biridir. Kalbi ile hareket eder.

Sabrina geldikten yaklaşık bir ay sonra ortadan kayboldu. Hiçbir uyarı, hiçbir veda olmadan. Gittikten sonra ona mesaj atarak gittiğini haber verdi. İletişim halinde kaldılar, ama bu onu incitti. O açıkça söylemese de ben bunu gördüm.

Ve yıllar boyunca benim için yaptığı her şey için, ben de onu aynı şekilde koruyorum. Hayatına giren ve sonra onu terk eden başka birine ihtiyacı yok.

Cody, London tarafından şarkı söylemeye davet edildiğinde hâlâ ona bakıyordum. Muhtemelen, bizim düşünceli takım arkadaşımızın bunu yapmasına izin vereceği ve yüzüne yumruk atmayacağı tek kişi odur.

Herkes Brogan'ın nişanlısını sever. Ben de dahil. O en iyisidir. London, benim kardeşlerim ve benim her zaman yaptığımız gibi ona göz kulak olur. Bu yüzden Sabrina'yı hayatlarına geri almaya bu kadar istekli olması beni şaşırtıyor. Brogan kadar onun burada olmasından mutlu görünüyor.

Cody rahatsız görünüyor, ama oyuna katılıyor ve Sabrina mikrofonunu aralarına getiriyor, böylece o da onunla birlikte şarkı söyleyebiliyor.

"İlginç bir ikili," diyor Tripp. Burada durduğunu unutmuşum. Jager şişesine uzanıyorum. Uzun bir içki içmek istediğimde, küçük bir bardağa dökmenin bir anlamı yok.

Neden bu gece sarhoş olma ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum, ama bunu anlamaya çalışmıyorum.

"Onun ilgisini çekmek için orada kavga etmene şaşırdım." Gözlerimi ona çeviriyorum. Tripp, Brogan'ın kız kardeşinin seksi olduğunu düşündüğünü gizlemeye çalışmıyor.

Haksız da değil. Kız seksi. Fark etmemeye çok uğraştım ama inkar edemem.

Uzun kızıl saçları, büyük kahverengi gözleri ve sanki az önce öpülmüş gibi görünen bir ağzı var. Uzun bacakları ve zarif bir duruşu var, ama

aynı zamanda da hırslı ve inatçı. Bu kombinasyonu çok sevdiğimi öğrendim. Seviyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Brogan'ın bana onun geri döndüğünü söylemediğine ve bu gece onu davet ettiğine hala inanamıyorum. Kapıyı açtığımda, o orada duruyordu, şok oldum. Sonra da sinirlendim. Bu yüzden ona karşı çok kaba davrandım. Tamam, peki, ben bir pisliktim. Ama onun yaptığı gibi gitmek çok kötüydü.

"Benim için çok genç. Ayrıca Six bana yeterince iyi olmadığını söyledi," diyor Tripp diyor.

Gülümsüyorum, göğsümdeki gerginlik biraz azalıyor. "O "Sana da söyledi mi?"

"Sana da söyledi mi?"

Bunu gerçekten düşünmemiştim, ama sanırım hayır. "Benim ilgilenmediğimi biliyor."

"Neden ilgilenmiyorsun?" Tripp, Sabrina'ya ilgisizliğimden kişisel olarak alınmış gibi görünüyor. Hoşlanmadığımı kendime saklamaya çalıştım, ama ne kadar başarılı olduğumdan emin değilim.

"O onun kız kardeşi," diyorum, bu yeterli bir neden olmalı, ama Tripp omuz silkiyor.

En iyi arkadaşımın seksi kız kardeşiyle ilgili tüm düşüncelerimi silmek için şişeden bir yudum daha alıyorum. Brogan'ı her zaman kardeşim gibi görmüşümdür. O kadar uzun süredir arkadaşız ki, onun olmadığı bir zamanı neredeyse hatırlamıyorum. O, tanıdığım en sadık, en güvenilir adamdır. Kendini korumaz, bu yüzden ben onun için koruyacağım.

Dur, o benim kardeşimse, bu onu benim kız kardeşim yapar mı? Şu anki durumumda mantık yürütmeye çalışırken başım dönüyor.

Brogan'ın ailesi onu on dört yaşında evden attığında, benim ailemin yanına taşındı. Ve bir daha hiç gitmedi. Siktir, bu on yıldan fazla oldu. Kan bağıyla kardeşim değil, ama önemli olan her açıdan kardeşim.

Ağzımdan içki dökülüyor, boğazımdan aşağı ve gömleğimin önüne. Siktir. Bu, bu gece için durmamın işareti olabilir. Tripp'i herkesin en sevdiği yeni gelene bakmaya bırakarak odama gidiyorum.

Gömleğimi başımdan çıkarıp çamaşır sepetine doğru fırlatıyorum, sonra gömlek sepetin içine tam olarak girince yumruğumu havaya kaldırıyorum.

Hareket dikkatimi tekrar kapıya çeker. Sabrina orada duruyor, dudaklarının kıvrılması ve vücudunun titremesinden gülüyor olduğunu tahmin ediyorum, ama sesini duyamıyorum.

Odamdaki büyük hoparlörler parti müziğini yüksek sesle çalıyor ve bas sesiyle birlikte zemini titriyor.

Yavaşça bakışları yüzümden çıplak üst bedenime kayıyor.

"Kayboldun mu?" diye soruyorum, dolabıma doğru yürüyüp başka bir temiz gömlek çıkarıyorum. Ama onun ağzını izlemediğim için cevap verip vermediğini bilmiyorum.

Sabrina alanıma giriyor, masama doğru yürüyor ve açık dizüstü bilgisayar ekranını inceliyor. Ben geride durup onu utanmadan izliyorum. O, çıktığım tüm kızlardan daha uzun, 1,75 metre kadar, ama yine de ondan birkaç santim daha uzunum. Uzun, kıvılc saçları kalın bir perde gibi sırtına dökülüyor. Her hareketi ince, tonlu ve zarif.

Başını çevirip gözlerime bakıyor. "Bu iyi bir çalma listesi."

Bu sefer dudaklarını okumaya hazırım, ama şu anda onu duymak neredeyse imkansız olduğunu fark etmiş olmalı ki, bu sefer işaret diliyle tekrar söylüyor. Parmakları biraz yavaş hareket ediyor, sanki pratik yapmamış ya da bunu çok nadir yaptığı için her kelimeyi nasıl işaret edeceğini düşünmek zorunda kalıyor gibi.

Daha önceki etkileşimimizden sonra, buraya gelip müzik seçimimi övmesini beklemiyordum. Onun nezaketi sinir bozucu. Onun nazik olmasını istemiyorum. Brogan'ın hayatında olup olmayacağına karar vermesini ve ona göre davranmasını istiyorum.

"Teşekkürler," diyorum, karşılık vermeden. Partiye doğru bir adım geri atıyorum, ama Sabrina kıpırdamıyor. Bakışları odanın içinde dolaşüyor, mekanı inceliyor. Burada yatak, masa ve müzik seti dışında pek bir şey yok. Burada gerçekten vakit geçirdiğim tek zaman uyku zamanı.

Bakışları tekrar bana dönüyor ve alkolün etkisiyle kızaran yanaklarıyla gülümsüyor.

"İyi geçinmemizi istiyorum," diyor sonunda. Bana doğru birkaç adım atıyor. "Brogan için."

İki elimi de ceplerime sokarım.

"Bana güvenmediğini biliyorum, ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Yani duygusal olarak. Hayatın beni fiziksel olarak nereye götüreceğini bilmiyorum, ama onu hayatımda istiyorum. Onu koruyorsun ve bunu anlıyorum. Hatta bunun için minnettarım. Onun bunca yıldır seninle olduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Aranıza girmek ya da onun gibi bir şey yapmak istemiyorum. Sadece onu tanımak istiyorum. Ve yaptığın hiçbir şey beni korkutmayacak, bu yüzden pislik gibi davranmayı bırakabilirsin. Sana yakışmıyor." Konuşurken kelimeleri işaret diliyle ifade ediyor, sonra duraklıyor ve ekliyor: *"Hepsini doğru işaret diliyle ifade edemedimse özür dilerim. Biriyle işaret diliyle konuşmayalı uzun zaman oldu."*

Yüzündeki samimiyet ve neredeyse mükemmel olan sözleri – işaret diliyle ifade ettikleri ve söyledikleri – içimi burkuyor. Beni pislik olmakla suçlamasından bile etkilendim.

Mesele şu ki, insanlar çok şey vaat edebilir, ama eylemleri çok daha anlamlıdır. Ve şu ana kadar, eylemleri onun kalacağına beni ikna etmedi. Brogan'ın iyiliği için, kalmasını umuyorum.

"Mükemmel bir şekilde imzaladın," diyorum. Yüzü aydınlanıyor, sonra onu itip kendi yatak odamdan kaçıyorum.

Gece sona ererken ve insanlar ayrılırken, sonunda ben, Brogan, London, Cody, Tripp, Merrick ve Sabrina kalıyoruz. Oturma odasına geçip kanepelere oturuyoruz. Odamdan hala müzik geliyor, ama konuşmaları daha iyi duyabilmek için sesini kısıyorum.

Tabii ki konuşmaların çoğunu takip etmiyorum. Sabrina'ya odaklanmış gibiyim, bu da diğerlerinin söylediklerini kaçırdığım anlamına geliyor. Gecenin sonunda olayları takip etmek için bu kadar çaba sarf etmeyi bırakmak benim için oldukça normal. Bir noktada, konuşan kişiyi dinlemek ve dudaklarını okumak için sürekli çalışmaktan beynim yoruluyor.

Arkadaşlar buna alışkındır, özellikle Brogan. Sabrina, ilk kez değil, beni bakarken yakalar.

"Gitmeliyim," diyor ve ayağa kalkıyor. Partiye bir arada tutan kişi o gibi görünüyor, çünkü diğer herkes de gitme zamanının geldiği konusunda hemfikir.

"Bu gece burada kalmak istemediğinden emin misin?" diye sorar Brogan ve onu kucaklar.

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. Bu saatlerde her zaman dışarıda olurum."

"Tamam." Brogan ona gülümser. "Yakında görüşelim. Boş bir gecen olduğunda bana mesaj at."

"Tamam." Başını sallar, sonra London da ona sarılır. Ben kanepede oturmaya devam ederim.

"Birlikte gidelim mi?" Merrick ona sorar.

Brogan yüksek sesle boğazını temizler.

"Sakin ol." Merrick gülüyor. "Sadece eve güvenli bir şekilde vardığından emin olmak istiyorum."

Sabrina gülümser, o kadar sessiz gülüyor ki duyamıyorum. Brogan'ın onu koruyucu tavrını sevdiğini düşünüyorum. Bana bir bakış atar. Ona veda etmeyen tek kişi benim.

"Seni tekrar görmek güzeldi," diyor.

"Evet." Onaylayarak başımı hafifçe eğiyorum. Herkesin bizi izlediğini hissediyorum ama bunu görmezden geliyorum.

Birkaç dakika sonra parti resmen sona erer. London, yatmaya hazırlanmak için Brogan'ın odasına gider, ama arkadaşım yanımdaki kanepeye çöker.

Başını geriye yaslayıp yorgun bir nefes alır ve bana bakar.

"İyi misin?"

"Evet. Çok fazla Jäger içti."

Ağzının bir tarafı gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı, sonra düştü ve kaşları çatıldı. *"Sence o şüpheli bir yerde mi kalıyor? Bana pek ayrıntı vermedi."*

"Eminim bir sorun yoktur." Ama şimdi o bahsedince, onun şehrin berbat bir bölgesinde eski bir kanepede uyuduğunu hayal ediyorum.

"Onu bizimle yaşamaya davet etmeme aldır mıyorsun, değil mi?" Kahverengi gözleri benimkileri arıyor. Brogan'a hiç yalan söylemedim. Çok şey atlattık. Yalan söylemenin anlamsız olduğunu düşündüm. Zaten beni herkesten daha iyi anlıyor.

Yine de, sonunda kabul etmeden önce bir düşündüm: "Biraz tuhaf olabilir. Onu pek tanımıyorum."

"Bu, onun burada olması için daha da önemli bir neden. Onu tanımanı istiyorum. Siz ikiniz hayatımdaki en önemli iki kişisiniz."

Onu tanımak istemediğimi söylemek içimden gelmiyor, bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Eğer senin için sorun yoksa, ona tekrar soracağım. İkiniz arkadaş olacaksınız. Bundan eminim."

"Neden arkadaş olalım ki?" diye soruyorum, onun bu kadar net gördüğünü düşündüğü şeyi hayal etmeye çalışarak.

"Çünkü ikiniz de harikasınız, ikiniz de beni harika buluyorsunuz... bu yüzden onun da harika olduğunu düşünmeniz ve onun da sizi harika bulması çok mantıklı."

"Bu cümlede çok fazla harika var."

O gülümser ve sorar, *"Senin için sorun yok mu? Eğer varsa, söyle, o zaman o odayı Tripp için kullanmaya devam ederiz, çok içtiğinde ve yatacak bir yere ihtiyacı olduğunda."*

Sabrina'nın koridorda uyuduğunu, sabahın ilk saatlerinde ya da gece geç saatlerde ona rastladığımı hayal ederken vücudum ısınır, ya da lanet olsun, ya erkekleri eve getirirse ve onların seks yapmasını dinlemek zorunda kalırsam? Brogan ve London'ın her gece başlıklarını duvarıma vurması yeterince kötü.

Ama Brogan çok umutlu görünüyor ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Onun hayatından tekrar çıkma ihtimali olduğunu düşündüğüm için, onun taşınmasını istemediğimi söyleyemem. Bu yüzden başımı sallıyorum. "Bana uyar."

Kendi evini bulana kadar sadece kısa bir süre kalacak ve belki de kabul bile etmeyecek. Yani, ona nasıl davrandığımı düşünürsek, ben de bizimle yaşamak istemezdim. Eminim bir şey olmayacak. Ama kalbimin hızla atması, yatarken epik bir şekilde kötü bir karar vermiş miyim diye düşünmeme neden oluyor.

Ertesi sabah uyandığımda mutfığa çıktığımda Brogan ve London çoktan kalkmışlar. London mutfak adasında otururken Brogan elinde telefonuyla volta atıyor.

"Bu mesaj nasıl?" diyor Brogan, küçük ekrana bakarak. Şort giymiş, üstü çıplak, saçları her tarafa dağılmış, ama gözleri kocaman ve hareketleri canlı. Benden çok daha uyanık.

"Hey, dün gece seni görmek güzeldi. Şehre geri döndüğüne sevindim!" Başını kaldırdı. "Ünlem işareti koyayım mı, koymayayım mı?"

Kaşlarım yukarı kalkıyor ve saçlarımı elime alıp düzeltiyorum. Beynim sisli ve o benim akşamdan kalma halime göre çok fazla heyecanlı.

"Fazla düşünüyorsun." London ona sevgiyle gülümser. "Sadede gel. Bir paragraflık nazik sözlerle konuyu yumuşatmana gerek yok."

London'ın yanındaki bar taburesine otururum ve başımı dik tutmaya çalışırım.

"Günaydın." Brogan başını bana doğru eğiyor. "Nasılsın?" "Berbat, ama brunch ile düzelmez bir şey yok." Bakışlarımı London'a kaydırıyorum.

O brunch'ı sever ve onu dışarı çıkıp yağlı yemekler ve alkollü içecekler yemeye ikna etmek için çok uğraşmam gerekmeyecek sanırım.

"Bu sabah potansiyel bir müşteriyle görüşmem var. Üzgünüm." Bana anlayışla kaşlarını çatı.

Kahretsin.

"Ya sen?" diye Brogan'a soruyorum.

"Tabii. Evet. Sadece bu mesajı bitirmem lazım." Telefonuna geri dönüyor. "Tamam, şuna ne dersin: Dün gece birlikte vakit geçirdiğimiz için çok mutluyum. Odayı tekrar sunmak istedim. Önemli değil. Seni daha sık görmek isterim."

Bitirdiğinde, London'dan onay bekler. "Fena değil," der.

"Fena değil, iyi değil." Yüzü düşer.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, zonklayan baş ağrısını hafifletmek için şakaklarımı ovuşturarak.

"Sabrina'dan yanına taşınmasını istiyor." London taburesinden kalkar. Brogan'ın yanına yürür ve parmak uçlarına basarak dudaklarına bir öpücük kondurur. Ayağa kalktığı anda, "Gönder şunu. Ya evet ya da hayır diyecek, ama bunun sebebi senin harika biri olmaman değil," der.

Midemi bir ağrı kaplar. Dün gece Brogan ile yaptığım konuşmayı tamamen unutmuşum. Kahretsin. Sarhoşken bir şeyleri kabul etmemeliyim.

O başını sallar, ama kadın odadan çıkar çıkmaz Brogan sanki omuzlarında yine dünyanın yükü varmış gibi görünür. Benim de durumum pek iyi olamaz, çünkü o bir muz alır ve önüme koyar, sonra bir bardak su doldurur ve aynısını yapar.

"Teşekkürler."

"Gözeneklerinden alkol kokusu geliyor," diyor sırtarak.

İki büyük ısırik muz alıp yutuyorum ve bardağın yarısını içtikten sonra cevap veriyorum. "Biraz fazla kaçırdım. Sen yemek yedin mi?"

Brunch yapmaya karar verdim. Pancake ve mimosa kadar iyi bir akşamdan kalma ilacı yoktur.

"Evet, ama Sabrina'yı taşınmaya ikna etmenin bir yolunu bulur bulmaz seninle birlikte giderim."

Sanırım London'ın "gönder gitsin" tavsiyesine uymayacak.

"Neden bu kadar endişeleniyorsun?" diye soruyorum. "O şehre geri döndü. Her halükarda onu daha sık göreceksin."

"Biliyorum," diyor, ama sanki bulduğu sokak köpeğini alamayacağını öğrenmiş bir çocuk kadar üzgün görünüyor. Sabrina sokak köpeği değil tabii. Daha çok kedi gibi. "Onun burada olması, onu her gün görmek, sanki birlikte büyümüşüz gibi onu tanımak için sıradan, rahat zamanlar geçirmek hoşuma gidiyor."

Anlıyorum. Onunla birlikte sahip olamadığı şeyi istiyor. İkinci bir şans. Kardeşlerle dolu bir evde büyümek, onun anlattığı kadar rüya gibi değildi, ama şimdi birlikte yaşayarak bunu yaratmak istemesini anlayabiliyorum.

Hâlâ onun burada olması fikrinden nefret ediyorum, ama bunun sebebi, o burada ne kadar çok kalırsa, Brogan'ın ona o kadar bağlanacağından korkmam. Ve o tekrar gittiğinde acısı o kadar büyük olacak.

"Bekleyip ona şahsen soracağım."

"İyi fikir." O gitmeden önce, birbirlerini birkaç haftada bir görüyorlardı. Bu, onun bir daire bulması için yeterli bir süre ve o zaman ben de bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacak.

"Brunch?" diye umutla soruyorum. Daha fazla kötü karar vermeden önce bu akşamdan kalmalığı halletmem lazım.

O gülüyor. "Git hazırlan prenses. Beş dakika sonra çıkıyoruz."

SABRINA

"Cocoa Pebbles mı, Fruit Loops mu?" Olivia her iki elinde de mısır gevreği kutularını tutuyor.

"Ooooh, zor bir karar." Dikkatlice düşünüyorum. "Fruit Loops. Çikolatalı mısır gevreğini hiç sevmedim."

Greer yanımda kıkırdıyor. Yanımdaki taburede oturan sevimli beş yaşındaki kıza bakıyorum. Okula gitmek için pembe, fırfırlı bir elbise giymiş, altına tayt giymiş ve sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış. Başında her zaman taktığı taç var.

"Bir dakika. Benimle konuşmuyor muydun?" diye Olivia'ya soruyorum.

Gülerek, mutfak tezgahına iki kase koyar ve bana bir kase Fruit Loops doldurur, sonra aynı şeyi isteyen kızına da bir kase doldurur.

"Burada yaşamak gerçekten bir rüya," diyorum kahvaltımı yaparken.

"Sonsuza kadar bizimle yaşamalısın," diyor Greer en samimi ve tatlı ses tonuyla. Onu öpebilirim.

"Cazip, ama benim taç koleksiyonum ve seninki için yer olduğunu sanmıyorum."

"Senin taçların yok ki," diyor o kadar doğal bir şekilde ki, itiraz bile edemiyorum.

"Aynen öyle. Yer yok. Ne üzücü, değil mi?" Yine kıkırdar.

Mısır gevreğini bitirir bitirmez Olivia ona ayakkabılarını giyip sırt çantasını almasını söyler.

Kaseyi lavaboya götürüyorum. "Beni burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Söz veriyorum, sonsuza kadar seninle yaşamayacağım."

Olivia gülerek, "Ben Greer'in tarafındayım. Aptalca kira kuralları olmasaydı, odam için çoktan bir ranza alırdım," diyor.

"Aman Tanrım, bizi hayal edebiliyor musun?" Gece geç saatlere kadar konuşup güldüğümüzü hayal ederek gülümsüyorum.

"Bu arada, yüzümü göstermek için onun gitmesini beklemem gerekiyor mu?" Başımı, ev sahibinin yaşadığı yan daireye doğru çeviriyorum.

Teknik olarak, Olivia'nın dairesinde sadece iki kişinin kalmasına izin veriliyor, bu yüzden dikkat çekmemeye çalışıyorum.

"Hayır. Misafir kabul etmeme izin var. Ne kadar oldu? Bir hafta mı? İki hafta mı?" "Kanepede yirmi iki güzel gece, güzel bir melek tarafından uyandırıldım. "Her sabah," diyorum özlemle. Kanepe kısmı belki ideal değil (ya da sabahın erken saatleri), ama daha kalıcı bir yer ararken burada kalabildiğim için çok minnettarım. Ayrıca, daha az yalnız hissediyorum. Olivia ve ben kısa süredir arkadaşız, ama o uzun zamandır kayıp ruh ikizim gibi geliyor ve Greer gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en sevimli, en tatlı şey.

Olivia burun kıvrıyor. "Çocukların tek dezavantajı bu. Sevimliler, ama kahretsin, çok erken uyanıyorlar."

"Uyumak ne kadar harika bir şey olduğunu bilmiyorlar mı?"

Kafasını sallayarak, kül rengi sarı at kuyruğunu salladı. "Hayır. Sanki bu bir ceza gibi davranıyorlar. Greer bu sabah saat beşte yatağıma tırmandı."

Olivia'nın bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Gündüzleri ailesinin kitapçısını yönetirken, haftada birkaç gece de Lilac Lounge'da çalışıyor ve yine de uykusuzluğundan hiç şikayet etmeden Greer'a bakmayı başarıyor.

"Keşke öyle olsaydı."

"Bugün ne yapacaksın?"

"Daire ve stüdyo aramayı düşünüyordum. Belki Brogan'ı arar, öğle yemeği falan yemek ister mi diye sorarım. Archer'la birlikte değilse tabii," son cümleyi homurdanarak söylüyorum.

Gülümsemesi bir tarafında donuyor. "Kardeşin ve onun seksi, pislik en iyi arkadaşı nasıl?"

Karnımda kaynayan endişeye rağmen dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor. Partiden bu yana iki gün geçti, ama Archer'ın bana söylediği bazı şeyleri düşündüğümde hâlâ tüm vücudum yanıyor. Seksi pislik, onu tanımlamak için tam da doğru kelime.

"Emin değilim. Onlardan haber almadım." Brogan'ın daha önce haber vereceğini umduğumu itiraf etmeliyim. Ayrılmadan önce her gün mesajlaşıyorduk. Çoğunlukla rastgele şeyler, komik bir video ya da sadece hal hatır sorma.

Olivia hayal kırıklığını hissetmiş olmalı ki gülümsemesi yumuşadı.

"Eminim senden haber almak için can atıyordur. Muhtemelen bu hafta bir sürü futbol işi vardır." Elini, ne olduğunu tam bilmediğini ama var olduğundan emin olduğunu ima edercesine salladı.

"Muhtemelen haklısın." Onun meşgul olduğunu biliyorum ve sırf ben şehre döndüm diye tüm programını değiştirmesini beklemiyorum, ama onu özledim. O kadar çok özledim ki, kendimi ateş hattına atmaya hazırım. Çünkü Brogan'ın olduğu yerde, Archer da mutlaka yakındadır.

ARCHER

"Sıra sende, Holland." Alıcı koçumuz Drew bana başını sallıyor.

Bu öğleden sonra hafif bir pozisyon antrenmanı yapıyoruz. Quarterback'imiz Cody, biz derin rotalar koşarken bana ve diğer alıcılara yüksek paslar atıyor. Güneş gökyüzünde yüksek ve parlak, bu da topu takip etmeyi zorlaştırıyor.

Çizgiye yaklaşıp sinyali bekliyorum, sonra 50 yard çizgisinden koşmaya başlıyorum.

Küçükken, touchdown yapmayı hayal ederdim.

Uzun, sıcak yaz günlerini koşarak ve savunmacıları geçmek için ayak hareketleri çalışarak geçirirdim. Kahramanlarımı inceledim ve kardeşlerime sıkılana ve yorulana kadar bana pas atmalarını söyledim — yüksek, alçak, kısa, uzun. Bunu istiyordum ve çok çalıştım. Geceleri hayranların benim adımı haykırdığını hayal ederek uykuya daldım.

Futbol acımasız bir spordur. Her şey mükemmel bir şekilde uyumlu olmalıdır. Savunma oyuncularını, oyun kurucuyu veya alıcıyı yere sermeye hazırken, tam doğru hızda ve doğru zamanda mükemmel bir atış yapılmalıdır. Tüm bunların imkansızlığı, her başarılı pası benim için asla hafife almayacağım kadar güzel kılıyor. Ve ben son bölgeye girdiğimde, içimdeki bir parçam hala bu anı hayal eden o küçük çocuğu hatırlıyor.

Sadece antrenman olsa ve adımı haykıran taraftarlar olmasa bile. Zaten olsalar da, onları duyamayacağım.

Hayat, istediğinizi size vermek için tuhaf bir yol izler, ancak bunun hayal ettiğiniz gibi olmadığını fark edersiniz.

Herkes on iki kez veya daha fazla geçene kadar devam ediyoruz, sonra ayak çalışması ve çeviklik egzersizlerine geçiyoruz.

"Bugünlük bu kadar," diyor Koç Drew antrenman bittikten sonra. Konuşurken bana dönerek dudaklarını okuyabilmemi sağlıyor, ama ben yaklaştığımda tekrarlıyor.

Anladığımı göstermek için başımı sallıyorum.

Ben nefesimi toparlamaya çalışırken, takım arkadaşlarımın geri kalanı çoktan kenara doğru yönelmişler. Son hazırlık maçımızı oynadık. Nihai kadro belirlendi ve artık işe koyulma zamanı. Yeni sezonun başlangıcında sihirli bir şey var. Özellikle bu yıl. Çaylak sezonum boyunca sakatlıklarla boğuştum. Geçen yıl, çocukken futbol oynamaya başladığımdan beri en az maç oynadım.

Koçlara ve taraftarlara neler yapabileceğimi göstermeye hazırım. Ayak bileğim daha iyi ve yaptığım çalışmalar, ağırlık kaldırma, sakatlığım ile ilgili antrenmanlar sonunda meyvesini veriyor.

Kaskımı çıkararak, soyunma odasına doğru ilerlerken grubun arkasında yürüyorum. Yorgun ve terliyim, ama en iyi şekilde.

Birkaç takım arkadaşımın geride kalıp benimle birlikte yürüdüğünü fark ettiğim anda, yanıma bir dirsek darbesi alıyorum. Yukarı bakınca, gülümseyen Walker Graham'ın gözlerine takılıyorum. Koyu renkli saçları gözlerine düşüyor ve başını yana doğru sallayarak saçlarını geriye atıyor. Diğer iki takım arkadaşı da onun diğer yanında duruyor. Üçü de sanki bir cevap beklemiş gibi bana bakıyorlar. Bu, işitme yeteneğimi kaybettiğimden beri aşına olduğum bir bakış.

"Öyle değil mi, Holland?" diye soruyor Graham, o kadar yüksek sesle konuşuyor ki, işitme cihazlarım sesi algılamasa bile, içimde bir titreşim hissederdim herhalde. Ya da belki de bu, o konuştuğunda hissettiğim olağan rahatsızlıktır.

"Ne doğru değil?" Üç adam arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

"Üzgünüm. Unuttum." Graham'ın sırtışı tek taraflı bir alaycı gülümsemeye dönüşür. Sağ kulağının etrafında elini sallıyor. "Bazen her şeyi duymamak güzel olmalı, değil mi?"

Keşke bu, işitme kaybımla ilgili ilk kez şaka yapılan durum olsaydı, ama ne diyebilirim ki? İnsanlar pisliktir. Özellikle Graham. Raiders'ta üç yıl geçirdikten sonra bu yılın başlarında Mavericks'e transfer oldu. Çaylak sezonunda ligin en iyi geniş alıcılarından biri seçildi, ama o zamandan beri performansı düştü. Yine de, sanki dokunulmazmış gibi dolaşmasından bunu anlamak mümkün değil.

Takımın iyiliği için iyi performans göstermesini umuyorum, ama o benim rakibim olduğu için ben daha iyi olmayı planlıyorum.

"Seni gayet iyi duyabiliyorum," diyorum. "Sadece seni dinlememeyi tercih ettim."

Diğer iki adam benim sözlerime kıkırdarlar. Graham'ın sırtışı sinirle parlar, sonra tekrar yarı gülümsemeye dönüşür. "Komiksin Holland."

Bu kadar komik olduğunu bilmiyordum."

"Bütün sezon burada olacağım," diye şaka yapıyorum.

"Göreceğiz," diye karşılık verir. Pislik.

Önümde Brogan'ı görürüm ve başka bir şey söylemeden yanımdaki adamlara başımı sallar ve uzun zamandır tanıdığım arkadaşşıma yetişmek için acele ederim.

Brogan, yanına geldiğimde başını çevirir.

"Selam." Elinin tersiyle alnını silerken gülümser. "Güzel koşun. Birkaç güzel yakalama gördüm."

Uzun ve yorucu bir antrenmandan sonra Graham ile uğraşmanın verdiği sinirlilik yok olur. Takım arkadaşlarımlın çoğu harikadır, ama Brogan'ın neşeli ve sakin yapısı beni her zaman en karanlık düşüncelerimden kurtarır ve en zor günleri bile güzelleştirir. Belki de çocukluğumuzdan beri birlikte oynadığımız içindir. Ya da hatırlayabildiğim kadarıyla en iyi arkadaşım olduğu içindir.

"Sabah boyunca yüzüne dayanan kameralar ve mikrofonların ötesinde bir şey görebilmen beni şaşırttı," diyorum, ruh halimin daha iyiye gittiğini hissederek.

Brogan harika bir çaylak sezonu geçirdi ve ilgiyi hak ediyor. Herkes onu bu yıl tekrar görmek istiyor ve Mavericks'in tekrar playofflara dönmesine yardım etmesini bekliyorlar.

"Kapa çeneni." Omzuma hafifçe vuruyor, ama dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor.

"Brogan!" Yüksek tiz, kadınsı bir sesle alaycı bir çığlık atıyorum. "Seni seviyorum. Sen ligin en iyi oyuncususun! Göğüslerime imza atar mısın?"

"Hayatta olmaz," diyor otomatik olarak, gülümsemesi kayboluyor. "Kadınım vücut parçalarına imza atmamı sevmez. Onun vücudu olmadığı sürece."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum, London'ın erkeği için insanlarla kavga ettiğini gözümde canlandırabiliyorum. Arkadaşım söz konusu olduğunda onunla dalga geçilmez. O tamamen ona aşık, sanki beyninde başka hiçbir kadın yokmuş gibi, bu yüzden hayranlarının ilgisini tam olarak arıyor sayılmaz, ama yine de bu oluyor.

Graham ve arkadaşları, soyunma odasına giden tünelde yanımdan geçiyorlar. Kendime onu tekrar sinirlendirmem gerektiğini söylerken dişlerimi sıkıyorum.

"*Graham'ın nesi var?*" Brogan sessizce işaret diliyle soruyor.

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. Tonumun pek ikna edici olduğunu sanmıyorum ama. "Sadece sinirimi bozuyor."

"O adam bir pislik. Sen harika oynuyorsun ve o kendi pozisyonunu kaybediyor."

Ben de öyle.

"Onu görmezden gel," diye ekliyor Brogan.

"O benim hem aptal hem de sağır olduğumu düşündüğü için bu çok kolay."

"Siktir et Graham'ı." Brogan bu sefer sert bir ses tonuyla konuşuyor. Uzun zamandır arkadaşız, bu yüzden benim yaşadıklarımı belki de herkesten daha iyi biliyor ve benim kadar bile zorlanıyor. Onun beni desteklediğini bilmek, insanlara karşı bu kadar kızgın olmamamı sağlıyor. Çoğu kötü niyetli değil, sadece cahil.

"O benim tipim değil," diyorum, duruma biraz mizah katmaya çalışarak.

Brogan gülüyor ve soyunma odasına girerken kaygısız tavırları geri geliyor.

Kaskımı en üst rafa koyup, koruyucu ekipmanlarımı çıkarıyorum.

Brogan, ben tekrar ona bakana kadar bekliyor ve sonra "Senin tipinden bahsetmişken, London'ın bir arkadaşı var..." diyor.

"Hayır," diye sözünü kesiyorum. London bize taşındığından beri en sevdiği uğraş beni biriyle tanıştırmak. Evden grafik tasarımcı ve illüstratör olarak çalışıyor, bu yüzden bu kadınlarla nerede tanıştığını bilmek bile istemiyorum, ama her hafta "çok hoş biri" ya da "makyajı çok güzel" ya da "çok havalı bir işi var" gibi sebeplerle tanışmam gereken başka biri çıkıyor. Kızlar, erkeklerin bir sonraki randevularını seçerken gerçekten bu kriterleri mi kullanıyor?

"Hadi ama. Eğlenceli olacak. London ve ben gelecek hafta sonu o yeni kaçış odasına gitmeyi düşünüyoruz. Randevun berbat geçerse, bizimle takılabilirsin."

"Onunla bir odada kapana kısılacığım" diyorum ve kafasına biraz sağduyu gelmesini bekliyorum.

Ama Brogan, hayatının aşkını bulmadan önce bile umutsuz bir iyimserdi.

"Evet, ama işler yolunda giderse, o daracık yerde sıkışıp kaldığına memnun olacaksın." Kalçalarını hafifçe salladı.

Yüzde doksan dokuz eminim ki, ilk randevumda kaçış odasında onunla sevişmemi ve Londra'nın birkaç metre uzakta olmasını önerdi.

"Beyninde neler döndüğünü gerçekten merak ediyorum," diyorum ona.

Daireye döndüğümde ortalık sessizdi. Ayak bileğim için tedaviye kalmam gerektiği için Brogan benden önce eve gelmişti. London, tezgahın üzerine kız kardeşi ile akşam yemeği yiyeceğini belirten bir not bırakmış. Bu bizim geleneğimiz haline geldi. O ve Brogan sürekli iletişim halinde oldukları için, gelip gittiğini ona söylemesine gerek yok, ama dışarı çıkacağı zaman bana bir not yazıyor ve bazen notun yanına küçük çizimler de ekliyor. Bu beni çok eğlendiriyor.

Brogan dışında bir ev arkadaşım olacağını hiç düşünmemiştim, ama London çok havalı ve onu daha iyi tanımaktan memnunum. Arkadaşım ona sırlıslıkla aşık ve nedenini anlayabiliyorum.

Brogan, saçları hala ıslakken siyah bir tişört giyerek oturma odasına çıkıyor.

"Sen de gittin sandım," diyorum. "Hayır, henüz gitmedim."

"Nereye gidiyorsun?" Bu gece burada yalnız kalacağım için bir anlık hayal kırıklığı yaşıyorum. Dört erkek kardeşle büyüdüğüm için, etrafımda sürekli insanların olmasına alıştım.

"Dışarı çıkıyoruz." Gülümsüyor.

"Sadece sen ve ben mi?" En son ne zaman böyle bir şey yaptığımızı hatırlamıyorum. Son zamanlarda London da bizimle birlikte ve bazen takımdan arkadaşlar da geliyor.

"Evet."

"Nereye?"

"Yolda söylerim."

Heyecandan ona soru soramıyorum. On dakika içinde duş alıp hazırlanıyorum ve onun kamyonetine doğru yola çıkıyoruz. Ağustos ayının sıcak günü, güneş batmış olsa da havayı ılık bırakmış ve esinti fırın kapısını açmak gibi. Yine de, onun yolcu koltuğuna oturup o müziğin sesini açtığında, içimde bir heyecan dalgası yayılıyor.

Bunu kaç kez yaptık? Yüz kez mi? Bin kez mi? Geçen yıl o kadar çok yapmadık, orası kesin.

En sevdiğimiz barın dönüşünü kaçırana kadar nereye gittiğimizi tekrar sormaya zahmet etmiyorum.

"Bu gece yeni bir yer denemek ister misin?" diye soruyorum.

"Lilac Lounge."

Tüm iyi hislerim midemde birikiyor. "Ciddi misin?"

"Ne? Heyecanlanacağını sanmıştım. Seksi kızlar dans ediyor." Evet, o seksi kız Sabrina olmasaydı harika olurdu.

Yoldan bana hızlıca bir bakış atar. "Uzun süre kalmak zorunda değiliz. Sadece Sabrina'yı bulup ona taşınmasını sormam lazım."

"Mesaj atmak neden yetmedi?"

"Ç o k kişisel değil. Neden heyecanlanmıyorsun? *Seksi kızlar.*

Dans ediyorlar."

"Heyecanlıyım," diyorum, ama hiç heyecanlı hissetmiyorum. "Biriyle mi çıkıyorsun ve bana söylemedin?"

"Hayır. Neden öyle düşünüyorsun?" Onun bilmediği çok az şey var. Aslında, aklıma sadece bir şey geliyor. *Sabrina'nın taşınmasını gerçekten istemiyorum.*

"Son zamanlarda kimseden bahsetmedin ve Lilac Lounge için heyecanlı görünmüyorsun." Omuz silkiyor.

"Hayır. Ne yazık ki yeni birisi yok." Sezonun başında randevuya çıkacak zaman bulmak zor. Aslında hiçbir zaman zor.

Brogan kaşlarını kaldırıp sırttı. "Belki bu gece bunu değiştirebiliriz."

SABRINA

"Bir adam seni ön tarafta bekliyor," diye seslenir Liam, bu geceki barmenlerimizden biri, barın arkasına doğru yürürken. Tepsimi shotlarla dolduruyorum, ama kulübün ön tarafına bakmak için duraklıyorum.

Olivia başını mor likörle dolu küçük şişelere doğru eğiyor. "Belki de onlardan birini içmelisin."

Haklı. Bazen buraya düzenli gelen erkekler olur ve bizi isimlerimizle çağırırlar. Genellikle bu, kulübe önceki ziyaretlerini fazla abarttıkları garip bir karşılaşmaya dönüşür. Herkese gülümserim, ama bu onlarla eve gitmek istediğim anlamına gelmez.

"Umarım öyle bir şey olmaz," diyorum ve salona çıkıyorum. Genel olarak ön kapıya doğru yürüyorum, ama sonra masaların ve gruplar halinde duran insanların arasından geçerek, giderken kimsenin içki isteyip istemediğini kontrol ediyorum.

Bu gece shotlar için sakın bir gece, ama şu anda dans etmek yerine salonda çalışmaktan memnunum. Bütün gün emlak bakarak geçirdim — çok kötü emlaklar. Bir daire bulmanın kolay olacağını düşünmüştüm, ama her şey ya çok pahalı ya da istediğim yerden çok uzak.

Kalabalığın arasından geçip ön girişe vardığımda tepsimi indiriyorum. Beni bekliyor gibi görünen birini ararken, neredeyse tam bir daire çizerek dönüyor ve onları görüyorum.

Brogan ve Archer. Dudaklarımın köşeleri gülümsemeye çekiliyor ve midemde bir dalgalanma hissediyorum. Birbirimize doğru yürüyoruz ve ortada buluşuyoruz.

"İçki?" diye soruyorum, onların önünde durduğumda biraz rahatsız hissederek.

Brogan bana her zamanki rahat gülümsemesini gösterir. Beni gördüğünde her zaman çok mutlu olur. Birlikte büyümüş olsaydık, aramızda nasıl bir ilişki olurdu acaba? Yakın olur ve sık sık konuşur muyduk, yoksa kardeş olmayı doğal kabul eder miydik? Şu anda olmaya başladığımız gibi, hala arkadaş olabilirdik mi? Ya da ben ayrılmadan önce olduğu gibi.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, ikisi de konuşmuyor ve tepsimden bir içki almaya da kalkışmıyorlar.

"Dans ediyor olacağını sanıyordum." Kardeşim, kulübün iki yanındaki iki kafese başını eğdi. Havuzun yanında iki tane daha var.

"Ben daha sonra çıkacağım." Vardiyalı çalışıyoruz. Kafesler yoğun dans yapmak için çok küçük, ama yine de sergilenmek yorucu oluyor.

"Seni görmeye geldik," diyor Brogan anlayışla başını sallayarak. "Konuşabilir misin?"

Hafif bir gerginlik hissediyorum. Benimle konuşmaya mı geldiler? Beynim cevaplar arıyor, ama aklıma tek bir tane bile gelmiyor. "Tabii. Bu shotları bitireyim, sonra molaya çıkabilirim."

Brogan cebinden cüzdanını çıkarır, tepsiye nakit para koyar ve son iki shot'ı alır.

"Teşekkürler," diyorum, parayı önlüğüme koyup tepsiyi yanıma indiriyorum.

Brogan ve Archer bardaklarını tokuşturur ve içkilerini bir dikişte içerler. Archer yutkunurken gözlerine bakarım. Boğazı hareket eder ve tatlı alkolün tadına hafifçe yüzünü buruşturur. Onun tepkisine gülümsemeden edemem ve şaşırtıcı bir şekilde, o da bana gülümser. Gözlerimizi birbirinden ayırmadan bakmaya devam ederken midem yine bulanır.

"O ne?" diye sorar Brogan, o anı bozarak beni ona bakmaya zorlar.

"Bu bizim özel içkimiz. Votka, şampanya ve birkaç başka şey." "Tadı pamuk şeker ve yaz gibi." Brogan gülümser. "Beğendim."

"Sanki peri çubuğu içmişim gibi hissediyorum." Archer hala shot bardağını elinde tutuyor ama onunla ne yapacağını arıyor.

Tepsimi uzatıyorum ve ikisi de boş plastik bardaklarını üzerine koyuyor.

"Dışarıda terasta birkaç masa var. Orası biraz daha sessiz. Bunları bırakmam için bana iki dakika verin," diyorum, tepsimi göstererek.

Brogan onaylayarak başını sallayınca, dönüp bara doğru yöneliyorum. Kalbim hızla atıyor ve gerginlikten dolayı daha önce olduğu gibi etrafımı fark etmeden kalabalığın içinden geçiyorum.

Tepsimi yere koydum. Olivia'nın kaşları soru işareti şeklinde kalktı. "Brogan burada," dedim. "Ve Archer."

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor ve geldiğim yöne bakıyor.

"Onları dışarıya gönderdim." Önlüğümü çözüyorum. Diğer kadın çalışanlar gibi ben de hala bikini üstüm ve kot şortumla duruyorum, ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok

"Bana bir Modelo ve bir Blue Moon alabilir misin?" Brogan'ın bana verdiği parayı ona veriyorum, bu da shotlar ve biralar için fazlasıyla yeterli.

"Al." Bana iki şişe bira uzattı. "Teşekkürler."

O içkileri doldurmaya devam ederken, ben dışarı çıkıyorum. Lilac Lounge, kapalı ve açık alanları olan bir kulüp. İçerideki bar ve oturma alanı, açık alandan daha küçük. Bar kapının hemen dışında ve bir sundurma altında oturma alanı olan bir veranda var.

Ortada büyük bir havuz var ve çoğu insan havuzun kenarında oturup içkilerini yudumlarken sohbet ediyor. Havuzun arkasında bir sahne var ve bu gece bir DJ sahne alacak. Sahnenin iki yanında genellikle dans ettiğim yer var. Şu anda, en sevdiğim erkek arkadaşım ve ben yokken işe başlayan bir dansçı sahnede.

Archer ve Brogan, buradaki kalabalık arasında bile kolayca bulunabiliyor. Cumartesi gecesini en yoğun gecemiz ve üniversite öğrencileri şehre döndüğü için bu gece uzun geçecek gibi görünüyor. Dans etme sırası bana geldiğinde çok sevineceğim, böylece kalabalığın içinde shot satmak zorunda kalmayacağım.

Üniversiteli erkekler en kötüleridir. Her zaman bedava şeyler almaya çalışırlar ve karşılığında bir şeyler teklif ederler. Bir tanesi, aynen alıntı yapıyorum, "bunu benim için değerli hale getireceğini" söyledi. Tabii. Neden yatakta en iyi olduklarını düşünen erkekler aslında her zaman en kötüleridir?

Archer, onlara yaklaşıırken dönüyor. Bakışları bacaklarıma kayıyor ve hızlıca yukarı çıkıyor, bu da nedense midemi bulandırıyor.

Ona Blue Moon'u uzattım. Bir an tereddüt ettikten sonra aldı ve cüzdanına uzandı.

"Ben öderim," derim, onu uzaklaştırarak, sonra diğer şişeyi Brogan'a veririm.

"Ne içtiğimizi biliyor musun?" Kapağı çevirip yakındaki çöp kutusuna atar. yakındaki çöp kutusuna atar. Archer'a baktığımda, tişörtünü cebine koyduğunu görürüm.

"Mesleki risk." Terasta boş bir kanepe görüyorum ve erkekleri oraya götürüyorum. Oturmalarını işaret ediyorum. Brogan oturuyor, sonra Archer, beni kardeşimin en iyi arkadaşının yanındaki küçük boşluğa bırakıyor.

Bacaklarımız birbirine değiyor ve o bana daha fazla yer açmak için bacağına çekiyor.

"Bu büyük bir sürpriz," diyorum, hala beni görmeye geldiklerine şaşkırım. "Neden geleceğinizi bana mesajla haber vermediniz? Size VIP erişimi sağlayabilirdim." Havuzun bir bölümünde, her gece sadece otuz kişiye ayrılmış bir yüzme barı var.

barı var ve bu bar her gece sadece otuz kişiye ayrılmış. Çoğunlukla kulübün davet ettiği kişiler. Ünlüler veya yerel influencerlar gelip paylaşım yaparsa, daha da fazla insan geliyor.

Brogan ve Archer'ı VIP'de hayal etmeye çalışıyorum ve bunun yol açacağı kargaşayı. Brogan benim kardeşim, ama kadınların ona karşı tavırlarını fark etmiyorum değil. Kendine has bir çekiciliği var. Archer ise sessiz, neredeyse gözden kaçan bir çekiciliğe sahip. Ortama uyum sağlamakta ve dikkat çekmemekte çok başarılı, ama ona baktığınızda... gerçekten baktığınızda, nefes kesici bir adam. Saçları biraz uzun ve kare çenesinde sert sakalları var. Beni asıl etkileyen gözleri. Uzun, simsiyah kirpikleriyle çarpıcı bir ela rengi. Onda beni etkileyen bir şey var. Beni ne kadar sevmediğini bilmem bile ne yazık ki onun çekiciliğini azaltmıyor.

"Son dakika kararıydı," diyor Brogan. "Ama burası çok güzel. Beğendim. Bir ara London'ı da getirmeliyim."

Neden burada olduğunu söylemesini beklerken aramızda bir başka sessizlik oluyor, ama o bunu yapamadan iki kadın Brogan'a yaklaşıyor.

"Siz Brogan Six mısınız?" diye soruyor içlerinden biri utangaç bir gülümsemeyle. Archer'ın hafif bir kahkaha attığını duyuyorum.

"Evet." Brogan, kadınlar hızlıca konuşmaya başlayıp ona ne kadar büyük hayranları olduklarını anlatırken nazikçe gülümser.

Archer bana bakar. Bu sahne beni eğlendirir. "Bu ona sık sık olur mu?" diye Archer'a sorarım.

"Evet. Onda özel bir şey var. Onları hemen kendine çekiyor."

"Seni de durduruyorlar mı?"

"Ben mi?" diye sorar, sanki bu çok saçma bir soruymuş gibi. "Hayır. Pek değil. Brogan gibi değil."

"Belki de sen daha korkutucusun."

"Ben alınmadım," diyor. "Ben onun kadar iyi başa çıkamazdım."

Nedense ona inanmıyorum. Bana karşı dostça davranmadı, ama takım arkadaşlarına, arkadaşlarına ve benim dışındaki herkese nasıl davrandığını gördüm.

Bakışlarımız tekrar Brogan'a dönüyor. Kızlar ona hayranlıkla bakarken kardeşim kibar davranmaya devam ediyor, ama içlerinden biri yaklaşıp elini bacağına koyduğunda, elini çekip avucunu kaldırarak onun alanına girmesini engelliyor.

"Bir ilişkim var, ama ikinizle tanışmak çok güzeldi. İyi geceler."

Onun sözlerini reddetme olarak algılamadan önce bir an tereddüt ettiler.

"Kusura bakmayın," diyor Brogan, bana gülümsüyor. "Neredeydik nerede kalmıştık?"

"Sanırım bana neden burada olduğunu söyleyecektin. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Doğru. O." Rahat ifadesi, ilk kez gergin görünmesine neden olan bir ifadeyle yer değiştirir. Bu da beni gerginleştirir.

"Daire arayışın nasıl gidiyor?" diye sordu Brogan.

Konunun değişmesi beni biraz şaşırttı, ama fazla düşünmeden cevap verdim.

"Çok iyi değil, ama bir şeyler bulacağıma eminim."

Brogan bana bakıyor, konuşmuyor. Etrafımızı saran bu garip durumun açıklamasını almak için ona ve Archer'a bakıyorum.

"Senin yanına taşınmanı istiyor," diyor Archer sonunda. "Dostum." Brogan onun koluna hafifçe yumruk atıyor.

"Ne? Onu korkutuyordun," diyor Archer, ona bakıp sonra bana dönüyor, ama daha fazla bir şey söylemiyor.

Kalbim hızla atmaya başlar. "Bu çok nazik. Gerçekten. Teşekkür ederim, ama bir şeyler bulacağım."

"Nazik olmak için sormuyorum. Bizimle yaşamayı istiyorum." Bir an düşündüm. "Neden?"

"Seninle vakit geçirmeyi ve seni tanımayı seviyorum. En sevdiğin kahvaltı yemeğinin ne olduğunu, sabah insanı mı yoksa gece kuşu mu olduğunu ya da bilmem gerektiğini düşündüğüm bir sürü farklı şeyi bilmiyorum." Kaşları, benimkiler gibi, birbirine yaklaşıyor. "Sen benim kız kardeşimsin ama hala bilmediğim çok şey var."

Sözleri beni derinden etkiledi. Onun böyle hissettiğini bilmiyordum, ama ben de kendimi bu düşüncelere kaptırdığım için onu anlıyorum.

"Orada yaşamıyor olsam da yine de birlikte vakit geçirebiliriz."

"Evet." Sesi neredeyse sızlanıyor. "Ama sen meşgulsün, ben meşgulüm..."

Söylenmemiş gerçeği kabul ederek başımı sallıyorum. Ayrılmadan önce, birkaç kez takıldık ve birbirimizi tanıdık. Onun boş olduğu gün ve saatleri bulmak zordu. Elinden geleni yaptığını biliyorum, ama o çok meşgul bir adam. Brunch ya da kahve içmek için bir araya geldiğimizde, sanki yeniden başlıyormuşuz gibi, birbirimize yeniden alışıyorduk.

Ama onunla birlikte yaşamak? Sadece onunla değil. London da orada yaşıyor, Archer da. Ona gizlice bir bakış attığımda boğazım düğümleniyor. Bakışları, bir bacağına dayadığı bira şişesine çevrilmiş. Bana bakmıyor bile. Bu durumdan memnun olamaz.

"Ben de seni daha iyi tanımak isterim," diyorum Brogan'a dürüstçe. "O zaman bizimle birlikte yaşa." Gözleri heyecanla parlıyor.

Konuşmak için ağzımı açtım ama sonra tekrar Archer'a baktım. Bu sefer bana baktı. Ela gözleri, ifade edilemeyen duygularla doluydu.

"Bununla bir sorunun yok mu?" diye soruyorum ona.

Çenesindeki bir kas seğirir, ama sonra başını sallar. Tamam, pek de ikna edici değil.

Düşünürken dudağımın köşesini ısıyorum. Olivia'nın ev sahibiyle sorun yaşamadan önce onun kanepesinden kalkmam gerekiyor. Evleri güzel, kulübün ve stüdyo aradığım yerlerin yakınında. Ayrıca, ucuz ve kısa süreli bir yer bulmak umuduyla bir düzine daha kira başvurusunda bulunmaktan kurtulmuş olacağım. Hâlâ hem dans stüdyosu hem de dairem olarak kullanabileceğim bir yer bulacağımı umuyorum. Kafamda üst katta yaşamak gibi bir hayali kuruyorum. Evimde bir dans stüdyosu olması ne kadar harika olurdu! İstedğim zaman dans edebilirdim.

Archer'ın bacağı benimkine değişiyor ve beni düşüncelerimden çıkarıyor. Gözlerine bakıyorum ve sanki yüzlerce şey söylüyormuş gibi bir bakışma yaşıyoruz. *Bununla bir sorunun yok. Brogan mutlu olacak. Onu mahvetmemek için orada olacağım. Sadece başka bir yer bulana kadar.*

Belki de basit bir bakışa çok fazla anlam yüklüyorum, ama üzerinde fazla durmamaya karar veriyorum. Bana bir fırsat sunuyorlar ve ben de bunu değerlendireceğim. Olivia ev sahibini dert etmesine gerek kalmayacak ve ben de apartman ve stüdyo aramak için zaman ayırabileceğim.

Kim bilir, belki bu süreçte Archer'a en iyi arkadaşını kasten incitmeyeceğimi kesin olarak kanıtlayabilirim.

ARCHER

"Sanırım bu sonuncusu," diyor Brogan, son iki kutuyu yedek yatak odasına taşıırken.

Kutusunu yere koyuyor ve ben de aynısını yapıyorum. Sabrina'nın çok fazla eşyası yoktu, ama oda şimdiden tamamen farklı görünmeye başladı. Kraliçe yataktaki lacivert yorgan, kabarık beyaz bir yorganla değiştirilmiş. Başlıkta iki mor yastık duruyor. Makyaj malzemeleri, parfüm ve diğer banyo malzemeleri şifonyerin üstünde dizili. Ve birkaç çift topuklu ayakkabı, sanki valizinden döküp nereye koyacağını bilememiş gibi yatağın üzerine dağılmış.

"Teşekkürler," diyor, kıyafetlerini asmak için dolaptan çıkarken. "Kutuları kendim alabileceğimi söylemiştim."

Bize öyle demişti ve ben de seve seve ona izin vermiştim, ama Brogan bunu kabul etmedi. Hayatımızda belki de ilk kez onun bu kadar iyi bir adam olmamasını diledim. Bu durum beni bir pislik gibi davranmaya zorluyor ve bundan hiç hoşlanmıyorum.

"Senin için başka bir şey daha var." Brogan odadan geçici olarak çıkar. Kapının içinde dururum, kendi dairemde kendimi garip hissediyorum. Umarım burada çok rahat hissetmez. Apartman dairesi olarak da kullanılabilecek bir stüdyo daire aramaya devam edeceğini söylüyor, ama burada neredeyse bedavaya yaşarken neden bunu yapsın ki?

Brogan'ın istediği olsaydı, burada bedavaya kalacaktı. O teklif etti, ama onun onuruna, kendi payını ödemek istedi. Brogan bunu ciddiye almadı. Kira bedeli, elektrik ve su faturalarını bile karşılamıyor.

Para umurumda değil. Sorun, onun sürekli benim alanımda olması. Zaten nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. O burada kaldığı için tüm daire farklı hissettiriyor. Gerginlikten dolayı volta atmak ya da saçımı çekmek istiyorum, ama ikisini de yapmıyorum.

"İşte burada!" Brogan dev bir hediye çantasıyla geri döner. En az bir metre uzunluğunda, parlak mor renkte ve içinden o kadar çok kağıt çıkıyor ki,

sadece bu hediye için kaç ağacın kesildiğini düşünerek endişeleniyorum.

Şaşkınlığımı öksürerek gizlemeye çalışıyorum ve boğazımı temizliyorum.

Sabrina, çantayı ondan alırken bana şüpheyile bakıyor. Çantanın ağırlığıyla kolu düşüyor.

"Oh," diyor. "Teşekkür ederim. Bana bir şey almana gerek yoktu. Sana borçlu olan benim."

"Sadece evine taşınman için birkaç şey. Hepimizden. Aç şunu." Brogan, doğum günü partilerinde ve Noel'de, birisi ona aldığı hediyeği açtığında yaptığı gibi sırtıyor. O, bir şeyleri almaktan çok vermekten daha fazla keyif alan cömert bir adam. Bu sevimli bir özellik. Genellikle.

Sabrina çantayı yatağın üzerine koyar ve yavaşça kağıt mendili çıkarır. İçine bakarken tereddütle gülümser, sonra bir mum çıkarır. Sonra kulaklıklar.

"Bunlar Ariana'yı bastırmak için," diyor Brogan, beni

Sabrina hafifçe güler, sonra her iki eşyayı da kağıt mendilin yanına yatağın üzerine koyar ve devam eder. Banyo bombası, tüylü çoraplar, yakındaki yerlere ait birkaç hediye kartı ve çeşitli şekerler.

"En sevdiğin ne olduğunu bilemedim," der Brogan, devasa şeker yığınının başını sallayarak.

"Jelibon ayılar."

"Oh. Onlardan almadım." Arkadaşımın kaşları hayal kırıklığıyla birbirine yaklaşır.

Sabrina o kadar hafifçe güler ki, sesi neredeyse duyamıyorum, ama omuzları hareketle titrer ve dudakları daha da yukarı kıvrılır. "Bu harika. Cidden. Nankörlük etmek istemedim. Sadece benimle ilgili başka bir bilgi daha edinmen için söyledim. Senin en sevdiğin ne?"

Gülümsemesi geri gelir. "Ruh halime göre değişir, ama şu anda Nerd Gummy Clusters'a takıntılıyım."

Sabrina yığınını karıştırarak onları bulur ve poşeti açar. Bir tane dener ve sonra başını sallar. "Bunlar çok iyi."

"Değil mi?" diye sorar Brogan.

Torba'yı ona uzatır. O iki tane alır, sonra bana da uzatır. Ben başımı sallam. "Hayır, teşekkürler."

"Archer iğrenç olduklarını düşünüyor." Brogan bana gözlerini devirdi.

"Çok tatlılar," derim ve yüzümü buruştururum. "Ve dilini garip renklere boyuyorlar."

Sabrina dilini çıkarır ve ona bakmaya çalışır. "Çok iyisin," der Brogan gülerek.

"Tüm bunlar için teşekkür ederim," der Sabrina. "Burada olduğum için gerçekten minnettarım."

İçim burkulur. Onun nezaketi beni bu kadar pislik gibi hissettirmeseydi keşke.

"Çok eğlenceli olacak," diye söz verir Brogan.

Sabrina başını sallar ve "Eşyaları yerleştirmem gerekiyor. Bugün buralarda olacak mısın?" der.

"Öğleden sonra antrenmanımız var."

"Doğru, sezon başlamak üzere. İlk maçın ne zaman?" Sabrina mumun kapağını açıp koklarken sorar. Mum hoşuna gitmiş olmalı ki, kapağını açık bırakarak şifonyerin üzerine koyar.

"Perşembe günü evimizde. İstersen sana bilet alabilirim. London'ın yanına oturabilirsin ya da bir arkadaşını getirmek için başka bir bilet alabilirim. Zorlama yok. Sadece bir seçenek. İstersen hafta içinde bana haber verebilirsin." Her zamanki gibi rahatsız görünüyor, sonunda konuşmayı bırakıp ellerini önünde ovuşturuyor. "Neyse, bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Odanın dışına çıktı. Neden aynısını yapmadığımı bilmiyorum, ama ben oyalanıyorum ve Sabrina bana bakıyor.

"Senin burada olmana çok sevindi."

"Evet. Ben de. Hediyeler için teşekkürler."

Ona bununla hiçbir ilgim olmadığını söylemek için ağzımı açtım, ama bunun yerine sadece gülümsedim ve başımı salladım.

Dönüp çıkmak üzereyken, "Peki ya sen?" diye sorar. "Senin burada olmandan heyecan duyuyor muyum?"

"Hayır." İnanamıyormuş gibi gülüyor. "Sanırım bunun cevabını biliyorum."

Evet, ben kesinlikle bir pisliğim.

"En sevdiğin şeker ne?" diye soruyor. Oh.

"Şekerleri pek sevmem."

Cevabım kabul edilemezmiş gibi bana bakmaya devam ediyor.

"Seçmek zorunda kalsam, Butterfinger derdim."

Brogan ona ondan da aldı, tabii ki aldı. Şeker reyonunu neredeyse boşalttı. Butterfinger'ı alıp bana fırlatıyor

beni. Şekerlemeyi tek elimle yakalıyorum

"Ateşkes?" Koyu kahverengi gözleri belirsizlikle dönüyor.

Onun sözlerini düşünürüm, sonra bir adım öne çıkarım. Oda zaten onun kokusuyla doludur, hafif ama tatlı bir koku. Şekeri onun yığınının üstüne bırakırım.

"Ateşkes yapmamıza gerek yok. O mutlu. Benim için önemli olan tek şey bu."

Umarım öyle kalır.

Antrenmandan sonra, koç konferans odalarından birinde alıcılarla buluşur. Bizimle maçın kaydını izler ve bu haftaki maç için planımızı konuşur.

Graham yanımda oturuyor, bacağı durmadan sallanıyor. Bu, koçu daha iyi duyabilmek için ondan uzaklaşmamı gerektirecek kadar arka plan gürültüsü yaratıyor. Son söylediği şeyi kaçırdım ve şimdi bana bekleyişle bakıyor.

"Üzgünüm. Son kısmı tekrar edebilir misiniz?" diye soruyorum, sormak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

"Tabii ki." Koç başını sallar ve her şeyi tekrar açıklar. Bu sefer tek kelime bile kaçırmam. Aslında, sonraki otuz dakika boyunca, hepimizin hazır ve kararlı olduğundan emin olurken, neredeyse gözümü bile kırpmam.

Grup olarak toplandıktan sonra, her birimiz onunla birebir konuşuyoruz. Sonuncu olmak için geride kalıyorum ve sonunda sıra bana geldiğinde, o bana gülümseyerek selam veriyor.

"Nasılsın, Holland?" Kollarını göğsünde çaprazlayarak kendine özgü pozunu alır, ama maçlarda ve antrenmanlarda kullandığı o korkutucu bakışını takınmaz.

"Harika. Hazırım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu hafta son bölgeye ulaşmak için alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olacak. Denver'ın savunması çok sert."

Onaylayarak başımı salladım.

"Geçen yıl zor bir sezon geçirdin ve Graham'ın takıma katılmasıyla işlerin artık farklı olduğunu biliyorum, ama bu yıl bir adım öne çıkıp takıma katkı sağlamanı bekliyorum." Bunu bir tehdit gibi söylemiyor, ama ben söylenmemiş mesajı duyuyorum: Eğer bunu yapmazsan, takım için bir bok faydan olmaz.

Tamam, o asla bu kadar sert bir şey söylemez. Elbette, biz hata yaptığımızda veya tembellik ettiğimizde bize bağırmayı sever, ama bire bir konuşurken, o aklı başında bir adamdır ve her birimizi önemseydiğini biliyorum.

"Evet, efendim."

"Hala sorunları çözmeye ve kimin kiminle en iyi uyum sağladığını görmeye çalışıyoruz, ama başaracağız. Mücadeleye devam et, bu yıl sana biraz oyun süresi vereceğiz."

Bu heyecan verici moral konuşmasının ardından soyunma odasına gittim. Brogan, ben içeri girdiğimde bankta oturmuş ayakkabılarını giyyordu.

Yüzümdeki yenilgiyi okumuş olmalı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyorum, sonra işaret diliyle, *sadece başlangıçta oynamadığım için kızgınım. O pozisyonu çok istiyorum.*

Ve benim yerime Graham'ın olması hoşuma gitmiyor.

"Yakında senin olacak," diyor çok kendinden emin bir şekilde, ama sonuçta o benim en iyi arkadaşım. Tabii ki öyle inanmak istiyor.

Konuyu değiştirerek soruyorum, "Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Aslında ben de sana aynı şeyi soracaktım. Sabrina için bir nevi ev partisi gibi, dairede akşam yemeği hazırlayacağım."

"Oh."

"Bu kadar somurtma." Omzuma hafifçe vuruyor. "Londra, akşam yemeğini mahvetmemem için denetleyecek."

Zorla gülümserim. Duygularımın değişmesinde yemek hiç de önemli değildi.

"Evde görüşürüz," diyor ve çıkıyor.

O gittikten sonra iç çekip giyinirim, acele etmeden ve eve gitmeyi mümkün olduğunca geciktiririm. Sabrina bizimle birlikte yaşıyor diye onunla fazla etkileşimde bulunmam gerekmeyeceğini umuyordum. Ama içimden bir ses bunun boş bir hayal olduğunu söylüyor.

Daireye vardığımda, Brogan ve London mutfaktaydı ve Sabrina da yanlarında duruyordu. Uzun kızıl saçları yukarı toplanmıştı ve boynu açıktaydı. Kot şort ve bol bir tişört giymişti. Görünüşünde seksi görünmeye çalıştığını gösteren hiçbir şey yoktu, ama lanet olsun.

"Hey," diye kimseye özel olarak söylemeden, bakışlarımı ondan uzaklaştırıyorum. "Onu alabilir misin, yardım etmeye çalışmasın." Brogan kız kardeşini omuzlarından tutup mutfaktan çıkarır.

Onu götürmek mi? Onunla ne yapacağım ben? Kafamda tamamen uygunsuz bir düzine düşünce dolaşıyor.

Ne oluyor lan? En iyi arkadaşımın kız kardeşini hayal edemem.

Ve yeni oda arkadaşım.

"Sorun değil," diyor. "Yardım etmek en azından yapabileceğim bir şey."

"Bu akşam yemeği senin *için*. Yemeği hazırlamana yardım edemezsin." Brogan durur ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Archer'la takıl. O hiçbir şey yapmamakta iyidir."

Orta parmağımla burnumun yanını kaçıyorum, Brogan'ın dudakları gülümsemeye başlıyor. Mutfağa geri dönüyor ve beni hiçbir şeyden haberi olmayan Sabrina ile baş başa bırakıyor.

"Televizyon izlemek ister misin?" diye soruyorum, çünkü diğer fikirlerim muhtemelen kıcıımı tekmeletir. Hangisi daha korkutucu bilmiyorum: Brogan mı, Sabrina mı? İkisinin de fikirlerimi beğeneceğini sanmıyorum. Ben bile fikirlerimi beğenmiyorum.

Ona güvenmiyorum ve Brogan'a tek kelime etmeden gittiği için hala kızgınım.

"Tabii," diyor ve beni takip ederek oturma odasına giriyor. Kanepenin bir ucuna oturuyorum, o da sanki bana yakın olmak istemiyormuş gibi diğer ucuna oturuyor.

Televizyonu açıp ona dönüyorum. "Ne izlemek istersin?" "Umurumda değil."

Uyumlu davranıyor. Fazla uyumlu, ama neyse. ESPN kanalında bırakıyorum. Birkaç dakika sonra, ona bakıyorum ve ekranı bile izlemiyor. Telefonuna bakıyor. Umursamamalıyım. Brogan onu mutfaktan çıkardığı için benimle oturuyor, ama nedense kendimi "En sevdiğin TV programı hangisi?" diye sorarken buluyorum.

Kafasını kaldırıp bir dakika düşünüyor. "Aslında pek televizyon izlemem."

"En son izlediğin dizi?"

"Ariel," diyor ve gülümsüyor. Sabrina'nın gerçek gülümsemesi tehlikeli bir şeydir. Ağzının sol tarafındaki gamze ortaya çıkıyor ve koyu kahverengi gözleri sıcaklıkla doluyor. "The Little Mermaid'e dayanan bir Disney programı. Olivia'nın kızı Greer izlediğimiz şeylerin çoğunu seçti."

"Olivia, senin kaldığın arkadaşın mı?"

Kafasını sallar. "Evet. Lilac Lounge'da birlikte çalışıyoruz."

Sabrina hakkında her küçük bilgiyi, sanki savaşa hazırlanıyormuşum gibi bir kenara not ediyorum. Brogan'ı tanımak istediği konusunda samimi görünüyor ve ondan para almaya çalışmadı ya da onun gibi bir şey yapmadı, ama daha önce bir kez ortadan kaybolmuştu.

Omzumun üzerinden arkama bakıyorum. London ve Brogan mutfakta gülüp konuşuyorlar, şu anda başka hiçbir şeye ya da kimseye aldırış etmiyorlar

"Neden gittin?" diye soruyorum. Belki açıklarsa, endişelenmeyi bırakabilirim.

Sessiz kalıyor, ama beden dilindeki tepki hemen belli oluyor. Yüzündeki dostça gülümseme kayboluyor ve gerginleşiyor.

"Geçen kış, sen ve Brogan birbirinizi tanımaya yeni başlamışken, ona veda bile etmeden birdenbire gittin. O sorun yokmuş gibi davrandı, ama *sorun vardı*."

"Gitmek istemedim," diyor, sorumu ustaca geçiştirerek.

"Sadece gittiğin için değil," diyorum. "Aniden hayatına girip onunla görüşmek istediklerini söyledin. Aylarca ona mesaj attın, mektuplar gönderdin, onu takip ettin, böylece hayatında olabilirdin ve sonra istediğini elde ettiğinde... puf, gittin. O çok şey yaşadı..."

"Biliyorum," diye sözümü kesti. "Anlıyorum. Her şeyi mahvettim. O zamanlar hiçbir şey düşünmüyordum."

"Elbette. Belki ailenin nasıl işlediğini bilmiyorsun, ama istediğin zaman öylece çekip gidemezsin. O seni önemsiyor. Yaptıkların artık onu etkiliyor."

Sabrina gözlerini sıkıca kapatır ve derin bir nefes alarak göğsünü kaldırıp indirir. Gözlerini açtığında bakışları benimkilerle buluşur. "Ailenin nasıl işlediğini biliyorum. Brogan'la uzun süredir bir ilişkim olmayabilir, ama ben de onu önemsiyorum. Şimdi bunu telafi etmek için elimden geleni yapıyorum. Buradayım, değil mi?"

Çenemi ileri geri hareket ettiriyorum. O burada, ama ne kadar süreliğine?

SABRINA

Yeni dairemde geçirdiğim ilk birkaç gün gerçek dışı gibiydi. Nadiren aynı anda evde olduğumuzda, erkeklerin etrafında parmak uçlarında yürüyormuşum gibi hissediyorum. Ki bu çok sık olmuyor. Gündüzleri stadyumda antrenmanları ve toplantıları var, ben de akşamları işe gidiyorum. London çoğunlukla evden çalışıyor, ama kahve molası veya öğle yemeği hazırlamak için kalktığı zamanlar dışında, dairede sadece ikimiz olduğumuzda sessizlik hakim.

Bunun geçici bir durum olduğunu biliyorum, ama daha iyi bir yer seçemezdim. İşyerim arabayla beş dakika uzaklıkta ve on beş blokluk bir alanda kiralık ofis alanları bulunan birçok bina var. Bu sabah da oraya gidiyorum.

Archer'ın odasından gelen müziğe bakılırsa, çocuklar evde. O evde ve uyanık olduğunda, büyük hoparlörlerinden gelen bas sesleri ile zemin titriyor.

Alarmı kapatıp, hala gözlerim bulanık halde odamdan çıkıp duş almaya ve hazırlanmaya gidiyorum. Koridora çıktığımda, sadece beline bir havlu sarılmış, çıplak göğüslü uzun boylu bir adamla karşılaşıyorum.

Çılgılık atarak yolumdan çekilmeye çalışıyorum ama o da çekiliyor ve çarpışıyoruz. Ön kolum ıslak gövdesine kayıyor ve Archer beni belimden sıkıca kavıyor. Uzun parmakları kaburgalarımı sarıyor ve başparmağı tehlikeli bir şekilde göğüslerimin şişkinliğine değecek kadar yakın.

Sonunda sol kolundaki dövmeyle iyice görebildim. Tamamen siyah mürekkeple yapılmış, çiçekler arasında çizilmiş nesnelerden oluşuyor. Muhteşem. Tıpkı vücudunun geri kalanı gibi.

Donup kalıyoruz. İkimiz de bu durumdan nasıl zarifçe çıkabileceğimizi bilmiyoruz. Bir yolu var mı?

"Bunun Brogan olmandan daha mı utanç verici yoksa daha mı az utanç verici olduğuna karar veremiyorum," diyorum, nefes nefese ama birdenbire uyanmış bir şekilde.

Geri adım atıp yüzüne hafifçe bakıyorum. Saçları, havluyla taramış gibi dik duruyor ve kirpikleri ıslak ve daha koyu, bu da ela gözlerini daha parlak gösteriyor.

Yüzünde gergin bir ifade var, beni dikkatle inceliyor. "Bir şey söylediğini biliyorum, ama duyamadım."

Bakışlarım yüzünün yan tarafına kayıyor. Saçları genellikle her iki kulağında taktığı işitme cihazlarının çoğunu örtüyor, ama saçları dağınık olduğu için şu anda takmadığını görebiliyorum.

"Önemli değil," diyorum, kelimeyi işaret diliyle ifade edip ekliyorum, "Üzgünüm."

Daha fazla bir şey söyleyeceğimden emin değilmiş gibi bekliyor, sonra başını sallayıp yanımdan geçiyor. beni geçiyor.

Archer Holland her yerde ve sinir sistemim onunla olan her küçük etkileşimi onunla olan her küçük etkileşimi işlemekte zorlanıyor.

Müziği duvarları titriyor. Kokusu banyoyu dolduruyor. Ve şimdi de gömleksiz hali beynime kazınıyor.

Duştan çıktığımda, çok daha az gerginim. Giyinip mutfağa çıkıyorum. Brogan, London'ın yanındaki taburelerden birinde oturuyor. Ona dizüstü bilgisayarda bir şey gösteriyor ve o, konuşurken bir kolunu onun sırtına koymuş, küçük daireler çizerek okşuyor.

Archer ocaktan başını kaldırıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Kendimi toparlamam lazım. Penisine değil, göğüs kaslarına dokundum.

Bununla birlikte, göğüs kasları gerçekten inanılmazdı.

"Günaydın," diyorum, sonra bakışlarımı indirip kahve

"Günaydın." Brogan, Londra'nın dizüstü bilgisayarından başını kaldırır. O da aynı şekilde bana aynı selamlamayı yapıyor.

"Bu kahve serbest mi?" Yarısı boş olan sürahiyi işaret ediyorum.

Brogan ve London ikisi de Archer'a bakıyor.

Brogan kahve işareti yapar.

"Alabilirsin," diyor Archer bana. Şimdi işitme cihazlarını takmış. Kuru, dağınık saçlarının arasından sağdakini görebiliyorum.

Kendime küçük bir fincan dolduruyorum, yine garip hissediyorum, ta ki Brogan dirseklerini tezgaha dayayıp bana gülümsene kadar. "Neden bu kadar sık giyinmişsin?"

"Stüdyom için uygun yerler bakmak üzere bir emlakçıyla buluşacağım."

Kardeşimin gülümsemesi genişliyor. "Bu çok güzel. Hangi yaş gruplarına ders vermeyi düşünüyorsun?"

"Anne ve ben derslerinden yetişkinlere tap dansı derslerine kadar her şeyi öğrettim. Ama stüdyomun daha genç dansçılara odaklanmasını istiyorum. Eğlenceli, rekabetçi olmayan bir ortam. Burada zaten başarılı rekabetçi dans takımları olan bir sürü stüdyo var

başarılı rekabetçi dans takımları var, bu yüzden bunun için bir pazar olduğundan emin değilim ve bu çok fazla baskı yaratıyor."

"Eminim öyledir," diyor London. "*Dance Moms*'ın tüm bölümlerini izledim. Ben asla hayatta kalamazdım. Ama bazı yetişkin dersleri eğlenceli olabilir. Çok kısa bir süre jazz ve bale yaptım. Koordinasyonum çok kötü olduğu için aslında bir tehlike kaynağı olmama rağmen, bundan keyif aldığımı hatırlıyorum."

Brogan gülümser ve onun şakağına öpücük kondurur.

Beynim fikirlerle dolup taşıyor ve yetişkinler için dersleri de düşünülmesi gerekenler listesine ekliyorum.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sorar Brogan. "Öğleden sonraya kadar stadyumda olmam gerekmiyor. Seninle birlikte gidip mekanlara bakmamı ister misin?"

"Çok nazıksın," diyorum. "Ama arkadaşım Olivia benimle gelecek."

."

Yüzünde beliren hayal kırıklığı, ona sormadığım için kendimi kötü hissettirir. Dürüst olmak gerekirse, bunun onun ilgisini çekeceğini düşünmemiştim, ama Brogan'dan öğrendiğim kadarıyla, onun ilgisini çekmeyen hiçbir şey yok ve o benim hayatımda olmak için çok çaba sarf ediyor.

"Bir dahaki sefere," diyorum ve rahat gülümsemesi geri geliyor.

Otuz mil çapındaki tüm satılık mülkleri gördüm. En azından öyle hissediyorum.

Yorgunum. Hem duygusal hem de fiziksel olarak. Ve görünüşe göre meteliksizim.

İhtiyacım olan birkaç şeyi bile karşılayabilecek bir yer bulmak için ne kadar para gerekeceğini hiç bilmiyordum. İlk ofisin aylık kira bedelini gördükten sonra, stüdyomun üst katındaki şirin daire fikrini terk ettim.

Brogan'ın dairesinden çok uzak olmayan şirin bir mahallede, boş bir ofis alanını inceliyoruz. Boyutu iyi, yeni boyanmış, yoldan görünürlüğü harika ve iki blok ötede bir apartman var. Para gibi kısıtlamalarım olmasaydı mükemmel olurdu.

"Bütçenizi aştığını biliyorum, ama istek listenizdeki tüm maddeleri mümkün olduğunca karşılayan bir yer görmenizi istedim."

"Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle. Yüksek beklentilerim ve düşük nakit akışım onun suçu olmadığını biliyorum.

"Dördüncü Cadde'deki yer ne durumda?" Olivia umut dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Benimle birlikte gelip beni iyimser tutan çok iyi bir arkadaş oldu.

"Çok küçüktü," diyorum bugün gördüğümüz daire hakkında.

"Ve sözleşmesi yapılmış." Carrie Ann bana zoraki bir gülümseme atıyor. "Yolda e-postayı aldım."

Seçeneklerim birer birer yok oluyor.

"Belki biraz daha para biriktirene kadar beklemeliyim. Başka bir stüdyoda öğretmenlik yapabilirim." Bunu söylerken bile, bunun cevap olmasını istemiyorum.

Binadan çıkıp önündeki kaldırımda duruyoruz. Çok yazık. Bu bölgeyi gerçekten sevmiştim. Caddenin karşısında bir yoga stüdyosu ve sevimli bir kafe var. Yürürken bir banka ve birkaç giyim mağazasının önünden geçtik. Öğle yemeği veya kahve içmek için dışarı çıktığımı, stüdyonun penceresinden dışarı bakıp geçen insanları izlediğimi hayal edebiliyorum.

Carrie Ann, beni memnun etmek neredeyse imkansız olmasına rağmen, bana ilk yeri gösterdiğinde olduğu kadar umutlu görünüyor.

"Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim." Ona teşekkür edip arabama doğru sürünerek gitmek üzereyim. Biraz uyumam lazım.

"Bir fikrim daha var." Telefonunu iki eliyle önünde tutuyor ve bana sarsılmaz bir iyimserlikle bakıyor.

Bugün başka yerleri görebilecek miyim, bilmiyorum. Hayal kırıklığı çok büyük.

"Sadece birkaç blok ötede." "Ve benim bütçeme uygun mu?" diye soruyorum. Heyecanla başını sallıyor.

"Tamam." Uzun bir nefes veriyorum. Bir tane daha ve sonra kararımı vereceğim.

Carrie Ann, 7,5 cm topuklu ayakkabılarıyla önümüzde yürüyerek ilerliyor. Kararlı adımlarla bir bloktan diğerine geçiyor.

Sokağın son binasının önünde yavaşlar. Sıradan ön kapı o kadar iyi uyum sağlıyor ki, muhtemelen önünden geçip giderdim. İçeri girmeden önce yargılamamaya çalışıyorum, ama etrafındaki parlak ve ışıltılı vitrinlerin arasında, bu bina unutulabilir.

Kapının önünde dururken arkasına bakıyor. "Şimdi açık fikirli olun."

"Bu, buranın şüpheli olduğu anlamına geliyor," diye mırıldanıyor Olivia, Carrie Ann binanın şifresini girerken.

"Dördüncü Cadde'deki yerden daha şüpheli olacağını mı düşünüyorsun?" diye fısıldıyorum.

Gülümsüyoruz. Olivia benimle olmasaydı, bugün çok daha berbat geçecekti.

"Geldik," der Carrie Ann ve ön kapıyı açar. Etrafımızda toz yükselir ve Carrie Ann dikkatlice öksürür.

"Bir süredir boş duruyor, ama bu eski binaların hepsi uzun ömürlü olacak şekilde inşa edilmiştir."

Olivia ve ben dikkatlice onun arkasından giriyoruz.

"Yeniden satış için içi boşaltılmış, bu yüzden burada pek bir şey yok, ama o büyük pencerelerin karşısında dans pistinin nerede olduğunu görebilirsin," diyor boş ofisi gezerken. Zeminler beton ve duvarlar kirli beyaz, ama dans pistinin olabileceği yeri belli belirsiz görebiliyorum. "Arkada iki banyo ve küçük bir özel ofis alanı var. Aradığınız daire yok, ama bunun dışında tüm ihtiyaçlarınızı karşılıyor. Bu bölge geçen yıl büyük bir gelişme gösterdi. Birkaç ay önce caddenin karşısına yeni bir kahve ve çay dükkanı açıldı ve o zamandan beri iki ofis daha kiraladım. Metrekare başına bulabileceğiniz en iyi fiyat bu. Etrafındaki her şey en az iki katı."

"Bu nasıl hala boş olabilir?" diye sorar

Olivia. "Neden bu kadar ucuz?" diye sorarım.

"Eleanor, evin sahibi, mekan konusunda çok titizdir. Uzun süredir satılık olarak listeleniyor, ancak aldığı tüm teklifleri reddetmiştir."

Olivia ve ben birbirimize baktık ve ben "Neden?" diye sordum.

"Bu bina onun için çok önemli. Onun için duygusal bir değeri var, ama bence sizi sevecektir. Etrafa bir bakın. Onu arayıp gelip gelemeyeceğini soracağım."

Carrie Ann dışarı çıkar, Olivia ve ben de dikkatlice etrafı geziyoruz.

Carrie Ann gitmiş olsa da Olivia sessizce konuşur: "Burası bir cesedi saklamak için harika bir yer olurdu."

"Stüdyom başarılı olmazsa diye bir yedek planım olması iyi olur," diye gülümseyerek fısıldarım.

Olivia buna burun kıvrır, sonra yüzüne endişeli ifade geri döner. Fazla bir şey olmadığını biliyorum, ama yürüdükçe daha iyi görebiliyorum. Bu bir uç birim, yani ön ve bir tarafında pencereler var. Pencerelerin birçoğu çatlak veya kırık ve içeriden

. Bunların değiştirilmesi gerekecek, ama mimari muhteşem. Biraz boya, bolca temizlik, zeminler, yeni pencereler... Yapılacak tüm işleri düşününce midem bulanıyor, ama hayal edebiliyorum.

İki duvar boyunca bir bar, ahşap zemin, alan müzik, dans eden ve gülen çocuklar hayal edebiliyorum. Belki de o kadar çok pahalı seçenek gördüm ki, halüsinasyon görmeye başladım.

Olivia'nın arkasında, odanın arkasına doğru ilerliyoruz. Daha önce özel ofis olarak kullanılan boş odaya bakıyoruz. Orada çok fazla zaman geirebileceğimi hayal edemiyorum, ama böyle bir odanın olması muhtemelen iyidir.

Olivia banyo kapılarından birini açarken Carrie Ann geri dönüyor. Bir fare odadan geçerken ciyaklayarak kaçıyor. Arkadaşım ığlık atıp geri atlıyor ve yalan söylemeyeceğim, benim de kalp atışlarım bir iki kat hızlanıyor.

Carrie Ann, bu kargaşadan hiç etkilenmeyen tek kişidir. "Eleanor bugün görüşemez ama bu mekanın tekrar stüdyo olacağı için çok heyecanlı. Eğer ilgilenirseniz, başvuruda bulunacağız ve onay sürecinin bir parçası olarak sizinle görüşmek isteyecektir."

Nabzım normale dönerken sesim titrer. "Yani, bana kiralamayı düşünecek mi?"

Başını sallar ve dudakları gülümser. "Bence kiralar. Sorun var mı?"

Kafamı sallarken, heyecandan midem kıpır kıpır oluyor. "Ne kadar sürede boşalacak?"

SABRINA

Eleanor, hayal ettiğim her şeydi. Uzun boylu, zarif, kendinden emin. Klasik bir bob kesim gri saçları var, kırmızı ruj sürüyor, kot pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giyiyor.

Onu hemen sevdim.

Masadan kalkıp elini sıkmak için ayağa kalkıyorum. Sıkı bir el sıkışması ve tüm yüzünü değiştiren bir gülümsemesi var.

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Sabrina."

"Benim için bir zevk, canım." Oturmam için eliyle işaret ediyor.

"Sana nane çayı sipariş ettim. Tezgâhtaki kız, bunun en popüler içecekleri olduğunu söyledi."

"Teşekkürler. Kahveyi sevmeyi hiç öğrenemedim. Ya sen?" Eleanor karşımda oturur ve ellerini fincanın etrafına sarar. Sanki yüzümdeki ifadenin ötesini okuyormuş gibi bana bakar.

"Muhtemelen kahveyle yaşayabilirim," diye itiraf ediyorum. "Ama çayı da severim."

Gülümsemesi değişmez, ama içim yine de düğümlenir.

Eleanor fincandan bir yudum alır ve sandalyesine yaslanır. "Carrie

Ann, Lake City'ye yeni taşındığını söyledi."

"Evet." Başımı sallıyorum. "Sen hep burada mı yaşadın?"

"Yirmili yaşlarımda New York'u denemek için birkaç yıl taşındım, ama güneşi ve evimin tanıdık ortamını özledim. Yirmi dokuzuncu doğum günümde stüdyoyu açtım ve neredeyse otuz yıl boyunca işlettim."

"Bunu çok sevdim."

"Her zaman kolay olmadı, ama bana çok mutluluk verdi. Bina, kocam bıktığı için satın almadan önce bir düzine kez el değiştirdi." Onun hakkında konuşurken gözleri parlıyor.

"Vay canına. Gerçekten mi?" Kendimi onun kocaman gülümsemesini taklit ederken buluyorum. Başını sallayarak,

"Charles büyük jestleri severdi," diyor.

Onun kelime seçiminden Charles'ın artık hayatta olmadığını anlamıştım, ama sonra şöyle dedi: "Stüdyoyu kapattığım yıl o da vefat etti

. Sanırım bu yüzden binayı kimseye satamadım ya da kiralayamadım. Bu bina benim mirasım olduğu kadar onun mirası da gibi geliyor."

"Anlıyorum."

"Bana kendinden bahset. Dans stüdyosu açmak istemene neden olan neydi? Çok fazla iş gerektirir."

"Aman Tanrım. Bir milyon şey var." Dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru eğildim, ama sonra bunun kaba bir davranış olduğu konusunda eski bir tavsiye aklıma gelince hemen geriye yaslandım. "Henüz yürümeyi bile bilmediğim zamanlarda dans derslerine başladım. Annem, bebekken beni odanın önündeki bebek taşıyıcısına koyduğunda, tap dansı dersini uyuyarak geçirdiğimi ya da balerinleri izleyerek ağlamaya bile fırsat bulamadığımı söylemişti."

"O da dansçı mıydı?"

Başımı salladım. "O benim ilk dans öğretmenimdi." "Bu çok özel bir şey olmalı."

"Öyleydi."

"Hiç kız çocuğum olmadı. Sadece dışarıda çamur ve sopalarla oynamayı seven bir oğlum vardı."

"Stüdyoyu devam ettirmek istemedi mi?" diye soruyorum. Stüdyoyu işletmekle ilgilenmese bile, stüdyoyu devralıp günlük işleri yapacak başka birini bulabilirdi.

"Hayır. Üniversiteye gitti ve bir daha geri dönmedi. Will ve karısı, karısının ailesinin yaşadığı Florida'da." Diye iç geçirir. "Stüdyoyu satmam ve bu işi bitirmem için bana baskı yapıyor. Burada tek başıma kalmamdan endişe ediyor. Bazı iyi teklifler aldım, ama stüdyonun bir nakliye merkezi veya nakit kredi veren yerlerden birine dönüşeceği düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor."

"Konumu harika. Çok şirin bir bölge." Etrafa bakıyorum. Kafe stüdyodan sadece bir blok ötede ve bu öğleden sonra dizüstü bilgisayarlarında çalışan insanlar ve sohbet edip gülen arkadaş gruplarıyla dolu.

"Her zaman böyle değildi. Burası eskiden bir banka idi. Sokağın sonundaki pizzacı eskiden bir sigorta ofisi idi. Stüdyonun yanında bir kuru temizlemeci vardı. Öğle arasında neredeyse tüm işlerimi halledebiliyordum." Gülümsüyor. "Sessiz, ticari bir bölge idi, ama şimdiki haline hiç benzemiyordu."

"Stüdyoyu araştırmaya çalıştım ama pek bir şey bulamadım. Ne tür danslar öğretiyordunuz?"

"Çoğunlukla bale. Caz, step, lirik, hatta bir iki balo salonu dersi de verdim, ama bu benim güçlü olduğum bir alan değildi." Bu konuyu konuşurken yüzünün aydınlanması,

bunu ne kadar sevdiğini
anlayabiliyordum. "En
sevdiğin neydi?"

"Oh, bu zor bir soru." Düşünmek için bir an durdu. "Tutu giymiş üç ya da dört yaşındaki bir çocuktan daha sevimli bir şey yok."

"Katılıyorum." Greer'ı prenses kostümleriyle hayal ediyorum.

Eleanor ve ben o kadar uzun süre konuşuyoruz ki çayım soğuyor. Stüdyo hakkında daha fazla bilgi veriyor, yılda iki kez yaptıkları resitallerden yaz kamplarına kadar her şeyi anlatıyor. Kafam daha fazla fikirle dolup taşıyor ve o konuşmayı kesip bana ciddi bir şekilde bakana kadar, bu mekanın benim olacağının kesin olmadığı gerçeğini tamamen unutmuşum.

"Ee, Sabrina..."

"Evet?" O konuşmaya devam etmesini beklerken midem düğümleniyor.

"Binayı gördün mü?"

"Evet, Carrie Ann dün beni gezdirdi." "O zaman çok iş
gerektirdiğini biliyorsun."

"Temiz bir sayfa olması hoşuma gidiyor."

"Bu çok cömert bir değerlendirme. Stüdyo kapandıktan sonra tamamen boşalttık ve bir süredir boş duruyor. Zeminler harap, pencereler değiştirilmesi gerekiyor ve üstüne üstlük her yer tozla kaplı."

"İyi bir temizliğe ihtiyacı var," diye gülümseyerek itiraf ediyorum. "Ama bu işten korkmuyorum."

Hâlâ beni sevdiğini ama ikna olmadığını gösteren bir şekilde bana bakıyor. Bu, ona bunun benim için ne anlama geldiğini anlatmak için bir fırsat.

"Senle tanışmadan önce burayı istiyordum, ama şimdi kader gibi geliyor. Belki bu küstahça, ama orada yeni bir dans stüdyosu açarak senin ve Charles'ın anısını onurlandırmak isterim. Çok çalışacağım ve elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu uzun zamandır hayalimdi. Biraz zaman alabilir, ama pes etmeyeceğim."

Konuşmayı kesmek için kendimi zorluyorum. Düşüncelerimi açıkladım. Yine de, yardımcı olacaksa yalvarmaktan çekinmem.

Eleanor masanın üzerinden bir kolunu uzatır. "Kadere inanmıyorum, ama sana inanıyorum. Tutkulu ve cesursun."

Açık avucuna bakıp elimi onun eline koyuyorum. O da nazikçe sıkıyor.

"Bu, bana mekanı kiralayacağın anlamına mı geliyor?"
Dudaklarından küçük bir kahkaha kaçır. "Aynen öyle."

Daireye döndüğümde hala heyecanlıydım. Annemi ve babamı arayıp haberi verdim, sonra Olivia'ya mesaj attım ve hala gülümsüyorum. Brogan'la paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Heyecanlanacağını biliyorum. O her zaman heyecanlıdır.

Ne yazık ki, daireye girdiğimde onu göremiyorum, onun yerine Archer ve takım arkadaşı Tripp oturma odasında.

"Sister Six!" Tripp kanepeden seslenerek bir kolunu bana doğru kaldırıyor.

"Selam Tripp." Çantamı tezgahın üzerine koyup ona gülümsüyorum.

Archer kısa bir süre gözlerime bakar ve selam olarak çenesini hafifçe öne çıkarır. "Brogan nerede?" diye sorarım.

Daire, uyumadığı sürece onun burada olması için fazla sessiz.

"O ve London randevuya çıktılar, geceyi şık bir otelde geçiriyorlar," diyor Tripp. "Archer'a eşlik etmem için beni gönderdi."

"Bu yüzden mi buradasın?" diye sorar Archer. "Street Fighter'da seni yenmeme izin vereceğini sanıyordum."

"Maalesef sana hiçbir şey yapmana izin vermiyorum." Tripp, kumandasını yanındaki kanepeye atıyor.

Onların atışmaları arka planda kalırken, benim hayal kırıklığım ön plana çıkıyor. Brogan'la kutlama yapmayı ne kadar çok istediğimi şimdiye kadar fark etmemiştim. Onun çok heyecanlanacağını ve bunu büyük bir olay haline getireceğini biliyordum ve sanırım bu gece bunu istiyordum. Ailem çok uzakta olduğu için son dakika kutlaması için buluşamıyoruz ve Olivia bu gece çalışmak zorunda.

"Peki ya sen?" diye sorar Tripp, dikkatimi tekrar ona ve Archer'a çeker. İkisi de bana bakıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak sersemliğimi atıyorum. "Pardon, ne dedin?"

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye soruyor Tripp. "Benimle takılmak ister misin? Archer hiç eğlenceli değil."

"O geceleri çalışıyor," diye cevap vermeden Archer araya giriyor. Ses tonundan, yardımcı olmaya mı çalışıyor yoksa oyun gecelerine karışmamamı mı sağlamak istiyor, anlayamıyorum.

"Bu gece izinliyim."

"O zaman bizimle gelmelisin. Sokağın aşağısındaki yeni bir bara gidiyoruz." Tripp geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor ve ben sonunda gerçekliğe geri dönüyorum. Tripp'in beni kendisi ve Archer ile takılmaya davet etmenin büyük bir mesele olmadığını düşündüğü gerçekliğe. Archer'ın benden ne kadar nefret ettiğini bilmiyor mu?

Ateşkes bile ilan etmedi, sonra da beni azarlayarak ailem hakkında hiçbir şey bilmediğimi iddia etti. Bunu düşününce yine sinirleniyorum.

"Davetin için teşekkürler, ama başka planlarım var."

Archer rahatlamış görünüyor. Ugh. Seksi, sinir bozucu pislik. "Ne yapacaksın?" diye soruyor Tripp.

Böyle bir soruya hazırlıklı değildim ve beynim boşaldı. Burada çok az arkadaşım olması da durumu kolaylaştırmıyor.

Tripp, başından beri blöf yaptığımı biliyormuş gibi gülümsüyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Sen de bizimle geliyorsun, Küçük Altı."

Tripp ile dışarı çıkmak eğlenceli görünüyor. Her zaman eğlenceli anlar bulması veya yaratması açısından Brogan'a çok benziyor, ama yine de Archer'a bir kez daha bakıyorum. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. Gülümsemek onu öldürür mü?

Bütün gece beni görmezden gelme ihtimali çok yüksek ve ben de barda üçüncü tekerlek olacağım, ama en azından küçük bir kutlama yapabileceğim. En kötü ihtimalle bir içki içip eve yürüyeceğim. Archer Holland bu günü benim için mahvedemez.

Ona doğrudan bakıyorum, kalbim heyecanla çarparken ona gülümsüyorum. "Tamam. Varım."

Bir içkiden sonra durmadım.

Şu anda içtiğim içkinin sayısı... çok fazla.

Archer barda bir kadınla konuşuyor. Çok güzel bir sarışın, vücudundaki kıvrımlar buradaki tüm erkeklerin ona bakmasına neden oluyor. Kadınlar da, ben de dahil. Ama benim dikkatim daha çok yanındaki adamda ve onun ne kadar mutlu görüldüğünde. Gerçekten gülümsüyor. Ağzının bu kadar geniş açılabilceğini bilmiyordum.

"Başlıyoruz," diyor Tripp, önümüze bir tur daha içki koyarken.

Sonra koyduğu shot bardaklarını görünce midem bulanıyor.

Adam içki içmeyi biliyor.

Bir tanesini alır ve havada tutar. "Stüdyoya!"

"Şşş!" diyorum, muhtemelen ondan daha yüksek sesle. Archer'a bakmak için dönüp bakıyorum.

"Sakin ol. Bize hiç dikkat etmiyor."

Başımı sallayıp içkimi alırım. Gerçekten durmam gerek, ama Tripp kutlamama yardım etmek için çok çaba sarf etti. İkinci içkiden sonra kendimi bırakırım. Archer'ın barda seksi kızla konuşmaya başladığı sıralarda.

Kadehlerimizi tokuşturup tarçın aromalı likörü bir dikişte içiyoruz.

"Ya sarhoş oldum ya da bu içki bana iyi gelmeye başladı."

Tripp sırtarak dirseklerini yüksek masaya dayadı. Bar, açılış haftasonu olduğu için oldukça kalabalıktı. Mekanın havası çok iyiydi. Samimi bir atmosfer yaratacak kadar küçük ama oldukça fazla insanı alabilecek kadar büyük. Bar bir tarafta uzanıyor ve etrafında L şeklinde masalar var. Dart tahtası, bilardo masası ya da benzeri şeyler yok, bu yüzden insanlar oturup sohbet etmek ya da barın üzerindeki tek televizyonu izlemekle sınırlı.

"Biliyor musun, onu tanıdığında o kadar da kötü bir adam değil."

"Kim?" diye soruyorum, onun bahsettiğinden emin olduğum adamdan gözlerimi ayırarak. Onun aptal, seksi yüzünün neyi bu kadar çekici bulduğumu bilmiyorum.

Tripp, barın karşısındaki Archer'a baktığım için beni azarlamıyor, sadece gülüyor. "Aslında yalan söyledim. Onu tanıdığında harika bir adam olduğunu anlıyorsun. Ama içimden bir ses, senin bunu zaten bildiğini söylüyor."

"Harika bir adam olup da bu kadar kötü bir zevke sahip olabilir mi? Beni nefret etmekten bahsediyorum." Birayı alıp uzun bir yudum alıyorum.

"Senden nefret etmiyor."

"Eh, beni pek sevmiyor."

"Bu doğru değil. Sadece korkularını sana yansıtıyor. İkinizin daha fazla zaman geçirmesi gerekiyor."

Daha fazla itiraz etmek için ağzımı açarım, ama Tripp dik durur ve Archer bizim tarafımıza bakana kadar ellerini başının üzerinde sallamaya devam eder. Tripp ona gelmesini işaret eder ve ben panik içinde Archer'ın barda duran kadına bir şeyler söylediğini ve sonra bizim tarafımıza doğru geldiğini izlerim.

"Bardan bir içki daha alacağım," diyorum ve o yöne doğru bir adım atıyorum.

Tripp, kolumu tutarak beni geri çeker, tam da Archer masaya geldiği sırada.

"Sen burada kal," diyor bana. "İçkileri ben alırım." Archer'a bakıyor. "Bir Blue Moon daha mı?"

Ama Tripp çoktan uzaklaşmaya başlamıştır.

"Az önce oradaydım," diyor Archer ve şişeyi ağızına götürüyor.

Boğazı yutkunur ve ela gözleri bana çevrilir, ona baktığını fark eder. Hızla başka yere bakarım ve biramdan bir yudum daha alırım.

"Eğleniyor musun?" diye sorar.

"Evet. Aslında eğleniyorum. Seninle gelerek geceni mahvettiğim için zgnm. Aslında, hayır, zgn değılim. Pişman değılim. Hashtag, sen her zaman ateşli ve kızgın olsan da en iyi hayatımı yaşıyorum."

Oops, seksi kısmı içimden geçen bir düşünceydi.

Bir kaşını kaldırır ve yüzünde hafif bir eğlence ifadesiyle bana bakar.

Tripp, üç yeni bira ve bir tur daha shot ile çabucak geri döner. "Artık shot iebileceğimi sanmıyorum."

"Yine de bizimle kadeh kaldır."

Hepimiz birer shot bardağı alıp masanın ortasına kaldırıyoruz. Parmaklarım bardağı tutan parmaklarım Archer'ın parmaklarına değıyor ve cildim alkolün etkisiyle elektrikleniyor.

"Neye içelim?" diye sorar Tripp.

"Yarınki berbat bir akşamdan kalmaya," diyor Archer sessizce ve biraz huysuzca. Bir barda nasıl bu kadar huysuz olabilir?

"Sabrina'ya." Tripp bana bakar. "Bu gece seninle birlikte dışarı çıktığımız için mutluyuz, kardeşinle değıl. O hep aşk ve çiftlik zırvalarından bahsediyor."

Yanımdaki Archer hafifçe kıkırdar. Vücudu bu hareketle titrer ve parmakları yine benimkine dokunur.

Tripp'in gözleri yaramazca parıldıyor. "Ve çünkü sen kardeşinden çok daha seksisin."

şaşkın bir kakhaha patlaması çıkar.

Archer ve Tripp kadehlerini daha ykseğıe kaldırırılar. "Sabrina'ya."

Kadehi dudaklarıma götüren son kişi benim. Kadehi geriye doğıru eğiyorum ve önceki ekincelerime rağımen hepsini içiyorum. Archer yarınki akşamdan kalma konusunda haklıydı. şu anda kendi odam olması iyi bir şey. Greer sevimli, ama yarın sabah saat beşte beni uyandırması özellikle zor olacak gibi hissediyorum.

Tripp bardağını masaya sertçe bırakıp masadan uzaklaşır. "Tuvalete gitmem lazım."

Derin bir nefes alıp, ayakta sallanmamaya çalışıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Archer.

"Sanırım beş tane fazla içki içmişim. Ayakta durmak sanki olimpik bir spor gibi geliyor."

Sola doğru bir bakış attıktan sonra, benden ya da cevabımdan sıkılmış gibi, ya da belki de sadece bir saniye daha benimle birlikte olmak istemediği için benden uzaklaştı. Ne pislik bir adam...

Düşüncemi tamamlayamadan, yanımdaki masadaki gruba başını sallıyor ve sessizce teşekkür ederek boş bir sandalyeyi alıyor. Tek kelime etmeden sandalyeyi yanıma koyuyor.

"Teşekkürler."

"Rica ederim." Sonunda bakışlarını yüzümde gezdiriyor. Yüzüm daha da kızarıyor, ama bakışlarımı kaçırmıyorum.

"Tripp'e ayak uydurmaya çalışmak her zaman kötü sonuçlanır. Güven bana. Denedim." Tavsiyesine hafif bir gülümseme eşlik ediyor.

"Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım."

"Tamam." Tripp geri döner, ellerini ovuşturur. "Bir tur daha?"

"Hayır." Archer şişenin kalanını bitirip masanın üzerine koyar. "Gidiyoruz."

"Ama daha erken," diye sızlanır Tripp.

"Hiç de erken değil ve sabah erken kalkıp koşmak istiyorum."

"Koşmak." Tripp alaycı bir şekilde güler, sonra bana doğru işaret eder. "Gidemeyiz. O bu gece kutlama yapıyor."

Archer kaşlarını çatarak bana bakıyor. Tripp yüzünü buruşturuyor ve Archer'ın dikkati hala üzerimdeyken bana özür diler gibi bir bakış atıyor.

"Lake City'ye dönüşümü yeterince kutladığımı düşünüyorum. İçkiler için teşekkürler. Hepsini içtim."

O gülüyor. "Kesinlikle öyle yaptın, Küçük

Altı." "Ben Altı değilim."

"Haklısın, bebeğim. Sen tam bir onsun."

Archer inler. "Bu çok kötü bir laftı. Senin için bile." Tripp

sırıtarak gülümser. "Ama yanılmıyorum, değil mi?"

Archer çenesini sıkarak bana bakıyor. "Hayır. Yanılmıyorsun."

SABRINA

"Brina teyze, burası pek temiz değil." Greer, stüdyomu incelerken sevimli yüzünü buruşturur.

Annesinin burayı ilk gördüğünde yaptığı yüz ifadesinden çok da farklı değil, ama ben yılmıyorum. Potansiyeli görebiliyorum.

"Hayır, değil," diyorum ona. Greer beş yaşında ve her konuda fikrini söylemekten çekinmiyor. Muzları, yatma vaktini ve böcekleri eşit derecede sevmiyor.

"Bu yüzden temizlemeliyiz. Böylece insanlar gelip bizimle dans edebilirler." Fazladan bir süpürge bulup, ona vermeden önce daireler çizerek döndüm.

Kıkırdar ve benim yaptığım gibi döner. Durduğunda omuzlarında sarı bukleleri zıplar ve dişlerinin her birini görebileceğim kadar geniş bir gülümsemeyle gülümser.

"Birkaç süpürgeden çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak." Olivia yanaklarını şişiren bir nefes verir, ama gerçek bir arkadaş olarak, yardım etmeye başlamadan önce telefonunu çıkarır ve bizim için müzik çalmaya başlar.

Burada yapılması gereken işlerin miktarını görmezden gelmiyorum, ama buranın tamamen temizlenip yeniden hayat dolu hale geldiğini gerçekten görebiliyorum. Ve daha da önemlisi, kendimi burada görebiliyorum. Her zaman çok sayıda insanın olduğu ve çok şeyin olduğu bir bölgede yaşamak ve çalışmak istemişimdir. Günün sonunda caddenin karşısındaki kafede kahve içebilir, pizzacıda öğle yemeği yiyebilir veya bir blok ötedeki barda bir içki içebilirim. Bunu istiyorum. Uzun zamandır bunu istiyordum ve şimdi sonunda gerçekleşiyor, biraz kir (tamam, pekala, çok kir) beni korkutmayacak.

Olivia ve Greer akşam yemeğine kadar kalıyorlar. Ön camları temizlemede iyi ilerleme kaydediyoruz, ama her adımda diğer her şeyin ne kadar kötü olduğu ortaya çıkıyor.

"Pizza gecesi için bize gelmek ister misin?" diye soruyor Olivia.

Karnım guruluyor, ama başımı sallıyorum. "Teşekkürler, ama hala ışık varken biraz daha kalmak istiyorum."

"Elektrikçi ne zaman geliyor?" Çantasını alır ve omzuna asar.

"Haftaya." Parmaklarımı kaldırıp orta parmağımı işaret parmağımın üzerine koyuyorum. "Umarım o zamana kadar hava dayanılabilir kalır."

Son birkaç gündür mevsim normallerinin altında serin bir hava var ve bu hava ile birkaç vantilatörün üflediği hava, buranın kavurucu sıcaklıkta olmamasının tek nedeni.

Olivia benim hareketimi taklit ederek iki elinin parmaklarını çaprazlıyor. Greer de aynısını yapıyor. Onlar gider gitmez, onların yokluğunu hissediyorum ama işime geri dönüyorum.

Ön pencereler temizlendi, ana oda süpürüldü ve bir duvarı yıkadım. Kirin üzerini boyayabilir miyim? Emin değilim, ama bunu daha sonra Google'da aramam gerekenler listesine ekliyorum. Güneş batarken ve ciddi şekilde tuvalete gitmem gerektiğinde (orada yaşayan hayvanlardan korktuğum için henüz tuvalete cesaret edemedim), eve dönüyorum.

Daireye girdiğimde göğsüm sıkışıyor ve nefesim biraz sıkışıyor. Astımım alevlenmesin diye orada maske takmaya başlamam gerekebilir. Archer'ın müziği zemini titriyor, ama ne onu ne de diğer ev arkadaşlarımı görüyor ya da duyuyorum.

Doğrudan duşa gidip kir ve teri yıkıyorum, sonra Lilac Lounge'da çalışmak için giyiniyorum.

Yorgunluk kemiklerime işlemiş. Keşke bu gece gitmek zorunda olmasaydım. Bu sabahki akşamdan kalma haliyle stüdyoda bütün gün ayakta durmak, vardiyam bittiğinde bir zombiye dönüşeceğimi garantiliyor.

İlk bakışta oturma odası da boş görünüyor, ama sonra bir homurtu sesinin dikkatimi çekiyor. Kanepenin üzerinden bakınca Archer'ı yerde sit-up yaparken görüyorum. Gömleksiz.

"Aman Tanrım..." İçimden geçen düşüncelerin dışarı çıkmasını engellemek için zamanında elimi ağzıma kapatıyorum. Ama onun oyulmuş gövdesine bakmaktan kendimi alamıyorum. Hareketiyle karın kasları dalgalanıyor, altı, hayır sekiz kaslı karın kaslarını sergiliyor.

Beni görünce yavaşlıyor ama birkaç tane daha bitirene kadar durmuyor. Archer alnını bileğinin arkasıyla siliyor ve dirseklerini bükülmüş dizlerinin üzerine koyuyor.

Ben hala hayranlıkla bakıyorum.

Sadece siyah bir şort giymiş olmasına rağmen, nedense normalden daha büyük görünüyor. Sanırım bu, sergilediği geniş kasları yüzünden. Bu korkutucu, ama

o kadar da değil ki, sanki o benim kişisel oyuncağımmış gibi avularımı göğsünde ve karnında gezdirmeyi hayal etmiyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor. Dudaklarının köşeleri yavaşça yukarı kıvrılıyor.

"Evet!" ok hızlı ve çok tiz bir sesle cevap veriyorum ve sonunda bakışlarımı ondan ayırıyorum. Yanaklarım kızarıyor. Onu çok dikkatle incelediğim gerçeğini inkar etmenin bir anlamı yok sanırım. Sanırım bu, dn gece benim seksi olduğumu söylemesine bir tepki olmalı. Sorguya ekilirsem de bunu söyleyeceğim. O bu konuyu açtı ve şimdi ona bakarken bunu düşünmeden edemiyorum.

Topuklarımı döndürerek, işe gitmeden önce kendime bir sandviç yapmak için mutfağa gittim. Sersemlemiş bir halde ekmeği ve fıstık ezmesini çıkardım.

Onun karın kasları nasıl gerçek olabilir? Hayatım boyunca sporcu oldum ama benim karnım öyle görünmüyor. Ayrıca neredeyse hiç mekik çekmiyorum, o da var.

Buzdolabını açıp reel ararken, arkamda hareket ettiğini duydum. Sonra varlığını hissettim.

Elim hala buzdolabının kapısında, arkama bakıyorum. Bir adım ötede duruyor, terli ve hala gömleksiz. Ve ne yazık ki, hala seksi.

"Bir şeye mi ihtiyaın var?" diye soruyorum. Göz teması kurmayı başardığım için kendimle gurur duyuyorum. Onu tekrar süzerken ona bu zevki yaşatamam.

Buzdolabını işaret ediyor ve ben öylece durduğumda, bir adım ne çıkıyor. İçgüdüsel olarak yolundan çekiliyorum, ama fazla yer yok, bu yüzden buzdolabını karıştırırken hala benim alanımda duruyor. Sırtında varlığını fark etmediğim kaslar var ve sol omzundaki dövme göz hizamda. Çiçekler gller. Ayrıca bir futbol topu, on sekiz numara ve bir yay ve ok da görebiliyorum.

Ayrıca, daha önce fark etmediğim, sağ kolunun iç kısmında başka bir dövme daha görüyorum. Beş daire var ve sadece dördüncüsü siyah mürekkeple boyanmış. Bunu daha önce görmüştüm. Brogan'ın da aynı yerde benzer bir dövmesi var.

Archer geri adım atıyor ve Gatorade'i kaldırıyor, sanki gerçekten bir şeye ihtiyaı olduğunu kanıtlamak istercesine. Sonra diğer elini bana doğru uzatıyor ve aradığım jöle ile.

"Teşekkürler."

Başını sallar ve kenara çekilir.

Archer, adanın önündeki taburelerden birine oturur. Fıstık ezmeli ve jöleli sandviçimi hazırlarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Sandviç yemek için seksi bir yol yok. Archer için seksi olmayı umursamadığımdan değil.

"Bu sabahki akşamdan kalma nasıl geçti?" diye sordu, tam o sırada ön kapı açıldı.

Brogan ve London'ın daireye girerken onları görmek için tam zamanında bakıyorum.

"Selam!" Kardeşime ve nişanlısına gülümserim, onları gördüğüme rahatlarım. Archer ve ben baş başa kalmak acı verici. Bu da bana ona cevap vermediğimi hatırlatır. Archer'a dönerim. "Zordu. Yatmadan önce Advil aldığım için minnettarım."

"Selam." Brogan, Archer'ın yanındaki sandalyeye oturur, ama bana bakarak, "Dün gece barda Tripp'e ayak uydurmaya çalıştığınızı duydum," der.

"Denedim ama başaramadım." Sandviçimden bir ısırık alıyorum.

Kardeşim hafifçe güldü. "Biri seni uyarmalıydı. O adam içki içmeyi çok iyi bilir."

"Onu uyardım. Dinlemedi." Archer'ın bakışları beni yakıyor.

"Kutlama yapıyordum," diyorum savunmacı bir tavırla ve sonra Brogan'a bakarak gülümsüyorum. "Dün stüdyom için bir yer buldum."

"Olamaz!" Brogan'ın heyecanı tam da beklediğim gibiydi. Ağzı kocaman bir gülümsemeye dönüşür ve gözleri parlar. Ayağa kalkar, uzun kollarını uzatır ve bana doğru yürür.

Onun kucaklamasına doğru yürüdüm ve o beni sardı, biraz zıpladıktan sonra bıraktı.

"Bu harika bir haber. Keşke önceden bilseydim." Archer'a çok keskin bir bakış atar.

"O bilmiyordu," diyorum Brogan'a.

Kaşları çatılır, beni ve Archer'ı sırayla bakar, sonra başını sallar. "Bunu kutlamalıyız."

"Gerek yok."

"Çok gerekli," diye araya girer London. "Ayrıca, parti vermek için her türlü bahaneyi kullanır."

Parmağıyla sadece sırttan kardeşimi gösterir.

"İşim var, başka bir gece kutlamamız gerekecek." Acele etmezsem işe geç kalacağım.

"Yarın maçımız var, ama belki pazartesi gecesi?" diye sorar Brogan. "Evet."

Başımı sallarım.

"Yarın hala benimle geliyorsun, değil mi?" London gülümser. Sanki bana bir sır veriyormuş gibi sesini alçaltarak ekler: "Gelmezsen Brogan çok üzülür."

"Sadece gelmek istiyorsa gelsin," diyor ama sonra bana yalvaran bir ifadeyle bakıyor.

"Kesinlikle geliyorum ve seninle gitmeyi çok isterim." Teklif ettiğinde, sadece nazik davranıyor mu yoksa gerçekten benimle oturmak mı istiyor emin olamadım. Genellikle kendi arkadaşlarını maçı izlemeye getirir, bu yüzden ma sırasında oturmak için bana kesinlikle ihtiyaı yok.

"Evet. Çok eğlenceli olacak."

"Harika," diyorum. "O zaman yarın görüşürüz." Sandviimi alıp kapıya doğru yürüyorum. Sanırım işe giderken yolda yiyeceğim.

ARCHER

Maçtan önceki gece, her zaman uykuya dalmakta zorlanırım. Brogan ve London beni film izlemeye davet ettiler, ama saat 10'da yatmaya gittiler ve ben dairede tek başıma kaldım.

Saat 1'e kadar video oyunu oynarım. Tamam, Sabrina eve gelene kadar uyanık kalıyor olabilirim. Hala dün geceyi düşünüyorum. Stüdyo bulduğunu kutlarken ben hiçbir şeyden haberdar değildim. Tripp biliyordu. Ona mesaj atıp doğrulamadan önce bunu anlamıştım.

Kendimi aptal gibi hissediyorum ama o bana söylemediyse nasıl bilebilirdim ki?

Saat bir buçukta gözlerim nihayet ağırlaşmaya başlıyor. Odamda müziği açıyorum. Ses seviyesini düşük, bas sesini yüksek tutuyorum. Müziği seviyorum. Her zaman sevdim. İşitme yeteneğimi kaybetmem bunun üzerinde bir etkisi olmadı. Hala iyi bir rock baladını veya ağır davulları seviyorum. Hatta ara sıra country müziği de dinliyorum.

Bu gece, 80'lerin saç bandı şarkılarıyla eski tarz bir gece geçireceğim. Bu bana kardeşlerimi ve annemi hatırlatıyor. Beşimiz, evde ev işlerini yaparken, arabada ya da ara sıra pazar öğleden sonraları annem bize sahip olduğu barda temizlik yapmamıza yardım ettirdiğinde birlikte müzik yapardık. Müzik çok yüksek sesli olduğu için tartışamayacağımız için hepimiz daha iyi anlaşıyor gibiydik.

İşitme cihazlarımı çıkarıp, Bret Michael'ın iyi vakit geçirmeyi anlatan şarkısının yumuşak melodisiyle uykuya dalıyorum.

Bir süre sonra gözlerim açılır. Bir an orada yatarak, neden uyandığımı anlamak için içgüdüsel olarak dinler ve etrafa bakınırım. Kapımın altından ışık sızıyor. Telefonumdan saati kontrol ederim. Saat üçü biraz geçiyor. Kahretsin. Sabrina eve yeni geliyorsa, gece geç bitmiş demektir.

Işığın sönmesini bekleyerek bir süre daha yatakta uzanıyorum. Ama uzaklardan gelen bir ses dikkatimi çekiyor. Ne olduğunu anlayamıyorum, ama kulağımda bir şey gıdıklanıyor. İşitme cihazlarımı alıp takıyorum ve ses netleşiyor

netleşiyor. Sanki öksürüyor gibi. O kadar uzun sürüyor ki, boğuluyor falan diye endişeleniyorum.

Ayaklarım yatağın kenarından sarkar ve odamdan hızla çıkarım. Adrenalin vücudumu sarar. Onun odasına bakarım, ama karanlık ve kapısı açıktır. O asla kapısı açık uyumaz. Işık banyodan geliyor. Kapı aralık, ama ona ulaştığımda tereddüt ederim.

Öksürük kesilmiş, ama nefes alışığı kısa ve düzensiz gibi geliyor.

"Sabrina?" Kapıyı çaldım ve cevap vermesi için bir saniye bekledim. Kapıyı biraz daha açıp gözlerime baktığında, sözsüz bir cevap verdi.

Kahverengi gözleri yaşlı ve yüzünde panik dolu bir ifade var.

Nede

"Ne oldu?" diye soruyorum, daha ne olduğunu anlamadan korku beni sarmış n?

durumda. "Astım," diye boğuk bir sesle söylüyor ve ardından bir öksürük krizi

daha

tüm vücudu kaskatı kesildi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Cevap vermeye başlar, ben başımı sallar ve soruyu işaret diliyle sorarım. Niyetimi anlar ve "*Hiçbir şey. Geçer*" diye işaret diliyle cevap verir.

Biraz öne eğilir, bir elini makyaj masasına dayar. Omuzları gergindir ve her nefes alışığı işkence gibidir.

Sabrina nefes almakta zorlanırken ben hiçbir şey yapamıyorum.

Sağ elinde tuttuğu inhaleri fark ettim.

"*Zaten kullandın mı?*" diye soruyorum, cevap vermeye çalışmasın diye işaret diliyle.

O da başını sallar. *Ben iyiyim. Göğsüm şimdiden rahatlamış hissediyorum.*

"*Oturmak ister misin?*" Tuvalet ve küvetin kenarı dışında pek seçenek yok, o yüzden tekrar başını salladığında elini tutup odama götürüyorum.

En yakın yer orası ve ben onu bir an önce rahat ettirmek dışında başka bir şey düşünmüyorum. Yatağı yapmak için yorganı çekiyorum ve o yatağın kenarına oturuyor.

Beni korkutan sersemlemiş bir hali var.

"*Su ister misin?*"

Sabrina cevap vermez ve ben onun önüne çömelirim.

"Hey." Bir elimi çıplak dizine koyuyorum. Kirpikleri titriyor ve bakışları dokunduğum yere, sonra da yüzüme kayıyor.

Saniyeler geçerken, ikimiz de konuşmadan ve bakışlarımızı kaçırmadan birbirimize bakıyoruz. Kalbim hızla atıyor. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"*Su ister misin?*" Sonunda tekrar soruyorum, sadece soruyu işaret etmek için elimi dizinden çekiyorum.

Kafasını sallar ve uzun, titrek bir nefes verir, sonra bana titrek bir gülümseme atar. "Ben iyiyim."

O bunu ne kadar çok söylerse, ona o kadar az inanıyorum. Nefes alıştı düzeliyor ve yüzündeki korku ifadesi kayboluyor gibi görünüyor. Benimkisi için de aynı şeyi söyleyebileceğinden şüpheliyim. Kahretsin. Ayağa kalkıp, adrenalinim azalırken ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

Onun yanına oturuyorum. Sanki bu olayı yaşayan benmişim gibi hissediyorum. Çok yoğundu.

Olanların geçtiğini anlayana kadar sessizce oturduk. Göğsü normal bir ritimle inip kalkıyordu ve parmakları inhaleleri bırakmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, gözlerini kırıştırarak ve sanki nerede olduğunu yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı. "Seni uyandırmak istemedim. Genelde böyle bir kriz gelmeden önce fark ederim."

Ayağa kalkarken göğsünü ovuşturur.

Önüne geçip yolunu kesiyorum. "Nereye gidiyorsun?" "Odama."

Kan dolaşımda hâlâ dolaşan paniği yatıştırmak için bir nefes daha alırım. "Gideceğin tek yer hastane."

"Zaten bildiğim şeyleri söyleyecekler."

Haklı. Belki de o benden daha iyi bilir, ama şu anda yalnız kalması gerektiğine inanmakta zorlanıyorum. "*Bu sık sık oluyor mu?*"

"Sonuncusundan bu yana yaklaşık yedi ay geçti." Bana küçük bir gülümseme gösterir. "Ben iyiyim. Gerçekten. Banyo zemininde ölmemden endişelenmene gerek yok. Ya da belki ölmediğim için özür dilemeliyim."

Gerçekten onun ölmesini istediğimi mi düşünüyor? Tanrım. Kendimi hiç bu kadar pislik hissetmemiştim.

İşler nasıl bu kadar karışık hale geldi?

Ona kötü bir şey olmasını istemiyorum. Sadece en iyi arkadaşımı, onun benim için her zaman yaptığı gibi korumak istiyorum.

Sebeğim ne olursa olsun, Brogan'ın, açıkça travmatik bir olay yaşamış olan onun odasına tek başına dönmesine izin vermemi istemeyeceğini biliyorum.

"Brogan'ı çağırmanı ister misin?" O

bu konuda daha iyi olur.

"Hayır. Kesinlikle hayır. Ben

iyiyim." İyi mi? Ciddi mi bu?

Benim şüphemi hissetmiş olmalı ki, tüm vücudu gevşiyor ve "Gerçekten. Ben iyiyim. Seni uyandırdığım için özür dilerim." diyor.

"Özür dileme. Burada olduğum için mutluyum. Her ne kadar oldukça işe yaramaz olsam da. Ne yapacağımı bilemedim. Hastaneye gitmen gerekmediğinden emin misin?"

Nefes alamamak çok büyük bir sorun gibi geliyor. "Hayır.

İnhalatörden sadece bir nefes almam gerekti."

Sanırım hala ikna olmamış gibi görünüyorum çünkü ekliyor: "Sabah doktorumu arayacağım, ama bu sadece olur."

Astımı olduğunu biliyordum, ama sanırım hiç astımı olan birini tanımamıştım, çünkü bu durum hayal ettiğimden çok daha kötüydü.

"Neden oluyor?" diye soruyorum.

"Stresli olduğumda en kötü halini alıyor, ama bu sefer muhtemelen bütün gün tozlu stüdyoda çalışmak yüzünden oldu."

Tabii. Dün gece benim onun evde kalmasını dilediğim sırada kutlama yaptığı stüdyo. Kendimi pislik gibi hissetmem için bir neden daha.

"Bu gece kulüpte çok yoğunduk, bu yüzden semptomları gerektiği gibi takip edemedim," diyor sanki bu onun suçuymuş gibi.

"Umarım tekrar uyuyabilirsin." Kapıya doğru yönelir, ama ben düşünmeden elimi uzatırım. Parmaklarım onun ön kolunu kavrar ve Sabrina durur, bakışları dokunduğum noktaya sabitlenir. Elimini indiririm.

"Henüz gitme. Beni korkuttun. Şimdi yatarsan, bütün gece uyanık kalıp nefes aldığından emin olmak için dinleyeceğim." Tüm gerekçelerimin bencilce olduğunu biliyorum, ama ona endişelendiğimi söylersem bana inanmayacağından eminim.

"İyiyim, söz veriyorum," diyor, ama yatağa geri oturuyor ve paniğim geçiyor.

Muhtemelen uyumak istiyor, ama bir dizini yatağa koyup diğer bacağını yatağın kenarından sarkıtarak bana daha iyi bakabilmek için yerleşince seviniyorum.

Odamda ışıklar hala kapalı, ama perdeleri hep açık bırakırım ve bu gece dolunay var.

"Kardeşin, seni o şeyden sonra bıraktığımı öğrenirse beni öldürüyor."

"Astım krizi."

Bu kelimeler bile midemi bulandırıyor.

"Bu gece ne yaptınız?" diye soruyor. Sesi hala biraz gergin, ama bedenini yeterince iyi tanıdığını ve işaret dili yerine konuşmanın uygun olup olmadığını karar verebileceğini düşünüyorum ve aslında sesini duymayı seviyorum. Sesinde göğsümü rahatlatan bir kısıklık var.

"Evde kaldık. Film gecesi yaptık. Tam da tahmin ettiğin gibi geçti," diyorum, gülümsememin gevşediğini hissederek. "Brogan, kız arkadaşı dikkatini dağıtmak için yanında olsa bile, film izlemek için yeterince uzun süre oturup duramıyor."

"Birlikte çok tatlılar."

"Evet," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "İyi birini bulmuş. O, ona böyle bir etki yapıyor. Sanki birlikte oldukları için artık daha çok kendisi gibi davranıyor."

Bu sözler, ne kadar aptalca olduklarını fark etmeden ağzımdan çıkıyor. "Bu muhtemelen hiç mantıklı gelmiyor."

"Hayır, aslında mantıklı geliyor. Onu tanıdığım kısa sürede bile, onun onu nasıl yumuşattığını, ama aynı zamanda yargılamadan kendisi gibi olmasına izin verdiğini görebiliyorum."

Onun bunu anlamasına sevindim çünkü ben onun gibi kelimelere dökebilecek miydim, emin değilim. Ama bu doğru. Brogan hiçbir zaman kendini yeterince iyi hissetmemişti ve eğlenceyi seven, partilerin neşe kaynağı olan kişiliği tam olarak bir rol değil, daha çok bir savunma mekanizmasıydı. Onunla birlikteyken, hala aynı adam ama onaylanma ve ilgiye ihtiyaç duymadan.

"Hangi filmi izledin?" diye soruyor.

Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığımız en uzun konuşma ve ona yaptıklarımın sonra neden bu kadar nazik davrandığını anlamıyorum.

"Beni burada tutacaksan, en azından beni eğlendirmelisin," diyor, sanki aklımı okumuş gibi.

"Haklısın." Komodinin arkasına yaslanıp ona dönerek bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum. "*Total Recall*'u yaklaşık yirmi dakika izledik."

"Hiç izlemedim." "Ben de."

"Bitirmedin mi?"

"Hayır. Tek başına izleyecek bir film gibi gelmedi."

Beni, kendimi utangaç hissettirecek şekilde inceliyor. Her zamanki gibi, tişört giymeden, sadece siyah bir eşofman altı ile yatağa girdim. Mevsime göre şort ya da eşofman altı giyerim.

Beni daha önce de böyle görmüştü ama odamda baş başa kaldığımızda beni böyle incelemesi samimi bir şeydi.

"Dövmelerini görebilir miyim?"

"Uhhh..." Sol omzuma bakıyorum. "Tabii."

Ayağa kalkıp ona yaklaştım. Sonra bunun pek işe yaramadığını fark ettim, bu yüzden yatağa oturdum ve vücudumu ona daha iyi görebilmesi için eğdim. O öne eğilirken hareketsiz durmak zordu. Tüm etkileşimlerimizde aramızda mesafe koymuştum ve şimdi bunun Brogan'a zarar vereceğine dair güvensizliğim kadar ona karşı tepkimden de kaynaklandığını merak ediyorum.

Bir elini kaldırdı ve parmaklarıyla gülleri, sonra dağları izledi ve melek kanatlarına atladı. Tırnağı cildime değdiğinde yutkundum, omurgamdan aşağı bir karıncalanma hissettim.

"Ne kadar uzun bakarsam, o kadar çok şey görüyorum," diyor, hala omzumdan pazıma kadar uzanan mürekkebi izliyor. Parmakları artık daha emin hareket ediyor. Kolumun arkasındaki bir tanesini işaret ediyor. "Bu kardeş anlamına mı geliyor?"

"Evet." Sesim biraz kaba çıkıyor.

"Ve on sekiz rakamı futbol numaran mı?"

"Annemin doğum günüydü. Tüm kardeşlerim on sekiz numara giyiyor. Brogan hariç, çünkü Six gibi bir soyadın olması, onun senin şanslı numaran olmasını gerektiriyor."

"Bunun benim soyadım olabileceğini düşünmek garip," diyor. "Sabrina

Six," deniyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Hafif kahkahası duyulacak kadar yüksek, ama parmakları hala bana dokunurken titreşimi hissediyorum.

Elini çektiğinde, o hissi özlüyorum.

"Sağ kolunun iç kısmındaki ne?" diye soruyor, başıyla orayı işaret ederek. "Brogan'ın da bir tane olduğunu gördüm."

Sağ kolumu uzatıp en yeni dövmeme gülümseyerek bakıyorum. Sağ kolumun üst kısmında beş siyah daire sıralanmış. "Hepimiz yazın yaptırдық; ben, Brogan ve diğer kardeşlerim. Beş daire hepimizi temsil ediyor."

"Dördüncü kardeş olduğun için dördüncü daire renkli mi?"

"Doğru. Brogan benden birkaç ay büyük."

"Bunu çok sevdim. Ve onu her zaman aranızda dahil ettiğinizi de çok sevdim." "O da bizden biri."

Beni daha iyi anlamaya çalışır gibi bir anlığına beni inceledi. "O senin için gerçekten bir kardeş gibi, değil mi?"

"O bizim kardeşimdir," diyorum otomatik olarak. "Hendrick, Knox ve Flynn de aynı şekilde düşünüyor."

Brogan bizimle kalmaya başladığında, annem ve üç kardeşim onu sorgusuz sualsiz kabul ettiler. O zaten benim en iyi arkadaşımdı ve zaten birlikte çok zaman geçiriyorduk, bu yüzden onun ailemizin bir parçası olması o kadar da zor olmadı.

Ayrıca, onun için durumun nasıl olduğunu görmüştüm. Çocukken bile onu bundan korumak istemiştım. Ben işitme yeteneğimi kaybettiğimde onun beni koruduğu gibi.

"Ona kalacak bir yer ve bir aile vererek onun için gerçekten harika bir şey yaptın."

Omuzlarımı silkiyorum. Ona bir iyilik yaptığımı hiç düşünmedim. "Sadece onun benim için yapacağı şeyi yaptım."

Yavaşça başını sallar ve sonra küçük bir esnemeyi gizler.

"Yorgun musun?" diye soruyorum. Tabii ki yorgun, gece yarısı.

"Astım krizleri her zaman beni günlerce uyuyabilirmişim gibi hissettirir, ama aynı zamanda gergin de. Genellikle televizyon izleyerek kendimi toparlarım, ama gece yarısı kriz geçirmeyeli uzun zaman oldu."

"İstersen bir şeyler izleyebiliriz," diyorum.

"Maçtan önceki gece genellikle bu kadar geç saatlere kadar uyanık kalır mısınız?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama sana söyledim, şu anda uyuyamam."

"Gerçekten

üzgünüm." "Özür

dilemeyi bırak."

O da başını sallar. "Peki... *Total Recall*? Başka bir şey izlemek istemiyorsan tabii."

"Hayır. Harika olur." Filmi dizüstü bilgisayarına yükledim ve sırtlarımızı başlığa dayayarak, bilgisayarımızı aramıza alarak yatağın üst kısmına geçtik. Adrenalinim hızla düşerken, sanki saldırı geçiren benmişim gibi hissettim.

Yorgunum ama huzursuzum ve onun her hareketini, her nefesini fazlasıyla farkındayım.

"İyi olduğundan emin misin?" diye soruyorum, elinde hala inhaleleri olduğunu fark edince, sanki onu tekrar kullanmaya hazırlanıyormuş gibi.

"Evet." İnhalatörü bir kenara koyuyor.

Bu beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiriyor, bilmiyorum.

"Altyazılar açık olsa olur mu?" diye soruyorum, filmin benim sinirlerimi de onunki kadar yatıştırmasını umarak.

"Evet, tabii ki."

Bu küçük jest için minnettarım. Bu sayede sesi o kadar açmam gerekmiyor ki, o da buradan kaçıp gitmiyor.

Filmin başından itibaren Sabrina'nın, kardeşi gibi filmler sırasında konuşan bir kişi olduğu anlaşılıyor. Bu, bir bakıma güven verici ve sessizce yan yana yatakta oturmaktan daha az garip. Ve çok geçmeden, onun başka bir kriz geçireceğini düşünmekten vazgeçip onunla vakit geçirmekten keyif almaya başlıyorum.

Bana en sevdiğim filmleri, aktörleri, TV programlarını soruyor; hatta ünlülere olan hayranlığımızdan da bahsediyoruz. Film başladıktan bir saat sonra, ekranı izlemeyi tamamen bırakmışım.

"Annem Keanu Reeves'e gerçekten bayılıyor," diyor Sabrina, bir şekilde en sevdiğimiz aksiyon filmleri konusuna geldiğimizde. "*The Lake House*'u izleyene kadar onun romantik komedi filmlerinde oynadığını bile bilmiyordum."

"Sandra Bullock." Başımı sallıyorum. "Onu izledim."

"*The Lake House*'u mu izledin?" diye soruyor, bu kadar duygusal bir filmi izlediğime inanmakta zorlanıyor belli ki.

"Evet. Keanu'nun tüm filmlerini izledim. *The Replacements*'ı izledin mi?"

"Hayır. Hiç duymadım."

Ağzım açık kalır. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," diye uzatarak cevap verdi. "Ne hakkında?"

"Aman Tanrım. Bu, gelmiş geçmiş en iyi futbol filmlerinden biri." Öne doğru eğilip, vücudumu ona doğru çevirerek ekranı tamamen terk ettim.

En sevdiğim kısımları da dahil olmak üzere hikayeyi anlatırken o büyük bir dikkatle dinliyor.

"Brogan ve ben onu yüzlerce kez izlemiştir." "Bir bakmam lazım."

"Yarın akşam maçtan sonra," diyorum, sonra ekliyorum, "Eğer istersen."

"Evet. Kulağa eğlenceli geliyor."

O anda bunun ne kadar randevu gibi geldiğini fark ettim. "Brogan'a sorarım. Filmi ilk kez izlediğinde senin tepkini görmek isteyecektir."

Gülümsemeye ve başını sallamaya devam ediyor, sonra esnerken ağzını kapatıyor. "Sonunda yoruldun mu?" diye soruyorum.

"Evet, yarın maçın olduğu için seni uyutmam gerek."

"Sabah geç saatlere kadar sahada olmam gerekmiyor, o yüzden uyuyabilirim." Dürüst olmak gerekirse, hala onun gitmesini istemiyorum ve bunun astımıyla ilgili endişelerimle hiçbir ilgisi yok.

Yatağımdan kalkıyor, ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor. Onu takip ediyorum, koridora adım attığında duruyorum.

"Bu gece için teşekkürler," diyor gülümseyerek. "Sanki birkaç saatliğine arkadaşmışız gibi hissettim."

Neden bu kadar pislik gibi davrandığımı açıklamak, ya da açıklamaya çalışmak için ağzımı açıyorum, ama o elini kaldırıyor. "Sorun değil. Anlıyorum. Bir şey söylemene gerek yok. Geçici bir ateşkes olsa da, bu gece için minnettarım."

"Aptalca davrandım," diyorum. "Bunu hiçbir şey mazur gösteremez." Beni düzeltmiyor.

"Özür dilerim. Seni tanımak için bir şans istiyorum," diyorum, sonra ekliyorum, "Hala istiyorsan tabii."

Çenesini aşağı indirip tekrar yukarı kaldırarak başını sallar. "Ateşkes?" Elimi uzatırım.

Gözleri uzattığım avucuma kayar ve bir an tereddüt eder. Her şeyi göz önünde bulundurursak, onu suçlamıyorum.

Onun ince parmakları benimkine dokunduğunda, koluma yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Elimi hızlıca sıkıp geri çekiliyor.

O kapıdan çıkmadan önce, "Hey, bekle" diye sesleniyorum.

Durur, elini kapı pervazına koyar ve geriye bakar. "Evet?" "Stüdyo için tebrikler."

Önce ağzının bir tarafı yukarı kalkar, sonra sadece başkalarına gösterdiği o gerçek gülümsemelerden birini bana yöneltir. "Teşekkürler, Archer."

SABRINA

Ertesi sabah, kendimi ölümden dönmüş gibi hissediyorum, ama nedense gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hayır, bu yalan. Nedenini çok iyi biliyorum.

Archer Holland.

Astım krizi geçirmeden önce, bugün stüdyoya gitmeyi planlamıştım. Ama dün gece vücudumun yaşadığı her şeyden sonra, uyumaya karar verdim.

Oturma odasına çıktığımda, London yemek masasında oturuyor.

"Selam," diyor, dizüstü bilgisayarının ekranından başını kaldırarak. Koyu renkli saçları başının üstünde dağınık bir topuz haline getirilmiş ve bana bir kaşını kaldırıyor. Eminim, hissettiğim kadar kötü görünüyorum.

"Günaydın." Sesim gergin ve kaba.

"Öğleden sonra demek istedin herhalde." Yumuşak bir kahkaha attı. "Gece geç saatlere kadar mı?"

"Sayılır," diyorum, muhtemelen bar kapandıktan sonra partide kaldığımı falan düşündüğünü bilerek. "İşten eve geldiğimde astım krizi geçirdim."

"Aman Tanrım." Gözleri büyüdü ve sandalyesinde daha dik oturdu. "İyi misin?"

"Evet. Şimdi iyiyim. Çok uzun sürmedi ve inhalerimden sadece bir nefes almam gerekti."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kulağa korkutucu geliyor."

"Öyleydi. Öyle." Bu kısım hiç değişmez. Ne kadar hazırlıklı olursam olayım, nefes alamamak korkunç bir şey.

"Bizi uyandırmalıydın. Nasıl yardım edebilirdik bilmiyorum, ama bunu tek başına yaşamamalısın."

"Uyandırmadım." Bir fincan kahve doldurduktan ve mutfak adasındaki kaseden bir muz aldıktan sonra onun karşısına oturdum. "Archer uyandı ve benimle kaldı."

Yüzünde şaşkınlık belirir ve sonra yavaşça bir gülümsemeye dönüşür.

"Bu çok..." Durumu tarif edecek doğru kelimeyi bulamıyormuş gibi sözünü yarıda keser.

"Şaşırtıcı mı?"

"Güzel diyecektim."

"O da vardı." Güzel. Eğlenceli. Ve seksi... ama bunu zaten biliyordum.

Bana baktıkça yüzümün ısındığını hissediyorum. Kahveme bakıp küçük bir yudum alıyorum. "Onu bu sabah gördün mü? Neredeyse güneş doğana kadar ayaktaydık. Umarım o da benim kadar hissetmiyordur."

"Brogan ve ben uyandığımızda o çoktan gitmişti, ama bir şeyi yok. Sezon boyunca programları o kadar çılgın ki, bazı günler sadece adrenalinle ayakta kalıyorlar sanki."

Sözleri beni sadece biraz rahatlatıyor.

"Maçtan bahsetmişken, bu akşam benimle geliyorsun, değil mi?" Yüzündeki heyecan bir an parladı, sonra söndü. "Yoksa dinlenmen mi gerekiyor?"

"Kaçırmam," diyorum, onu sakinleştirerek. "İyiyim. Sadece yorgunum." "Stadyumun enerjisi bunu iyileştirecek," diye söz veriyor.

Umarım öyledir. "Ne zaman çıkmamız gerekiyor?"

Günün yarısını uyuyarak geçirdim ve hala duş almam ve bu akşam ne giyeceğime karar vermem gerekiyor. Muhtemelen doktorumu da aramalı ve ona saldırıyı haber vermeliyim. Zaten bildiğim şeyi bana söyleyecektir. Temizlenene kadar stüdyoya gitmemem gerekir, ama bu pek mümkün değil. Eleanor, temizliği kendim yapmayı kabul ettiğim için bana burayı ilan edilenden daha ucuza kir alıyor.

Bir iki gün bekleyebilirim, ama eninde sonunda geri dönmem gerekecek. Başından beri yapmam gereken bir şey olan solunum cihazı alacağım ve işleri yavaştan alacağım. Stüdyoyu hazır hale getirmek planladığımdan biraz daha uzun sürebilir, ama sorun değil.

Çok uzun bir duşun ardından, gardırobumu, saç stilimi ve makyajımı saatlerce düşünerek geçirdikten sonra, London ve ben maça gidiyoruz.

Kardeşimin nişanlısını tanıştığımız andan itibaren sevdim, ama birlikte fazla zaman geçirmedik. Maçta birkaç dakika birlikte oturduktan sonra, iyi anlaşacağımıza karar verdim. Popcorn, hotdog ve nachos sipariş etti. Ve sanki uzun zamandır görüşmemiş arkadaşlarımız gibi benimle konuştu. Onun sessiz biri olduğunu düşünmüştüm, ama Brogan'la karşılaştırırsanız öyle olduğu ortaya çıkıyor.

"Futbol hayranı mısın?" diye soruyor, erkekler sahaya çıkarken gürültünün üstüne sesini yükselterek.

Brogan ve Archer birlikte sahaya koşuyorlar. Brogan kaskını bir elinde tutuyor ve kalabalığa doğru kaldırıyor, yüzünde saf bir sevinç ifadesi var. Archer kaskını takmış, ifadesini gizliyor, ama dikkatinin onu izleyen seksen bin kişiye değil, tamamen sahaya odaklandığı açık. Kişiliklerindeki fark, apartmanda olduğu kadar burada da belirgin.

"Evet. Babam Mavericks'i izleyerek büyüdü ve biz de yıllar boyunca birkaç maça gittik. 2019'da Super Bowl'u kazandıklarında hepimiz ağladık."

Kız küçük bir kahkaha attı. "Sen aileme çok uyum sağladın. Ben bu takıma hiç ilgi duymayan tek kişiyim."

"Ve şimdi onlardan biriyle nişanlısın," diyorum, ironiyi vurgulayarak.

"Hayat gerçekten gizemli bir şekilde işliyor." Bana gülümsüyor ve sonra ikimiz de dikkatimizi sahaya çeviriyoruz. Çocuklar esneme ve ısınma hareketleri yapıyorlar. Brogan ve Archer, maça hazırlanmak için harcadıkları kadar zamanı da ayakta konuşarak geçiriyorlar, ama duruşlarında ve hareketlerinde ciddiye aldıklarını gösteren bir ciddiyet var.

"Profesyonel futbolcu bir erkek kardeşin olacağını hiç hayal etmiş miydin?" diye soruyor London, ben ise Archer'ın formasıyla ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmemeye çalışıyorum. Artık dövmelerini yakından gördüğüm için, kaslarını saran karmaşık detayları hayal edebiliyorum.

"Hayır. Bir kardeşim olmasını çok istedim, ama bunu hayal bile edemezdim," diyorum ona dürüstçe.

Elbette bunu düşünmüştüm. Her zaman evlatlık olduğumu biliyordum ve bu yüzden her evlatlık çocuk gibi biyolojik ailemin nasıl olduğunu merak ediyordum. Onlara benziyor muydum? Alışkanlıklarım ve tavırlarım onlardan mı gelmişti? Hiçbir şeyi kaçırdığımı hissetmedim. Annem ve babam benim tek bildiğimdi ve harika bir çocukluk geçirdim. Sevgi dolu ve eğlenceli insanlardı. Çok çocuk istiyorlardı ve sonunda kendi çocuk sahibi olmayı bırakıp beni evlat edindiklerinde, o kadar minnettardılar ki, hiçbir anı boşa harcamadılar.

En azından bana öyle söylüyorlar. Babam, küçük pembe hastane şapkam ve sevimli düğme burnumla bana bir bakış attığında, ailelerinin nihayet tamamlandığını anladığını söyledi.

"Sadece bir kız kardeşin mi var?" diye soruyorum.

"Evet." Gülümsayarak başını salladı. "Sierra. O harika bir kız. Ve ne olursa olsun, Brogan'ı daha iyi tanıyabilmen için buraya taşındığına çok memnunum. O çok mutlu. Sana anlatamam bile. Soğukkanlı davranmaya ve sana alan tanımaya çalışıyor, ama gerçekten çok mutlu."

Göğsüm sıkışır. Onun alanını aşmaktan veya ihlal etmekten çok endişeleniyordum ve onun da aynı nedenlerle kendini tuttuğunu duymak rahatlatıcı ve aynı zamanda mesafemi koruduğum için kendimi aptal hissettiriyor.

"Ben de öyle," diyorum ona. "Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onu bulduğum için o kadar mutlu oluyorum."

London içkisini yudummlarken başka bir soru daha sorar. "Peki Archer? Onu bulduğuna da mutlu musun?"

Küçük bir kahkaha atarak, söz konusu adama doğru sahaya bakıyorum. "Henüz belli değil."

"Haklısın." Yüzünde bir gülümseme belirir. "Ne olursa olsun, genel olarak iyi bir adam olduğunu garanti edebilirim. Son zamanlarda biraz huysuz olduğunu biliyorum. Brogan'ı çok koruyor. Onu bu yüzden seviyorum, ama bazen bu onu şöyle gösteriyor..."

"Bir pislik gibi?"

Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Demek fark ettin?"

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçır. "Fark etmemek oldukça zor." Kızın yüzü buruşur. "Üzgünüm."

"Hayır, sorun değil. Onun benim hakkımdaki görüşüne katılmasam da onu anlıyorum."

"

"Bu durum değişiyor gibi görünüyor. İkiniz için de."

Umarım öyledir. "Brogan'ı asla kasten incitmem."

"Biliyorum." London uzanıp kolumu sıktı. "Gitmemin sebebi..." Sesim titreyerek sözlerimi yarım bıraktım.

"Hey, bana bir açıklama borçlu değilsin," dedi, cümleyi bitirmekte zorlandığım belli olduğunda.

Cümleyi bitirmekte zorlandığım belli olunca, "Hey, bana açıklama yapmak zorunda değilsin," diyor

Başımı sallarım.

Birkaç saniye sessiz kalırız, ta ki sesimi tekrar bulana kadar. Onun, ayrılmamın en azından bir kısmını anlamasını istiyorum.

"Mesele şu ki, her şeyi kafamda oturtmak için çok zamanım oldu. Benim evlatlık olduğum halde Brogan'ın olmadığı. Hayatım boyunca, biyolojik ailemin beni neden istemediğini merak ettim."

"Oh, Sabrina." Sesi yumuşak ve anlayışlı.

Kulağa üzücü geldiği için başımı sallıyorum, ama onun sempatisini istemiyorum. "Bana daha iyi bir hayat sunmak için bunu yaptıklarını ya da hayatımı tehlikeye atmak istemeyen casuslar olduklarını düşünerek kendime türlü türlü hikayeler uydururdum," diyorum küçük bir gülümsemeyle. "Ama Brogan'la tanışana kadar merak etmeden duramıyordum. Sonra onun yaşadıklarını duyduktan sonra ne kadar şanslı olduğumu anladım. Ailemin harika olduğunu zaten biliyordum, ama geçen yıl her şeyi farklı bir perspektiften görmemi sağladı. Yani mesele şu ki..." Boğazım düğümleniyor ve yutkundüğümde yanıyor. "Brogan'ın Archer gibi birine sahip olmasına seviniyorum. Bu, onun benden nefret etmesi anlamına gelse bile."

"O senden nefret etmiyor. Sadece endişeleniyor. Haklısın, Brogan çok şey yaşadı. Ve Archer da bunu en ön sıradan izledi. Ama o da fikrini değiştirecek. Aslında, bence çoktan değiştirdi bile. Herhangi biriyle bütün gece uyanık kalmazdı."

Bir kahkaha daha kaçıyor. Duygularım çok karışık. Gülmek mi ağlamak mı karar veremiyorum. Brogan'ı o zaman bulduğuma memnunum, ama ailemi hiçbir şeye değişmem. Onun yaşadıklarını hayal etmek, onun kadar dayanıklı olup olamayacağımı merak etmek, hayatımı çok daha fazla takdir etmemi sağlıyor.

Ve tüm bunlar, ailemi o kadar çok özlememe neden oluyor ki, kendimi hızla ayağa kalkarken buluyorum. "Hemen bir telefon etmem gerektiğini hatırladım."

"Oh." Bana yol vermek için bacaklarını çekiyor, yüzünde şaşkınlık ve kafa karışıklığı var. "Her şey yolunda mı? Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, hayır. Ben iyiyim." Onu eliyle uzaklaştırıyorum. "Bir dakika sürer."

Stadyum, maç başlamadan önce koltuklarına gitmek veya yiyecek içecek standına uğramak için merdivenleri inip çıkan insanlarla doludur.

Koridora çıktığımda, boş bir duvarın yanında bir yer bulup telefonumu çıkardım.

BEN

Selam! Sadece kontrol etmek için aradım. Nasılsın?

Gerçek bir anne gibi, birkaç saniye sonra arıyor. Cevap verip telefonu kulağıma dayıyorum, gürültünün üstesinden gelmek için sıkıca bastırıyorum.

"Merhaba! Futbol maçındayım, beni duyabileceğinden emin değilim," diye selam veriyorum.

"Merhaba." Telefonun diğer ucundaki annemin sesi göğsümdeki acıyı dindiriyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Sabrina? Beni duyabiliyor musun?" diye sorar.

"Evet." Boğazımı tıkayan duyguları yutarak başımı salladım. "Buradayım. Nasılsın?"

"İyiym," diyor, ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyorum. "Benim için endişelenme. Baban ikinizin yerine de yeterince endişeleniyor."

Arka planda sesini duyuyorum ama sözlerini tam olarak anlayamıyorum. Babam, annem hastalanmadan önce bile ona çok düşküdü. Ailem, birbirlerini o kadar çok seven çiftlerden biri ki, bunu her etkileşimlerinde görebilirsiniz. Ortaokula kadar tüm ebeveynlerin böyle olduğunu sanıyordum, ta ki arkadaşlarım ebeveynlerimin ne kadar sevimli olduklarını söylemeye başlayana kadar. Daha önce hiç dikkat etmediğim bir şekilde dikkatimi verdim. Onların ebeveynleri birbirlerini yeterince seviyor gibi görünüyordu, ama benimkiler gibi birbirlerine karşı sevgi dolu ve tatlı davranmıyorlardı.

Diğer arkadaşlarımın ebeveynleri boşanmış ya da ayrılmıştı ve tabii ki ebeveynleri hala birlikte olanlar da vardı, ama birbirlerine çok kötü davrandıkları için bunu asla tahmin edemezsiniz. Benim ebeveynlerim farklıydı. Hala da öyle. Bazen utanç verici oluyor, mesela iki arkadaşımın okuldan eve geldiğinde, annem babamın kucağında otururken, onlar da öpüşüyorlardı.

Ama yaşlandıkça, onların sevgisi benim için bir standart haline geldi. Ben de bunu istiyorum. Yaşlandığımda ve saçlarım ağardığında bile sevmek ve değer verilmek, hayatın tüm iniş çıkışlarında birini sevmek istiyorum.

"Hala orada mısınız?" diye soruyor annem.

"Evet. Buradayım." Göğsümdeki sıkışma, derin bir nefes alabilecek kadar gevşiyor. "Babamın yanında olmasına sevindim. Ona selam söyle."

"Merhaba, tatlım." Babamın sesi şimdi daha yakın. "Hoparlördeyim," diyor annem.

"Evet, anladım." Gülümsüyorum, ikisinin telefonun arasında birbirlerine sarılmış hallerini neredeyse gözümde canlandırabiliyorum.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye sorar babam. "Partiye mi gidiyorsun yoksa işte misin?"

Çoğu baba, kızının bir gece kulübünde dans etmesinden pek hoşnut olmazdı, belki o da öyle, ama ben onlara her şeyi anlatırım ve onlar da her zaman bana destek olurlar.

"Mavericks maçındayım," diyorum.

"Brogan'ı izlemeye mi gittin?" diye sorar annem, ama ben cevap vermeden babam "Bu gece iyi bir maç olacak" der.

"Maçı televizyonda izliyoruz," der annem, benim zaten tahmin ettiğim şeyi doğrular.

"Seni izleyeceğim," diyor babam.

"Takımın arkasındaki elli yard çizgisinde oturuyoruz."

"Ooooh. Ne güzel," diyor babam.

"Olivia da seninle geldi mi?" diye sorar annem.

"Hayır, Brogan'ın nişanlısı London'la birlikteyim." Salon boşalmaya başlıyor ve milli marş çalıyor.

"Gitmem gerek," diyorum sessizce telefona.

"Tamam tatlım. İyi eğlenceler."

"Eğleneceğim." Bir süre duruyorum. "Sizi seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz," diyor annem ve telefonu kulağımdan çekmeden önce onun kapatmasını bekliyorum.

Derin bir nefes alıyorum, günlerdir hissetmediğim bir rahatlama yaşıyorum. Onlardan uzakta olmak zordu, ama onlarla konuşmak her zaman kendimi daha iyi hissettiriyor.

Koltuğuma geri döndüğümde ruh halim önemli ölçüde düzelmişti. Takımlar sahadaydı ve saatte birkaç saniye geçmişti.

London geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor. Beni gördüğünde yüzünde bir endişe belirliyor, ama bana soru sormuyor ve ben ona minnettarım.

Bir futbol maçını canlı izlemek heyecan verici. Atmosfer büyük bir parti gibidir ve Mavericks her hücumla çıktığında stadyum o kadar yüksek sesle tezahürat yapar ki, bu coşkuya kapılmamak imkansızdır.

Brogan scrimmage çizgisinde hazırlandığında, London iki elini ağzına götürüp "Hadi, Six!" diye bağıyor. İçgüdüsel olarak altı numarayı buluyorum ve hemen on sekiz numarayı arıyorum.

Sonunda onu sideline'da buluyorum. Kaskını takmış ve bana sırtı dönük, ama adrenalin dalgalarının ondan yayıldığını neredeyse hissedebiliyorum. Archer, her iki eliyle formasının yakasını tutarak ağırlığını bir yandan diğer yana kaydırıyor.

Hâlâ onu izliyorum, etrafımdaki kalabalık, London da dahil, ayağa kalkıyor.

Mavericks'in yirmi yard kazandığı sahaya bakıyorum. Brogan'ın takım arkadaşları kaskına vuruyor ve London ona bağırıyor.

Ev sahibi takımın taraftarlarıyla birlikte alkışlıyorum, ama bakışlarım yine Archer'a dönüyor. Şimdi bana profili dönük ve vücut dili gurur ve hayranlıkla dolu. İçim yumuşuyor. Aralarındaki dostluk çok güzel. Onlar bunu böyle adlandırmamı istemezlerdi herhalde, ama daha iyi bir kelime bulamıyorum.

London bana dönüyor ve dikkatimi sahadan uzaklaştırıyor.

"İyi bir maç olacağını biliyordum," diyor. "Brogan küçük kız kardeşi için gösteriş yapmak istiyor."

Bu düşünce hiç aklıma gelmemiştii, ama yine de gülümsememe neden oluyor.

Ama Brogan'a ne kadar odaklanmaya çalışsam da, bakışlarım sürekli Archer'a dönüyor. İlk çeyreğin ortasında nihayet sahaya çıkıyor. Her hareketi güçlü ve atletik. Topu almıyor, ama yine de onu izliyorum.

Dün gece, endişeli ve korkmuşken beni sakinleştiren bir güç oldu. Bu, uzun zamandır yaşadığım ilk krizdi. Astımım genellikle kontrol altında. Çok stresli olduğumda en kötü hale geliyor. Sanırım taşınmak, üç yeni ev arkadaşına alışmak, yeni bir kariyere başlamak ve dün etrafımı saran yüzlerce kat toz, ciğerlerimin kaldırabileceğinden fazlasıydı.

Archer'ı izlerken birçok şey fark ediyorum. Takım arkadaşlarının ve koçlarının onun işitme kaybını dikkate almaları gibi. Diğer insanların fark etmeyebileceği ince ayrıntılar. Brogan'ın dikkatini çekmek için ona nazikçe dirsek atması veya oyun kurucunun Archer'a doğrudan bakarak konuşması gibi. Bir ara, Tripp'in saha kenarında onunla işaret diliyle konuştuğunu bile fark ettim.

Maçın sonunda Mavericks, farkı yirmi bir sayıya çıkardı ve seyirciler doyamadı.

"Burada olmak ne kadar heyecan verici, unutmuşum!" Mavericks galibiyetini kutlarken ben de herkesle birlikte alkışlıyorum. Muhabirler ve kameralar sahaya akın ederek oyuncularla röportaj yapıyor ve fotoğraf çekiyor.

Telefonlarımız aynı anda çalıyor ve mesajı okurken dudaklarıma içimi ısıtan bir gülümseme yayılıyor, sonra London'a bakıyorum.

Brogan, Archer, London ve bana bir grup mesajı göndermiş. İki kelime. **Hadi parti yapalım!**

Bardaki atmosfer stadyumdakine benziyor. Birçok Mavericks oyuncusu burada ve insanlar etraflarında toplanmış. Çoğu onlara mesafe bırakıyor, ancak onları izleyip yaydıkları heyecanı hissedebilecek kadar yakın duruyorlar.

"Ne düşünüyorsun?" Brogan, bir kalçasını bara dayayarak bana soruyor. İçeri girer girmez biri eline bir bira tutuşturmuş ve şimdi onu dudaklarına götürüp bolca içiyor.

"Çok eğlenceliydi. Yıllardır canlı maç izlememiştin. Ve bu gece çok formundaydın."

Eğri gülümsemesi genişleyerek, onu neredeyse çocuksu bir neşeyle doldurur. "Geldiğine çok sevindim. Kalabalığın içinde seni ve London'ı görmek çok güzeldi."

"Ve bu kız oyunu gerçekten biliyor." London benimle Brogan'ın arasına girdi. Brogan kolunu onun omzuna doladı ve onu kendine çekti.

"Sen de biliyorsun. Merrick'ten aldığın dersler işe yaramış."

"Evet, ama o daha çok biliyor."

"Babam büyük bir hayranı," diyorum onlara. "Bu gece maçı televizyondan izliyorlardı."

"Onları bir ara maça davet etmelisin. Biletleri veya locayı ben ayarlayabilirim." Bir süre durur. "Bir locayı dolduracak kadar büyük bir ailem olacağını hiç düşünmemiştim."

London başını çevirip onun çenesini öper.

Sersemlemiş ifadesi yumuşar ve eğilip dudaklarını onun dudaklarına değdirdikten sonra bana, "Ama ciddi, ne zaman gelmek isterlerse," der.

Çok hoş bir jest, ama annemin yakın zamanda seyahat etmeye hazır olacağını sanmıyorum, bu yüzden sadece gülümser ve "Teşekkür ederim" derim.

Archer görünce bakışlarım ona kayar. Brogan ile birlikte gelmiş, ama ben selam veremedim diğer insanlarla konuşmaya dalmış.

Gözlerimiz buluşur ve ona gülümserim. O da gülümser, ama dudakları kıvrılmış olsa da mutlu görünmüyor.

Biri ona hafifçe dokunur ve o başka yere bakar. "Archer iyi mi?" diye Brogan'a sorarım.

"Evet. Neden?" Arkadaşını bulmak için arkasını döner. "Biraz moral bozuk görünüyor."

"Eh... Bu gece umduğu fırsatları yakalayamadı." "Ayak bileği mi ağrıyor?" diye sorar London.

"Hayır, öyle bir şey yok." Brogan başını hafifçe sallar. "Koç yeni gruplamalar deniyor, hepsi bu. Bu sezon Graham'ı aldığımızdan beri, o ve Archer farklı senaryolarda kimin daha iyi çalıştığını görmek için sık sık yer değiştiriyorlar. Bu gece Graham boşluklar buluyordu. Archer geri dönecektir. O daha iyi bir oyuncu, ama bazı geceler diğer oyuncular daha formda oluyor ve Koç da bunu değerlendiriyor."

Archer'a bir göz atıyorum. Takım arkadaşlarının arasında dururken başı hafifçe eğik. Diğerleri ile aynı anda gülüyor, ama burada olmak istemediğini anlayabiliyorum.

O ayrılıp bara bir içki daha içmeye gittiğinde, Brogan ve London'dan izin alıp ayrılıyorum.

Ona yaklaşırken, yenilmiş ifadesini fark ettim. Takımı bu gece maçı domine etmiş bir adam için, diğer oyuncularla aynı parti havasında görünmüyordu.

Barda onun yanındaki boşluğa kayıyorum. Kolum onun koluna değiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Hey," diye sesleniyorum, o bana bakarken.

Yüzündeki ifade aniden değişir ve biraz daha dik durarak gülümser. "Selam."

Barmen gelip siparişini aldıktan sonra bana bakar. "Aynı şeyden alayım," derim.

Elimize taze biralar gelene kadar sessiz kalırız.

"Maç için tebrikler," derim ve şişemi ona doğru kaldırıyorum.

"Teşekkürler." Başını sallar, gülümsemesi hafifçe kaybolur. "Umarım Brogan'ın bu geceki performansından sonra, bir daha maç kaçırmama izin vermeyeceğini biliyorsundur."

"Evet, bu konuda bir şeyler söylemiş olabilir." Hafifçe gülerim.

Archer bana gülümsemeye devam ediyor, ama yüz hatları gerçekten mutlu görünmesi için biraz fazla gergin.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. "Bugün başka bir sorun oldu mu?"

"Hayır. Daha iyiyim. Dün gece için teşekkürler. Yaptığın şey için gerçekten minnettarım."

"Önemli değil."

"Önemli değil
değildi."

Omzunu kaldırıp hafifçe omuz silkiyor.

Arkamızdan gelen kahkahalar bakışlarımı o yöne çeviriyor. Archer omzunun üzerinden bakıp olan biteni izliyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Takım arkadaşların kadar galibiyetin tadını çıkarmıyor gibisin," diyorum.

"Kazandığımıza sevindim. Harika bir maçtı. Sadece somurtuyorum.

"

Onun dürüstlüğüne gülüyorum. "Neden somurtuyorsun?"

Bira içiyor ve ben, bana cevap verecek mi yoksa

hayı

r. "Geçen sezon sakatlıklar nedeniyle on maç kaçırdım. Sonunda geri döndüm, ama

Takımda bazı şeyler değişti."

"Graham'ı mı kastediyorsun?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Onun hayranı mısın?" Yaklaşır, bakışları ağzıma kilitlenir. Konuşmayı takip etmeye çalıştığımı bilsem de, bu kadar yakınımda durup yüzüme bu kadar yoğun bir şekilde odaklanması vücudumu canlandırır.

"Hayır. Bu geceye kadar adını bile duymamıştım." Bu gece sahada Graham adında birini gördüğümü bile hatırlamıyorum. Ama yine de, başka bir oyuncuya oldukça odaklanmışım. Karşımda duran oyuncuya.

Barmen önümüze iki shot bardağı koyar. "Fireball. Arkadaşımdan." Başını sağa doğru eğiyor. Hareketini takip ederek diğer uçta bulunan Tripp'i görüyorum, bize kadehini kaldırıyor.

Archer birini aldı ve bana uzattı. Ben de aldım, parmaklarımız birbirine değdi ve içimi yine bir sıcaklık dalgası kapladı. Diğer shot bardağını aldı ve kaldırdı.

"Bu gece Tripp'e ayak uyduramayacağım," dedim, bunun birçok shot'tan ilki olduğunu düşünmesin diye. Ugh. Bu kadar kısa sürede bir daha bunu kaldıramam.

"İyi seçim."

"Bir şeye kadeh kaldıralım mı?" diyorum.

"Ne dersin..." Düşünür, gözleri hala üzerimde. "Yeni bir başlangıca." "Yeni bir başlangıca," derim ve bardağımı onun bardağına çarparım.

Bardağı dudaklarıma götürene kadar bekler, sonra kendi bardağını bir dikişte içer. Tarçın aromalı likör boğazımı yakar ve öksürürüm, elimi göğsüme koyarım.

Bana gülümser ama ben kendime gelene kadar bekler ve "İyi misin?" diye sorar. "Evet." Göğüs kemiğimi ovuştururum. Dün gecedan beri göğsüm hala biraz ağrıyor

hala biraz ağrıyor. "Biraz ağrıyor."

Kaşlarını çattı. "Bugün stüdyoya gittin mi?"

"Hayır. Uyuyakaldım. Solunum cihazı ve belki birkaç hava temizleyici almam gerekiyor, ama bugün vaktim olmadı."

"Solunum cihazı mı? Ne için?"

"Oh, uh, yer biraz kirli."

Kaşlarından birini kaldırdı ama bu konuda yorum yapmadı. "Bu gece *The Replacements*'i izleyemediğimiz için üzgünüm."

Hatırladı.

"Takımınla kutlama yapmak önemlidir." "Benim

yaptığım şey bu mu?"

"Şu anda değil, ama yapabilirsin." Başımı takım arkadaşlarının masasına doğru eğip bir adım attım. Bir saniye tereddüt ettikten sonra, pek heyecanlı olmasa da beni takip etti.

Brogan ve London'ın yanındaki masanın ucuna oturduk, ama onlar başka bir çiftle sohbet ediyorlardı, sanki sadece ben ve Archer varmışız gibi hissettim.

Onunla burada oturmak, kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Dün gece onun yatak odasında olduğumu düşünürsek, bu çok saçma.

Neon bar ışıkları, bana gülümserken yüzünde dans ediyor. "Şimdi kutlama mı yapıyorum?"

"Isınmaya başladın. Sanırım..." diye başlıyorum, ama Archer koltuğuma uzanıp beni kendine doğru çekiyor.

"Üzgünüm. Bu kadar uzaktayken dudaklarını iyi göremedim. Buradaki ışıktandırma pek iyi değil."

Kalbim hızla atmaya başlar. "*Oh. Evet, tabii ki.*"

Dizlerimiz çarpıştığında boğazım

düğümленir. "Ne diyordun?" diye sorar.

Doğru. Söylüyordum. "*Bence gerçekten kutlama yapabilmek için Tripp ile birkaç kadeh daha içmen gerekebilir. En azından ben öyle yaptım.*"

"Bence burada oturup yavaşça biramı içmeyi tercih ederim ve..."

"*Somurtmak mı?*"

Gülümser ve başını yavaşça sağa sola sallar. "Ve seninle konuşmak."

ARCHER

Bu gece bara gelmeyi pek istemiyordum, ama Sabrina ile vakit geçirmek günümün en güzel kısmı oldu.

Bugünkü maç istediğim gibi gitmedi. Tabii ki takımın kazanmasına sevindim, ama katkım o kadar azdı ki, kutlama yapasım bile gelmiyor.

Geçen yılın çoğunu kenarda geçirdikten sonra bu sezon sahaya çıkmayı ve koçun benim için tüm oyunları yeniden düzenlemesini beklemiyordum, ama antrenmanlarda ve ilk maçlarda gösterdiğim çabaların herkese futbol sahasında neler yapabileceğimi göstereceğini umuyordum.

Ve iyi oynayan biri olmak zorundaysa, neden bu kişi Graham olmak zorunda? Takımın çoğu bu adamı sevmiyor, ama kimse rakamlara itiraz edemez. O, benim yaptığımdan daha fazlasını takım için yapıyor ve ben bundan çok nefret ediyorum.

"Hey, bir fikrim var," diyorum, sessizliğe büründüğümüzde. Etrafımızdaki herkes kendi konuşmalarına dalmış, bize hiç dikkat etmiyor.

"Tamam. Dinleyelim."

"Stüdyoya gidelim."

"Ne?" Önerim yüzünde şaşkınlık yaratır.

"Burada olmak istemiyorum ama eve gitmeye de hazır değilim. Ve merak ediyorum."

"Henüz bakacak pek bir şey yok," diye uyarıyor

beni. "Umurumda değil. Yine de görmek istiyorum."

Sanki fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi beni dikkatle inceliyor.

"Brogan ve London ne olacak?" diye soruyor.

"Onlar da yakında çıkacaklar zaten."

Onlara doğru bakıyor ve sanki işaret almış gibi Brogan telefonunda saati kontrol ediyor.

"Hadi." Sandalyeyi geri çekiyorum. "Eğlenceli olacak, sonra pizza falan yiyebiliriz."

Sabrina ayağa kalkar ama hala emin değil gibi görünüyor. *"Gerçekten stüdyoyu görmek istiyor musun? Şimdi mi?"*

"Evet," diyorum, başımı sallayarak. Dudaklarım gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ve Brogan'ı deli edecek olan şey, onu ilk benim görmüş olmam."

Küçük bir kahkaha atarak başını sallar ve aramızdaki mesafeyi kapatır.

Telefonum titrer ve ben aşağıya bakarım, sonra ekranı Sabrina'ya doğru çeviririm ki mesajı okuyabilsin.

BROGAN

London ve ben dışarı çıkıyoruz. Sen iyi misin?

Sabrina hafifçe güler. Hızlıca bir cevap yazarım.

BEN

Her şey yolunda. Sabrina ve ben daha sonra bir araçla döneceğiz.

Bardan bir Uber çağırıyoruz ve birkaç dakika sonra kalabalık bir caddenin önüne varıyoruz. Bu bölgede çok sayıda işletme var. Çoğu bu saatte kapalı ama birkaç restoran ve bar hala açık ve insanlar oraya gitmek için caddede bir aşağı bir yukarı yürüyorlar.

Şöföre teşekkür edip Sabrina'nın arkasından arabadan iniyorum. O bir anahtar takımı çıkarıyor ve ben, blokun sonundaki karanlık, sıradan bir binanın ön kapısına yaklaşırken geride kalıyorum. Başımı geriye eğip kırık pencereleri inceliyorum. Camları kaplayan kalın bir kir tabakası var ve sanki diğer pencereleri bir arada tutan tek şey bu gibi görünüyor.

"İşte burası," diyor ve kapıyı açıyor.

İçeri girerken midemde rahatsız edici bir his oluşur. Sabrina, ilerledikçe etrafı aydınlatmak için cep telefonunun flaşını açar.

Duvardaki ışık düğmesine basıyorum ama hiçbir şey olmuyor. "Elektrik var mı?"

"Henüz yok. Bir süredir burada kiracı yok," diyor, ben yine de düğmeyi tekrar deniyorum. Parmaklarımı geri çektiğimde, yağlı bir şeyle kaplı olduklarını görünce pişman oluyorum.

Sabrina odanın içine doğru yürümeye devam etti. Dudaklarını okuyabilmek ve yere düşmesi gibi bir durum olursa ona yardım edebilmek için hemen arkasından gittim. Şimdiye kadar gördüklerimi düşününce bu tamamen olası bir durumdu.

"Henüz pek bir şeye benzemediğini biliyorum," diyor, bu kirli, karanlık, neredeyse yıkılmak üzere olan binaya hiç yakışmayan neşeli bir sesle. "Ama buraya bale barını koyacağım ve dans pisti buraya kadar uzanacak." Bana hayallerini göstererek zarifçe etrafta dolaşıyor. Ben dinliyorum, ama burayı anlamakta zorlanıyorum çünkü burası ciddi bir tadilata ihtiyaç duyuyor.

Ev sahibi yeni pencerelerin masrafını karşılıyor, ama Sabrina aylık kirayı düşürmek için diğer tüm masrafları üstlenmeyi kabul etti. Bunun yüzyılın en iyi mi yoksa en kötü anlaşması mı olduğunu bilmiyorum. Bu yerin en azından yeni zeminlere ihtiyacı var ve boş durduğu süre boyunca biriken kir ve pisliği temizlemek için muhtemelen yüksek basınçlı yıkama makinesi gerekecek.

"Alanı bölmek için bir yere duvar örmem gerekecek ve giriş holünü, dansçıların eşyalarını saklayabilecekleri alanları ve belki de ebeveynlerin izleyebileceği bir alanı düşünmem gerekecek." Konuştukça daha da heyecanlanıyor. Elleriyle işaretler yapıyor ve bahsettiği alanı sanki çoktan görmüş gibi dönüp bakıyor.

"Peki," diyor, ben ne diyeceğimi bulamadan. Sabrina yaklaşıyor ve beni görebilmek için ışığını bana tutuyor. "Hadi ama, o kadar da kötü değil. Sadece biraz çalışma gerekiyor."

Sanırım ifademi pek iyi gizleyemedim. Ama adil olmak gerekirse, onun dehşet içinde kaçmaması, en azından duygularımın bir kısmını gizlediğimi gösteriyor.

"Biraz çalışma mı?" diye soruyorum, bir kuş ya da belki bir yarasa tavandan aşağı süzülüp kirişlerin arasında bir yere kaybolurken.

"Tamam, çok iş var ama yapabilirim."

"Yıkıp sıfırdan inşa etmek daha kolay olabilir." Döndüm ve ikinci kez baktım, umarım ilk düşündüğüm kadar kötü değildir. Hayır. Kötü.

"Yapısı iyi ve pencereleri çok beğendim." Bir duvarın yanına yürür, pencerelerden oluşan bir kemer caddeye bakmaktadır. Ya da yüzyıllık kirle kaplı olmasaydı öyle olabilirdi. Buranın temizlendiğini ve ölü hayvan kokmadığını hayal etmek zor, ama yine de biraz iyimser olmaya çalışıyorum.

"Altı ay kadar süren temizlik, boyama ve havalandırma işlemlerinden sonra burası bir korku filminin çekildiği yer gibi görünmeyebilir."

Gülümsüyor, ağzının sol tarafında gamze belirliyor. "Yılbaşından önce açmak istiyorum."

Bu ona birkaç ay zaman tanıyor, ama bu sürenin her saniyesini ve hatta fazlasını kullanması gerekecek. Tanrım, astım krizi geçirmesine şaşmamalı. Buraya geleli sadece birkaç dakika oldu, ama sanki bir yıllık tozu solumuşum gibi hissediyorum.

"Müteahhit buldunuz mu?" diye soruyorum.

"O kadar da fazla iş değil. Babam elinden her iş gelir ve ben küçükken ona yardım etmeyi severdim."

"Bütün bunları kendin mi yapacaksın?"

Omuzlarını kaldırıp omuz silkiyor. "Kiralama param yok. Kira, bütçemden biraz daha ucuz ama yeni döşeme ve montaj için kabaca bir tahmin aldım ve bu tek başına, mekanı iyileştirmek için biriktirdiğim paranın büyük bir kısmını alıyor."

"Kira sözleşmesinden çıkmak için çok mu geç?" Midem bulanıyor. Brogan burayı gördüğüm için sadece üzûlmekle kalmayacak, kız kardeşini gece buraya soktuğum için de çok kızacak. Burada çürümüş bir fare cesedi olduğundan yüzde doksan dokuz eminim.

"Yapabilirim," diyor yine, çenesini hafifçe kaldırarak. "Sadece bekle ve gör."

SABRINA

Cuma sabahı, birkaç saat daha uyumak istesem de kendimi zorla erken kalkmaya zorluyorum. Dün gece stüdyoya gittikten sonra eve geç saatte döndük. Sonra saatlerce yatakta uyanık kaldım, Archer'ı düşündüm, konuşmamızın parçalarını ve bütün gece dudaklarıma bakışlarının nasıl hissettirdiğini tekrar tekrar düşündüm.

Stüdyoya vardığımda, solunum cihazımı ve eldivenlerimi giyip, duvarları temizlemek gibi iğrenç bir işe başladım. Archer'ı düşünmeden duramıyorum. Onunla barda konuşmaktan daha az samimi hissettiğim gerçek randevularım oldu.

Solunum maskesini kaldırıp başımın üstüne koyuyorum ve düşüncelerime dalarken elimi ağızıma götürüyorum. Elimdeki lateks malzeme kir ve temizlik maddesi tadı gibi.

"İğrenç." Elimi hızla indirip su şişemi alıp iğrenç tadı boğmak için içiyorum.

Güneş, stüdyonun kırık pencerelerinden içeri giriyor. Bu sabah temiz hava girmesi için kapıyı açık bıraktım. Ayrıca iki hava temizleyici aldım ve yerleri ve duvarları temizlemek için ağır hizmet tipi bir elektrikli süpürge kiraladım. Ama burayı temizlemek için hala yapılacak çok iş var ve bunu birkaç gün, hatta birkaç hafta süren bir iş olarak kabul ettim.

AirPod'larımı takıp müzik dinlerken, odaya bakıp bir plan yapıyorum. Yerlerdeki büyük çöp parçaları temizlendi, ama hala kalın bir toz ve kir tabakası var. Duvarlardaki örümcek ağlarını ve kiri de süpürdükten sonra, tüm odayı baştan aşağı temizlemem gerekiyor.

Bu çok zor bir iş, ama adım adım ilerleyeceğim. Solunum maskesini tekrar takıp, elektrikli süpürgeyi uzak duvara sürükleyip işe başlıyorum.

Kısa sürede kollarım ağırlaşmaya başlıyor ve terlemeye başlıyorum. Gerçekten bir merdivene ihtiyacım var çünkü elektrikli süpürge'nin uzatma parçası olsa bile duvara ancak yarısına kadar ulaşabiliyorum.

Gözümün ucuyla bir şey yakalıyorum ve açık kapıya bakıyorum, sonra şaşkınlıkla zıplıyorum ve ciyaklıyorum.

Archer, ben elektrikli süpürgeyi kapatmaya ve AirPods'larımı ve solunum cihazımı çıkarmaya çalışırken dudaklarını gülümsemeye çekiyor.

"Seni korkuttuysam özür dilerim," diyor, stüdyoya girerken. "Ama birkaç kez adını söyledim."

Gözleri odayı dolaşır.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sanki burayı görmesini engellemek istercesine önüne geçerek. Dün gece gördüğünü biliyorum, ama hava karanlıktı. Gündüz vakti, ne kadar çok iş gerektirdiğini saklamak mümkün değil.

Sonra *kendi* halimi hatırlıyorum. Yüzümün de arkamdaki gibi toz ve kirle kaplı olduğundan eminim.

"Öğleden sonra izinliyim ve yardım ister misin diye bakayım dedim."

"Yardım mı?"

"Temizlikte." Yaklaşıyor. Kot pantolon ve beyaz tişört giymiş, saçları beyaz Mavericks şapkasıyla örtülü. Ben eski tayt ve bol tişört giyerken, onun bu kadar şık görünmesi gerçekten haksızlık.

Bakışları gözlerimden ağızma kayıyor, sonra elini uzatıp başparmağıyla yanağımı okşuyor. Midem kıpır kıpır oluyor ve dizlerim titriyor. Beni gerçekten çok şaşırtıyor. Burada olduğuna inanamıyorum.

"Berbat durumdayım," diyorum. "Buradaki her şey gibi." "O kadar da kötü değil."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Dudakları yine gülümsüyor. "Burayı kastettim. Hatırladığım kadar kötü değil."

"Oh. Doğru." Ondan uzaklaşıp yeni bir bakışla etrafa bakıyorum. Süpürmek işe yaramış, ama duvar ve zeminde hala çok fazla boşluk var.

"Şimdi biraz daha net görebiliyorum." Yanıma yaklaşır. "İtiraf etmeliyim ki, dün gece bu yerle ilgili planlarından bahsederken, burayı çöp sahasından başka bir şeye dönüştürebileceğinden ciddi olarak şüphe ediyordum, ama temeli sağlam."

Sözleri beni garip bir gurur ve umut duygusuyla doldurur.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yani, *gerçekten* dikkatli bakmalısın." Gözlerini kısarak ellerini önüne uzatır, başparmağı ve işaret parmağını yukarı kaldırarak duvardaki bir resmi çerçevelemiş gibi yapar.

Şakacı bir şekilde koluna vuruyorum ve beyaz gömleğine kir lekesi bırakıyorum. "Oops."

"Burada beyaz giyerek bunu kendim istedim galiba." "Öyle sayılır."

Bir an birbirimize bakıyoruz. Sakallı ve çenesinin kenarındaki sakallar çok seksi ve dikkat dağıtıcı. Dün gecedan daha mutlu ve daha neşeli görünüyor.

"Nerede durmamı istersin?"

Kendimi gururlu hissetmiyorum, ama o bana yardım etmek için kendini sunduğunu fark etmeden önce, aklımdan birkaç lezzetli, kirli (bu yerin kirli olduğu anlamında değil) düşünce geçiyor.

"Öğleden sonra izin gününde gerçekten burayı temizlemek mi istiyorsun?"

"Evet. Maçtan sonraki gün oturup duramam, yoksa kendimi deliye çevirene kadar her oyunu, her hatayı tekrar tekrar düşünürüm. Ayrıca Brogan ve London odalarında tıklıp kalmışlar. Şu anda dairede olmak istemezsin. İşitme cihazlarım olmasa bile, başlığın duvara çarptığı titreşimi hissedebiliyorum."

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçıyor.

"Yani ben son çare miyim?" diye soruyorum, bu doğru olsa bile hiç alınmamışım. Onun bir düzine farklı şey yapabileceğini biliyorum - bir düzine farklı kadınla da. Dün gece sosyalleşmek için havasında olmayabilir, ama barda etrafındaki kadınların ona attığı bakışları gördüm.

O da rahatça gülümsedi.

"Onur duymalı mıyım, yoksa hakaret mi almalıyım, emin değilim." "Fazla düşünmemek en iyisi."

O burada. Sebep ne olursa olsun, mutluyum.

"Gerçekten temizlemek mi istiyorsun?" Bir kez daha emin olmak için soruyorum, çünkü bu yerin çok temizliğe ihtiyacı var ve eğer gerçekten teklif ediyorsa onu geri çevirmeye niyetim yok.

"Beni işe al, patron," diyor ve göz kırparak beni ayak parmaklarımdan ucuna kadar heyecanlandırıyor.

Biraz bayılma ve kol kaslarına hayranlıkla bakma faslından sonra, Archer'ı elektrikli süpürgeyle temizlik yapmaya başlattım. Boyu sayesinde benden çok daha yükseklere ulaşabiliyor ve ben de onun arkasında paspasla temizlik yapıyorum.

O da benden çok daha hızlı, bu yüzden ona yetişmek için uğraşıyorum. Birkaç dakika sonra durup telefonunu çıkarıyor.

"Biraz müzik çalsam olur mu?" diye soruyor.

"Tabii ki," diyorum, ama solunum cihazı takılı olduğu için sesim boğuk çıkıyor, bu yüzden cihazı tekrar takıp sorumu tekrar ediyorum.

Birkaç saniye sonra, tanıdık bir rock müziği ortalığı doldurur.

"Bu ne?" diye soruyorum.

"Poison."

"Bunu bilmem gerekir mi?"

"Hayır." Başını sallar. "Annem severdi. Barda çok rock çalardı."

"The Topsy Rose mı?" diye soruyorum. Archer şaşkınlıkla dudaklarını büküyor.

"Brogan bundan bahsetmişti. Birkaç kez." Ve bana Rose Holland hakkında birçok hikaye anlattı, Archer'ın annesi ve ailesi onu evden attığında onu yanına alan kadın.

Gülümsemesi genişler. "Ah. O zamanlar adı Rosie's Place'di."

"Şimdi en büyük ağabeyin işletiyor mu?" diye soruyorum, ancak tüm ayrıntıları doğru hatırladığımdan oldukça eminim.

"Doğru. Hendrick. O ve karısı Jane sahibi. Brogan, Valley Üniversitesi'ndeki son yılımızda orada barmenlik yapıyordu."

"Eminim iyi bir barmen olmuştur."

Archer yanıma gelip benden paspası alır. Ben itiraz bile etmem. Kollarım ağrıyor.

"Tabii ki öyleydi. Kardeşinin iyi olmadığı pek bir şey yok." Duvardaki kiri temizlerken omzunun üzerinden bana bakıyor.

Konuşmaya devam ederken bana bakmak için boynunu uzatmasına gerek kalmaması diye temizlenmiş alana yaslanıyorum.

"Eğer birlikte büyümüş olsaydık, daha az başarılı olan kardeş olarak ciddi bir kompleksim olacağını düşünmeye başlıyorum." Yarı şaka yarı ciddiğim.

"Hayır. O, insanları asla kendilerini aşağı hissettirmeyen bir tavır var. Ben bilirim. Hatırlayabildiğim kadarıyla en iyi arkadaşız. O her zaman daha uzun, daha akıllı, daha sevimliydi. O özel biri, ama bunun farkında olsa da, asla öyle davranmaz."

"Sen onun için iyi bir arkadaşsın."

"Sadece bana nasıl olunacağını öğrettiği için."

Onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşlarım karışık bir şekilde birbirine yaklaşıyor. "İşitme yeteneğimi kaybettikten sonra, insanlarla konuşmak için neredeyse hiç çaba sarf etmeyi bıraktım

İnsanlarla konuşmak için çaba göstermeyi neredeyse tamamen bıraktım. Kendimi garip ve tuhaf hissediyordum. Dudak okumada henüz çok iyi değildim

ve konuşmalara ayak uydurmakta zorlanıyordum. Hemen hemen her türlü sosyal durum, harcadığım çabaya değmiyordu."

Kalbim onun için sıkıştı. Bu zor bir uyum süreci olmalıydı. "Sadece Brogan yüzünden futbol oynamaya devam ettim. O iri, aptal bir çocuktı. Şimdiki haliyle hemen hemen aynıydı. Yasadışı denecek kadar kendine güveniyordu, güldürmek için her şeyi yapardı ve her zaman ilgi odağıydı."

Gülümsüyorum, hayal ediyorum. Hayal etmek zor değil.

"Beni bir hayırseverlik vakasıymışım gibi hissettirmeden dahil etme konusunda bir yeteneği vardı. Ve o beni dahil ettiğinde, diğerleri de öyle yaptı. Bir gün antrenmana geldi ve tüm oyun isimlerini işaret diliyle öğrenmişti. Hala neden bunu yaptığını bilmiyorum."

Konuşmasını bitirdiğinde, Archer'ın yüzü, bu kadar çok şey paylaştığı için utanmış gibi hafifçe kızardı. Boğazını temizledi. "Neyse, Poison."

Bu konuya müziğin nereden çıktığını hatırlamam bir saniye sürer. Birkaç saniye dinlerim, başımı sallayarak. "Rock müziği pek sevmem."

Göğsünü tutar ve yaralı bir yüz ifadesiyle şarkı söyler, "Kalbimden vurdun ve suçlu sensin."

"Uh..."

"Boş ver." Başını sallar. "Sabrina, Sabrina. Öğrenmen gereken çok şey var."

Adımı söyleme şekli, alaycı olsa bile, tüylerimi diken diken ediyor.

"Üzgünüm," diyorum gülerek. "Havada gitar çalmak ve başını sallamak istemiyorsan, bu müziğe dans etmek zor."

"İyi bir hava gitarını asla küçümseme." Dudaklarının köşeleri seğirir ve tekrar genişçe açılır.

Sonra rock müziği arka planda çalmaya devam ederken birbirimize bakakaldık.

Boğazını temizler ve ilk olarak göz teması keser, sonra tekrar elektrikli süpürgeye döner. Sonraki bir saat boyunca sessizce çalışırız. Kollarım ağrıyor, baştan aşağı ter ve kirle kaplı olmama rağmen, fena bir zaman geçirmemişimdir.

Archer çok çalışkan biridir, bu beni pek şaşırtmaz. Ama vakumu boşaltmak dışında, şikayet etmeden ve durmadan çalışır. Onunla aynı hızda çalışmaya çalışmaktan vazgeçip, onun arkasından duvarları silerek onu izlemekten keyif alıyorum.

O neredeyse her şarkıya eşlik ediyor, bazılarını diğerlerinden daha yüksek sesle.

"*Sesin çok güzel,*" diyorum bir ara, ve bundan sonra birkaç şarkı geçtikten sonra tekrar şarkı söylemeye başlıyor.

Sonunda bitirdiğinde, durmak için bir bahane bulduğum için minnettarım.

"Oh, şükürler olsun. Kollarım düşecek sanırım." Paspası bırakıp arka ofis alanında bulduğum eski bir tahta sandalyeye oturuyorum.

Gülümseyerek şapkasını çıkarır ve gömleğinin koluyla alnını siler.

"Duvarların mavi olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor, temizlenmiş alanı gözden geçirirken.

"Uzun sürmeyecek. Boyamak listemdeki bir sonraki iş." Gerçi kollarımı kullanabilmek için bir iki hafta geçmesi gerekebilir.

"Ne renk?" diye sorar ve sonra benim bıraktığım yerden paspası almaya gider.

"Henüz emin değilim. Sanırım kirli beyaz. Mimariyi bozmak istemiyorum, ama belki bu çok sıkıcı olur."

"Hayır, ben görebiliyorum. Bence açık, nötr bir renk burayı gerçekten aydınlatır." Kirli paspası yıkadıktan sonra tekrar ıslatır ve son duvara devam eder.

O çalışırken bir anlığına ona bakıyorum. Sırt kasları beyaz kumaşın altında geriliyor ve zorlanıyor. Şapkasını ters çevirmiş, bu da ona çocuksu, eğlenceli bir görünüm kazandırıyor. Midem kıpır kıpır oluyor ve göğsüm astımım ile ilgisi olmayan bir şekilde sıkışıyor.

Biraz çaba sarf ederek kendimi zorla ayağa kaldırıyorum ve onun işi bitirmesine yardım ediyorum.

İşimiz bittiğinde, Archer ve ben stüdyonun ortasında durup birlikte daire çizerek her şeyi içimize sindiriyoruz. Her şey tertemiz. Şok içindeyim.

"Tüm duvarları bitirdiğimize inanamıyorum. Bunun haftalarımı alacağını düşünmüştüm." O olmasaydı öyle olurdu.

"Artık burada olmak için bunu takmak zorunda değilsin." Yine burnumu ve ağzımı kapatan solunum cihazına dokunuyor.

"Üzgünüm," diyorum ve maskeyi kaldırıyorum. Ne kadar düşünceli olduğumu düşünsem de, bazen onun dudaklarını okuması gerektiğini unutuyorum.

"Seni gayet iyi duyabiliyordum," diyor, "ama ağzını seviyorum. Konuşma şeklin çok güzel."

Yüzünü buruşturarak sözlerini yeniden düşünür. "Bu muhtemelen ürkütücü gelmiştir. Sadece, bazı insanlar konuşurken dudaklarını pek hareket ettirmezler

konusurken dudaklarını pek hareket ettirmezler ve bu benim için zor olur, ama seninkileri çok iyi okuyabiliyorum. Hoşuma gidiyor. Seni anladığımdan daha emin olmamı sağlıyor."

Bu, aldığım en güzel iltifatlardan biri.

"Ürkütücü değil ve buna sevindim. Her yeni insanın alışkanlıklarını ve tuhaflıklarını öğrenmek, onlarla iletişim kurmak için can sıkıcı olmalı."

"Diğer her şey gibi. Bazı insanlarla daha iyi bir kimya yakalarsın." "Yani bizim iyi bir kimyamız olduğunu mu söylüyorsun?" Neden bunu sormamı sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de onun da böyle hissettiğini doğrulamak istiyorum. Son iki gün içinde birbirimizden nefret etmekten başka bir şeye geçtik... onu öpmek hakkında çok düşünmeme neden olan bir şeye.

O gülümsüyor, ama "Seninle konuşmak hoş" diyor.

Telefonuna gidip müziği kapatıyor, sonra cebine koyuyor. "Bugün için teşekkür ederim," diyorum.

"Rica ederim."

"Çıkıyor musun?"

"Evet. Duş almam ve yemek yemem lazım. Sen ne yapıyorsun?" "Kulüpte çalışmam lazım."

"Ne yazık."

Midem birdenbire boşaldı. Daha fazla vakit geçirmek istediği için mi üzücü?

"Evet, özellikle de kollarımda his kalmadığı için."

Yaklaşık iki eliyle üst kollarımı tutup nazikçe masaj yapmaya başladı.

Küçük bir inilti ve ardından bir inilti çıkarırım. Lanet olsun, bu çok iyi geliyor. Elleri sert ve sıcaktır ve ağrıyan kaslarımı ovarken vücudumda bir karıncalanma yayılır.

Evet. Onu öpmeyi kesinlikle düşünüyorum, ama sadece kollarımı masaj yapmayı hiç bırakmazsa.

"Önce daireye gidip hazırlanacak mısın?" diye soruyor. Bu kadar yakınımda ve bana dokunurken, derin sesi içimde yankılanıyor.

Soruyu duydum, ama cevap vermekte zorlanıyorum. Gözleri bugün daha açık, güneş ışığında her zamanki ela rengi yerine neredeyse yeşil. Ve parmağı hala üst kollarımı rahatlatıcı dairesel hareketlerle ovuyor.

"Hayır," diyorum. "Arkadaşım Olivia yakınlarda oturuyor. Hazırlanmak için onun evine gideceğim. Arabası bozulmuş ve birinin onu götürmesi gerekiyor, bu yüzden daha kolay olur. Zaten Greer'le de görüşmem lazım."

"Başka bir arkadaşın mı?"

"Sayılır. Greer, Olivia'nın kızı. Beş yaşında. Onların kanepesinde kalırken en iyi arkadaş olduk."

Ağzı o tanıdık yarı gülümsemeye büründü. "İyi bir arkadaş olmak bu ailede genetik bir şey galiba."

ARCHER

Uzun bir antrenmandan sonra, dairede duş alıp üstümü değiştiriyorum, sonra odamdan çıkıp Brogan'ı arıyorum. Bu geceki planın ne olduğunu henüz bilmiyorum, ama dışarı çıkmaya hazırım.

O, elinde bir bira ile mutfakta.

"Ne var ne yok?" diye soruyorum, hala ıslak olan saçlarımı elime alıp tarıyorum. "Slade'in evinde son dakika partisi var."

"Gerçekten mi?" Bir heyecan dalgası beni sarar. Bar'da bir gece daha ya da belki burada küçük bir parti bekliyordum, ama Slade'in evine gidecek olmanın düşüncesi beni neredeyse başımı döndürüyor. Onun partileri inanılmazdır. Ve tam da ihtiyacım olan şey.

Geçen sezonun sonunda, devasa çatı katı dairesinden daha da büyük, özel yapım bir eve taşındı. Yıllardır Maverick'te ve bu bölgede çok sayıda arkadaş edindi. Bu adam küçük, sade bir parti vermeyi bilmiyor.

"London da geliyor mu?"

"Evet." Güldü. "Dalga mı geçiyorsun? O benden daha heyecanlı. şu anda hazırlanıyor."

Buzdolabından bir bira alıp kapağını açarken keyfim yerine geliyor. Uzun bir hafta oldu ve bu gece rahatlamak niyetindeyim.

Bu kolonya mı? Brogan etrafımdaki havayı kokladı ve sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Siktir git."

Başımı göğsüme eğip dikkatlice kontrol ediyorum. Her zamanki gibi iki fıs. Benimle dalga geçiyor.

Brogan gülüyor. "Alay etmiyorum. Güzel kokuyorsun. Küçük kardeşim, Archer'a güzel koktuğunu söyle."

Bakışları omzumun üzerinden kalkıyor ve ben de dönüp birkaç adım arkamda duran Sabrina'yı görüyorum. Kalbim hızla atmaya başlıyor. Stüdyoyu temizlemesine yardım etmemin üzerinden neredeyse bir hafta geçti. Bizi birbirimizden uzak tutan yoğun programlarımız mı

yüzünden mi yoksa onu ince bir şekilde kaçındığım için mi olduğunu söylemek zor.

Şimdi nedenini hatırladım.

Kıyafetini görünce ağzım kurur. Kısa etek, kısa üst. Saçları dalgalı ve dudakları parlak kırmızı rujla kaplıdır. Kahretsin. Nereye bakacağımı bilmiyorum. Çok seksi. Yani her zaman seksidir ama bu gece öldürücü bir kıyafet giymiş.

Ve sanırım ilk kurbanı ben olacağım.

"Güzel kokuyorsun," diyor, kırmızı dudakları gülümsemeyle açılıyor.

"Teşekkürler," diyorum, sesim kaba çıkıyor. Boğazımı temizliyorum. "Senin de geleceğini bilmiyordum."

Mutfağın içine doğru ilerliyor. Parfümü ya da şampuanı, meyveli bir koku burnuma geliyor. O da güzel kokuyor, ama bunu söylemiyorum. Gözlerim onun üzerinde dolaşıyor, her ayrıntıyı inceliyor. Sağ bileğinde altın bir bilezik var. Üzerinde küçük bir charm sallanıyor, çok küçük olduğu için ne olduğunu anlayamıyorum.

"Brogan bana başka seçenek bırakmadı. Slade'in evindeki partilerin hayat değiştirici olduğunu söyledi." Kardeşine bir bakış atıyor.

Kaşlarım yukarı kalkıyor ve sert bir kahkaha kaçıyor. "O kadar ileri gider miydim, bilmiyorum."

Çılgın, abartılı, eğlenceli. Tamamen delilik. Ama belki de hayat değiştirici değil. "Onun kayıtsız tavrının heyecanını gölgelemesine izin verme," diyor

Brogan, sonra

O sırtarak, "Kölnin de güzel. Belki seni neşelendirecek hoş bir genç kadınla geri dönersin. Son zamanlarda çok düşüncelisin. Gözlerimin önünde Knox'a dönüşüyorsun."

Alaycı bir şekilde gülerim. Hiç Knox'la karşılaştırılmadım. Kardeşim somurtkan ve huysuzdur, en azından nişanlısı Avery ile tanışmadan önce öyleydi.

Ama Brogan, benim biraz gergin olduğum konusunda haklı. Sabrina düşmanımken işleri yürütmek çok daha kolaydı. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onun en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olduğunu o kadar çok unutuyorum. O, sadece onu tanımak için hayatını alt üst etti. Geçen haftanın çoğunu onun çıplak halini hayal ederek geçirdiğimi bilse pek sevinmezdi herhalde.

Eğer karamsarsa, bunun nedeni cinsel tatminsizlik cehenneminde olmamdır. "Doğru. En son ne zaman biriyle birlikte oldun?"

Boğazımı temizleyip Sabrina'ya bakarak Brogan'ın sorusunu açıkça görmezden geldim. "Neye bulaştığını bildiğinden emin misin?"

"Oh, umurumda değil. Hayatımı değiştirecek bir heyecan iyi gelir."
Brogan kaşlarını kaldırır. "Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum,
küçük kardeşim."

O glyor, sesi benim duyamayacağım kadar sessiz, ama yznn
aydınlanması midemi karıştırıyor. Bu ve onun Slade'in partisinde biriyle yatacağı
dşncesi. Takım arkadaşlarımdan birden fazlası (drst olmak gerekirse,
muhtemelen hepsi) ona bu konuda yardım etmekten mutluluk duyacaktır.

Birlikte Slade'in evine gidiyoruz. Brogan sryor ve ben Sabrina ile arka
koltukta oturuyorum. Onun tuhaflıklarını ve davranışlarını anlamaya başlıyorum ve
şu anda gergin olabilir.

Uzun araba yolunda ilerlerken onu izliyorum. Dudakları aralanıyor,
pencereden dışarı bakarak dağ yamacında ışıklarla aydınlatılmış byk evi
seyrediyor. Benim için bile oldukça etkileyici bir manzara ve bunu onlarca kez
gördüm. Bu ev, zenginlik, savurganlık ve her şeyden önce eğlenceyi yansıtan bir ev.

Brogan kendinden geçmiş, parti ve Sabrina'nın da gelmesinden dolayı çok
heyecanlı. Onunla ne kadar yakın bir ilişki kurmak istediğini bir kez daha
anlıyorum. Onu tanımak, deneyimlerini paylaşmak ve hayatında ona da yer verecek
bir gelecek planlamak istiyor. Ben de onun bunu elde etmesini istiyorum. Bu
yüzden, aylar önce kaçıp sonra hiçbir şey olmamış gibi geri dönen ona olan öfkemi
ve geçmişi unutmaya karar veriyorum.

Zaten çoğu zaten gitmişti. Taşındığından beri, şphelerimi haklı çıkaracak
hiçbir şey yapmadı. Onu tanıdıkça, Brogan ve ona verdiği acıdan ötesini daha iyi
görebiliyorum.

Temelde, onun iyi niyetli olduğuna inanmayı seçiyorum. Eğer uzun vadeli bir
oyun oynuyorsa, o zaman ben de herkes gibi şaşırmak zorunda kalacağım.

Mutfağa adımıımızı atar atmaz Tripp ve Merrick bizi karşılıyor.

"Sen ve ben." Tripp, Brogan'ı işaret etti. "Flip cup'ta intikam almam lazım."

"Gece daha bu kadar erken saatte beni seni utandırmak zorunda bırakma."
Brogan'ın ağzının bir tarafı yukarı kıvrılır ve kolunu London'ın omuzlarına atar.

Tripp alaycı bir şekilde güldü. "Geçen sefer sarhoşken bir tür süper odaklanma
yeteneğin vardı. Sen hala ayıkken oynamak istiyorum."

"Tamam, geceye dayakla başlamak istiyorsan, bu senin sorunun." Brogan
bakışlarını bana ve Sabrina'ya çevirir.

"Arch'la biraz kalabilir misin?" diye sorar.

"Tabii," diye hemen cevaplar. Elinde bir şişe kırmızı şarap tutmaktadır, çünkü eli boş gelmeyi reddetmiştir.

Kaosu da yanlarında götürerek ayrılırlar ve biz de birbirimize bakarak ayakta kalırız.

"Bana bakıcılık yapmana gerek yok," der ve işaret eder. "Ve benimle acıma duygusuyla takılmana da gerek yok."

Bir süre daha birbirimize bakıyoruz, sonra ikimiz de gülüyoruz. "Bir şey içmek ister misin?" diye soruyorum ona.

"Evet. Çok iyi olur."

Şarabını diğer bir düzine şişeyle birlikte tezgahın üzerine koyar. Gözleri, her ayrıntıyı içine çekiyormuş gibi evin içinde dolaşır. Mermer merdivenler, çift fırınlar ve Slade'in içine sığabileceği kadar büyük bir buzdolabı. Bütün ev abartılı ve güzeldir.

Buzdolabından iki bira alıp birini ona uzatıyorum. "Ya da sana bir şey hazırlayabilirim. Şarabı aç."

"Bu yeter," diyor birayı alırken. Bakışları tekrar etrafımızı taramaya başlıyor. Hâlâ biraz gergin görünüyor, ama aynı zamanda heyecanlı da.

İnsanlar birinci katta gruplar halinde takılıyorlar. Evin arka kısmı dışarıya açık. Bu evde hayranlık uyandırmayan bir yer yok, ama çatı gerçekten en güzel kısmı.

Ben şişe kapağını cebime koyarken bana bir bakış attı. "Neden bunu yapıyorsun?"

Donup kalıyorum, yakalanmış gibi elimi çekiyorum, kapağı çıkarmışım. "Yere atmaktan iyidir."

Gözleri kısılır. "Belli ki başka bir nedeni var. Apartmanda da bunu yaptığını fark ettim."

İç çekerim. "Aptalca bir şey."

Arkasında biri "ÇIPLAK OL!" diye bağırır ama o arkasına bakmaz bile. Belli ki bu konuyu bırakmayacak.

"Onları şişeden ayrı olarak atarsan geri dönüşümde kaybolurlar. Onları çelik bir kutuya koyup o şekilde geri dönüştürürsen, çevre için daha iyi olur." Sanki iki kafam varmış gibi bana bakarken, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Yani onları saklayıp tenekeye mi koyuyorsun?" diye sorar, sanki beni yanlış duyduğundan eminmiş gibi yavaşça.

"Eee... evet?"

Dudakları gülümsemeye kıvrıldı.

“Annem barda bunu yapmıştı ve bu benim aklımda kalmıştı.”

Bunun aptalca olduğunu ona söylemiştim. Kafamı dışarıya doğru eğiyorum. "Sana etrafı gezdireyim."

Sabrina başını sallar ve benimle birlikte hareket eder, beni değil evi incelemeye başlar. Ev büyük ama yine de kalabalığın arasından geçmenin zor olduğu alanlar var. Soğuk parmaklar kolumun arkasına baskı yapar. Durup arkama bakarım ve Sabrina'nın elinin bana dokunduğunu görürüm. Bana utangaç bir gülümseme atar ve benimle kalmak için çaba gösterir.

Diğer elimle geriye uzanıp kolunu koluma doladım ve birbirimizi kaybetmememiz için onu kendime yaklaştırdım. Meyveli şampuanının kokusu burnuma doldu ve bu pozisyonla kolumun arkası şimdi göğsüne değiyordu. Bana minnettar bir gülümseme attı ve ben içimi kaplayan elektrik akımını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Doğrudan çatıya çıkmak yerine, onu şarap mahzenine götürdüm. Bundan çok hoşlanacağını hissediyordum.

Partinin yapıldığı yerin tam tersi yöne gittiğim halde bana soru sormaz. Merdivenlerden önce sağa dönerek karanlık bir koridordan geçeriz. Artık bana tutunmasına gerek yoktur, ama ikimiz de birbirimizi bırakmayız.

Onun için ağır meşe kapıyı iterek açıyorum. Beni geçip içeri bakıyor, ama içeri girmiyor.

"Ne oldu?" Ani tereddüdü beni gülümsetir. "Görürsün."

İçeri girerim ve ona ilerlemesini işaret ederim.

Işıklar yanar ve odayı aydınlatır. Duvarlar, göz alabildiğince şarap şişeleriyle kaplıdır. Odanın ortasında uzun bir masa uzanır ve üzerinde büyük, kristal bir avize asılıdır. Masayı tam olarak anlamıyorum. Sanırım elliden fazla şarap içen arkadaşını davet etmek için.

Dudaklarından çıkan nefesini duymuyorum, ama ağzının

"o"

şekli "Değil mi?" diye soruyorum.

nde "Ona bir şişe şarap getirdiğime inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

oldu

ğün

u

görü

yoru

m.

daha da içeri girer. Bir elini cam vitrinin üzerine koyacakmış gibi kaldırır ama sonra indirir. Ben olduğum yerde kalır, onu izlerim. Sanki buraya aitmiş gibi görünür. O uzun kızıl saçları ve çok seksi kıyafeti.

Brogan haklıydı. Çok uzun süredir seks yapmamıştım ve şimdi kesinlikle arzulamamam gereken tek kadın, fantezilerimde başrol oynuyor.

fantezilerimin başrolünde.

Şarap mahzenini gezdikten sonra dışarı çıkıyoruz. Burada kalabalığın içinde itişip kakışmadan yürüyebiliyoruz, ama Sabrina kolumu bırakmıyor. Onu merdivenlere götürüp çatıya çıkıyoruz, en üste vardığımızda duruyorum.

Yüzündeki ifade tam da umduğum gibiydi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralanmıştı. Rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyordu ama o farkında bile değildi.

"Vay canına," diyor
sonunda. Gülümsemem
genişliyor. "Değil mi?"

Kahverengi gözleri bahçeyi taramayı bırakır ve dikkatini bana çevirir. "Başka söz bulamıyorum. Burası..."

"Evet. Ben de ilk geldiğimde aynı tepkiyi vermiştim." Yürümeye devam ediyoruz. Onu, iki çiftin cesaret oyunu oynadığı ve diğerlerinin etrafta izlediği havuzun yanından geçiriyorum. Bu tür partilerde insanların öpüşmesi alışılmadık bir şey değil, ama saat henüz erken olduğu için sadece bir çift görüyorum.

Takımın yeni üyesi, birbirlerine doyamamış gibi bir kızla öpüşüyor. Kız onun kucağında, bacaklarını beline dolamış, kollarını boynuna atmış, onun elleri ise kızın sırtında.

Sabrina her şeyi izliyor, yürürken hala bana tutunuyor. Büyük bir ateş çukurunun yanında duruyorum. Genellikle gecenin sonunda popüler bir yer olur, insanlar etrafında oturup sohbet ederler, ama şu anda boş.

Boş koltuklara bakıyor, sonra bana dönüyor.

"Brogan sana bana göz kulak olmanı söylediği için beni kasıtlı olarak jakuziden uzak mı tutuyorsun?" diye soruyor, sesinde bir parça eğlence var.

"Hayatını değiştirecek bir şey istiyorsan, kesinlikle orası doğru yer, ama hayır." Çenemi uzatarak arkasını işaret ettim. "Burası bu arazideki en güzel manzara."

Omzunun üzerinden, benim ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi bakıyor, sonra dönüp manzarayı tam olarak içine çekiyor. Sabrina, dağlara ve çöl arazisine bakarken sessiz kalıyor. Göz alabildiğince uzanan saguaro kaktüsleri ve ocotillo ağaçları. "Hava kararmadan önce görmek istersin diye düşündüm."

İkimiz de manzarayı izlerken sessiz kalıyoruz. İlk konuşan o oluyor. "Çok güzel ama aynı zamanda biraz ürkütücü."

"Ürkütücü mü?"

"Evet, çöl beni korkutuyor. Çıngıraklı yılanlar, vaşaklar, dağ aslanları."

"Akrepleri ve ayıları da unutma."

Gözleri büyür ve başını sallar. "Benim demek istediğimi anlıyorsun. Burada güvende miyiz? Yani..." Yüzünde utanç belirir. "Onun partilerinde hiç çöl hayvanları gördün mü?"

Küçük bir kahkaha kaçıyor. "Hayır. Onlar da bizim onları burada istemediğimiz kadar bu çatıya çıkmak istemiyorlar."

O başını sallar ama pek ikna olmuş gibi görünmez. "Bana güven. Seni güvende tutacağım."

Sabrina ve ben partide dolaşmaya devam ediyoruz, birkaç dakikada bir durup takım arkadaşlarımızla veya arkadaşlarımızla konuşuyoruz. Gerektiğinde onu tanıtıyorum, ancak çoğu kişi onu daha önce tanıyor. Bu gece herkes gelmiş. Beklediğim gibi, kimse Slade'in evindeki partiyi kaçırmak istemiyor.

Ev sahibini gördüğümde, Sabrina'yı ona götürdüm.

"Selam dostum." Elini uzatır, ben de elini sıkarım, sonra beni kendine doğru çeker ve sessizce konuşur. "Önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. Sen ve Six'in kardeşi mi?"

Slade'in bakışları arkamdaki Sabrina'ya kayıyor.

"Hayır." Başımı sallayarak ona cevap verdim ve onun elinden kurtuldum. İkisini de görebilmek için vücudumu çevirdim. O elini kaldırdı ve parmaklarını salladı.

"Sabrina, bu Slade. Mavericks'in pivotu ve bu çatı sarayının sahibi."

"Tanışmıştık," diyor. "Tekrar görüşmek güzel. Evin çılgın gibi." "Ana yatak odasını görmelisin. Su yatağı, şömine ve tüm duvarlar tek yönlü camlardan yapılmış. Ne dersin, Hot Six?" Şakacı bir şekilde göz kırpar.

"Su yatakları beni biraz korkutuyor. Kolayca hareket hastalığına yakalanırım. Sanırım pas geçeceğim."

Onun cevabı beni hazırlıksız yakaladı ve nedense onu daha da sevmemi sağladı. Slade'in ifadesinin kendini beğenmişlikten şaşkınlığa dönüşmesini görünce kahkaha attım.

"Tamam, anladım," der, savunmacı bir şekilde iki elini de kaldırarak. O da ona küstahça bir gülümsemeyle karşılık verir. "Holland seksi bir herif, ama seni ondan çalmaya çalıştığı için bir erkeği suçlayamazsın." Bana somurtarak bakar. "Siz genç delikanlılar bütün kadınları kapıyorsunuz."

Gözlerimi deviriyorum. "Biz sadece... oda arkadaşınız."

Sabrina bana bakar, bir kaşını hafifçe kaldırır. Şimdi gülme sırası Slade'de.

"Bu herif kafasını kıcımdan çıkarmazsa beni bul." Bu veda sözlerini söyledikten sonra Slade, başka birini taciz etmeye devam eder.

Tanrım. Daha hızlı içmeliyim. Birama kalanları bir dikişte içiyorum.

"Üzgünüm. Arkadaş demek istedim ama sonra panikledim." Ona utangaç bir gülümseme gösteririm.

"Biz arkadaş sayılırız. En azından öyle olmaya çalışıyoruz, sanırım."

Başımı sallıyorum. Genelde arkadaşlarımı çıplak olarak hayal etmem, ama bu önemsiz bir ayrıntı. "Bir içki daha istiyorum. Sen ne dersin?" diyorum.

Şişeye bakıp, elinde olduğunu unutmuş gibi salladı. "Ben almayayım." Hareket etmiyorum.

"Beni gözetlemek zorunda değilsin." "Tabii, tabii." Alaycı bir şekilde gülerim.

Bana attığı sinirli bakışla beni yere serebilseydi, bunu yapardı.

"Slade az önce benim önümde sana teklifte bulundu," diye hatırlatırım.

"Kendimi koruyabilirim."

Hâlâ kıpırdamıyorum ve o gözlerini deviriyor.

"Evet, bir içki daha isterim," der aşırı dramatik bir şekilde.

"Bunun alaycı bir söz olduğunu biliyorum, ama umurumda değil."

Gülüşü diğer seslerin arasında duyulmuyor, ama yine de göğsümde bir yangın gibi yayılıyor.

Benimle birlikte mutfağa geri dönüyor. Çatı katını ona gösterdiğim kısa sürede, içerideki kalabalık iki katına çıkmış. Kendime ve Sabrina'ya iki bira alıyorum. İnsanların içki almak için gelip gittiği kalabalık mutfakın hemen dışında duruyoruz.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye soruyor, duvara yaslanarak. "Şey, birçok seçenek var."

"Slade'in su yatağını denemek gibi mi?" diye soruyor, masumca kirpiklerini kırıştırarak. Bana olan etkisinin farkında olup da bana işkence etmek için mi böyle davranıyor, yoksa bunun bana ne yaptığının farkında değil mi, gerçekten bilemiyorum.

"Onlar hareket hastalığına neden olmaz mı?"

"Evet, yapar," diyor. "Ama bu, şimdi merak etmediğim anlamına gelmez."

Biri arkamdan bana çarptı ve ben Sabrina'ya doğru bir adım attım. Bir elim onun üzerindeki duvara bastırırken, diğer elimdeki bira şişesi onun kalçasına yaslandı. Kahverengi gözlerine baktım. Bu gece gözleri siyah çizgilerle çevriliydi. O her zaman seksidir, ama bu kadar süslenmiş hali, sanki birinin bu ekstra çabayı fark edip takdir etmesini umuyormuş gibi, beni o adam olmak istememe neden oluyor.

"Seni Slade'e geri götürmemi ister misin?" Kendi sesimi zar zor tanıyorum. Göğsümün derinliklerinden geliyor. Başparmağım bira kutusundan kalkıyor ve kalçasının hemen üstündeki çıplak tenini nazikçe okşuyor. Bu temas bana onun kim olduğunu ve bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlatmalı, ama tek yaptığı daha fazlasını istememi sağlamak.

Göz bebekleri genişliyor ve vücudunu saran titremeyi hissediyorum. Kafasını o kadar hafifçe sallıyor ki, bu hareketi neredeyse kaçırıyordum. Uzun kirpikleri, bakışları ağızıma düştüğünde titriyor.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren onu öpmek istediğimi düşünmemiş olsaydım, bunu atmosferin ve Slade'in yatağından bahsetmesine bağlardım.

İlk başta onu nefretle öpmek istedim, elbette, ama yine de onu öpmek istedim.

Sabrina kolumu sıktığında, hala hafifçe aralanmış dudaklarına bakıyordum. Bu küçük temas, omurgamdan aşağı bir şehvet dalgası gönderdi. Kahretsin. O da benimle aynı şeyi mi düşünüyor?

Bunu tekrar yapıyor, bu sefer biraz daha sert, ve dudakları hareket ediyor. Bana bir şey söylemeye çalıştığını anlamam bir saniye sürüyor. Çenesini kaldırıyor ve omzumun üzerinden bakıyor. Dönüyorum. Genelde çevremdeki şeyleri daha iyi fark ederim, ama dürüst olmak gerekirse, nerede olduğumuzu bile unutmuşum.

Graham önümde duruyor. Dudaklarında her zamanki kibirli sırıtışı var.

"Üzgünüm, Holland. Bağırıyordum, ama sanırım beni duyamadın."

Sol kulağının etrafını eliyle işaret ederken benimkine bakıyor. Onun dikkatli bakışları altında geri çekilme ya da ona pislik gibi bir cevap verme dürtüsüne direniyorum, ama dilimin ucunda pek çok cevap var.

"Ne var?" diye soruyorum. Sabrina yanıma gelmiş ve Graham dikkatini ona çevirmekten çekinmiyor.

"Sanırım tanışmadık," diyor ona ve elini uzatıyor. "Walker Graham."

"Sabrina," diyor. Elini ona uzatmadan önce gösterdiği isteksizlik beni gülümsetiyor, ama sonunda elini uzatıyor.

"Kötü şöhretli kız kardeş. Senin hakkında çok şey duydum, ama çocuklar senin ne kadar güzel olduğunu söylemeyi unutmuşlar."

Alaycı bir şekilde güldüm. Kimse bundan bahsetmeyi unutmadı. Aslında, takımın çoğu Brogan'a kız kardeşinin ne kadar seksi olduğu konusunda takılmaktan büyük keyif aldı.

Sabrina ondan uzaklaşırken gülümsemesi kırılğan.

Onu bu pislikten uzaklaştırmak için elimi beline koyuyorum, ama o da benimle aynı anda yana kayıyor.

"Oyun oynamak ister misiniz? Doğruluk mu İçki mi oyunu için birkaç kişi daha arıyoruz."

"Ciddi misin?" Sabrina, profesyonel sporcuların aptal içki oyunlarının üstünde olmasını beklermiş gibi sorar.

Yaşlandıkça partilerde değişen tek şey evler. Lisedeki bodrum katları ve garajlardan üniversitedeki öğrenci evlerine ve şimdi de malikanelere.

"Biz de tam dışarı çıkmak üzereydik." Parmaklarım hala onun yumuşak teninde dolaşüyor.

"Biz de öyle. Biraz gece havası, biraz içki, arkadaşlar arasında biraz dedikodu."

Sanki benim arkadaşımış gibi.

"Hadi ama Holland. Eğlenceli olacak. Kötü görünmekten korkmuyorsan tabii." Başını bir yana eğiyor. "Dürüst olmak gerekirse, dostça bir içki oyununda korkaklık yapacağımı hiç beklemediğim son kişi sensin. Belki de sandığımdan daha fazla sırrın vardır."

Graham bana asla açıkça hakaret etmez, ama sözleri neredeyse acınacak derecede incitici olur.

Elimi uzatarak ona öncülük etmesini işaret ettim. "Tamam. Oynayalım."

SABRINA

Bu parti çılgın. Çiftler jakuzide öpüşüyor, kadınlar havuzda üstsüz, alkol ve esrar serbestçe dolaşıyor.

Herkes çok eğleniyor. Archer hariç herkes.

Çatı terasındaki sandalyelere oturuyoruz. Walker Graham bir pislik, bundan eminim. Archer bana her zaman iyi davranmadı, ama Walker sesini yükselterek öne eğilip "Beni duyabiliyor musun yoksa gürültü çok mu fazla?" diye sorduğunda, kendimi onu savunurken buluyorum.

"Bağırıp diğerlerinin kulak zarlarını incitmene gerek yok," diyor Archer, yüzünü buruşturarak.

"Nasıl oynanıyor?" diye soruyorum Archer'a yaklaşıp. "Doğruluk mu cesaret mi gibi mi?"

O başını sallar, bakışları ağzıma kilitlenir. Ağzımı beğendiğini söylemişti ve şimdi tek düşünebildiğim bu. Bu ve onun ağzını benimkine değdirmesidir.

"Yani sadece içmek diyebilirim ve utanç verici bir şey itiraf etmek zorunda kalmam?" diye soruyorum.

Archer'ın dudakları gülümsemeye bükülüyor. "Tabii."

Midem bulanıyor. Bu oyun beni ortaokula geri götürüyor ve o dönem benim için pek de eğlenceli değildi. Gariptim ve tüm erkeklerden daha uzundum, bu da bir şekilde beni flört edilemez ve öpülemez hale getiriyordu.

"Bir deneme turu yapmak ister misin?" diye

sorar. Ben başımı sallayınca, "Doğru mu,

içki mi?" diye sorar. "Doğru."

Bir anlığına bana bakar. Önümüzdeki ateş çukurundan gelen ışık yüz hatlarında dans eder ve vücudum ateş kadar ondan da ısınır.

"Geçen kış neden gittin?"

Sanki altımdan halı çekilmiş gibi hissediyorum. Tüm o mutlu, flörtöz duygularım da halının altına süpürülmüş gibi. Ondan gözlerimi ayırıp biramdan uzun bir yudum alıyorum.

Ona ve Brogan'a anlatmayı düşünmediğimden değil. Bunu bir sır olarak saklamak istemedim. Sadece, bu konuyu konuşmaya hazır mıyım bilmiyorum. Telefonla ailemle konuşmak bile hala zor geliyor. Annemle birlikte evde geçirdiğim o aylar hayatımın en korkunç aylarıydı. Onu kaybedeceğimi sandım.

Archer'a baktığımda, yüzünde hayal kırıklığı belirgin bir şekilde görünüyor. Bu dostane ateşkes ve hafif flörtleşmeden on adım geri attığımızı hissediyorum. Ortamı yumuşatmak için, ona dönerek "Doğruluk mu, içki mi?" diyorum.

Cevabı hemen gelmedi, ama sonunda "Gerçek" dedi.

"Hiç şuradaki jakuzide biriyle öpüştün mü?" İki erkeğin arasında bir kızın sıkıştığı yere başımı eğiyorum.

Archer'ın bakışları o yöne kayıyor ama uzun süre kalmadan bana dönüyor. "Evet."

"Gerçekten mi?"

Dudakları düzleşir ve dudaklarının köşelerinde çok küçük bir gülümseme belirir.

"Seni daha çok özel yerlerde öpüşen bir tip olarak tanımlamıştım."

"Yeterince içki içtiğimde, her yerde ve her zaman öpüşen bir adam olurum." tür bir adamım."

Bu sefer ona gülümsediğimde, o da gülümsemeyle karşılık verdi.

"Doğru mu, içki mi?" diye soruyor. Bir başka zor soruya kendimi hazırlıyorum.

"Doğru" diyorum.

"Jakuzide öpüşmek ister *misin*?"

"Seninle mi?" diye soruyorum, sonra yanaklarım kızarıyor çünkü artık onun sorduğu şeyin bu olmadığından eminim.

"Sadece neyden hoşlandığını anlamaya çalışıyordum. Burada seni jakuziye sokmak isteyen birçok erkek var. İstedğini seçebilirsin."

Onu iyi anlayamıyorum. Şu anda benimle flört mü ediyor yoksa sadece bir gözlem mi yapıyor?

"Ya seni seçersem?"

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de göz kırpmadan. Rüzgar saçlarımı yüzüme savuruyor, ama ben onları düzeltmek için hiçbir hareket yapmıyorum. Etrafımızda oyunun daha ileride başladığının farkındayım, ama ikimiz de umursamıyoruz.

"İşte buradasınız!" Brogan ve London bize katılırken diyor.

Brogan yanıma oturur ve kolunu omuzlarıma atar, en iyi arkadaşını öpmekle ilgili düşüncelerimden beni koparır.

"Selam," diyorum, gözlerimi kırıştıtararak ona odaklanıyorum. Sarhoş bir gülümseme ve kızarmış yanakları var. Brogan beni göğsüne sıkıştırıyor, sonra bırakıp arkasına yaslanıyor.

"Siz ikiniz ne yapıyordunuz?" diye sordu, sonra bana ve Archer'a baktı. Bakışları Walker'a kaydı ve bize, "Neden bu adamla oturuyorsun?" diye soran bir bakış attı.

"Pek bir şey yapmadık." Archer benim hissettiğimden çok daha az etkilenmiş görünüyor. Benim tenim yanıyor ve midem bulanmaya devam ederken, o sakın ve soğukkanlı görünüyor. Benden hoşlandığından eminim. Ya öyle ya da az önce aramızda kıvılcımlar çıktığını hayal ettim. Ama bunun üzerine harekete geçmek isteyip istemediğini anlayamıyorum.

London hala ayakta duruyor, ama Brogan öne eğilip kolunu beline dolayarak onu kucağına oturtuyor. London çılgık atıyor ama gülümseyerek ona yaslanıyor.

"Fazla değil mi?" diye soruyor Brogan. "Bu bir parti dostum."

Kafasını sallar ve bana döner. "Seni bu adamla bıraktığım için üzgünüm. Sana onun bir krizde olduğunu söylemiştim."

"Doğruluk mu İçki mi oynuyoruz," diyorum.

"Vay canına, bunu oynamayalı çok uzun zaman oldu," diyor London, gözlerinde heyecan parıldıyor.

"Peki, başka bir yerde oynayalım," diyor Brogan. Evet, lütfen.

Brogan ve London ayağa kalkarlar, ama ben de ayağa kalkmadan Archer bana yaklaşır.

Onun bir sonraki hamlesini beklerken donup kalıyorum. Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta ve nefesinden bira kokusu ve cildinde hâlâ kalan kolonya kokusu geliyor.

"Beni seçersen, kendimi bu partinin en şanslı erkeği sayarım," diye fısıldıyor. Omurgamdan bir titreme geçiyor ve sözlerini anlamam biraz zaman alıyor. Anladığımda, o ayağa kalkmış.

"Bir içki daha istiyorum. Başka isteyen var mı?" diye sorar Archer. Brogan başını sallar. London da.

"Verandada yer bulabilir miyiz bakalım," diyor Brogan, Archer eve doğru yola çıkarken.

Böyle bir şey söyleyip öylece çekip gidemez.

"Ben de seninle geliyorum," diyorum çabucak ve titrek ayaklarımla ayağa kalkıyorum.

Archer'ı takip ederken yüzüm yanıyor. Merdivenlere ulaşır ulaşmaz, onu kaybetmemek için koluna tutunuyorum. Kalbim hızla atıyor. Beni içeriye götürürken ve mutfağın önünden geçerken ikimiz de konuşmuyoruz.

Geniş oturma odasının her iki yanında birer koridor var. Sol tarafta, kadınlar duvar boyunca, muhtemelen banyo olan bir odanın önünde duruyorlar. Archer beni sağ tarafa götürüyor. Koridorda ilerledikçe partiden gelen sesler azalıyor, ta ki beni koridorun sonundaki karanlık bir odaya çekene kadar.

Gözlerim karanlığa alışmak için fazla zaman gerektirmiyor. Bir rafta spor ayakkabılar görüyorum, ama sonra Archer'ın elleri yüzümü kavıyor ve onun dışında hiçbir şey bakmaya değer görünmüyor.

Henüz beni öpmüyor, ama bakışları dudaklarıma düşüyor. "Bunu istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle," diye fısıldıyorum ve kalbimin çarpıntısı yüzünden duyamaması ihtimaline karşı başımı sallıyorum.

Elimi tutup sol pazısına koyar. "Durmamı istersen iki kez sık."

Kaşlarımla şaşkınlıkla birbirine yaklaşır.

"Eğer söylersen ve ben duyamazsam diye."

Bu kadar endişelenmesi çok tuhaf ve tatlı bir şey. Özellikle de soyunup jakuzide rol yapmaya hazır olduğumu düşünürsek.

"Sabrina?" Adımı söyleme şekli kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

"Anladım, ama lütfen durma."

Bana doğru atılırken, ayak parmaklarımla ucuna kadar hissettiğim düşük bir inilti çıkarır. Dudakları dolgun ve yumuşaktır ve hiç vakit kaybetmeden dilini ağzıma sokar. Saf, masum bir öpücük gibi davranmaz, sadece birikmiş özlemini dışa vurur. Ve ben de bunun için buradayım.

Elleri yüzümü çerçeveleyip, beni yerinde tutuyor — sanki bir yere gidecekmişim gibi. Tam da olmak istediğim yerdeyim. Archer beni tutarak döndürüyor ve omuzlarım kapıya çarpana kadar geriye doğru yürütüyor.

Geri çekiliyor, bakışları dudaklarıma düşüyor, sonra dudaklarını tekrar dudaklarıma getiriyor. Elleri boynumun yanlarına iniyor. Nabzım

onun dokunuşuyla hızla atıyor ve dudakları ve dişleri elleriyle aynı yolu izlerken vücudum titriyor.

Kalçalarımı ona doğru itiyorum, bacaklarımın arasındaki zonklamayı hafifletmek için sürtünme arıyorum. Archer köprücük kemiğime doğru inliyor ve beni kapıya daha sert bastırıyor. Elini uzatıp sol bacağımı kavıyor, dizim kalçasına değene kadar yerden kaldırıyor. Başparmağı baldırımın içini okşarken, sertliği ağrıyan merkezime sürtünüyor.

"Archer." Adı dudaklarımdan çıkarken boğuk bir ses çıkar, ama o yine bakışlarımı arar. Archer'ın etrafında olup biten her şey hakkında ne kadar çok endişelendiğini ilk kez fark etmiyorum. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor, ama işitme kaybı nedeniyle bir kelimeyi veya işareti kaçırmayacağından sürekli endişeli.

Ona uzanıp ağzını benimkine doğru çekiyorum. Onun inlemesini yutuyorum ve ona karşılık vermek yerine dokunsal bir yaklaşım sergiliyorum. Ellerimi gömleğinin altına kaydırıp kısa tırnaklarımı derisi üzerinde gezdiriyorum. Dokunuşumla kasları geriliyor.

"Siktir, bunu tekrar yap." Ben onun göğsünü ve karın kaslarını tırmalarken, o boynuma yapışıp emiyor. Üst vücudunda karmaşık bir desen gibi uzanan kasları ile gerçekten çok fit.

Bacağımdaki eli, başparmağı ıslak külotuma degecek kadar yukarı kayıyor ve ben beklentiyle nefesimi tutuyorum.

Telefonum çalar, sessiz ve karanlık odada normalden çok daha yüksek ses çıkarır. Archer donar. Elini hareket ettirerek onu görmezden gelmesini söylerim. Parmakları sonunda benim en hassas noktamı okşadığında dudaklarımdan bir inilti çıkar.

Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum, ama hiç kimsenin ellerini üzerimde bu kadar çok istememiştim.

Sonra onun telefonu çalar. Titreşim cebinden kalçama kadar yayılır. Parmakları üzerimde kayarken hiçbir şey söylemez, ta ki dantelli kumaşın üzerinden amımı avuçlayana kadar.

Alt dudağımı ısırır ve sonra koyu ela gözleriyle bana bakarken bir parmağını külotumun kenarına sokar.

"Archer," diye sessizce adını söylüyorum, ama o bunu kaçırmıyor. Ya da telefonumun tekrar çalmaya başlamasını.

"Kontrol etsen iyi olmaz mı?"

"Kesinlikle hayır." Dudaklarımdan titrek bir kahkaha dökülüyor. Parmaklarını en çok istediğim yerden bir santim uzakta tembel daireler çiziyor. Ben telefonumu çıkarana kadar, sanki tüm zamanı onda varmış gibi bakmaya devam ediyor.

telefonumu çıkarana kadar, sanki tüm zamanı onda varmış gibi bakmaya devam ediyor. "Brogan arıyor" dediğimde telefonun çalması duruyor.

Archer'ın telefonu tekrar çalmaya başlar.

"Kim olduğunu tahmin et," diyor. Bacağımı yavaşça yere indirirken küçük bir iç çekiyor ve sonra telefonunu çıkarıyor. Bir şey yazıyor, muhtemelen kardeşime bir mesaj, ve sonra tekrar cebine koyuyor.

"Zamanımız doldu, Sindirella." İki parmağıyla çenemi kaldırır ve ağzıma bir öpücük daha kondurur, uzaklaşırken acı çekiyormuş gibi mırıldanır.

Elimi tutar ve havaya kaldırır, bileğime bakar. "Tılsımını kaybetmişsin."

Ne dediğini anlamam bir saniye sürer, ama bileziğime baktığımda balerin ayakkabısının kaybolduğunu görürüm.

"Oh." Hâlâ öpücüğün etkisindeyim. Tekrarlamak istediğim bir öpücük. "Önemli değil. Sadece eski, ucuz bir bilezikti."

O başını sallar ve beni odadan dışarı çekmeye başlar.

"Bekle." Durup kolunu tutuyorum, böylece devam edemiyor. "Hepsi bu mu? Ya biz?"

"Şu anda seni Brogan'a geri götürmem gerekiyor. Kardeşin, birinin seni zorla cinsel ilişkiye soktuğundan endişeleniyor."

Dudaklarım yavaşça kıvrılır.

"Bu muhtemelen olmamalıydı." Elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına koyar. Parmakları yanağımı ve çenemi okşar, sonra da indirir.

"Brogan yüzünden mi?"

"O benim dünyadaki en iyi arkadaşım. Her açıdan benim kardeşim."

"Anlıyorum, ama..." Ne söylemek istediğimden emin olmadığım için sözümü yarım bırakıyorum. Bu önemli bir şey değil mi? Ellerini eteğimin altına geri koymazsan ölebilir miyim?

Belki de o bu işe benim kadar hevesli değildir diye aklıma geliyor. Belki de bu, onun sıkıcı hayatından kurtulmak için sarhoş bir partide yaptığı bir şeydi.

"O bizi bulmaya gelmeden geri dönmeliyiz." Tekrar yola çıkmak ister, ama ben koluna uzanıp onu durdururum. Yine. Kendinden emin bir gülümseme takınmıştır. Şu anda egosunu çok beslediğime eminim, onu yanımdan ayrılmaktan alıkoyuyorum. Ama muhtemelen buna alışkındır. Öyle olmalı. Archer gerçekten çok çekici. Başarısızlığı, istekli katılımcıların eksikliğinden kaynaklanmıyor.

Bana doğru adım atar ve dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirir, sonra geri çekilir. "Annem hasta olduğu için gittim," diye patlarım.

Yüzündeki sırıtış yavaşça kayboluyor ve kaşları çatılıyor.

"Aralık ayında meme kanseri teşhisi kondu. Ameliyat ve kemoterapi için eve döndüm." Onu doktor randevularına götürdüm ve evden çıkamayacak kadar hasta olduğunda ona eşlik ettim.

"Kahretsin, Sabrina. Üzgünüm. Hiç bilmiyordum." Yüzünde bir anlık sempati belirirken, ağzının köşeleri aşağı doğru çekildi.

Başımı sallarım, dudaklarımı sıkıştırıp boğazımı tıkayan duyguları yutmaya çalışırım. Neden ona bunları şimdi anlattığımı bilmiyorum. Belki de artık benim hakkımda en kötüsünü düşünmesini istemediğim içindir.

"Erken teşhis edildi ve yayılmamıştı. Şanslıydı." *Ben* şanslıydım. Hayatımda onun olmadığını hayal edemiyorum. Ona hala çok ihtiyacım var.

"Neden Brogan'a söylemedin?" diye sorar sessizce.

"Daha yeni tanışmıştık ve birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Ayrıca, düşünemedim. Öğrenir öğrenmez arabamı hazırladım ve eve döndüm." başını sallar, ve bana gülümser gülümseme bana dolu sempati anlayış ve anlayışla dolu, ama belki de hala biraz hayal kırıklığıyla dolu.

"Anlıyorum, ama

aylar oldu."

Söylenmemiş soruyu duyuyorum. Neden öğrendiğimden bu yana geçen aylarda ona söylemedim?

"Olivia dışında bunu anlattığım ilk kişi sensin. Sadece..." Yutkunuyorum. "Korkuyordum ve bunu konuşmak her şeyi daha gerçek hale getiriyordu. Sonra çok zaman geçti ve ona söylemediğim için nasıl tepki vereceğini merak ettim. Ve gerçek şu ki, hala bu konuyu konuşmaktan nefret ediyorum."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

"Elbette. Brogan da anlayacaktır. Aile bizim için her şeydir. Bu yüzden o kadar incindi. Artık sen de onun ailesindensin."

Göğsüme bir suçluluk duygusu saplanır.

Yani benim berbat bir insan ve daha da berbat bir kardeş olduğumu düşünmüyor musun? Soruyu yüksek sesle sormak yerine işaret diliyle soruyorum. Bir noktada, onun benim hakkımdaki görüşü benim için önemli olmaya başlamıştı.

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. Başını salladı ve "Hayır" dedi.

"Emin misin?"

"Eğer yapsaydım, çok daha kolay olurdu." Bana sert bir şekilde bakıyor. "Hadi. Gidelim."

Bu sefer onu durdurmam.

ARCHER

Stüdyonun kapısı açık ve yaklaştıkça, dışarı sızan hafif müzik notalarını duyuyorum. Hiçbiri beni karşılayan manzaraya hazırlamıyor.

Sabrina odanın ortasında dans ediyor. İki eliyle bir süpürgeyi tutmuş, bir ucunu mikrofon gibi ağzına dayamış şarkı söylüyor. Beyaz sarı saçlı küçük bir kız onu taklit ediyor.

Ayakta durmuş bu manzarayı izlerken, göğsümde bir sıcaklık yayılıyor, o sırada başka bir kadın önüme çıkıyor. Hem onu fark etmediğim için hem de bana attığı sert bakıştan dolayı irkiliyorum.

"Merhaba." Zorla gülümserim ve dostça davranmaya çalışırım. Müzik çok yüksek olduğu için beni duyamamıştır, bu yüzden sağ elimi kaldırıp el sallarım.

Küçük kız süpürge'nin bir ucunu yere takıyor ve takılıp düşüyor. Önümdeki kadın arkasına bakıyor ve sonra ona doğru aceleyle koşuyor. Sabrina da duruyor, stüdyosunda durduğumu görünce kız için endişelenmesi kesiliyor. Bana tereddütle gülümsüyor, sonra kızı kontrol ediyor, kız tamamen iyi, sadece pembe eteği kirlenmiş.

"Üzgünüm." Sabrina, kızıdan süpürgeyi alırken özür diler gibi dudaklarını hareket ettirir, sonra müziğin sesini kısmak için hareket eder.

O bana bakana kadar kapının hemen içindeki yerimde kalırım.

"Archer?" Yüzünde şaşkınlık ve heyecan gibi bir ifade belirir.

Az önce bana öfkeyle bakan kadın, şimdi çok daha yumuşak bir ifadeyle bana bakıyor.

"Üzgünüm," diyor. "Seni ilk başta tanıyamadım. Kızımı ve en iyi arkadaşımı takip eden bir sapık sandım."

Kısa bir kahkaha atarım. "Sanırım beyzbol şapkasıyla kapı eşiklerinde gizlenmemeliyim." Gözlerimi daha fazla göstermek için kafamdaki şapkayı düzeltirim.

Sabrina öne çıkıp kadına ve kıza el sallıyor. "Bu Olivia ve kızı Greer."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

"Sen Brina teyzenin erkek arkadaşı mısın?" diye sorar Greer.

Sorusu beni şaşırttı ve yine gülmeme neden oldu.

Sabrina kızarır. "Hayır, Archer..." Sesi kesilir ve daha da kızarır. "Biz oda arkadaşlarıyız."

Dün gece birbirlerini deli gibi öpen oda arkadaşları, ama sanırım bunu küçük bir çocuğa anlatmak uygun olmaz. Yine de tek düşünebildiğim şey bu. Dün gece. Bu sabah. Şimdi. Hayatımın en güzel öpücüğüydü.

"Eve gitmeliyiz," diyor Olivia.

Greer sızlanıyor. "Henüz gitmek istemiyorum. Brina teyze istediğim zaman buraya gelip dans edebileceğimi söyledi."

Sabrina yanına gider ve ağlamak üzere görünen kızın önüne çömelir. "Buraya her zaman gelebilirsin, ama sadece annenin izniyle."

Greer annesine bakar. "Kalabilir miyim?"

"Bu gece olmaz, bebeğim. Yarın okulun var ve hala market alışverişi yapıp çamaşırları katlamamız gerekiyor."

Greer, yapılacak işlerden hoşnutsuzluğunu göstermek için yüzünü buruşturur, ama ayağa kalkar ve annesinin yanına yürür.

Sabrina kızın başını okşadı. "Burası tamamen bittiğinde, sen ve ben bir pijama partisi yapalım mı? Yere uyku tulumlarını serip bütün gece dans edebiliriz."

Greer'in gözleri heyecanla parlar. "Harika. Yapabilir miyim anne?"

Olivia başını sallar. "Tabii ki. Zaten mezun olana kadar bu mümkün olmayacak, değil mi?" Dudaklarında bir gülümseme belirir ve Sabrina şaşırmış gibi yapar.

"Şaka yapıyorum," der Olivia. Bir kolunu arkadaşının omzuna atar ve ona sıkıca sarılır. "Bu yeri şimdiden harika bir hale getirdin."

"Teşekkürler." Sabrina gururla gülümser. "Görüşürüz, canım."

"Hoşça kal!" Greer ona el sallar. Bana şüpheyile bakar. "Brina teyze çok güzel ve nazik."

Ben başımı sallarım.

"Erkeklerin güzel ve nazik kızları sevdiğini sanıyordum, o zaman neden onun erkek arkadaşı değilsin?"

"Tamam." Olivia kızını omuzlarından tutup kapıya doğru yönlendirir, ama geçerken bana sırtarak bakar. "Akıllı çocuk."

Onlar gittikten sonra Sabrina sessizce güler. "Kusura bakma."

"Sanırım az önce bir çocuk tarafından sözlü saldırıya uğradım." "Greer çok komik."
"Kesinlikle."

Neden burada olduğumun açıklamasını beklermiş gibi bana bakıyor, ama ben henüz buna hazır değilim. Buraya gelme sebepimi söylediğimde, işler farklı olacak.

"Biraz daha ilerleme kaydetmişsin." Stüdyonun içine doğru ilerlerken etrafa göz gezdiriyorum. Zeminler hala tozlu, ama ışıklar çalışıyor ve bir duvara birkaç kutu boya yığılmış.

"Evet. İlerleme kaydediyorum." Beni, tüylerim diken diken olana kadar izliyor. Kahretsin. Onu tekrar öpmek istiyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Archer?" diye soruyor sonunda.

Sesindeki küstahlık yüzünden ağzımın bir tarafı yukarı kalkıyor, ama ona dönüp konuşmaya hazırlanırken dudaklarım tekrar düz bir çizgiye dönüşüyor.

"Dün gece hakkında," diye başlıyorum ve sonra elimi çeneme götürüyorum. Kahretsin. Mesaj atmalıydım. Ona bakmak bunu zorlaştırıyor. Beni daha da zorlaştırıyor. Kahretsin. Hayır. Odaklan, dostum.

Nereye varmak istediğimi anlamış olmalı ki vücut dili gerginleşir. "Bu bir daha olamaz."

"Anlıyorum," diyor.

"Sen onun kız kardeşisin. Bu durumu garip hale getirme ya da daha kötüsü, senin etrafımda olmak istemeyeceğin bir şey yapma riskini göze alamam. O beni asla affetmez ve açıkçası ben de kendimi asla affetmem. Ona ihtiyacın var."

"İşler yolunda gitmezse kin tutacak bir genç kız değilim," diyor.

"Biliyorum. Bu seninle ilgili değil. O küçük kız haklı. Aptal olan benim." Sonunda gülümsedi.

"Ben sadece... riske giremem."

Yavaşça başını sallar. İçimde küçük bir parça onun bana karşı çıkmasını umuyordu, ama çıkmaz ve bunun asla olmayacağını farkına varınca, hayal kırıklığı gibi bir şey mideme bir taş gibi çöker.

"Ona bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim."

"O benim şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşım."

"Peki... arkadaş mıyız?"

Kısa bir kahkaha daha atarım. "Evet, bunu isterim."

Bir adım öne çıkar. Kızıl saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştır ve ucu omzunun üzerine düşer. Sabrina avucunu uzatır ve ben de avucumu onun avucuna koyarım.

Elektrik kolumdan yukarı doğru yayılır ve vücudumun geri kalanında karıncalanma hissi yaratır. Onun *arkadaşı* olarak yapmam gerekenden daha uzun süre elini tutarım.

"Bir şey daha var," diyorum, sesim çakıl çğniyormuşum gibi geliyor. "Bana annen hakkında anlattığın şey."

"Dün gece sana bunu söylediğim için özür dilerim." Elini geri çekerken yüzünü buruşturur.

"Hayır. Bana anlattığına sevindim. Gerçekten. Ben de aynı şeyi yaşadım. Daha gençtim ve durumlar farklıydı, ama anlıyorum. Özür dilemesi gereken benim. Sanırım senin güvenilmez ve dolandırıcı birisi olmanı istedim, çünkü bu her şeyi çok daha kolay hale getirirdi."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Seni öpmek hakkında düşünmeyi bırakmak kesinlikle çok daha kolay olurdu."

Birbirimize bir süre daha baktık, sonra sahip olamayacağım bir kadına olan arzumdan vazgeçmeyi başardım.

"Her neyse." Boğazımı temizledim. "Hazır olduğunda Brogan'a söylemelisin. Arkadaş olduğumuzdan beri beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Seni de hayal kırıklığına uğratmayacaktır. Söz veriyorum."

Haftanın geri kalanı, tüm boş zamanımı Sabrina'yı düşünerek geçirdiğim için olması gerekenden daha hızlı geçiyor. Neyse ki benim için çok fazla boş zaman yok. Pazar günkü maçımıza kadar antrenmanlar ve egzersizler beni tamamen meşgul ediyor. Cumartesi sabahı geç saatlerde takım uçağına biniyoruz ve Brogan'ın yanındaki koltuğa oturuyorum.

"Hasta bir ebeveyni olan birine ne tür çiçekler gönderirsin?" diye soruyor. diyor.

Kaşlarımı kaldırarak soru sorar gibi bakarım.

Telefonunu tutan elini uyluğına indirir. "Sabrina'nın annesi kanser tedavisinden iyileşiyor." Yavaşça başımı sallıyorum.

"Evet," diyor. "Bu yüzden geçen kış ayrıldı. Kendimi çok aptal hissediyorum. Bir şeyler olduğunu anlamalıydım. Öylece ortadan kaybolmak onun tarzı değildi."

"Beyaz."

Kaşları çatıldı.

"Sempati için beyaz güller."

"Doğru. Teşekkürler." Telefonunu tekrar eline alır ve ben koltuğuma yerleşirim, bir sürü şey merak ediyorum ama hiçbirini nasıl soracağımı bilemiyorum.

"Annesini nasıl öğrendin?" diye soruyorum.

"Dün akşam yemeğe çıktık. Vejetaryen bir yere." Yüzünde, dudaklarımı gülümsemeye zorlayan bir ifade belirir. "Bu yüzden stüdyo onun için de çok önemli. Ona dans etmeyi öğreten annesidir."

Göğsüm sıkışır. Saçma olduğunu biliyorum, ama bunu bana değil de ona anlatmış olması hoşuma gitmiyor. Konuştukları ve onunla paylaşımlarda bulunduğu için mutlu olmam gerekir. Ve mutluyum da. Keşke bana da güvenseydi.

Bu aptalca bir dilek ama bu, onu daha az istememe neden olmuyor.

Pazar öğleden sonra, soyunma odasına girip ısınma için giyinmeye başlar başlamaz adrenalin yükseliyor.

Graham yanıma gelip koluma vurarak konuşmaya başladı. "Selam Holland. Bugün için hazır mısın?"

"Evet. Hazırım."

"Emin misin? Çünkü senin için çok zor gelirse ben seve seve yerini alırım."

"Siktir git, Graham." Brogan adama doğru bir adım atar, ama ben onu durdurmak için elimi uzatırım.

Graham sırtıyor. Pislik.

"Hadi ama. Sadece dalga geçiyorum. Bu önemli bir gece. İlk başlangıcın. Maçın başlangıcındaki heyecandan daha iyi bir şey yoktur. Işıklar, müzik, kalabalığın çığlıkları. Gerçi son ikisi senin için boşa gidiyor galiba."

"Yemin ederim, Graham." Brogan, düşmanımı dik dik bakarken çenesini sıkar. Ellerini teslim olarak kaldırır. "Sadece bariz olanı söylüyorum."

Graham iki adım geri çekilir ve arkasını döner. Brogan birkaç saniye daha somurtarak bakmaya devam eder, sonra bana döner.

"İyi misin?" diye sorar.

"Evet. Sadece kafama girmeye çalışıyor. Ve seninkine." "O adamdaki nefret ediyorum," diye öfkelenir Brogan.

"Herkes nefret ediyor."

Graham'ın beni etkilemesini engellemek için elimden geleni yapmama rağmen, sahaya çıkarken, buraya çıkıp bu deneyimin tüm ağırlığını hissetmenin nasıl bir şey olacağını merak etmeden edemiyorum. İşitme kaybımı ve bunun getirdiği sınırlamaları uzun zaman önce kabul ettim, ama bazen insanların benim için bu kadar çok taviz vermek zorunda kalmamasını diliyorum.

İlk toplantıya girdiğimizde Cody oyunu çağırır ve bana doğrudan söylemek için fazladan bir saniye bekler, o anda zırhımda ilk çatlak hissederim.

İkinci çatlak, ikinci çeyrekte işitme cihazlarımın pilleri bittiğinde ortaya çıktı. Topun sahipliği biter bitmez pilleri değiştirdim, ama sarsılmıştım.

"Ne oldu onlara?" diye sorar Brogan, ben eski pilleri çantamın yan fermuarlı cebine atarken.

"Unuttum," diyorum. Maçtan önce her zaman yeni piller takarım. Her zaman. Tam da bu nedenle. Ama bugün çok meşguldüm.

Ondan sonra, kaçırılan top neredeyse kaçınılmaz gibi görünüyor. Koç beni bir sonraki pozisyon için kenara alır ve Graham benim yerimi alırken kendini beğenmiş gülümsemesi gece boyunca aklımdan çıkmaz. Vegas'ı yenmemiz bile moralimi düzeltmez.

SABRINA

Pazar gecesi geç saatlerde eve geldiğimde daire sessizdir. Bütün gün stüdyoda çalıştıktan sonra Lilac Lounge'da vardiyam vardı. Kulüpteki televizyonlarda Mavericks'in Vegas'la oynadığı maç gösteriliyordu. Maçı pek izleyemedim ama skoru takip ettim ve kazandıklarını biliyorum.

Ben odama girerken Archer'ın odasından bas sesleri geliyor. Temiz kıyafetlerimi alıp sessizce banyoya gidiyorum. Hızlıca duş alıp odama dönmek üzereyken müziğın değıştiğini fark ediyorum. Genelde uyurken aynı çalma listesini dinler. Alıştığım rock müziğın yerine, daha yavaş ve bas sesi daha az olan bir müzik çalıyor. Kapısının önünde durup dinliyorum.

Tam country müziğın tınısını fark ettiğim anda kapı birden açılır. Bir ığlık atarak geriye atlarım. Archer'ın kaşları yükselir, ama şaşkınlığını benden çok daha soğukkanlı bir şekilde gizler. Ne de olsa, o birinin kapısının önünde gizlice bekleyen biri değıl.

"Merhaba," diyorum, kalbim hala hızla atıyor.

"Kapıyı aldın mı, ben duymadım mı?" diye sordu.

"Öyle olsaydı daha az utanç verici olurdu, ama hayır. Senin müziğini dinliyordum."

Dudakları gülümsemeye bükülür.

"Bu öp mü?" Omzunun üzerinden başparmağını kaldırır.

"öpse neden dinliyorsun?"

Parmağını kaldırır ve yatağına doğru yürür. Komodininin önünde durur ve işitme cihazlarını alır. İkisini de takar ve müziğın sesini kısar, sonra bana döner.

"Son söylediğın şeyi duymadım."

"Sadece neden country müzik dinlediğini sormaya çalışıyordum." Ben de kelimeleri işaret diliyle söylüyorum, ama o elini uzatıp ellerimi durduruyor.

"Artık seni duyabiliyorum."

"İşaret dili kullanmak sorun değıl," diyorum ve bunu da işaret diliyle ifade ediyorum. "Sesini seviyorum."

Archer bana bunun bir daha olmayacağını kibarca söylediğinden beri, onu hayatımın en iyi öpücüğü olarak düşünmemeye çok uğraştım, ama o böyle şeyler söylediğinde, bu gerçekten zor oluyor.

Müzik başka bir şarkıya geçiyor, bu şarkı bir öncekinden daha da tiz ve duygusal.

"Bu bir yardım çağrısı mı?" diye soruyorum ve elimi hareket ettirerek müziği kastettiğimi belli ediyorum.

Dudaklarının iki köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Uyuyamadım. Daha yavaş bir ritim yardımcı olabilir diye düşündüm."

"Ve?"

"Sıcak bir bardak süt içecektim, ama belli ki işe yaramıyor."

"Sıcak süt mü?" Küçük bir kıkırdama kaçıyor. Bu iri, kaslı adamdan çok... şaşırtıcı.

Yüzünde utangaç bir ifade belirir. "Annem çocukken bana yapardı. Üstüne biraz tarçın serperdi."

"Çok sevimli."

"İşten yeni mi geldin?" Bakışları ıslak saçlarıma ve çıplak ayaklarıma kayıyor.

"Evet. Sour Apple Pucker kokusunu ve teri duşta yıkamak zorunda kaldım."

Derin bir kahkaha göğsünü titretir, sesi zar zor duyulur.

"Süt ister misin?" diye sorar.

Kafamı sallarım ve mutfığa doğru yöneliriz. Gömme aydınlatma açıktır ama bunun dışında karanlıkta kalırız ve Archer, küçük bir tencereyi ocağa koyup buzdolabından sütü çıkarmadan önce başka hiçbir ışığı açmaz.

Bağırمام ya da dudaklarımı okuyup okumadığını merak etmem gerekmesin diye, ocağın yanındaki tezgahın üzerine atlıyorum. Bakışları çıplak bacaklarıma kayıyor, sonra tekrar yaptığı işe odaklanıyor.

Sütü tencereye döker ve ocağı açar. Çekmecedan tahta kaşık çıkarır ve yavaşça karıştırır.

"Maçtaki başarılarından dolayı tebrikler. Kulüpte maçı izledik," diyorum.

Yüzünde bir anlık bir ifade belirir, sonra gülümsemeye çalışır. "Teşekkürler. İş nasıldı?"

"Pazar günleri genellikle oldukça sakın geçer, ama benim için sorun değil." "Bugün de stüdyoda mı çalıştın?"

Başımı sallarım. "Bir duvara bir kat boya attım." Düşündüğümünden daha fazla kat ve daha fazla boya gerekecek.

"Harika."

Archer sütü sürekli karıştırır, birkaç dakika sonra durur ve kaşığı ağzına götürerek kontrol eder. Memnun kalınca ocağı kapatır ve dolaptan iki kupa çıkarır. Sütü dikkatlice iki kupaya eşit olarak döker, sonra baharat çekmecesinden tarçını alır.

Her bir bardağın üzerine tarçın serpiştirirken bana çocuksu bir gülümseme atar. Tarçını bıraktıktan sonra kupasını alır. Ben de aynısını yaparım.

"Şerefe," der.

Gülerek, kupamı onun kupasına çarptırırım. Kupayı ağzıma götürürken beni izler. Dilimi yakmamak için dikkatlice yudumlarım. O ise bana bakmaya devam ederek daha büyük bir yudum alır.

"Sıcak süt gibi tadı var," diyorum ve gülüyorum. "Tarçının tadını hiç almıyorum."

Bardağıma biraz daha baharat serpiştirir, ama biraz fazla ağır eliyle serpiştirdiği için büyük bir topak bardağın üstüne düşer.

"Siktir," diyor. "Onu içme." "Muhtemelen şimdi tarçının tadını alabilirim."

"Bir fındanda Noel gibi." Bana kendininkini uzatır. "Hayır, ben almayayım."

Yanımdaki tezgaha yaslanır. Yorgun görünüyor. Hala yakışıklı, ama kafasında çok şey var gibi.

"Uyuyamadığın zaman annen başka ne yapardı?" diye soruyorum.

"Bana şarkı söylerdi. Muhtemelen bu yüzden her zaman müzik eşliğinde uykuya dalarım." Kafasını yana eğiyor, sanki bunu kendisi için yeni fark etmiş gibi.

"Ne söyledi?"

Onunla konuşmayı özlemişim. Konuşulmamış bir anlaşma ile birbirimize geniş bir mesafe bıraktık, ama içimi kaplayan heyecan verici his, ayrılık süresinin pek bir şeyi değiştirmedini söylüyor. En azından benim için.

"You Are My Sunshine" ya da bazen "When You Wish Upon A Star." Muhtemelen başka şarkılar da vardır.

"İyi bir anneye benziyor."

"En iyisi," diyor tereddüt etmeden. "Peki ya senin ailen?"

"Ben her zaman iyi uyuyan bir çocuktum," diyorum, sanki bu büyük bir başarıymış gibi. "Babam yatmadan önce bana kitap okurdu ve annem

bazen kabus gördüğümde ya da hasta olduğumda yanımda yatarı. "Bunu düşününce göğsüm ağrıyor. "Onları özlüyorum."

"Neden Lake City'ye geri döndün?" diye sordu. "Annem zorladı."

Koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalkar. Yaklaşmıştır. Ya da belki ben yaklaşmışımdır.

Ön kolu çıplak uyluğuma yaslanıyor.

"Hastalanmadan önce, buraya taşınmak ve kendi stüdyomu açmak tek konuştuğum şeydi. O başından beri eve taşınmamı istemiyordu, ama ona başka seçenek bırakmadım. Orada olmam gerekiyordu. Belki onun iyiliği için değil, kendi akıl sağlığını için. O bir savaşçı. Çok güçlü ve inatçı, hayat dolu."

Archer her sözümü dikkatle dinliyor. Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum.

"Neyse, son kemoterapi seansını bitirip zili çaldığı gün zili çaldığında, bana dönüp "Bavullarını toplama zamanı" dedi.

Yine gülüyor ve sesi içimi titriyor. "İşte buradayım."

"Sevindim," diyor. Hava gerginlikle dolu. Bakışları ağzıma düşüyor ve ben onun beni tekrar öpmesini istiyorum, ama o kendini tutuyor ve dik durarak benden uzaklaşıyor.

"Onun daha iyi olmasına ve senin burada olmasına sevindim." "Teşekkürler."

Bardaklarımızı yıkadıktan sonra bulaşık makinesine koyar. Tezgâhtan atlarım.

"Artık uyuyabilir misin?" diye soruyorum. "Umarım."

"Sana şarkı söylememi ister misin?"

Ağzının bir tarafı yukarı kalkar. "Hayır. Conway Twitty ve Waylon Jennings var."

"Tamam."

Mutfakta, aramızda sadece otuz santim mesafeyle durmaya devam ediyoruz. Ona dokunmak çok kolay olurdu. Bir adım öne atıp kendimi ona yaslamak. Parmak uçlarımda hafifçe yükselip dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek.

Ama o boğazını temizledi ve bu beni kendime getirdi, bana onun bunu istemediğini ya da istese bile harekete geçmeyeceğini hatırlattı.

"İyi geceler," diyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

ARCHER

Küçük kardeşim Flynn bugün minör ligden çağrıldı. Bu yaz draft edildiğini düşünürsek, bu oldukça büyük bir olay. Hepimiz, üniversiteyi erken bıraktığında, bir veya iki yıl bir sonraki seviyede deneyim kazanıp sonra tekrar yükselmesini bekliyorduk.

Ama Twins Twins başlangıç atıcı bir zor zorlanıyor zor ve Flynn onlar için çözüm. En azından öyle umuyorlar. Ben de öyle umuyorum.

Mavericks Houston'da. Öğleden sonra buraya geldik ve hızlı bir antrenman için sahaya çıkabildik. Maçımız yarın öğleden sonra, yani bu gece Brogan ve ben otel barında Flynn'in beşinci inningin sonunda sahaya çıkmasını izliyoruz.

"Yetişkin bir adam gibi görünüyor," diyor Brogan, 18 numara atıcı tepesine doğru yürürken.

"Knox, yazdan beri bir santim daha uzadığını söyledi." Küçük kardeşim stadyumdaki taraftarları gözden geçirirken ben gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. Gururla doluyorum. Henüz yirmi yaşında ve büyük ligde ilk kez sahneye çıkıyor.

"Siktir. O kadar gerginim ki izleyebileceğimden emin değilim." Brogan bir yudum daha bira içiyor.

Aynı heyecan içimde de var, ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Bu gerçek olamaz. Onun küçükler liginde oynadığını hala hatırlıyorum. O her zaman aramızda en atletik olanıydı. Brogan, yıllar içinde tüm yeteneklerimizin ona geçtiğini söyleyerek onunla dalga geçmeyi sever, ama gerçekte Flynn bizden çok daha üstün bir seviyede. Onun başarabileceklerinin sınırı yok.

Postseason maçında atıcı tepesinde durması bunun kanıtı değilse, neyin kanıtı olabilir bilmiyorum.

İlk atış dışarda ama o kadar hızlı ki spikerler bunu yorumluyor.

"Vay canına. Eğer düz tutabilirse, vurması zor olacak," diyor biri. Sonra onun biyografisini araştırıyorlar çünkü

Twins tarafından seçilmeden önce bir yıl niversite beyzbolu oynamış Arizona doğumlu olduğunu anlatmaya başlarlar.

Her bir bilgiyi, o benim küçük kardeşim değilmiş gibi dinliyorum ama yine de içimi hayranlık duyuyorum.

Yakalayıcı topu Flynn'e geri atar, Flynn topu elinde döndürür ve Pozisyonuna geri dönerken topu elinde döndürür. Şapkasını düzeltir ve yakalayıcıyla iletişim kurarken topu avucunda çevirmeye devam eder. İlk işareti reddeder ve sonra başını sallar. Hazırlanır ve bir başka top atar.

Hakem "Striike!" diye bağırır.

Kalabalık ona tezahürat yapar ve Brogan sonunda bir nefes alır.

"Evet, bebeğim Holland."

"Ona öyle demenizi hiç sevmez," diyorum, ama dudaklarım gülümsüyor.

"Büyük kardeşler bunun için vardır."

Gülümserim ve başımı sallarım. Haklı. Hendrick ve Knox bana çok eziyet ettiler, ama her zaman beni de desteklediler.

Flynn üç inning atıyor. Kötü bir başlangıç değil, ama arka arkaya üç vuruş verip bir sonraki vurucuya yürüyüş yaptığında, bütün gece boyunca ilk kez sarsılmış görünüyor.

Bir sonraki atışı çok kötü ve Twins mola ister. Koç mound'a doğru yürür. Flynn, koç onunla konuşurken başını eğmiştir. Hepimiz ne olacağını biliyoruz, ama yine de başka bir atıcı çıkardıklarında hayal kırıklığına uğruyoruz.

"Aferin." Brogan, Flynn onu duyabilir veya görebilirmiş gibi ona alkış tutar. Ama siktir et, ben de ona katılıyorum ve en küçük kardeşim sahadan ayrılırken alkış tutuyoruz.

Maçı izlemeyi bitiriyoruz, ama Flynn olmadan maç bizim için eskisi kadar ilginç değil. Twins galibiyeti koruyor ve seriyi eşitleştiriyor.

"Sence bir şans daha alacak mı?" Odalarımıza doğru yürürken soruyorum.

"Kesinlikle," diyor Brogan, anahtar kartını kilidin önüne tutarken.

Kapı bip sesi çıkarır ve yeşile döner, sonra kapıyı açar. "Sabah görüşürüz."

Kendi odamda, şapkamı komodinin üzerine atıp gömleğimi çıkarırım. Ayakkabılarım ve kot pantolonum için de aynısını yaparım. Yatağa girerken, kardeşlerimizin sohbet grubuna Flynn'i tebrik eden bir mesaj daha atarım.

Keşke orada olabilseydim. Knox başardı ve bu çok uygun görünüyordu, çünkü Flynn için en çok baba rolünü üstlenen oydu. Annem öldükten sonra hayatlarımız çok değişti. Zaten hiç ortalarda olmayan babam

, daha da az görünüyordu. Bir süre onun yokluğunda idare edebiliyorduk.

Ama sonra Hendrick liseden mezun oldu ve üniversite takımında oynamak için evden ayrıldı. Babamız ve en büyük ağabeyimiz olmadan, Knox sorumluluk almak zorunda kaldı.

O zamanlar henüz çok küçüktüm ve onun yapmak zorunda kaldığı fedakarlıkları tam olarak anlamıyordum, ama şimdi geriye dönüp baktığımda, bize kızmadan bunu nasıl başardığını bilmiyorum.

Telefonumu çıkardığımda grup sohbetimiz çoktan patlamıştı. Kardeşlerimizin sohbet grubunun yeni ismine gülümsedim, bu kesinlikle Brogan'ın yapısıydı.

Flynn Holland Hayran Kulübü

BROGAN

BABY HOLLAND! Harikaydın!

HENDRICK

Aferin dostum. Bardaki herkes seni alkışlıyordu!

KNOX

Kalabalığı duymalıydın. Onu şimdiden sevdiler.

BROGAN

Tabii ki sevdiler. Ne de olsa o benim kardeşim.

KNOX

O hepimizin kardeşi.

BROGAN

Ama onun havalı tavırları benden geliyor.

BEN

Sözsüz kaldım. Harika iş çıkardın, kardeşim.

KNOX

Brogan, dürüst olalım, o senin onun yaşındayken olduğundan çok daha havalı.

Apartmanımızın ön kapısı için bir bildirim geldiğinde gruptan çıkıyorum. Bildirime tıklıyorum ve Sabrina'nın anahtarını aradığını izliyorum. Yüzünü neredeyse tamamen kapatan ve içeri girmesini zorlaştıran birkaç büyük market poşeti taşıyor. Onu görünce gülümsüyorum. Özellikle de sevimli bir şekilde sinirli bir homurtu çıkardığında.

BEN

Yardım ister misin?

Cevap vermesi birkaç dakika sürer. İçeri girmeyi başarmış, artık onu göremiyorum.

SABRINA

Başardım. Zar zor. Bu arada, evet deseydim, sihirli bir şekilde ortaya çıkacak mıydın? Teksas'ta olduğunu sanıyordum.

BEN

Öyleyim.

SABRINA

Evet, yardıma ihtiyacım var.

BEN

Siktir. Bunun olacağını düşünmemiştim.
bunu düşünmemiştim. Oraya varmam birkaç dakika sürebilir.
oraya gitmem birkaç dakika sürebilir.

SABRINA

Sen gelip günü kurtarmadan önce dondurmam erimiş olurdu.

BANA

Bu gerçek bir trajedi
olurdu.

SABRINA

Bunu bilmiyor muyum sanki. Kvette dondurma yemek ve senin büyük, Ŗık hoparlrlerinde
pop müzik dinlemek gibi büyük planlarım var.

Dudaklarımdan sert bir kahkaha kopar. Onu, köpüklerle kaplı, kızlara özgü pop
müzik eŖlięinde Ŗarkı söylerken çok net bir Ŗekilde hayal ediyorum ve bu hayal,
gülümsememi geniŖletip sikimi dikkatimi çekiyor. O pcikten beri, zamanımın
yarısını onu dŖnerek, diğer yarısını da bunu yapmamam gerektiğini kendime
hatırlatarak geçiriyorum.

Telefonumdaki birkaç tuŖa basıp bekliyorum. Otuz saniye geçmeden baŖka bir
mesaj geliyor.

SABRINA

Aman Tanrım. Bunu sen mi yaptın yoksa sihirli bir pop müzik perisi mi var?

BEN

Neden bahsettiğini bilmiyorum.

Cevap vermeden önce, çalma listesini rock müziğe çeviriyorum.

SABRINA

Ŗimdi senin yaptığını anladım.

BEN

HoŖ ve rahatlatıcı, değil
mi?

SABRINA

Evet. AirPods'larımı bulmam lazım.

Kıkırdayarak, onu ona geri çeviriyorum.

BEN

İyi geceler.

Tam uykuya dalmak üzereyken telefonum ışıktandır. Kardeşlerimin yine gevezelik ettiğini düşünerek bakmamak üzereydim, ama bir şey beni komodinden telefonu alıp mesajı açmaya itti.

SABRINA

Aslında, diğer çalma listesine geri dönebilir misin? Sanırım rock müziğin bana da hoş gelmeye başladı.

SABRINA

"Sanırım bir randevuya falan çıkmam lazım," diye itiraf ediyorum Olivia'ya Cuma öğleden sonra. O ve Greer okuldan sonra uğradılar ve ben de boyamaya ara verip çok ihtiyacım olan bir mola veriyorum.

"Peki ya yakışıklı oda arkadaşın?" diye sordu

Olivia. O gülene kadar ona sert bir bakış attım.

"Ne? Bana sıcak süt eşliğinde gece geç saatlerde yaptığınız sohbetlerden bahsedip, benim gelecekteki bebeklerinizi hayal etmemi bekleyemezsin."

"Dur bakalım. İhtiyacım olan tek bebek Greer."

Olivia, stüdyonun ortasında dans eden kızına bakıyor. "O mükemmel."

Boş bir mekanın ortasında, hayalimdeki son halinden çok uzak olsa da, burada dans eden bir çocuk görmek içimi yumuşatıyor ve eritiyor. Kaygısız, hayat dolu ve eğlenceli. Stüdyonun da böyle olmasını istiyorum.

"Bana yardım eder misin?" en iyi arkadaşıma soruyorum.

"Senin için bir şeyler ayarlamamı mı istiyorsun?" Bana bir kaşını kaldırır.

Kör randevu fikri midemi bulandırıyor, ama açık fikirli olmaya çalışıyorum
"Tanıdığın biri var mı?"

"Olsa, onu kendime saklardım. Bütün randevularım uygulamalardan ve hepsi berbat."

"O zaman birlikte çikalım." Heyecanla gözlerim parlıyor. Dışarı çıkıp insanlarla tanışmakta pek iyi değilim, ama Olivia ile birlikteyken, birkaç iyi erkekle tanışabileceğimizden eminim. O güzel ve ilginç bir kız, ben de sadece gülümsemek ve başımı sallamakla yetinebilirim, umarım biri benim harika kişiliğime aşık olur.

"Ya da evde kalıp, yemek sipariş edip, televizyon izleyebiliriz." O da heyecanla başını sallar.

"Dışarı çıkacağız," diyorum kesin bir şekilde. Bu fikre itiraz etmesi, ikimizin de tam olarak buna ihtiyacı olduğundan daha da emin olmamı sağlıyor.

Sanki gerçekten korkunç bir şey önermişim gibi homurdanıyor.

"Greer bu hafta sonu büyükannesiyile birlikte, değil mi?" diye soruyorum. "Evet."

"O zaman mükemmel. Cumartesi gecesi ikimiz de boşuz. En iyi arkadaşıyla randevu gecesi."

"Buzdolabını derinlemesine temizlemeyi planlıyordum." "İşler kötü giderse bu bizim yedek planımız olabilir."

Hâlâ itiraz etmek istiyor gibi görünüyor ama iç çekerek, "Sözünü tutmanı bekleyeceğim," diyor.

Elimi uzatıp küçük parmağımı kaldırıyorum. O da parmağını benimkine takıyor ve her şey halloluyor.

O akşam eve döndüğümde, Brogan mutfakta büyük bir çalkalayıcı bardağa protein tozu döküyordu.

"Selam," diyorum, anahtarlarımı tezgahın üzerine bırakarak. "Herkes nerede?"

Herkes derken, Archer'ı kastediyorum. Teksas'tan döndüklerinden beri onu sadece bir kez gördüm. Onun evde olduğunu bilmemin tek nedeni, kulüpten eve geldiğimde onun müziğini duyabilmem.

"Selam, küçük kardeşim." Brogan bardağın kapağını kapatıp çalkalarken bana gülümsüyor. "London bir arkadaşına sanat eserleri asmasında yardım ediyor, ki bu da muhtemelen şarap içip benim hakkımda konuştukları anlamına geliyor, Archer ise ben çıktığımda hala stadyumdaydı. Sen ne yapıyordun?"

"Stüdyodaydım." "Nasıl gidiyor?"

"İyi," diyorum. "Yavaş. Hala yapılacak çok şey var, ama pencereler nihayet tamir edildi."

"Güzel." Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet, bir ara uğramalısın. Sana etrafı gezdirebilirim, sonra da öğle yemeği falan yiyebiliriz. O bölgede çok şirin yerler var."

"Tabii ki." Yüzünün aydınlanması bana London'ın söylediklerini hatırlatıyor. Brogan'ın bana karşı soğukkanlı davrandığını. Bundan şüphe ettiğimden değil, ama böyle anlarda onun bizim yakın olmamızı ne kadar istediğini anlıyorum. Ben de bunu istiyorum.

"Harika. Ne zaman müsait olursan haber ver."

"Söylerim." Tezgaha yaslandı. "Bu hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Bu gece Lilac Lounge'da çalışacağım, yarın da Olivia ile çıkıp yeni erkek arkadaşımı arayacağım."

Kaşları yükseldi ve ben, onu uygun şekilde şaşırttığım için kıkırdadım.

"Biraz daha anlat. Kızların böyle bir şeye karar verdiğini bilmiyordum. Peki erkek arkadaşı seçmek için nereye gidilir?" Cevabımı beklerken gözleri eğlenceyle parıldadı.

"Güzel bir yere. Çok gösterişli olmayan, ama erkeklerin tişört ve beyzbol şapkası dışında bir şeyler giydiği bir yere." Bunu söylerken, bunun aslında onun ve Archer'ın her zaman giydiği kıyafetler olduğunu fark ettim. "Alınma."

"Alınmadım. Ben de basit tişörtleri severim."

Gülüyorum, ama Archer'ı düşündüğümde, muhtemelen haklı olduğunu anlıyorum.

İkisi de kimseyi etkilemek için giyinip süslenmeye gerek duymuyor.

"Öte yandan şapka... Kafam çok büyük. Ve saçlarım çok güzel." "Kadınlar senin kadar özgüvenli olsaydı, dünyayı biz yönetirdik."

Bana gülümsemeye devam ediyor.

"Peki, güzel bir yer olsun," diyor, oyuna katılıyor.

"Tamam, ama kulüp ya da bar olmaz, çünkü insanlar genelde oraya flört etmek için gider."

"Geriye ne kalıyor?"

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Bowling?" O

da başını sallıyor. "Ya da paintball?"

"Gözlük takınca sevimli görünmüyorum."

Yine gülerek "Sinema?"

"Çoğu insan film sırasında konuşmamdan hoşlanmaz."

"Ben de," diyor, sesinden onun da birçok kez susturulduğunu anlıyorum.

"Anlamıyorum."

"Aynı."

Birbirimize gülümsüyoruz ve bu çok güzel bir his, sanki birlikte büyümüş olsaydık milyonlarca kez paylaşmış olabileceğimiz bir an gibi.

"Muhtemelen yemeğe falan çıkacağız," diyorum, Olivia ile yarınki planlarımıza geri dönerek.

"Pickleball kortları olan yeni bir bar ve restoran var."

Yüzümü buruşturuyorum. "Makyajımın terden akması da benim için eğlenceli değil."

"Oynamak zorunda değilsin. Akşam yemeği ve içeceklerini al ve sadece takıl. Her zaman doludur ve erkekler güzel kadınlara hava atmayı severler."

Düşüneceğim. Daha iyi bir fikrim yok.

"Teşekkürler." Tabureden kalkıyorum. "İşe hazırlanmam lazım. Sonra görüşürüz?"

Onun programı nedeniyle, burada yaşarken düşündüğümünden daha az görüşüyoruz. "Pazar günü evimizde maçımız var," diyor ve tezgahdan uzaklaşıyor.

"

"London'a onun eşlikçisi olacağımı söyledim bile." Dudakları geniş bir gülümsemeye çekiliyor.

Odaya doğru yürümeye başlıyorum, sonra durup geri dönüyorum. "Çiçekler için teşekkür ederim."

Geçen kış annemin hasta olduğunu ona anlattıktan sonra, bir düzine beyaz gül göndermişti.

"Oh." Yüzü hafifçe kızarıyor. "Önemli değil." "Çok hoştu ve benim için çok anlamlıydı."

Utanmış ama aynı zamanda biraz da gururlu görünmeye devam ediyor.

"İstersen, bir ara seni ailemle tanıştırmak isterim." "Gerçekten mi?"

"Evet. Yani, bu çok tuhaf olmazsa tabii." Sanki ikimizin de her hareketi dikkatli ve fazla düşünceli gibi geliyor. Umarım bir gün bu durum değişir. "Seyahate çıkabilmeleri için biraz zaman geçmesi gerekebilir, ama neredeyse bir yıldır bahsettiğim kardeşimle tanışmak isteyeceklerini biliyorum."

"Hayır, tuhaf olmaz," diyor. "Ben de onlarla tanışmak isterim."

Cumartesi gecesi, hala isteksiz olan Olivia'yı zorla evden çıkarırım ve Uber ile Sweet Pickle'a gideriz. Açılalı sadece bir ay oldu, ama yirmili ve otuzlu yaşlar için popüler bir mekan haline geldi.

İçerideki masalar restoranın yarısına yayılmış ve diğer tarafta uzun bir bar uzanıyor. Duvarın her yerinde pickleball kuralları ve sözleri yazılı sevimli tabelalar var, ama nedense ucuz bir yer gibi gelmiyor. Belki de US Open'da seyirci gibi kokteyl tutan elbiseli kadınlar, buranın ucuz bir yer gibi görünmesini engelliyor. Pickleball kortları dışarıda, terasla birlikte, yemek yemek, içki içmek veya oynayanları izlemek için daha fazla oturma yeri sunuyor.

"Gözlerimi korumam gerektiğini hissediyorum," diyor Olivia, içeceklerimizi alıp dışarı çıktıktan sonra.

Dışarısı güzel. Geceler nihayet sonbahar gibi hissettirmeye başladı. Kortları doğrudan gören bir bar masasında yer bulmayı başardık.

Neyse ki, en yakın kortta oynayanlar toplarını iyi kontrol ediyor gibi görünüyor.

"Biliyorsun, profesyonel futbolcularla bağlantın olduğunu fark ettim, ama bunun yerine burada erkeklerin pickleball oynamasını izliyoruz."

"Pickleball en hızlı büyüyen spor," diyorum ona. Restoranı ararken okudum.

"Uh-huh." Telefonunda bir şey açıyor ve sonra onu önüne koyuyor. Takımın sosyal medya sayfasında yayınlanan Archer'ın antrenman sırasında çekilmiş bir fotoğrafı. Futbol pantolonu giymiş, ama üstündeki koruyucular ve kaskı yok. Saçları terli ve geriye taranmış, göğsünde lacivert bir tişört var. Bu fotoğrafı daha önce görmüştüm. Aslında, ona bu fotoğrafı gönderen bendim.

Yutkunuyorum. Zorlukla. Sonra şarabımdan bir yudum daha alıp, "Seni kaltak," diyorum.

Telefonunu geri alırken gülüyor. "Gece geç saatlerde başka biriyle karşılaştın mı?"

"Hayır. Hiçbir şey. Bütün hafta yoktu." "Onu tekrar öpmeliydin."

"Biz arkadaşız," kelimeyi dikkatlice telaffuz ediyorum.

"Uh huh..." Telefonunun kilidini açtı ve fotoğrafı bir kez daha bana gösterdi.

"O fotoğrafı hemen sil." "Sen bana gönderdin."

"O terli seksiliğini seninle paylaşarak iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum. Onu bana işkence etmek için kullanacağını düşünmemiştim."

"Öncelikle, o benim tipim değil. İnkâr edilemez bir şekilde seksi, evet, ama ben biraz daha ayakları yere basan birini tercih ederim."

"Archer çok ayakları yere basan biri," diyorum, kendimi savunmaya geçerek.

"Tatlım, o profesyonel bir futbolcu. Eminim çok iyi biridir ama bizim yaşadığımız dünyada yaşamıyor. Ya da benim yaşadığım dünyada. Sen şu anda tam anlamıyla onların dünyasında yaşıyorsun."

"O kadar da farklı değiller. Daha uzun ve daha kaslılar."

"Daha zenginler."

"Evet, ama paralarını spor ayakkabı ve elektronik eşya gibi tipik erkek eşyalarına harcıyorlar."

Kız gülerek burnunu çeker. "Tek söylediğim, benim tipim daha pratik. Milyonlarca dolar kazanan ve istediği her kadını elde edebilen, hayatının en güzel günlerini yaşayan hiçbir erkek, yirmi üç yaşındaki bekar bir anneyle ilgilenmez."

"Onlar çok şanslı olmalı. Greer harika bir kadın ve sen de çok çekicisin." En iyi arkadaşım ve kızını küçümseyen biri olduğunu düşünmek tüm vücudumu ısıttı.

"Belki bir gün, ikinci evliliklerini yaptıklarında ve kendi çocukları olduğunda." Elini havada sallayarak, sanki geleceğini görüyormuş gibi uzaklara bakıyor.

Kıkırdayarak güldük, ama şaka yaparken bile onun üzüntüsünü hissettim.

"Seni ve Greer'ı çok seven harika birini bulacaksın."

O başını sallar ama yüzündeki ifade tam olarak ikna olmuş gibi değildir. "Sence onu burada bulacak mıyım?"

Sonraki bir saatimizi içki içip, konuşup, bekar erkekleri gözetleyerek geçiriyoruz. İki erkek bize yaklaştığında, bu fikri değerlendirmek için yeterince şarap içmişiz. Ama bu dörtlüde beni seçtiği belli olan adamdan hemen hoşlanmadığımı anlıyorum.

Billy yirmi beş yaşında, satış elemanı ve pickleball, yeni spor arabası ve kendisi hakkında konuşmayı çok seviyor. Garajında kendi birasını üretmeye başladığını anlatmaya başladığında Olivia'ya bakıyorum.

O, erkek arkadaşı Rob ile daha iyi anlaşıyor gibi görünüyor. Rob, kolunu Olivia'nın sandalyesinin arkasına dolamış ve ona hayranlıkla bakıyor. Olması gerektiği gibi. Yine de, beni resmen uyutacak kadar sıkıcı olan arkadaşı yüzünden onu biraz yargılamaktan kendimi alamıyorum.

Bir yudum daha şarap alıp, ilgileniyormuş gibi yapmaya çalışırken gözlerimi kocaman açıyorum, ama masamızın yanında duran bir grup kadın kapıya doğru dönüp, neler olduğunu merak etmeme neden olacak kadar heyecanlı bir şekilde çığlık atıyor.

Nedenini ve kime baktıklarını anlamam sadece birkaç saniye sürer. Kardeşim buradadır. Kardeşim ve *en yakın arkadaşı*.

Barın diğer ucundaki Archer ile göz göze geliyorum ve yüzüm kızarıyor.

Kahretsin. Onu bir hafta görmeyince unutmuşum. Tabii, terli antrenman kıyafetli Archer de yakışıklı ama şu anda bana doğru yürüyen bu adam kalbimi hızla attırıyor.

Brogan'a dirsek atıp başını bana doğru salladı. Gözlerimi indirdim ve geri çekildim, Billy'yi dikkatle dinliyormuş gibi yaptım. Dikkatimin dağıldığını fark etse de

dikkatimin dağıldığını fark etmiş olsa da, bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor çünkü hala bira yapım sürecinden bahsediyor. Ayrıca, kötü bir randevu partneri olduğumu itiraf etmeliyim. Archer gelmeden önce bile Billy'nin söylediklerine odaklanamıyordum.

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden, masanın altında Olivia'ya dirsek atarım. Rob'dan gözlerini ayırır ve bana bakar. Gözlerimi büyütür ve başımı son gördüğüm Archer ve Brogan'ın olduğu yere doğru hafifçe eğirim. Hiç anlamıyor.

Ona dudaklarımla anlatmaya çalışmak üzereyim ki, bakışları arkamdaki birine kayıyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Bu ve kollarımda koşan tüylerim, Archer'ın yakınlarda olduğunu söylüyor.

"Merhaba, böldüğüm için özür dilerim," diyor Brogan.

Dönüp erkeklere bakıyorum ve Brogan'a sorgulayan bir bakış atıyorum. "Merhaba!"

Ayağa kalkarım, çünkü açıkçası başka ne yapacağımı bilmiyorum. Brogan'a sarılırım ve sonra bunu yapmamak garip geldiği için Archer'a doğru adım atarım.

Elleri sırtımı sarar ve ben kısa bir an için göğsüne yaslanırım. Güzel kokuyor, Brogan'ın onunla dalga geçmek için kullandığı kolonya bana gerçekten iyi geliyor.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum. Masaya bakıyorum. Billy, önümdeki iki adamdan pek etkilenmemiş görünüyor. Aslında, biraz sinirli olduğunu söyleyebilirim.

"Randevun olduğunu duydum." Brogan göğsünü hafifçe şişirir. Zaten iri bir adam olduğu için buna pek gerek yok. Aslında, beyaz tişörtünden çıkacakmış gibi görünüyor.

"Ben buna randevu demezdim..." diye başlıyorum, ama kardeşim az önce oturduğum sandalyeyi çekip Billy'nin yanına yaklaştırıyor ve oturuyor.

"Merhaba. Ben Brogan." Başını benim yönüme doğru eğiyor. "Sabrina'nın ağabeyi."

"Neler oluyor?" Archer'a fısıldayarak soruyorum.

"Açıklaması zor." Archer gülümsememek için uğraşıyor ve ben de onun gibi gülümsemek için dudaklarımı yukarı çekiyorum.

"Deneyin," derim kararlı bir şekilde.

Brogan ve Billy şimdi el sıkışıyorlar ve Billy'nin yüzündeki acı ifadesinden, Brogan'ın parmaklarını gereksiz yere sertçe sıktığını söyleyebilirim.

"Seni kolluyor. Koruyucu bir ağabey gibi." Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor. "Ne?"

Archer bana dönüyor ve ben Billy'yi ve muhtemelen ezilmiş parmak kemiklerini tamamen unutuyorum. "Ona erkek arkadaş bulmaya çıkacağını söyledin. Ne yapmasını bekliyordun ki?"

"Hiçbir şey," diye dürüstçe cevap veriyorum, sonra aklıma geliyor. "Aman Tanrım. Randevumu korkutup kaçırmak için mi buraya geldi?"

Archer bana, sonunda doğruya yaklaştığımı gösteren bir bakış atar. "O senin kardeşin. Bunun kendi sorumluluğu olduğunu düşünüyor."

Belki kızgın olmam gerekirdi, ama Billy'den uzaklaştığım için ne kadar mutlu olduğumu düşününce bu çok komik geliyor. Tek yapabileceğim gülmek.

"Sadece, sana zarar verirse onu pataklayacağımızı bilmesini istiyoruz."

"Biz mi?"

Ağzının bir köşesi kibirli bir gülümsemeye yukarı kalkıyor. "Buna gerek yok."

Gülümsemeye devam ederek yanımdan geçip gider. Yakınlarda boş bir sandalye bulur ve onu Billy'nin yanına çeker. Billy ise şu anda buradan başka herhangi bir yerde olmak istiyor gibi görünüyor.

Bir kadeh şarap daha almak için bara gidiyorum. Buna ihtiyacım olacağını hissediyorum. Olivia bir dakika sonra bana katılıyor.

"Sakın söyleme," diye onu uyarırım. Biraz fazla kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Tek kelime bile etmeyecektim."

Brogan ve Archer'ın Billy ile konuşmasını izliyoruz. Rob da sohbete katılır ve her ne kadar dostça görünse de, ne konuştuklarını tahmin edemiyorum.

Olivia, dayanabildiği kadar sessiz kalır ve sonra şöyle der: "Tamam, ama bir şey söyleyeceksem, bunun çok tatlı olduğunu düşünüyorum."

"Harika bir ilk randevuyu mahvetmek için buraya gelmelerinin tatlı olduğunu mu?"

"Oh lütfen, sen sadece seksi oda arkadaşına aşık olduğun için ve bunu itiraf etmek istemediğin için diğer erkekleri eğlendiriyorsun."

Ona kızgın bir bakış atarım. "Hiçbir şey söylemediğin zaman seni daha çok seviyordum." O güler, sonra ikimiz de sessiz kalırız.

"Brogan oldukça iyi bir adam," diyor daha samimi bir şekilde.

"Evet, öyle. Biraz clueless ama onda çok sevimli bir şey var."

"Ve Archer."

Ona yine sert bir bakış atarım ama bu onu hiç korkutmaz.

"O cahil değil tatlım, sen de öyle. O seni istiyor. Sen de onu istiyorsun."

"Beni arkadaş olarak görüyor."

"Sadece Brogan ile olan ilişkisi yüzünden." Yavaşça yüzünde bir gülümseme yayılır. "Aklıma geldi de, Brogan buraya gelip senin randevunu tehdit etti, oysa tehdit etmesi gereken kişi en iyi arkadaşı."

İnleyerek başımı öne eğiyorum.

"Ah, neşelen. Bu gece çok eğleneliydi." Kadehindeki içkiyi bitirip bara koydu, sonra bir adım geri çekilip çantasını omzuna astı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Buzdolabımı derinlemesine temizlemeye." Öne eğilir ve yanağıma bir öpücük kondurur. "Sonra beni ara ve bu işin nasıl sonuçlandığını anlat."

ARCHER

"Zavallı Billy," diyor Sabrina, Brogan bu hafta başında onun randevusunu nasıl mahvettiğimizi (ilk kez değil) anlatırken.

"Tişörtlerimiz ve beyzbol şapkalarıyla ortaya çıktık ve ona ne olduğunu gösterdik."

"Dur!" diye bağırır Sabrina. "Bunu bilerek mi giydiniz?" Brogan dudaklarını kıvrır ve başını sallar.

"Bilmeliydim," diyor, ama sesinde herhangi bir kötü niyet yok. Bugün öğleden sonra bir maçımız vardı ve maçtan sonra apartmanın yakınındaki bara geldik ve burada keyifli bir gece geçirdik. Çoğu kişi

çoktan gitmiş, ama küçük bir grup olarak arka masada kalmışız. "Sen o adamdan hoşlanmıyordun bile," diyor Brogan.

Sabrina ağzı açık bir şekilde London'a bakıyor.

"Üzgünüm. Ona söylemek istememiştim ama şu yüze bak." Brogan'ın çenesini tutar ve ona dudaklarını büzerek bakar.

"Tamam. Billy'den kurtulduğuma sevindim, ama ya harika biriyle birlikte olsaydım ve sen gelip onu korkutup kaçırıydın?" diye sorar Sabrina, ama o kadar büyük bir gülümsemeyle gülümsüyor ki, o kadar da üzülmediğini kolayca anlayabiliyorsunuz.

Brogan kararlı bir şekilde başını sallar. "Doğru erkek öyle kaçmaz."

"Uh... Ben yapardım." Tripp elini kaldırır. "Kardeşi deliyse, muhtemelen o da öyledir."

Sabrina masanın karşısından şakacı bir şekilde kaşlarını çatar. "Harika. Ben mahvoldum."

Herkes sessizce gülüyor. Sabrina sandalyesine yaslanıyor ve bana bakıyor.

Bira içip bakışlarımı ondan uzaklaştırırım. Onun randevusunu kaçırdığımız için ya da onun ondan hoşlanmadığını öğrendiğim için bu kadar mutlu olmamalıyım. Onun başka bir adamı eve getireceğini düşünmek bile beni mantıksız bir şekilde kıskanç ve sahiplenici yapıyor. Brogan'ın yüz mil çapındaki tüm erkekleri kaçırmasına yardım ederdim, tabii bunun karşılığında bize sırtını dönüp tekme atmayacağını düşünseydim.

Brogan, onu koruduğunu hissetmek istiyor, her ağabeyin yapacağı gibi, ve ben bunu anlıyorum. Bu yüzden onunla birlikte restorana geldim ve Billy'ye, Sabrina'ya kraliçe gibi davranmazsa ona ne yapacağımı ayrıntılı olarak anlattım. Ancak o, yardıma muhtaç bir kız değil.

Onun için koruyup kollamamıza gerçekten ihtiyacı yok, ama onun bağımsızlığı ve kendine yeterliliğinde beni ona daha da fazla bakmak istememe neden olan bir şey var. Çünkü o benim en iyi arkadaşımın kız kardeşi. Ve çünkü onu düşünmeden duramıyorum.

Bütün hafta stadyumda geçirdim, antrenman yaptım, ekstra beceri seanslarına katıldım, maç filmlerini izledim ve ona rastlayabileceğim daireden uzak durdum. Yine de, düşüncelerimin çoğunu o meşgul ediyordu.

Masadan sessizce kalkıp bara doğru yöneldim.

Barmen, yaklaştığımda başını bana doğru eğiyor. Boş şişemi kaldırıp bara koyuyorum. Bir dakika sonra yeni bir bira ile geri geliyor.

"Teşekkürler," diyorum ve az önce ayrıldığım masaya dönüp bakıyorum.

Sabrina bana profilden bakıyor. Bir dirseğini masaya dayamış, öne eğilmiş, birinin söylediği bir şeye gülümsüyor. Kırmızı saçları bu gece açık ve omuzlarına dökülüyor. Kot şort ve siyah bir tişört giymiş. Dikkat çekecek şekilde giyinmemiş ama nedense bakışlarım yine de ona çekiliyor.

Bir kadın yanıma yaklaşıyor. "Bugün iyi oynadın," diyor.

Kesinlikle bakmamam gereken kadından gözlerimi ayırıp, yanımdaki kadına doğru dönerek, "Teşekkür ederim," diyorum.

Bu günlerde kadınlar bana yaklaştığında hep biraz tedirgin oluyorum. Arada sırada, sadece kendilerine ne gibi faydası olacağını düşündükleri için benimle ilgilenenler oluyor: parti davetiyeleri, biletler, sosyal medya için fotoğraflar, diğer oyunculara tanıştırmak. Çok tuhaf.

"Ben stalker falan değilim. İş için maça gelmiştim ve siz içeri girdiğinizde sizi tanıdım."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "İş için mi?"

"Satış departmanındayım ve patronum sky box'lardan birinde müşterileri ağırliyordu. Sanırım onları bizimle anlaşmaya ikna etmek için orada olmam gerekiyordu, ama maçın heyecanı beni biraz dağıttı."

Ağzımın bir köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum. Bugün iyi bir maçtı. Benim pek bir katkım olmadı ama. Son iki maçtaki pek de parlak olmayan performanslarımdan sonra, Graham koçun gözdesi olmaya devam etti. Ondan gerçekten nefret ediyorum

ama benden daha iyi performans gösteriyor, bu yüzden koçu suçlayamam.

"Bu arada, ben Sharee." Bana elini uzattı. "Archer," dedim ve elini sıkarak karşılık verdim.

Sharee güzel bir kadın. Koyu tenli, koyu saçlı ve vücudu tam da olması gerektiği gibi kıvrımlı. Bu barda, onun yaklaşmasından gurur duymayacak bir erkek muhtemelen yoktur. Ama onu Sabrina ile karşılaştırmadan edemiyorum. Önemli bile olmayan aptalca şeyler. O kadar uzun değil. Onu öpmek için rahatsız bir şekilde eğilmem gerekiyor. Parfümü farklı. Hoş değil ama Sabrina gibi kokmuyor. Resmen aklımı kaçırmışım.

"Merhaba. İşte buradasın. Seni arıyordum." Takıntılı olduğum kadın birdenbire ortaya çıktı. Kolunu omuzlarıma doladı ve o meyveli koku beni anında ona yaklaştırdı. Zihnimin bir köşesinde, onun normalden daha dostça ve dokunaklı davrandığının farkındayım, ama bunu düşünmek için çok fazla zevk alıyorum.

"Çok üzgünüm," diyor Sharee. "Biriyle birlikte olduğunu bilmiyordum." "Oh, o değil." Sabrina başını sallıyor ve diğer kadına gülümsüyor kadına gülümser. "Ben onun kardeşinin kızıyım."

Kadın bir an düşünür. "Bu durumda *sen de* onun kız kardeşi olmuyor musun?" "Hayır." Sabrina başını sallıyor. "Ama neden öyle düşündüğünü anlıyorum." Sabrina elini uzatır. "Ben Sabrina."
"Sharee."

İkisi hızlıca el sıkışır ve Sabrina elini geri çektiğinde, kollarını kavuşturarak önüme geçer. Sürpriz yüzünden dudaklarım kıvrılır. Ne yapmaya çalışıyor bu kadın? Sabrina yüzünü bana çevirip sorar, "Archer'a karşı niyetin nedir?"

Ben kahkaha atarım.

"Şey..." Sharee bana bakar ve sanki ikimiz de aynı şakayı paylaşıyormuşuz gibi gülümser, ama sonra vücut dilinde hiçbir değişiklik göstermeyen Sabrina'ya bakar.

"Oh, sen ciddisin," diyor Sharee ve boğazını temizliyor. "Şey, bence o sevimli, en kötü ihtimalle içki içerken flört ederiz, en iyi ihtimalle ise numaramı ister."

"Bu çok iyi bir cevap." Sabrina kaşlarını çatarak kollarını yanlarına indirir. Bana dönerek yüzünü bana çevirir. "Kadınları korkutmak

korkutmak çok daha zordur."

Yavaşça gülümsüyorum. Kahretsin, çok komik. Ve çok güzel. Ve lanet olsun, oraya gitmemek için çok uğraşıyorum ama beynim ve vücudum bu konuda aynı fikirde. En iyi arkadaşımın kız kardeşini istiyorum.

Sabrina Sharee'ye dönüp bir şey söylüyor ama dikkatim onun kışına, sırtına dökülen kıvıll saçlarına ve birkaç santim daha yaklaşırsam bana yapışacağına odaklandığı için tam olarak duyamıyorum.

Bu sefer Sabrina bana döndüğünde, yüzünde aynı küstah ve eğlenceli ifade yok. Belki umutlu bir düşünce ama yemin ederim, ifadesinde bir parça hüznü var.

Gitmek için bir adım atar. "İyi eğlenceler, oda arkadaşım."

Sharee'ye bir içki ısmarlıyorum ve bir süre oturup sohbet ediyoruz. O hoş, güzel ve benden hoşlandığına dair hiçbir şüpheye yer bırakmıyor.

"Eve gitmeliyim," diyor, telefonunda saati kontrol ederek. "Seninle konuşmak çok keyifliydi."

"Evet, ben de." Ve gerçekten de öyle oldu. Kısa bir süreliğine de olsa, Sabrina'yı aklımdan çıkarmamı sağladı.

Şimdi onu aramak için barı tarıyorum. Onu son gördüğümde Tripp ile bilardo oynuyordu. Takım arkadaşımı tanımadığım bir kadınla konuşurken buluyorum, ama Sabrina yok. Kahretsin. Ayağa kalkıyorum, panik damarlarımdan akıyor. Çoktan gitmiş mi? Brogan ve London hala burada. Elbette onu tek başına gitmesine izin vermezlerdi ya da en azından eve güvenli bir şekilde ulaştığından emin olurlardı.

Sharee ayağa kalkar ve bahşiş kavanozuna biraz para atar. "Seni benimle gelmeye davet ederdim, ama içimden bir ses bunun olmayacağını söylüyor."

Kızgın görünmüyor, daha çok kabullenmiş gibi, bu da beni bir pislik gibi hissettiriyor.

"Seninle konuşmaktan gerçekten keyif aldım, ama başka biri var."

"Bir kız arkadaş mı?"

"Hayır, öyle bir şey yok ama yine de kendimi rahat hissetmezdim."

Kafasını sallar, sözlerimin samimiyetini kontrol eder gibi yüzümü inceler. "İçki için teşekkürler. Sezonun geri kalanında bol şans."

O uzaklaşırken başımı ona doğru eğiyorum. Barın diğer ucunda Tripp'in gözüne takılıyorum ve o da durumu izlerken merakla kaşlarını kaldırıyor. Sabrina'yı aramak için barın etrafında dolaşırken bana attığı "sen bir aptalsın" bakışını görmezden geliyorum. Ona mesaj atmak için telefonumu çıkartıyorum ama ne yazacağımı bilmiyorum.

Brogan'ın yanına gidip bir elimi omzuna koydum.

"En iyi dostum!" diye seslenir, gözleri alkolden sarkmış, ağzında tembel bir gülümseme vardır.

London gülüyor. "Sanırım seni eve götürme zamanı geldi." Bana bakıyor. "Beni ıplak görmek istiyor."

O, inkar etmeye tenezzül etmeden gülüyor. "Hadi ama, koca adam. Uber beş dakikaya burada olacak. Geliyor musun Archer?"

"Belki. Onu gördün mü..." Onu sonunda gördüğümde sözlerim kesiliyor. Sabrina, barın uzak köşesinde Slade ile birlikte duruyor. Slade telefonunu çıkarmış ve ikisi birbirine yakın durarak telefona bakıyorlar. Çok yakın.

"Sabrina'yı al ve dışarıda buluşalım." London göğsüme hafifçe vurur ve Brogan'la birlikte n tarafa doğru ilerler.

Göğsümdeki panik azalır, ama Sabrina'ya doğru ilerlerken kalbim hızla atmaya devam eder. Yaklaştığımda onun kahkahasını duyarım.

Slade, iri, kaslı kolunu Sabrina'nın omuzlarına atıyor. Kırmak istediğim bir kol. Slade iri bir adam. Ona tek bir hamle yapabilirim, beni yere serer, ama bu, onun kanlar içinde kalıp bana merhamet dilediğini hayal etmemi engellemiyor. Slade'i severim. Ya da eskiden severdim.

Slade, Sabrina'nın başının üstünden bana doğru yaklaşırken, ikisi hala birbirlerine sarılmış durumdalar. Gülümsüyor ama yüzümdeki ifadeyi görünce gülümseme kayboluyor.

Kolunu Sabrina'dan çekiyor. "İyi misin, Holland?" Ona dokunmadığı için şimdi biraz daha iyiyim.

Sabrina, o konuşurken dönüyor. Kaşları atılıyor.

"İyiyim," diyorum, neredeyse tanıyamadığım sert bir ses tonuyla. "Brogan ve London bizi bekliyor."

"Oh. Tamam." Slade'e bakıyor. "Bana onu gndermelisin."

Slade hala benden ona bakıyor, sanki olanları anlamaya çalışıyormuş gibi. "Tabii, bebeğim. Numaranı telefonuma kaydet."

Damarlarım ateşle doldu ve bu sefer Slade'e bakışımı daralttığımda, o da bana sırtarak karşılık verdi. Lanet olası sırtıyor. Bu pislik beni ne kadar sinirlendirdiğini çok iyi biliyor. Ve benim ona hesap sormayacağımı da biliyor.

"İşte oldu." Sabrina telefonunu geri veriyor. "Görüşürüz."

"Elbette." Kollarını ona doluyor, hala bana o bilmiş sırtışını atıyor. "Her zaman bir vurgu."

Sabrina onun kucağına yaslanır. "Aww, ne kadar tatlı."

"Su yatağına görmeye gelmek istemediğinden emin misin?"

Sabrina gülerek onun iri göğsüne şakacı bir şekilde vurur. "Ne kadar da flörtçüsün."

Biraz fazla uzun süre tutuyor.

"Tamam, tamam. Gitmeliyiz." Sabrina'ya uzanıyorum. Parmaklarım onun bileğini kavıyor ve hafif bir çekişle kolayca bana geliyor. Onu bırakmıyorum.

"İyi geceler," diyor Slade, parmaklarını sallayarak veda ederken. Sabrina'yı ondan uzaklaştırırken ona başımın üstünden orta parmağımı gösteriyorum.

O bir şey söylüyor ama ben ileriye bakıyorum ve sözlerini tam olarak anlayamıyorum. Bileğimi tutan elini çekiyor ama benimle yürümek için koluma tutunuyor. Dışarı çıktığımızda Brogan ve London ortada yok. Etrafıma Uber'i arıyorum ve sonra telefonuma bakıp ikisinden birinin mesaj gönderip göndermediğini kontrol ediyorum.

Sabrina, dikkatimi çekmek için kolumun iç kısmına parmaklarıyla dokunur. Ona baktığımda, "İyi misin?" diye sorar.

"Dürüstçe mi?"

O başını sallar, yüzündeki ifade endişeye dönüşür.

"Hayır. Sanmıyorum." Bakışlarım dudaklarına düşer. "Slade'den hoşlanıyor musun?"

"Ne?" Endişesi eğlenceye dönüşüyor. "Hayır. Onun su yatağını ikinci kez reddettiğini duymadın mı?"

"Gülüyordun ve yakın duruyordun."

"Evet," diyor yavaşça. "Bana komik kedi videoları gösteriyordu."

"Kedi videoları mı?" "Kedileri severim."

Onu izleyerek, ifadesini inceliyorum. "Hepsi bu mu? Slade ile birlikte olmak istemiyor musun?"

"Şu anda ne oluyor?" Hafifçe gülüyor. "Brogan ve London çok sevimli davranıyorlardı ve sen meşguldün, ben de takım arkadaşlarımla takıldım. Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?"

"Siktir." Saçımı elime alıp karıştırıyorum.

"Şu anda kıskanıyorsun. Öyle mi?" Daha yüksek sesle güldü ve ben ona hiç de korkutmayan bir bakış attım.

Bir araba önümüze yanaşır ve ön yolcu camı açılır. Brogan kafasını dışarı çıkarır. "Binleyin, ezikler, taco yemeye gidiyoruz."

SABRINA

Archer, London ve ben Uber'in arkasına sıkışırız, ben onların arasında kalırım. Brogan önde oturur. Archer'ın dokunduğu her yerde sol tarafım farkındalıkla titrer. London öne doğru kayarak ellerini Brogan'ın omuzlarına koyar.

Bu bana biraz daha fazla alan kazandırır, ama ben kıpırdamam.

Şoför genç bir adam, bizi almaya çağrıldığı için açıkça heyecanlı ve Brogan müziğin sesini, bas sesleri kırımın altında yankılanana kadar açtığında gözünü bile kırpmıyor.

Archer yanımda kıpırdanıyor. Sağ eli arkamdan dolanıyor ve parmakları kot pantolonumun beliyle sırtım arasındaki boşluğa girince nefesimi tutuyorum. Müziğe eşlik ederek mırıldanıyor ve titreşim bana bir kez daha zevk veriyor.

Jack in the Box'ın arabaya servis noktasına yanaştık ve sipariş verebilmemiz için müzik sesi kısıldı.

"Bir şey ister misiniz?" Brogan dönüp bize sorar.

Kafamı sallıyorum. Archer de aynısını yapıyor. Brogan yine de hepimiz için yeterli miktarda taco sipariş ediyor. İki poşet yiyecek geri veriyor ve London onları kapıp hemen yemeye başlıyor.

"Üzgünüm," diyor, yanlışlıkla koluma dirsek attıktan sonra.

"Bir kızın yemek yiyebilmesi için yer olması gerekir," diyorum yapmacık bir kahkaha atarak. Ona daha fazla yer açmak için Archer'a biraz daha yaklaşıyorum, ayrıca ona daha fazla dokunmak için her türlü bahaneyi kullanırım. Eli hala kot pantolonumun kemerinin hemen altında ve şimdi neredeyse kucağında oturuyorum.

Başparmağı cildimde ileri geri okşuyor ve nefesini boynumda hissedebiliyorum. Dudakları cildimde kayıyor ve ben zorlukla yutkunuyorum.

Yolculuk sonsuza kadar sürecek gibi geliyor, ama aslında apartmanın önündeki kaldırıma varmamız sadece beş dakika sürüyor. Brogan ilk çıkan oluyor ve London'ın kapısını açıyor. İkisi de sarhoş olduğu için çöpleri toplamaları biraz zaman alıyor. Archer ve ben onları bekliyoruz, onun kapısından çıkabilmemize rağmen.

Sonunda kaldırıma çıktığımda bacaklarım titriyor. Dördümüz evimize doğru yürüyoruz. Brogan, London'ı sırtında taşıyor ve ikisi kendi küçük, mutlu, sarhoş dünyalarında yaşıyorlar.

"Çok tatlılar," diyorum, Archer yanıma gelip adımlarımı takip ederken. "Ne dedin?" diye soruyor, sonra bakışları ağızma düşüyor.

"*Çok tatlılar,*" diye tekrar ediyorum ve bu sefer kelimeleri işaret diliyle de ifade ediyorum.

Öne doğru bakar ve sonra başını sallar. "Şimdi öyle diyorsun ama on beş dakika sonra öyle düşünmeyeceksin."

"Neden?" diye soruyorum.

"Göreceksin." Elimi sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi tutar. Ön kapıdan içeri girdiğimizde, London ve Brogan odalarına kapanmışlardır. Oturma odasının pencerelerinden içeri sızan ay ışığı dışında daire karanlıktır.

Archer, birleştirilmiş ellerimizi kullanarak beni kendine doğru çeker. Göğüslerim onun göğsüne değiyor ve başımı hafifçe geriye eğerek onun bakışlarına karşılık veriyorum.

"Bunu istemediğini sanıyordum." Nabzım hızlanıyor ve sesim kısık çıkıyor. Eve dönüş yolunun tamamı ön sevişme gibiydi.

"Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Bu iş karışabilir ve Brogan beni gerçekten dövebilir."

Ellerimi omuzlarına kaydırıyorum ve parmaklarımı ensesindeki saçlara doluyorum. O da elini uzatıp şapkasını çıkarıyor ve tezgaha atıyor.

"Sen onun en iyi arkadaşıydın. Seni dövmeyecek."

"Bundan pek emin değilim, ama riske girmeye hazırım." Eğilip bacaklarımı altından çeker. Beni kaldırıp kendine doğru çekerek odasına doğru yürürken omuzlarına tutunurum.

Arkamızdaki kapıyı tekmelerek kapatır. Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde kalbim hızla çarpar. İkimiz de bunu gerçekten yapıp yapmayacağımıza karar veriyormuşçasına bir an bakışırız, sonra aynı anda birbirimize atılırız. Dudakları benimkilere eğildiğinde ağızına iç çekerek nefes veririm. Archer, bunu en son yaptığımızdan beri saniyeleri sayıyormuş gibi beni öper.

Kollarımı boynuna doluyorum ve ona yaslanıyorum. Yatağa doğru adım atıyor ve beni nazikçe yatırıyor.

"Su yatağı olmadığı için üzgünüm."

Kıkırdayarak otururum, böylece o üzerime tırmandığında onu tekrar öpebilirim. Beni yatağa geri iter ve vücuduyla üzerimi örter. Bacaklarım

ona yer açmak için açılır. Penisini sertleşmiştir ve benim merkezime doğru itilir.

İkimiz de inliyoruz. Alt dudağını ısıyorum ve o bana bastırıyor. Archer en seksi iniltiyle geri çekiliyor. Vücudumda aşağı doğru iniyor, gözlerini kısarak bana bakıyor. Gömleğimi kaldırıyor ve karnıma bir öpücük konduruyor. Sonra elleriyle kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve onu aşağı çekiyor.

Acele etmiyormuş gibi bana bakıyor, ama ben hareketsiz kalmakta zorlanıyorum. Her sinir ucu rahatlamak için yalvarıyor. Archer tekrar üzerime çıkıyor ve bu sefer daha şefkatle beni öpüyor.

Dairede bir yerden gelen ses dikkatimi çeker ve öpüşmeyi bırakıp dinlemeye başlarım.

"Ne oldu?" diye sorar Archer.

"Duydun mu?"

Kaşlarını kaldırdı ve ben gözlerimi devirdim.

"Sanki..." Ne duyduğumu tam olarak anladığımda sözlerim kesilir. Archer, duymadan bile zaten biliyor gibi sırtıyor. Brogan ve London da bizim yaptığımızın aynısını yapıyorlar. Ama o kadar sessiz değil. "Çok gürültülü."

"Artık o kadar da sevimli değiller, ha?" Cep telefonunu cebinden çıkarır ve birkaç tuşa basar. Hoparlörlerinden müzik çalmaya başlar.

"Rock olmalıydı, değil mi?" diye soruyorum, bağırmaya gerek duymadan, çünkü dudaklarımı izlediğini biliyorum.

"İstersen Ariana'ya geçebilirim."

"Ne çaldığın umurumda değil, sadece beni tekrar öp."

Ağzının bir köşesi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı kalkar. Telefonunu komodinin üzerine koyar ve önüme uzanır. Elim kolunu yukarı aşağı okşar. Gerçekten harika ön kolları var.

"Durmamı istiyorsan iki kez sıkmayı unutma."

Onun ne demek istediğini zar zor anladığımda, dizimi kalçasına çekiyor. Parmakları sırtıma doğru kayıyor ve sonra tembelce külotumun üzerine iniyor, sonra da uyluklarımın arkasına yerleşiyor.

"Sabrina?"

"İki kez sık. Anladım. Şimdi beni öp."

Kıkırdar ama ağzını ağızma yaklaştırır. Bu sefer nazık ya da yumuşak değildir. Dili içeri girer ve benimkiyle dolanır. İnemelerimi yakalar ve karşılık olarak mırıldanır. Archer beni üstüne çeker, böylece onun kucağına otururum

kucağına otururum. Elleri uyluklarımdan belime, kollarımdan omuzlarıma ve boynumun yanına doğru gezintiye çıkar.

"Siktir, çok seksisin."

Bu iltifatla tenim ısınır. Ellerimi gömleğinin altına kaydırıp, keskin karın ve göğsünün üzerinde gezdiririm. "Sana da aynısı."

Gömleğini çekiştiriyorum ve o da gömleğini çıkarmam için yeterince dik oturuyor. Bakışlarım onun dövmelerine kayıyor ve diğer dövmelerinin arasına işlenmiş minik bir saguaro kaktüsünün üzerinde parmağımı gezdiriyorum. Onda beni gülümseten bir şey var.

Ama uzun sürmedi, çünkü Archer kendi keşiflerini yapıyordu ve bu harika bir duyuydu. Bir eli boynumun yanında kalırken, diğeri aşağı inerek, lezzetli derecede sıcak ve pürüzlü parmaklarıyla uyluklarımdan üst kısmındaki cildimi okşadı.

Yavaşça yukarı doğru ilerliyor, parmak uçları külotuma değene kadar. Dudaklarımdan titrek bir nefes çıkıyor. Benim kararsız olduğumu düşünüyormuş gibi duraksıyor.

"Durma. İki sıkışmanın tam tersi neyse onu yap."

Elini boynumun yanından, avucunun hafifçe boğazıma değene kadar hareket ettiriyor. "Keşke ağzından çıkan her iniltiyi, her nefes almayı, her kelimeyi duyabilsem, ama en azından bu şekilde hissedebiliyorum. Sen durmazsan ben de durmayacağım."

"Anlaştık."

Parmakları ipeksi kumaşın altına dalar. Gözleri ve dudaklarım arasında bakışları dolaşırken, nazikçe amımı okşar. İki parmağı girişimi okşarken, başparmağı klitorisimi daireler çizerek okşar.

Tekrar inlediğimde, boğazımı sıkıyan eli biraz daha sıkılaştır. Nefesimi kesmeye çalışıyormuş gibi değil, her sesi yakalamaya çalışıyormuş gibi.

Archer'ın parmakları beni yavaş, baş döndürücü bir ritimle okşuyor. Her inlediğimde, sesin boğazımda titreştiğini hissediyor. Ve boşaldığımda, bana o kadar hayranlıkla bakıyor ki, onun adını tekrar tekrar söylemeden edemiyorum.

"Archer," diye bir kez daha boğuk bir sesle söylerim, o ise elini boynuma koyar. "Adımı söyleme şeklin çok hoşuma gidiyor."

Elini külotumdan çıkarır ve ben nefesimi toparlarken, beni nazikçe kendinden uzaklaştırır ve ben sırt üstü düşerim.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirir. Müzik hala çalışıyor ve nefesini duyamıyorum ama göğsünün inip kalktığını hissedebiliyorum. Archer

kolunu belime doladı. Hala kot pantolonunu giyyordu, ama beni yanına çekti.

"Müzikle uyuyabilir misin yoksa Brogan ve London'ı dinlemeyi mi tercih edersin?"

Yüzümü ona çeviriyorum. "Uyumak mı? Peki ya..." Sözümü yarıda kesip kalçamı onun ereksiyonuna doğru eğiyorum.

O inliyor ve bana daha sıkı sarılıyor, sonra alnıma bir öpücük konduruyor. "İkimizin de geri alamayacağı bir şey yapmadan önce uyu."

"En iyi arkadaşının kız kardeşini sikmek gibi mi?"

"En iyi arkadaşımın kız kardeşini, yarın ikimiz de bu yataktan kalkamayacak kadar sert becermek gibi mi?"

Kaşlarım yükselir ve o gülümser. Archer yataktan kalkar ve kot pantolonunu çıkarır. Penisi boxer şortunu gerer. Karanlıkta bile üst vücudundaki kasların hatlarını seçebiliyorum.

"İkinci seçeneği seçiyorum," dedim ve imzaladım.

İşitme cihazlarını çıkarır ve yorganı geri çeker. Onu baştan çıkarmak niyetiyle yatağın altına girerim, ama o beni yanına yatırır ve mutlu bir memnuniyet gözlerini kapatır.

ARCHER

Ertesi sabah uyandığımda Sabrina gitmiştir. Müziği kapatıp yataktan kalkarım. Dün gecenin anıları kafamda dönüp dururken saçlarımı elime alıp tararım.

Telefonuma bakıp mesaj atmış mı diye kontrol ediyorum. Onu korkuttuğumdan ya da benimle ilişki kurmak konusunda fikrini değiştirdiğinden endişeleniyorum. Ve bu durumun umurunda olmaması beni daha da endişelendiriyor. Brogan benim en iyi arkadaşım. Onu incitecek ya da Sabrina ile ilişkisini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Hızlıca duş alıp giyindikten sonra mutfığa gidiyorum.

Brogan, beklediğim gibi kahvaltı yapıyordu, ama Sabrina da oradaydı.

"*Selam, uykucu,*" diye işaret diliyle selam veriyor Brogan. Sabahları her zaman ilk iş olarak işitme cihazlarımı takmıyorum, bu yüzden o da genellikle emin olana kadar işaret diliyle selam veriyor. Bu tür küçük şeyler beni hala şaşırtıyor. Çoğu insanın asla aklına gelmeyecek bir düşünce.

"*Günaydın.*" Sabrina onun örneğini takip ederek selamlamayı işaret diliyle yapar. Bir fincan kahve alırken utangaç bir gülümsemeyle gülümser.

"Günaydın." Sesim hala uykudan dolayı kalın.

"O kadar geç uyandın ki, odanda bir kadın olduğunu düşünmeye başlamıştım," diyor Brogan.

Sabrina içkisini içmeyi bırakır, öksürür ve tükürür.

"Kahretsin." Brogan ona döner. "İyi misin?"

Elini kaldırarak onu uzaklaştırır ve lavaboya doğru ilerler, fincanını bırakır ve kendini toparlayana kadar öksürmeye devam eder.

Sabrina bana gizlice bir bakış attığında, onun benimle birlikte olmak istemediğine dair tüm endişelerim yok oldu. *Tanrıya şükür.* Onu kucaklayarak uykuya dalmıştım ve daha iyi olabilmesi için tek yol, uyandığımda onun hala orada olmasıydı.

"Duş alacağım," der, bakışlarını yere çevirerek. "İyi olduğundan emin misin?" diye sorar Brogan, sesinde gerçek bir endişeyle.

"Evet. İyiyim. Akşam görüşürüz." Aceleyle çıkar. Çılgın hali dudaklarımı gülümsetir.

"Sana da bu sabah tuhaf göründü mü?" diye sordu Brogan birkaç dakika sonra. Omuzlarımı silkiyorum ama ayağa kalkıyorum. "Stadyuma ne zaman gidiyorsun?"

"On beş dakika kadar. Birlikte gidelim mi?" O, o zamana kadar hazır olamayacağımı düşündüğünü gösteren bir ifadeyle bana bakar.

"Evet." Tezgahı bir kez vurup hazırlanmak için koridora doğru yöneliyorum. Ama odama gitmek yerine Sabrina'nın odasına giriyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye şaşkınlıkla sordu ve göğsünü bir gömlekle kapattı. Görüldüğü gibi, onu çıplak görmek için buraya dalmadım. Tabii ki, bunu umursamazdım da.

"Üzgünüm. İyi olduğundan emin olmak istedim." Ona doğru yaklaştım. "Ve belki seni tekrar öpmek istedim."

"Az kalsın bizi ele veriyordum," dedi.

Elimi boynunun yanına götürdüm. Cildi yumuşaktı ve ağzımı ağzına yaklaştırdığımda nabızı hızlandı.

"Yatakta kalmalıydın," diye fısıldıyorum dudaklarına. Geri çekilip soruyorum, "Neden gittin?"

"Brogan nerede olduğumu anlarsa hoşuna gitmeyeceğini düşündüm."

"Bunu yapmaya devam edersek, sonunda anlayacaktır."

"Ve bununla bir sorunun yok mu?" diye soruyor, sesi yükseliyor.

"Ona hiç yalan söylemedim. Şimdi de söylemeyeceğim."

Omuzları nefes alıp verirken yükselip alçalıyor. "Yani, bunu mu yapıyoruz?"

Ağzımı bir kez daha onun ağzına sürttüm. "Bu kadar gergin olma. Eğer ikimizden birini öldürecekse, o kişi ben olacağım."

O uzanıp elimi tuttu. Kalmak isterdim, ama şimdi gitmem için iki nedenim var. Antrenmana geç kalmak istemiyorum ve Brogan'a kız kardeşiyle çıkmak istediğimi söylemem gerekiyor.

"Hazır mısın?" Brogan, antrenmana hazır olarak odamdan çıktığımda soruyor.

Sabrina stüdyoya gitmiş, London'ı da görmüyorum, o da dışarı çıkmış olmalı.

"Evet, ama seninle konuşmam lazım."

O dalgın dalgın başını sallar. "Tamam. Yolda konuşabilir miyiz? Yirmi dakika sonra bir toplantım var."

"Tabii. Evet."

Onu takip ederek kamyonetine doğru yürüdüm. Benimki hala stadyumda, dün maçtan önce bıraktığım yerde duruyordu.

İkimiz de arabaya binip kemerlerimizi bağladığımızda, motoru çalıştırıyor. Kalbim bir an hızlanıyor. Beni öldüreceğini sanmıyorum, ama pek de memnun olmayabilir ve bu da neredeyse aynı derecede kötü olur.

Kaldırımdan ayrıldıktan sonra, radyonun sesini kısar ve koltuğunda yer değiştirerek bana bakar. "İyi misin?"

"Evet. Harika."

Kaşları hafifçe kalkıyor. "Ne hakkında konuşmak istersin?"

Tamam. Hemen konuya giriyoruz. Spor pantolonumun önünü avuçlarımla silkeliyorum.

"Sabrina."

"O ne oldu?" Sesi savunmacı ve elleri direksiyonu sıkıca kavırıyor.

"Ondan hoşlanıyorum."

Sözlerime rağmen, vücut dili rahatlamıyor. "Tamam," diyor, sanki bir tuzak bekliyormuş gibi.

"Vay canına. Gerçekten bunu açıkça söylememi istiyorsun," diyorum, daha çok kendime değil, ona. "Onu senin Londra'yı sevdiğin gibi seviyorum."

Hâlâ hiçbir şey söylemiyor ve kaşları şimdi ortada birleşerek bir kırıxıklık oluşturuyor.

"Kız kardeşinle çıkmak istiyorum," diyorum. İşte, her şey ortada. Yani, çoğu. Dün gece onu yatağıma nasıl aldığımı duymak isteyeceğini sanmıyorum.

"O da aynı şekilde mi hissediyor?" diye soruyor. "Evet."

En azından öyle sanıyorum. Umarım, muhtemel sonucun benim boşu boşuna dayak yemem olacağını bilerek beni bu duruma sokmaz.

"Sen ve kardeşim. Sen ve Sabrina. En iyi arkadaşım ve gizli kardeşim..." Sözüünü kesip, ön panele bakarak yola dalar. Belki de ben sürmeliydim.

"Evet," diyorum. Burası sıcak mı? Biraz hava girmesi için camı aralıyorum.

"Bu nasıl oldu?" diye soruyor, sonra "Tam olarak *ne* oldu?"

Yolcu koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum, artık beni boğuyormuş gibi hissettiren emniyet kemerini çekiyorum. "Şey, ona her zaman ilgi duymuşumdur..."

Bana sert bir bakış attı. Onun adına konuşursam, sert bakmak niyetinde olduğunu sanmıyorum, ama bunu anlamaya çalışırken zorlandığını belli ediyor. Sanırım beynini bozdum.

"Bilmiyorum. Onu sevmek istemedim. Senin yanından tekrar kaçacağından ya da senin paranı ve şöhretini kullanacağından korktum."

"Sabrina öyle biri değil. Ona defalarca para vermeyi teklif ettim ama hiç kabul etmedi."

"Biliyorum. Şimdi anlıyorum. O havalı, eğlenceli, zeki ve güzel."

Yüzündeki kırıksıklık geri geldi ve şimdi Brogan rahatsız bir şekilde hareket etmek zorunda kaldı.

"Onunla çıkmamı istemiyorsan, çıkmam." Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Bu seçenek berbat olurdu, ama doğrudu.

"Öyle demedim."

"Aslında hiçbir şey söylemedin," diye işaret ediyorum.

Kamyonet durur. Etrafa bakınırım. Trafiğin çok az olduğu bir yan sokaktayız. Sessiz, ıssız, belki de eski en iyi arkadaşının cesedini atmak için iyi bir yer.

Brogan bana dönüyor. Yüzündeki ifadeyi hiç okuyamıyorum ve bu beni endişelendiriyor. Brogan'ın ne düşündüğünü her zaman bilirim. O kadar uzun süredir arkadaşız ki, bazen onun tepkisini ondan daha iyi tahmin edebiliyorum.

"Şunu bir netleştirelim. Sabrina'dan hoşlanıyorsun. Onunla çıkmak istiyorsun, ama benim onayımı mı istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Evet, öyle sayılır."

Ağzının bir tarafı yukarı kalkarak hafif bir gülümseme belirir. "Peki, hayır dersem ondan uzak duracak mısın?"

Ağzımda acı bir tat oluşur. "Evet."

"Siktir..." Yüzündeki ifade yavaşça geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Güç sarhoşluğuna kapıldım."

"Siktir git."

"Hayır, tamam. Gerçekten, sence bu bir şey olabilir mi, yoksa onunla yatmak için izin mi istiyorsun? Yoksa, siktir, onunla zaten yattın mı? Hayır. Cevap verme." Beni durdurmak için elini kaldırır.

"Bence bir şey olabilir. Onunla sadece yatmak istemiyorum. İnan bana, tek ilgilendiğim şey bu olsaydı, bu konuşma baş ağrısına değmezdi."

"Haklısın."

Elini uzatıp omzuma koydu ve sertçe sıktı. "Bu harika. En iyi arkadaşım, hayır, *kardeşim* ve kız kardeşim."

Ben irkilirim. Brogan'ı her zaman bir arkadaştan çok bir kardeş gibi görmüşümdür, ama kardeşimin kız kardeşi ile çıkmak bana *çok* tuhaf geliyor.

O gülüyor. "Bizim kardeş olduğumuzu ısrarla söyleyen sensin." "Evet, evet, kardeş olabiliriz, ama o benim kardeşim *değil*."

"Mutluyum. Bu çok heyecan verici."

"Öyle mi? Çünkü beni biraz sert sıkıyorsun."

"Biliyorum." Gülümser. "Sanırım gerçekten bu gücün sarhoşluğundayım. Benim nasıl tepki vereceğimi çok merak ediyordun. Keşke bunun olacağını bilseydim. Seni gerçekten kızdırabilirdim, belki biraz tehdit edebilirdim." Sesi kalınlaşır. "Onu incitirsen, seni parçalara ayırıp çakallara yem ederim."

Onun tutuşundan kurtulmak için omuzlarımı silkiyorum. "Tamam. Tamam.

Beni sonra tehdit edebilirsin.

Antrenmana geç kalacağız."

SABRINA

Arkada fırçaları temizlerken Brogan'ın önden seslendiğini duydum. "Sabrina?"

"Arkada," diye sesleniyorum, sonra suyu kapatıp ellerimi kuruluyorum.

O, odanın ortasında durmuş, her şeyi gözlemliyordu, ben de dışarı çıktım.

"Selam," diyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sonunda burayı kendi gözlerimle görmek istedim." Gülümsüyor.

"İşte burada," diyorum, ellerimi yanlara doğru uzatarak. "Ne düşünüyorsun

"

"Harika."

"Eh, çoğu insanın hayal gücü yok. Yapılması gereken işlerin ötesini görebiliyorum."

"Eh, çoğu insanın hayal gücü yok. Yapılması gereken işleri görebiliyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü ben hala biraz bunalmış durumdayım. Günlerdir boyuyorum ama sadece bir duvarı bitirebildim."

Gülümsemesi devam ediyor. "Her şey yoluna girecek."

"Teşekkürler. Peki, bugün buraya neden geldin?" Onu sorguluyorum. Neden burada olduğunu biliyorum. Archer ona bizim... ne yapıyorsak onu anlatmış olmalı. Ama Brogan'ın bu konuda üzgün olup olmadığını anlayamıyorum.

"Seni görmek istedim ve Archer'a seninle biraz sohbet etmek için geleceğimi söylersem daha fazla terleyeceğini biliyordum."

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor. Bir gün ön büro olacak yerin arkasındaki sandalyeleri işaret ediyorum. "Arkada şişe su var, ya da isterseniz caddenin karşısında bir kahve dükkanı var."

"Hayır, gerek yok," diyor, sandalyelerden birine oturup arkasına yaslanıyor. Brogan her zaman kendini evindeymiş gibi hissetme yeteneğine sahip, ama onu stüdyoda rahatlamış görmek beni mutlu ediyor. Çoğu insan buraya geldiğinde gergin görünüyor.

"Burası gerçekten çok havalı. Konumu da harika. Ne zaman açmayı düşünüyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum. "Bu gidişle, gelecek yıl." "Gerçekten mi?"

"Boyamayı bitirmem, yeni zeminleri döşemem, ön büro kurmam, elektrik ve su tesisatını kontrol ettirmem, internet ve hoparlörleri taktırmam ve daha bir milyon başka küçük işim var."

"Bütün bunları tek başına mı yapıyorsun?"

Eğer ona bunu karşılayamayacağımı söylersem, ödemeyi teklif edeceğini biliyorum, bu yüzden "Bu yerin her detayının bir parçası olmak istiyorum. Uzun zamandır bunu hayal ediyorum." diyorum.

"Yapabileceğim bir şey varsa, söyle."

"Hallederim, ama teşekkürler."

"Emin misin? Yarın izinliyim." Başını ileri geri salladı. "Ondan sonra birkaç ay çok yoğun geçecek, ama elimden geleni yaparım. Bu işte yalnız değilsin."

Sözleri duygularımı harekete geçirir. Beni hayatına bu kadar kolay kabul eden bir kardeşim olmasının ne kadar güzel olduğunu defalarca unutuyorum.

"Teşekkürler. Döşemeyi döşeme zamanı geldiğinde teklifini kabul edebilirim. Muhtemelen testereyle çalışmamam gerekir."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. "Elektrikli aletleri severim."

"Yalnız yapmamaktan bahsetmişken, Archer yardım etti."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Burayı temizlememe yardım etti. Başladığımda durum çok daha kötüydü."

"Çok nazıkmiş."

"Öyleydi." O yemi yutmadı ve şimdi terlemeye başladım. "O iyi bir adam."

Aslında en iyisi."

"Bir 'ama' mı geliyor?" diye soruyorum.

"Hayır." Göğsü kahkahayla titriyor. "İkiniz için de mutluyum, ama sanırım seni uyarmam gerektiğini hissediyorum."

"Ne konusunda uyarmalısın?"

Söylemek istediği şeyi nasıl ifade edeceğini açıkça bilemediği için elini çenesine götürdü.

"O seri flörtçü falan mı? Çünkü ben ciddi bir ilişki arıyor muyum bilmiyorum ve bu ilişkinin nereye varabileceğini henüz konuşmadık. Sadece bir kaçamak olabilir ya da daha fazlası. Her halükarda, ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Hayır, mesele o değil," dedi yavaşça. "Ama kız kardeşimin en iyi arkadaşımın seks partneri olmaya çalıştığını bilmek beni pek heyecanlandırmıyor."

Ben gülmeme engel olurum, o da boğazını temizler. "Archer'ın aşk hayatı pek şanslı değil."

"Kim şanslı ki?" Elimi onun önünde sallıyorum. "Sen ve London hariç, tabii ki."

"Tipik kötü randevulardan daha fazlası."

Birinin Archer'ı incitmiş olabileceği düşüncesi birdenbire öfkeyle doluyorum. Bu çok inanılmaz geliyor ama aynı zamanda bu düşünceye karşı çıkmaya hazırım.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, duygularımı kontrol etmeye çalışarak. "O, işitme kaybının başkalarını etkilememesini her zaman sağladı. Dudak okuma öğrenmiş ve işitme cihazı takmış, insanların ona uyum sağlamasına gerek kalmadan sosyal ortamlarda ve hatta futbol sahasında nasıl davranması gerektiğini öğrenmiş. Ve randevularında da aynı şeyi yaptı."

"Onlara uyum sağlıyor mu?" diye soruyorum, Brogan'ın bana tam olarak ne demek istediğini anlamaya çalışarak.

"Evet, ama bu onu tehlikeye atacak kadar. Bak, sen işaret dilini biliyorsun ve ikinizin arasındaki her karşılaşmada, iletişim kurarken onun ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmuş gibi görünüyorsun. Bu çok önemli. Çoğu insanın onun için yaptığından çok daha fazla."

"Bu çok kötü, ama tabii ki. Her zaman düşünceli olmak için elimden geleni yapacağım." "Biliyorum ve bir şey söylemek istemedim, ama sana söylemem gerektiğini düşündüm

çünkü o söylemeyecek. Özel muamele görmeyi veya yük olmayı hiç sevmez."

"Ben onu öyle görmüyorum."

"Biliyorum, ama bir noktada seni bir şekilde engellediğini hissedebilir ya da sen onun için işleri zorlaştıracak bir şey yapabilirsin ve o sana bunu söylemeyecektir." Yumuşak bir şekilde güldü. "Çocukken, televizyonu tek başına izlerken altyazıları açardı. Üç yıl boyunca bunu yaptı. Hiçbirimiz bunun onun için ne kadar kolaylaştırıcı olduğunu bilmiyorduk ya da düşünmemiştik, o ise farklı olduğu gerçeğine daha fazla dikkat çekmek istemediği için bununla başa çıkıyordu."

Yutkunarak başımı sallarım. Archer'ın böyle bir şey yapacağını hayal edebiliyorum. Onu uzun süredir tanımıyorum, ama bu onun hakkında öğrendiklerimle uyuyor. O aşırı derecede özverili. Beni nefret etmesi bile aslında benden hoşlanmaması değildi. Brogan'ı korumak için bunu yapıyordu.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim. Bunu aklımda tutacağıma söz veriyorum."

"Biliyorum. Ve doğrusu, onun daha düşünceli biriyle çıkmasının iyi olacağını düşünüyorum. Son kız, onun sağır olduğunu hiç umursamıyordu."

"Cidden mi?"

"Evet, ona iyi davranmıyordu ve bunu bana o söyledi. Eminim bana hiç anlatmayacağı daha kötü şeyler de yapmıştır."

Onun başka insanlarla çıktığı için mi daha çok kızgıyım, ki bu çok saçma, tabii ki çıkmıştır, muhtemelen birçok kişiyle, yoksa bir kaltak onu aşağılık hissettirdiği için mi, bilmiyorum. Evet, o bir kaltak ve bu terimi hafife almıyorum.

"Senin gibi birine sahip olduğu için şanslı," diyorum kardeşim.

"O benim hayatımı kurtardı. O ve ailesi olmasaydı, ne olurdu bilmiyorum. Hiçbir şeyim yokken beni evlerine aldılar. Onun için her şeyi yaparım."

Gülümsüyorum. Bence onlar, tanıdığım iki insan arasında en tatlı dostluğa sahipler. Bu, ikisi hakkında çok şey söylüyor.

"Peki, bu akşam ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Kulüpte birkaç saat çalışmam gerekiyor. Vardiyayı ben devralacağım. Neden?"

"Dördümüz birlikte takılabilirsek, ona biraz daha sataşabilirim diye umuyordum. Sana her dokunduğunda kükreyeceğim diye düşünüyordum. Ya da mutfak bıçağıyla dolaşabilirim. Fikirler sonsuz."

Zavallı Archer. "Başka bir zaman."

Gülümsemesi yumuşar. "Gerçekten, seninle ya da onunla çıkmak istediğim başka kimse aklıma gelmiyor."

"Bu çok tatlı... Sanırım."

Ayağa kalkar ve boğazını temizler. "Son bir şey daha. Archer'ın benim kardeşim olmadığını biliyorum, senin benim kardeşim olduğun gibi, ama o da aileden biri, yani... Onu incitirsen, seni pataklamak zorunda kalırım, ya da en azından sana sessiz muamele yaparım falan. Hoşuma gitmez, seni yine de severim ve sana değer veririm, ama bu gerekli olacaktır."

Tanrım, onu seviyorum. İnsanlarına ne kadar derinden değer verdiğini ve bunu gösterme şeklinin ne kadar komik olduğunu seviyorum.

"Haklısın." Ayağa kalktım ve o da yanıma gelip bir kolunu omuzlarıma attı.

"Hadi, buradan çıkıp eve gidelim. Erkek arkadaşın benimle gelmesine izin vermediğim için çok kızdı."

Archer'ın erkek arkadaşım olarak anılması ve onun da gelmek istemiş olması midemi kıpır kıpır ediyor. Onu bütün gün özledim, ki bu, birlikte geçirdiğimiz kısa süre için inanılmaz derecede hızlı bir his. Yirmi dört saat önce beni bir daha asla öpmeyeceğine kararlıydı.

"O benim erkek arkadaşım değil," diyorum, yüzümün kızardığını hissederek. "Henüz değil."

ARCHER

"Dün gece Sabrina'yı gördün mü?" Salı sabahı kahvaltı için odamdan çıktığımda Brogan büyük bir sırtıyla soruyor.

"Hayır. Muhtemelen geç gelmiştir." Hâlâ sırtıyor.

"Ben gece geç saatte kapısını çalmak için bekleyen bir sapık değilim..." Kaşlarını kaldırıncı sözümü kesiyorum. "Yani, şefkatli, sevgi dolu bir seks."

Şimdi gülümseme sırası bende. Bakın, onun bana yaptığı gibi onunla dalga geçmenin yolunu buldum. Dün gece televizyon izlerken, arkadaşları ve ev arkadaşları hakkında gerçek suç hikayeleri araştırıp, onların nasıl akıllıca öldürüldüklerini bana anlatıp durdu. Ve bu sabah bana mükemmel cinayeti planlamanın yollarını anlatan bir video gönderdi.

"Tamam. Anladım." O yüzünü buruşturur. "Bu durumun daha kötü olmasının sebebi onun benim kız kardeşim olması mı, yoksa senin solgun, beyaz kışını o kadar sık gördüğüm için canlı bir resim oluşturabilmem mi, bilmiyorum."

"Bunun için henüz çok erken," diyerek gülerek kahve makinesine doğru yürüdüm ve kendime bir fincan doldurdum.

"Geçici ateşkes mi?"

"Tabii," derim, sıcak sıvıyı yudumlarken. Aslında, Sabrina eve geldiğinde uyanık kalıp onu görmek istiyordum, ama bütün gece çalıştıktan sonra en son isteyeceği şeyin, sabahın ikisinde kapısını çalmam olduğunu düşündüm.

"Düşünüyordum da."

"Seninle konuşmaya başlamak her zaman korkutucu," dedim ciddi bir ifadeyle.

Bana orta parmağını gösterdi. "Bugünü toplum hizmeti yaparak geçirmeyi ne dersin?"

"Benim bilmediğim bir takım işi mi var?" Bu hafta tek izin günümüz ve bu molaya minnettarım.

"Hayır. Ama buna daha sonra geri dönelim."

"Ne var?" diye sordum. Mavericks ile toplumda çok iş yapıyoruz ve daha fazlasını yapmayı konuştuk, ama rastgele bir Salı sabahı aklında ne olduğunu tahmin edemiyorum.

"Dün Sabrina'nın stüdyosuna uğradım."

"Tamam."

"Çok fazla iş var."

"Bu hafif bir ifade," diyorum, bunu itiraf etmekten rahatsızlık duyarak. Çok iş üstlendi ve eminim harika bir iş çıkaracaktır, ama bu büyük bir iş.

Brogan başını eğip bana gülümsedi.

"Ona yardım etmek ister misin?" Dik duruyorum, şimdiden daha uyanık hissediyorum. "Ding, ding, ding. Var mısın?"

"Kesinlikle."

"Onu görmek için bir bahane arıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Bir erkek en iyi arkadaşının kız kardeşine iyilik yapmak istemez mi?"

"İstediginde yapabilir, ama onu çıplak hayal etmediğinde daha inandırıcı olur."

"Konuya geri dönelim..." diye onu teşvik ettim.

"Güzel bir kaçış."

"Teşekkürler." İkimiz de gülümsüyoruz ve normal gibi şakalaşmak iyi geliyor. O tüm bu konuda çok anlayışlı davrandı, ama ben öyle olmayacağından endişelenmişim.

"Yapılacak çok iş var. Boyama, döşeme, inşaat işleri..." Sesi giderek azalıyor. "Takımdaki tüm erkekler onu seviyor ve eminim çoğunun yardımını alabiliriz. Birkaç saat içinde listesinin büyük bir kısmını halledebiliriz."

Ben de başımı sallıyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Haklı. Keşke ben de bunu düşünseydim.

"Takıma mesaj atıp kimlerin boş olduğunu bakayım." Telefonunu çıkarıyor. "Tabii sen bunun bir erkek arkadaşın yapması gereken bir şey olduğunu düşünmüyorsan."

Ona orta parmağımı gösterip, duş almak ve hazırlanmak için banyoya doğru geriye doğru yürüyorum. Belki de günümü fiziksel işlerle geçireceğim için bu kadar heyecanlanmamam gerekir, ama heyecanlanıyorum. Sabrina da orada olacak.

Brogan'ın tahmin ettiği gibi, takımdaki birçok erkek yardım etmek için geliyor. İki blok ötedeki bir otoparkta duruyoruz ve neler olduğunu anlamaya çalışan insanların bakışlarını üzerimize çekiyoruz.

insanların bizi şehirde hemen tanıdığını söyleyemem, ama altı ya da yedi iri adamı bir araya getirirseniz, bu dikkat çeker.

"Devam et," diyor Brogan bana gülümseyerek. "Tripp ve Merrick'i bekleyeceğiz."

"Sorun değil. Hep birlikte gidebiliriz."

O gülüyor, muhtemelen beni yerinde duramayacak kadar heyecanlandıran enerjiyi fark ediyor. Sırtarak, yolda aldığımız fazladan kahvelerden birini bana uzatıyor. "Git kızına merhaba de."

"Teşekkürler." Fincanı kaldırıp stüdyoya doğru yola çıkıyorum. Yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Kapı açık ve içeriden müzik geliyor.

Sabrina bana sırtı dönük, iki eliyle uzun bir boya rulosunun ucunu tutmuş, duvara beyaz boya sürüyor. Çalışırken kalçalarını bir yandan diğer yana sallıyor.

İçeri girip onu izliyorum. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, altındaki kısa sortu neredeyse tamamen gizleyen bol bir tişört giyiyor.

Onu korkutmadan dikkatini nasıl çekeceğime karar vermeye çalışırken, o dönüp ruloyu yerdeki tepsiye daldırıyor.

Ağzını açıp gülümsüyor ve "Merhaba" diyor.

Ona başımı eğiyorum. Kahretsin. Yirmi dört saat içinde onun ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Boğazımı temizliyorum. "Selam."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bugün izin günümüz. Yardıma ihtiyacın olabilir diye düşündüm." "İzin gününü daha iyi geçirebileceğin birçok yol var." "Doğru, ama sen orada değilsin."

O gülüyor ve yanakları hafifçe kızarıyor. Sabrina'nın bakışları elimdeki kahveye düşüyor. "O benim için mi?"

"Evet."

Ona kahveyi uzattım, o da bir eliyle kahveyi aldı, diğer eliyle tişörtümü kavradı ve beni kendine doğru çekti. Dudaklarını benim dudaklarıma nazikçe bastırdı, ama sonra ağzını orada bırakarak "Teşekkür ederim" dedi.

Onu tekrar öperim. "Rica ederim."

Geri çekilir ama bana bakmaya devam eder. "Dün gece seni özledim."

Burada çalışıp Lilac'a gitmek arasında sadece bir saat kadar evde kalmıştı ve onu Brogan ve London ile paylaşmak zorunda kalmıştım. Onunla nasıl yalnız kalabileceğimi bilmiyorum, ama bu benim için en önemli öncelik.

"Ben de. Uyanık kalmaya çalıştım, ama sanırım bayılmışım."

"Geç olmuştu. Rock tanrıları çok güçlüydü." "Beni uyandırabilirdin."

"Orada olduğumuzdan emin değildim." Çok sevimli bir şekilde utangaç görünüyor. Kararsız bir Sabrina, benim için yeni bir şey.

"Nerede olduğumuzdan emin değildin?"

"Geceleri odana gizlice girebileceğim bir yerde. Henüz bir randevuya bile çıkmadık."

"Bebeğim, istediğin zaman odama gizlice girebilirsin." Ama haklı. Gerçek bir randevuyu hak ediyor. Bir öpücük daha çaldım ve ellerimi boynunun iki yanına koydum.

Ayak seslerinin titreşimi ve birinin boğazını temizliyormuş gibi gelen düşük ses, beni istediğimden daha erken geri çekilmeye zorluyor.

Omzumun üzerinden bakınca Brogan, Tripp, Merrick, Cody, Slade ve hatta birkaç yeni çaylak stüdyonun kapısında duruyorlar.

"Ne oluyor?" Sabrina yanıma gelir, gözleri şaşkınlıkla büyümüş, onlardan bana bakar.

Brogan iki kaşını da kaldırır. "Arch sana söylemedi mi?"

"Meşguldüm." Elimi çeneme götürüp dudaklarımda beliren gülümsemeyi saklarım.

"Evet, gördüm." Brogan'ın sesi kuru bir tondadır, öne adım atar ve kız kardeşine sarılır. Bana şakacı bir bakış atar ve sonra, "Yardım etmek için buradayız." der.

"Hepiniz yardım etmek için mi buradasınız?" Yüzündeki şaşkınlık hepimizi gülümsetir.

"Burada yardım edecek birkaç iyi adama ihtiyacın olabileceğini duyduk." Slade öne çıkar ve kaslı kolunu kaldırarak pazısını öper.

Sabrina'nın ifadesi yumuşar. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söyleme." Brogan herkesi ileri çağırır. "Sadece ne yapılması gerektiğini söyle."

Sabrina listesindeki işleri sayarken, erkekler farklı noktalara doğru hareket etmeye başlar. Merrick ve çaylaklar boyamaya karar verir, Tripp ve Cody ise Sabrina'nın sipariş ettiği döşemeyi almaya gider.

"Benden ne yapmamı istersin?" diye sorar Slade.

"Tesisat işlerinden anlar mısınız?" diye umutla sorar. "Banyodaki lavabo sızdırıyor. Cıvatayı sıkmaya çalıştım ama yeterince güçlü değilim."

"Tamam." Benim fark etmediğim bir alet çantasını alır ve arkaya doğru yürür, beni ve Brogan'ı Sabrina ile yalnız bırakır.

"Sizler..." Sabrina ikimizi sırayla bakıyor. "Bu çok fazla. Onları yardıma çağırđınıza inanamıyorum."

"Hepsi Brogan'ın sayesinde," diyorum. "İnsanları bir şeyleri yapmaya ikna etme konusunda yeteneği var."

O başını salladı. "Kimseyi ikna etmem gerekmedi. Hepsi yardım etmekten mutluydu."

"Yine de teşekkürler."

"Rica ederim," diyor, gururlu bir ağabey gibi görünüyor.

Etrafımızdaki yoğun stüdyoyu gözden geçirip derin bir nefes alır. "Şimdi ne yapacağız bilmiyorum."

"Arch ve ben burada biraz müzik yapacağız. Hoparlörleri ve stüdyo ekipmanlarını nereye koymak istediğini biliyor musun?"

"Henüz hiçbir şeyim yok."

"Artık var." Brogan başını bana doğru eğiyor. "Archer seçti. Kamyonette duruyor."

O anda pek önemli gelmemişti, ama bana bakışları beni bir ayağımdan diğerine ağırlığııı kaydırıp onun doğrudan bakışlarından kaçınmaya itti.

"Teşekkür ederim." Bana doğru adım attı ve kollarını boynuma doladı, vücudunu bana bastırdı.

Arkasında Brogan'ın bakışlarını yakaladım. Bana selam verdi ve topuklarını dönerek dışarı çıkıp stereo ekipmanını içeri getirmeye başladı.

"Rica ederim." Ben de ona sarılır, onu yakınımda tutar ve dudaklarımı tekrar dudaklarına değdiririm. Arkamızda birinin ısıık çaldığını duyarım, muhtemelen Tripp'tir. Sabrina'nın dudakları gülümser ve geri çekilmeden önce ağzıma kıkırdar.

"Hadi," diyorum. "Bana yardım edebilirsin."

Böylece onu daha çok öpebilirim.

SABRINA

Stüdyo muhteşem görünüyor.

Etrafa bakıp sırtırmaktan kendimi alamıyorum. Tüm duvarlar boyanmış, ön duvara barre asılmış, yeni zemin döşenmiş ve hoparlörler asılmış.

Çaylaklar çoktan gitmiş, ama geri kalanlar boş kutuların ve devrilmiş kovaların üzerinde oturuyorlar ve yerde pizza kutuları dağılmış durumda.

"Ben gitsem iyi olacak." Cody ilk ayağa kalkan kişi.

"Evet, ben de." Tripp de ayağa kalkar ve başparmağını Merrick'e doğru uzatır.

"Bu adamın bu gece randevusu var ve duş alması gerekiyor."

Tripp arkadaşına doğru eğilir ve koklar, sonra hepimizi güldüren bir yüz ifadesi yapar. Merrick daha sessiz biridir ve dikkat çekince yüzü kızarır.

Çiğnemeyi bitirince ağzımı elimle kapatıp, "Bugün için çok teşekkür ederim. Buraya inanamıyorum. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Gelecekteki tüm çocuklarınıza ücretsiz dans dersleri vereceğim" diyorum.

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim," diyor Tripp.

"Bu gece iyi şanslar dostum!" Brogan, Merrick'e seslenir.

"Oh, hey," kardeşim sanki aklı başına gelmiş gibi ekliyor. "Archer'ın ödünç alabileceğin bir kolonyası var. Ona işe yaramış gibi görünüyor."

Merrick sonunda gülümser.

"Olmaz." Archer başını sallar. "Bütün takımın benim gibi kokmasını istemem. Kızlar benim kokumu seviyor. Onları çekiyor."

Ben kahkahayı patlatıyorum ve Archer bana doğru sırtıyor.

"Sende işe yaradı," diyor ve göz kırpmıyor.

"Kızını çalacağımdan mı korkuyorsun?" diye sorar Merrick. Büyük, sessiz adam hızla bana bakar.

"Sen yakışıklısın," diyorum ona.

Yemin ederim yüzü daha da kızardı.

Ama benim kadar yakışıklı değil, değil mi? Archer işaretler.

"Ne diyor?" diye sorar Merrick. "Beni dövmekle mi tehdit ediyor?"

"Evet," Archer aynı anda "Hayır" der.

Archer ve ben birbirimize bakışıyoruz. Kimse onun kadar yakışıklı değil. Tabii bunu tüm bu adamların önünde itiraf etmeyeceğim. Bir erkeğe itiraf edilmesi gereken bir şey mi ki bu?

Bilmiyorum. Hiç kimseye o kadar ilgi duymadım ki, dünyanın geri kalanı yok olmuş gibi göründü, ama çekici ve hoş profesyonel sporcularla dolu bir odada, bakmaktan hoşlandığım tek kişi Archer.

"Tamam. Archer kafana çekiç fırlatmadan buradan gidelim." Tripp arkadaşının omzuna kolunu dolayarak onu dışarı çıkarır ve giderken bana bir bakış atar. "Görüşürüz, Sabrina."

"Hoşça kalın. Tekrar teşekkürler," diye bağırırım, onlar Cody'nin hemen arkalarından dışarı çıkarken.

"Ben de buradan gitmeliyim," diyor Slade. "Terapistimi aramam lazım."

Bana şakacı bir şekilde kaşlarını çatı.

"Yemin ederim herkese fareler konusunda uyardığımı sanıyordum..."

"Ahhhh." Elini kaldırarak sözümü keser. "O kelimeyi söyleme." Bütün vücudu titrer.

"Teşekkürler. Seni travmatize ettiğim için özür dilerim."

"Hiç kimsenin o kadar yüksek sesle çığlık attığını duymamıştım," diyor Brogan.

Ayağa kalkıp travma geçiren devin boynuna atlıyorum. Buna ihtiyacı var gibi görünüyor. Slade kollarını sırtıma dolayarak beni kucaklıyor ve yerden kaldırıyor. Ben de, onun daha önce tuvaletten koşarak çıkarken yaptığı gibi, yüksek sesle çığlık atıyorum.

Sonunda beni yere indirir ve ben tekrar nefes alabilirim.

"Burası harika görünüyor. Her şeyde bol şans. Açıldığında bana haber ver."

"Tamam. Teşekkürler."

Büyük adam gittiğinde, sadece ben, Archer ve Brogan kalıyoruz.

Archer'ın yanındaki bir kutunun üzerine yığılıyorum. Kollarım ve bacaklarım yorgun. O kadar da fazla bir şey yapmadım ama bitkin durumdayım.

"Sakin söyleme," diyorum, onlara tekrar teşekkür etmek için ağzımı açtığımda Brogan diyor.

"Cidden, buraya bir bak!" Yenilenmiş bir enerji içimi kaplar. Ellerimi sallarım. Boş, ama temiz ve güzel, yıllardır yaptığım tüm planlar için hazır. "Bu benim aylarımı alırdı. Belki daha da uzun sürerdi."

Archer bacağını benimkine çarptı. "Rica ederiz."

"Senin adına çok heyecanlıyız. Ne zaman açabileceğini düşünüyorsun?"

Bu, yepyeni bir heyecan dalgası yaratıyor. "Emin değilim. Bir ay belki? London, duyuruyu yapabilmem için web sitem için bazı broşürler ve diğer grafikler tasarlamayı teklif etti. Sonra sadece bekleyip insanların gelmesini umacağım."

Sanki Archer benim endişemi hissedebiliyormuş gibi, kolunu omuzlarıma doladı ve beni göğsüne çekti. "Gelecekler."

"Büyük bir açılış yapmalısın. Yemek, müzik," diye önerdi Brogan.

"Dans," diye ekledim.

"Aynen öyle." Brogan beni işaret etti.

Düşündükçe, bu fikir hoşuma gitmeye başladı. "Aslında bu iyi bir fikir."

"Tabii ki öyle." Kardeşim, onun iyi fikirlerden başka bir şeyleri olduğunu ima ettiğim için kırılmış gibi bir yüz ifadesi takınıyor.

"Çözülmesi gereken daha çok şey var," diyorum, ama heyecanım artıyor. Archer alnıma bir öpücük konduruyor. Bu ikisiyle burada oturmak, onların desteğini almak çok güzel. Kardeşimi aramaya çıktığımda bunu hiç hayal etmemiştim, ama her halükarda hayal edebileceğim her şeyden çok daha iyi.

"Tamam," diyor Brogan. "Ben eve gidiyorum, siz ikiniz... ne yapacaksanız onu yapın."

Archer kahkahayla gülüyor ve Brogan'a veda etmek için ayağa kalkabilmemiz için kolunu omuzlarımdan indiriyor. Ona sıkıca sarılıyorum ve gülene kadar ona bir düzine kez daha teşekkür ediyorum.

Archer da onu yanından kucaklayarak sırtlarına vurur.

"Evde görüşürüz." Brogan stüdyodan çıkarken elini başının üzerine kaldırıp el sallar.

Dönüp kollarımı Archer'ın omuzlarına koyuyorum. "Sen de eve gitmek için sabırsızlanıyorsundur."

"Hayır. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

"Tam olarak mı?" diye soruyorum, dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek için yaklaşarak. "Biraz daha az giyinmiş olabilirdin, ama onun dışında, evet."

Gülerek geri çekilirim. "Annem için yaptığımız tüm işlerin fotoğraflarını çekmek istiyorum, sonra gidebiliriz."

Ben telefonumla dolaşp her açıdan fotoğraf çekerken, Archer pizza kutularını istifliyor ve bugünden kalan tüm çöpleri temizliyor.

. Hoparlörler kurulduktan sonra, Archer telefonunu bağlayıp müzik çalmaya başladı. Tabii ki rock.

Anneme tüm fotoğrafları ekleyerek bir mesaj gönderdim ve telefonumu çantama koydum. Sırtımı barreye dayayarak duruyorum, hala her şeyi içime sindirmeye çalışıyorum ve tamamen hayranlık içindeyim.

"Tamam. Hazırım," diyorum ama kıpırdamıyorum. Archer bana doğru yürüyor.

"Neden bir dans stüdyosu açmak istedin?" diye soruyor, belimi kavrayıp beni bareden uzaklaştırıyor, böylece ellerini kalçama kaydırabiliyor.

"Annem dansçıydı. Beni evlat edinmeden önce Broadway'de bazı gösterilerde bile rol aldı. Sonra benimle evde kalabilmek için küçük bir stüdyoda yarı zamanlı bir iş buldu. Ders verirken sık sık beni de yanında götürürdü. Onunla orada olmak çok hoşuma giderdi. Çocukken, istediğim zaman dans edebileceğim bir stüdyoya sahip olmaktan daha güzel bir şey düşünemezdim." Hafifçe gülüyorum. "Hâlâ da öyle."

"Bu harika."

"İşin garibi, annem hastalanmasaydı muhtemelen bunu yapmazdım."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Çok iş var ve korkutucu. Mekan neredeyse hazır ama yine de başarısız olabilirim. Çocuklar benden nefret edebilir ya da kirayı ödeyecek kadar para kazanamayabilirim. Hala çok fazla bilinmeyen var ve ben böyle riskleri almayı hiç sevmem."

"Başarısız olmayacaksın. Kendini sandığından daha cesursun."

"Belki, ama olaylar bu şekilde gelişmemiş olsaydı, muhtemelen Lilac Lounge'da çalışmaya devam eder ve kendi stüdyomu hemen açmak yerine başka stüdyolara öğretmenlik için başvururdum. Bu daha güvenli olurdu."

Ellerini kaldırıp yüzümü kavradı. Onun ela gözlerini seviyorum. Şu anda neredeyse yeşil renkteler. "Sen inanılmaz bir kadınsın Sabrina. Bu stüdyo senin sayende başarılı olacak. Buraya nasıl geldiğin önemli değil. Yine de başardın. Bununla gurur duymalısın. Ailenin gurur duyacağını biliyorum. Kardeşin de öyle. Brogan varken reklam bütçesine bile ihtiyacın olmayacak. Dinleyen herkese anlatacaktır."

"Peki ya sen?"

Elleri omuzlarıma düştü. "Sadece dansını izlemek için kayıt olabilirim."

"Dansımı izlemek mi istiyorsun?" diye soruyorum, çünkü çıktığım hiçbir erkek bunu söylememişti. Tabii, bazen kulüplerde veya partilerde tesadüfen dansımı görmüş olabilirler, ama bu aynı şey değil.

"Kesinlikle."

"Belki birlikte dans edebiliriz." Hareket ederken parmağımı göğsünde gezdiriyorum, arkasına dolanıyorum.

Hareketsiz duruyor, ama ellerimi tişörtünün altına kaydırduğım da vücudunun gerildiğini hissediyorum. Cildi sıcak ve avuç içlerimi gezdirdiğimde kasları kasılıyor.

Archer yavaşça bana dönüyor. Bir adım geri çekiliyorum ve hoparlörlerden çalan müziğin ritmine göre yavaşça dans etmeye başlıyorum. Yaptığım her hareketi takip ediyor. Bu çok heyecan verici. Saçlarım dağınık ve giysilerim boya lekeli, ama bana sanki gördüğü en seksi şeyimmişim gibi bakıyor.

Parmaklarım uzun tişörtümün kenarını kavrar ve onu santim santim yukarı çekerim, sonra bırakırım.

Sonunda bana uzanır, tişörtümü kavrar ve beni kendine doğru çeker. Ağzını ağzıma yapıştırır ve beni açgözlülükle öper. Kısa sürer ama nefesimi keser ve kalbimi hızla çarptırır.

Geri adım atıp, uzun zaman önce koreografisini yaptığım bir dansın birkaç adımını yapıyorum. Dans etmeyi her zaman sevmişimdir, ama o beni izlerken heyecandan tüylerim diken diken oluyor. Haftalarca, kendi bitmiş stüdyomda bunu yapmanın nasıl olacağını hayal ettim, ama bu, hayal ettiğim her şeyden daha iyi.

Ona dokunma ve ellerini üzerimde hissetme isteği dayanılmaz hale gelmeden önce çok uzun süre dans etmiyorum. Ona geri dönüyorum. Bu seferki öpücüğü daha yavaş, telaşsız ama aynı derecede sert. Vücuduna yapışıyorum, benim için ne kadar tahrik olduğunu hissetmeyi seviyorum.

Ellerim gömleğinin altına kayıyor. Göğsüne ve karnına takıntılıyım. Daha önce hangi vücut tipinden hoşlandığım sorulsaydı, bu soruyu omuz silkerek geçiştirirdim, ama bu, bunun varlığından haberdar olmadığım içindi. Parmaklarımı karnındaki kasların çıkıntıları üzerinde gezdirmiyor olsaydım, bunların hava fırçasıyla çizilmiş olduğunu düşünürdüm. Çok mükemmeller. Zor kazanılmış, şekillendirilmiş ve çok seksi.

Archer'ın elleri boynuma kayıyor ve sesimin titreşimini hissetmeyi ne kadar sevdiğini hatırlatıyor bana. Başka neleri sevdiğini

Parmaklarım kotunun ön tarafına kayıyor. Temasla birlikte çıkardığı sert ses, dudaklarımı gülümsemeye zorluyor. Düğmelerini açıp fermuarını indiriyorum, böylece elimi onun etrafına kaydırabiliyorum.

O da buna karşılık alt dudağımı ısırarak beni teşvik ediyor. Onun kot pantolonunu ve boxerını aşağı indiriyorum, böylece ona daha fazla ulaşabiliyorum. Penisi serbest kaldığında, nabzım hızla yükseliyor. Kalın ve sert. Onu keşfederken, sıcak, kadifemsi uzunluğunu okşarken, en seksi sesleri çıkarıyor.

Öpüşme şekli ve dokunuşları içimi titretir. Tek elimle onu barreye doğru iterim ve önünde dizlerimin üzerine çökerim.

"Oh, lanet olsun," diyor, ben ona bakarken dudaklarımı penisinin başına getiriyorum. Ucu yalayıp okşuyorum, sonra yavaşça ağzımın içine alıyorum. Elleri boynumun iki yanında kalıyor. Başparmağı nabzımın attığı yeri okşuyor.

"Bu çok iyi geliyor. Oh, lanet olsun. Benim için dans etmeni seviyorum."

Onun etrafında hafifçe gülüyorum, sonra yanaklarımı çukurlaştırıp yukarı doğru kayarken emiyorum. Ondan ayrılıyorum ve o başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Beni çok iyi alıyorsun."

Eğer sözleriyle beni daha çok istetmek istiyorsa, başarılı olmuş. Onu tekrar ağzıma alıyorum ve boğazımın en derinlerine kadar sokuyorum. Onun onaylayan bir homurtusu duyuluyor ve ellerinden biri başımın arkasına geliyor. At kuyruğunu eline doluyor ve kontrolü ele alıyor, beni tam istediği gibi hareket ettiriyor.

Yukarı bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Onunkiler de benim içimde titreyen aynı arzuyla dolu. Tam boşalmak üzere olduğunu düşündüğümde, beni ayağa kaldırıyor ve ağzını ağzımın üzerine bastırıyor.

Göğüslerim, onun sert göğsüne bastırıldıkça hassaslaşır ve elleri şortumun içine kaydırıldığında, ıslanmış ve acımış hissederim.

Kumaşı aşağı doğru iter. Beni öpmeyi kısa bir süre bırakıp çömelir ve şortumu ve külotumu ayak bileklerime kadar indirir. Ben dışarı çıkarım ve o dudaklarını bir baldırıma bastırır. Aynı şeyi kendisi için de yapar, kot pantolonunu ve boxerını çıkarır.

Soğuk hava amıma çarparak orada dururken, beklenti midemi heyecanla titretir.

Archer kot pantolonundan cüzdanını çıkarır ve bir prezervatif alır. Sanki bunu istediğimden emin olmak istercesine bana bakar.

Başımı sallıyorum ve dudaklarım kıvrılıyor, "Benimle dans eder misin?" diyorum.

Geniş bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor, folyo paketi ağzına götürüp yırtıyor. Prezervatifi çıkarıp kendini kaplıyor.

"Dans etmeyi bu kadar sevdiğimi kim bilebilirdi?" Boynumun üzerine öpücükler konduruyor. "Unutma. Durmamı istersen iki kez sık."

Ağzının ve dişlerinin dokunuşunun verdiği hisle kendimi kaybettim.

"Sabrina?"

"Anladım," diyorum.

Beni pencereye doğru çevirir. Daha önce, dışarıdaki gece manzarasını bulanıklaştırmak için şeffaf plastik bir örtüyle kaplamıştık, ama yine de birinin bizi bu şekilde görebileceğini düşünmek heyecan verici.

Ağzı omzum ve omurgam boyunca öpücükler bırakmaya devam ediyor. Elleri gömleğimin altına giriyor ve sütyenimin üzerinden göğüslerimi avuçluyor. Ama ben inleyince, bir elini boğazıma götürüyor. Onun için duyduğum arzuyu hissetmesi için bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Sonunda penisini girişime hizaladığında, onun için ıslanıyorum. Sağ bacağımı kaldırıyor ve ben de barreyi kullanarak onu destekliyorum. Barreyi bu şekilde kullanmayı hiç hayal etmemiştim.

Kalın penisini yavaşça içime sokar. Beklentim ve onun verdiği zevk birleşince, amım onun etrafında sıkışır ve orgazmım çoktan başlar.

Bu hissin sonsuza kadar sürmesini istiyorum, ama daha fazlasını istiyorum. O tamamen içime girene kadar ona doğru itiyorum.

"Lanet olsun, bebeğim. O kadar darsın ki hareket etmek zor."

Ona bakabilmek için başımı çeviriyorum. O da bu fırsatı değerlendirip ağzını ağzımın üzerine getiriyor.

"Yeniden dizlerimin üzerine çökmemi ister misin?" diye

sırıtarak soruyorum. O homurdanıyor. "Sonra."

Sonra ritmini hızlandırır, sert ve istikrarlı bir şekilde içime girer. Gömleğimin altındaki eli meme uçlarımı çimdikler, boğazımdaki eli ise inlemelerimin tüm titreşimlerini yakalayacak kadar sertçe bastırır. Yaklaştığımda ve kendimi zar zor tutabildiğimde, beni kendine doğru çeker ve ikimizi de doruğa ulaştırır.

Orgazmım sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ve o, benden her şeyi alana kadar durmuyor. Ben bacağımı yere indirirken o omzumu öpüyor. Her iki ayağım da yerde olsa bile, kendimi jöle gibi hissediyorum.

"Hemen dönerim." Benden uzaklaşıyor ve bir dakika sonra ıslak kağıt havluyla geri geliyor.

"Benim için farelere mi cesaret ettin?" diye soruyorum, o beni temizlerken. Bu hareketinde inanılmaz derecede samimi ve tatlı bir şey var. Ama aynı zamanda, onu tekrar istiyorum.

"Senin için her şeyi yaparım."

"Her şeyi, ha?" Ellerimi göğsüne koyup yüzünü inceliyorum. "Bazen seni tanıdığımdan çok daha uzun süredir tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bahsetmişken..." Sesi kesilir ve boğazını temizler. Sinirlenirim. Beni merakta bırakmak için ne kadar da iyi bir giriş cümlesi. Yıllardır gizlice beni takip mi ediyordu? Onunla bir kez karşılaşmış unuttum mu? Hayır, kesinlikle öyle değil. Onu hatırlardım. Bana çocuksu bir gülümseme atar. "Benimle çıkmak ister misin?"

ARCHER

Holland Kardeşler

BEN

Bu gece iyi şanslar, kardeşim.

FLYNN

Teşekkürler.

HENDRICK

Seni görmek için sabırsızlanıyorum, Flynn the Flame Holland 🔥

KNOX

Bu takma isme pek ikna olmadım.

BROGAN

Takma isimleri sonra konuşuruz. Ayrıca koltuklarımız berbat. Senin ne kadar önemli bir kişi olduğunu bilmiyorlar mı?

FLYNN

Playofflar sırasında yer bulabildiğim için şanslısın.

BROGAN

Bu koltuklardan sahayı görebileceğimden bile emin değilim.

FLYNN

Gelmek zorunda değilsin.

KNOX

Hepimiz orada olacağız. Heyecanı sürdür.

Dördümüz Flynn'i izlemek için Chicago'ya gidiyoruz. Maç başlamadan önce koltuklarımıza oturuyoruz.

"Flynn orada," diyor Knox, yedek kulübesini işaret ederek. Bu gece ilk kez başlıyor. İlk kez büyük ligde başlıyor.

Mavericks ile oynadığım ilk maçı hatırlamaya çalışıyorum. Sezon başında sakatlandığım için, normal süre içinde sahaya çıkmadan önce bir süre kenarda durmuştum.

Ama bu Flynn için çok büyük bir olay. O, Twins tarihinin en genç başlangıç atıcısı ve böylesine önemli bir zamanda sahaya çıkmak her genç oyuncunun hayalidir.

Bu ağırlık, hepimizi otururken gerginleştiriyor. Brogan, iki sosisli sandviç, nachos, bir simit ve dev bir bira ile duygularını yiyor. Knox, sanki yeterince sert bakarsa her şeyi kontrol edebilecekmiş gibi sahaya bakarken yüzünde somurtkan bir ifade var. Hendrick ise gülücükler saçıyor. Sanırım profesyonel futbol kariyerinden uzaklaşması, ona pembe gözlüklerle bakmasını sağlıyor. Gerginliği ve baskıyı unuttuğunu sanmıyorum, ama artık o kadar uzaklaşmış ki, daha çok iyi şeyleri hatırlıyor.

Ulusal marş için ayağa kalkıyoruz. Twins bu gece Chicago'da olduğu için White Sox kadar alkış almıyorlar, ama ilk inningin sonunda, Flynn mound'a çıktığında dördümüz bunu telafi edecek kadar yüksek sesle bağıryoruz.

"Siktir, kusacağım," diyor Brogan, karnını tutarak.

"Evet, şaka yapmıyorum." Knox, endişeli ifadesi geri dönmeden önce her zamanki haline daha çok benzeyen bir şekilde burnunu çeker. Ellerini iki kez çırpıp ve neredeyse duyamayacağım kadar sessizce "Hadi bakalım, küçük kardeş" der.

O atışını yapıp ilk topu attığında, koltuğumda öne doğru eğilip nefesimi tutuyorum. Hakem strike kararı veriyor ve sanki grand slam home run yapmış gibi ayağa kalkıyoruz. Birkaç kişi bize eğlenerek bakıyor, birkaçı da ters ters bakıyor, ama biz mound'daki Flynn dışında her şeyi görmezden geliyoruz.

İki strike daha atar ve ilk vurucu yedek kulübesine geri döner. Yine ayağa kalkarız.

"Flynn the Flaaaaame!" diye bağırır Brogan, sonra Knox'a döner. "Haklı olabilirsin. Flynn the Rocket?" Kimsenin fikrini beklemeden başını sallar. "Aklıma bir şey gelir."

Brogan farklı isimler denemeye başladığında etrafımızdaki insanlar bize yan bakışlar atmaya başlar.

"O bizim küçük kardeşimizi," diyorum onlara, sonra Brogan'a katılıyorum, ellerimi ağzımın etrafına koyup bağırıyorum, "Flynn Holland, Yaşayan En Hızlı Atıcı."

"Hayır," diyor Knox ve hemen işaret ediyor.

Bundan sonra, kalabalık — en azından çevremizdeki küçük grup — biraz daha az düşmanca davranmaya başlar. Hatta birkaç kişi de bize katılır. Flynn ilk iki vurucuyu üç vuruşla çıkarır, üçüncü vurucu ise ikinci baz oyuncusunun kolayca yakalayıp birinci bazda çıkardığı bir topu vurur.

Jumbotron, Flynn'in sahadan koşarak kulübeye doğru giderken onu takip eder. Yüzündeki ciddi ifade bana Knox'u hatırlatır, ama takım arkadaşlarından biri şapkasının siperliğini vurunca yüzünde hafif bir gülümseme belirir ve onu yine benim şakacı küçük kardeşim haline getirir.

Hendrick ve ben rahat bir nefes alırız, Knox'un yüzü biraz yumuşar ve Brogan yemek yemeyi bırakır.

Brogan, biz koltuklarımıza yerleşirken bana bakar. "50 dolara bahse girerim ki, bu gece dörtten az sayı verecek."

Bu, herhangi bir oyuncu için olağanüstü bir maç olurdu, bir çaylak için ise daha da fazla. "Kabul."

"Hayır." Hendrick bize kaşlarını çatar. Rahatlaması buraya kadarmış. "Flynn'e bahis oynayamazsınız."

"Sanki o bize yapmazmış gibi." Knox hafifçe gülümser. "Yetmiş beş dolara, sadece bir sayı verecek."

Sonraki birkaç inning boyunca, Flynn her atış yapışında gözümüz sahadan ayrılmıyor. O tamamen oyuna odaklanmış. Dokunulmaz. Hatta ev sahibi taraftarların bile tezahürat yaptığı bir hızla atıyor.

"Eh, en popüler Holland olarak bıraktığım mirasım da buraya kadarmış." Brogan sinirlenmiş gibi elini kaldırır, ama gülümsüyor.

"Bu her zaman tartışmalı bir konuydu," diyorum.

"Kız kardeşim seni benden daha çok seviyor diye, dünyanın geri kalanı da aynı fikirde olacak diye bir şey yok."

Knox ve Hendrick'e Sabrina'dan henüz bahsetmemiştim, ama onlar hiçbir şeyi kaçırmazlar.

"Sen ve gizli kız kardeşin mi?" Knox ilk soruyu sorar. Hendrick de ilgiyle bana bakar.

Flynn bir başka vurucuyu daha eler ve inning, seyircilerin homurtuları eşliğinde sona erer.

"Aferin Flynn," diye bağıryorum ve bir yudum bira içiyorum. Bitirdiğimde, kardeşlerim hala bir cevap bekliyorlar.

"Takılıyoruz," diyorum.

"O senin oda arkadaşın. Tabii ki takılıyorsunuz," diyor Knox kuru bir şekilde, ama sonra ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalkıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Apartman dışında takılıyoruz." "Sikişiyorlar," diyor Brogan.

Ona yan gözle bakıyorum.

"Ne?" Omuzlarını silkiyor. "Öylesin."

"Dostum. O senin kız kardeşin," diyor Hendrick. "Bunu söylemek tuhaf değil mi?"

"Düşündüğümden daha tuhaf." Yüzünü buruşturur. "Bu, sen ve London'ın yaptığınız her şeyin intikamı."

"Hiçbir şey duyamadığım için mutluyum" diyorum ona.

Knox gülüyor. Her inningde biraz daha rahatlıyor.

"Sabrina havalı bir kız. Birkaç kez çıktık ve onu seviyorum." Brogan'a yaklaşıyorum. "Ve o kesinlikle beni senden daha çok seviyor."

"Siktir git." Brogan omzumu itiyor.

"Aferin sana." Knox başını bana doğru eğiyor. "Kuru döneminin sona ermesine sevindim."

"Kuru dönemimde değildim."

O ve Brogan gülüyorlar. Pislikler.

"Böyle bir şey söylemek istemem ama ya yürümezse?" Hendrick bir kaşını kaldırır. "Garip olmaz mı? O onun kız kardeşi ve siz ikiniz ortaokuldan beri ayrılmaz bir ikilisiniz."

"O zaman yürümez," diyorum, ama bunu düşünmek bile beni kaşlarımı çatmaya zorluyor.

"Bu kadar basit olacağını düşünerek naif davranamazsın," diye ekliyor Hendrick.

Brogan bir saniye düşünür. "Sabrina oldukça rahat biridir. O her şeyi mahvetti diye bana kızacağını sanmıyorum."

Hendrick ikna olmuş gibi görünmüyor, ama maçı izlemeye devam ediyor.

"Bunu mahvetmeyeceğim," diyorum Brogan'a. O gülüyor. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Evet, gerçekten seviyorum. Sana söylemiştim." Sabrina ve ben bu hafta iki kez çıktık. Salı gecesi onu yemeğe çıkardım ve mekan kapanana kadar orada kaldık. Dün gece Lilac'ta çalışması gerektiği için antrenmandan sonra stüdyoya uğradım ve Home Depot'a gidip ihtiyacı olan bazı şeyleri aldık. Ben buna randevu demezdim ama Sabrina, süsleme reyonunun ortasında ve kamyonette öpüştüğümüz için bunun sayıldığına söyledi. Ve stüdyoda.

"Biliyorum, ama erkekler bir kızla yatmadan önce çılgınca şeyler söylerler. Özellikle de uzun süredir seks yapmamışlarsa."

İki parmağımla alnımı ovuşturuyorum. "Son kez söylüyorum, ben kuraklık dönemi yaşamıyordum."

"İyi, çünkü sana bir şey danışmak istiyordum."

"Neymiş o?" diye soruyorum, müzik çok yüksek olduğu için işaret diliyle de konuşuyorum. Sanırım White Sox'un medya ekibi, oyuncularını motive etmek umuduyla kalabalığı coşturmak için son bir çaba gösteriyor.

"Onu gelecek hafta yapılacak sessiz müzayedeye götürmelisin."

"Koç'un evindeki bağış toplama etkinliği mi?" diye soruyorum, yüzümü buruşturarak. Ben pislik değilim. Bağış toplama etkinlikleri ve toplum hizmetleri kavramını sevmiyorum, ama resmi etkinlikler çok sıkıcı. Çok fazla nazik sohbet, el sıkışma ve uzun bardaklardan bira içme var, bu yüzden daha saygın görünüyor.

Koçun evine davet isteğe bağlıydı, ancak Mavericks'in halkla ilişkiler müdürü Anthony tarafından şiddetle tavsiye edildi.

"Eğlenceli olacak. London ve ben gidiyoruz. O bir elbise ve ayakkabı seçti ve... Ona sor. O da çok ister, ben de onu götürmek istedim ama sadece bir kişi götürebilirim."

Gülümsüyorum. "İşte bu."

"Ne? Sanki başkasına soracmışsın gibi."

"Ben hiç gitmeyecektim, o yüzden..."

Flynn'in takım arkadaşlarından biri grand slam vuruşu yapar ve Twins oyuncuları kutlama için ana plakaya doğru ilerlerken kalabalık sessizleşir.

"Siktir. Gerçekten başarabilir." Hendrick öne eğilir.

Flynn, kulübeye geri dönerken tribünlere bakıyor. Bizi göremeyeceğini biliyorum, ama yemin ederim ki bize bakıyor.

Hendrick haklı. Twins için bir galibiyet elde edebilir ve ilk maçında iki sayıdan az sayı verebilir. Göğsüm gururla şişer.

Flynn ve ben her zaman yakındık. Onun Knox ile olduğu gibi değil. Knox onun için bir baba gibiydi, her zaman onu koruyor ve onun ve hepimizin ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin oluyordu. Bunun için minnettarım çünkü bu sayede onunla eğlenceli, şakalaşmalı, bir ağabeyden bekleyebileceğiniz her şeyi içeren bir ilişkimiz oldu. Eskiden Brogan ve benim peşimden gelip bizimle futbol oynar ya da video oyunları oynardı. Büyüdükçe daha içe dönük ve huysuz oldu. Tipik ergenlik davranışları sanırım, ama taşındığından beri onu çok özledim.

Büyürken, hepimiz küçük bir çatının altında yaşarken, muhtemelen daha fazla alan ve mahremiyet isterdim, ama annemizin vefatı ve babamızın bizi terk etmesi gibi her şeye rağmen o günler güzeldi. Etrafıma bakınca, Brogan, Knox ve Hendrick'in Flynn'in oyununu izlemek için birlikte oturduklarını görüyorum, tıpkı hepimiz birlikte Flynn'in lise futbolunu izlediğimiz günler gibi.

Bunu özlemişim. Düşüncelerime dalmış ve minnettar hissederken, bir bölüm ötedeki bir sırada tanıdık bir yüz görüyorum. Gözlerimiz karşılaşıyor ve bir anlığına ona bakıyorum, gözlerimin beni yanıltmadığını düşünüyorum.

Adam başka yere bakıyor ve ben Brogan'a dirsek atıyorum.

"Babamız burada." Kafamı o yöne doğru eğiyorum. O

da onu görüyor ve diğerlerine de söylüyor.

"Geleceğini biliyordum," diyor Knox, Hendrick onu gösterdiğinde. "Son iki yıldır Flynn'in tüm maçlarına geldi."

"Üniversite maçlarına da gitti mi?"

"Evet." Knox başını sallar. "Bir süre orada yaşıyordu ve sanırım Flynn ayrıldığında o da ayrıldı."

"Vay canına." Brogan, benim tepkimi beklerken gözlerini kocaman açar. Hendrick'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, o zaten biliyordu.

Knox gerginliği fark etmiş olmalı ki doğrudan bana bakıyor. "Flynn sana söylemiş miydi, emin değildim."

"Hayır. Hiç bahsetmedi."

"Muhtemelen babana güvenmemesi konusunda sana bir nutuk atacağını düşünmüştür."

"Ve sen ona bu konuşmayı yapmadın mı?"

"Flynn'in onunla ilişki kurmak istediği gerçeğini kabullendim."

Dişlerimi sıkıyorum. O barışmış olabilir, ama ben barışmadım. Babamın tamamen kötü olduğunu düşündüğümünden değil. O sadece beceriksiz biri. Hayatım boyunca öyleydi. Hepimizin hayatı boyunca öyleydi. Evet, babamın Flynn için kendini toparlamış gibi görünmesi, ama bizim için aynısını yapamaması beni biraz sinirlendiriyor.

Maçtan sonra, Flynn'i beklemek için alt kata iniyoruz. Bize burada buluşalım demişti, ama yolda olduğunu söyledikten bu yana yirmi dakikadan fazla zaman geçti.

"Belki otobüse binmesi gerekti," diyor Hendrick, saatine tekrar bakarak.

"Buraya gelecektir," diyor Knox bize güven vererek.

Birkaç saniye sonra, uzaktan bir grup kadın çığlık atıyor ve Flynn ortaya çıkıyor, kadınları ortadan ikiye ayırıyor ve onlara hızlıca başını sallayıp sinsî bir gülümseme atıyor. Kendinden emin ve havalı bir şekilde bize doğru yürüyerek geliyor.

"Hay sıçayım." Brogan gülüyor.

Flynn, bu yazın başında gördüğüm utangaç çocuğa hiç benzemiyor.

"Selam." Spor çantasını yere bırakır.

Hepimiz ona bakıyoruz.

"Bana sarılacak mısın, yoksa ne yapacaksın?" diye sorar Flynn. Kollarını iki yana açar ve Knox öne doğru adım atar.

Sırada Brogan var.

"Bebek Holland." Saçlarını karıştırır. "Böyle daha iyi."

"Flynn the Flame." Hendrick onu sıkıca kucaklar ve yerden kaldırmaya çalışır, ama Flynn artık aramızdaki en uzun boylu olduğu için, bu onun küçükken olduğu gibi pek işe yaramaz.

Sıra bana geldiğinde, gözlerime inanamıyorum. Benim küçük kardeşim gibi görünüyor, ama tamamen büyümüş. Brogan'ın neşesi, Knox'un kibri ve Hendrick'in boyu tuhaf bir şekilde bir araya gelmiş gibi. Büyümüş. Hâlâ onu korumak istiyorum ama belki de artık buna ihtiyacı yoktur.

"İnanılmazdı," diyorum onu kucaklarken. "Bana yetmiş beş dolar kaybettirdin."

"Bana karşı bahis mi yaptın?" Bir eliyle ensemini sıkarken, diğer eliyle beni kucaklıyor.

"Asla."

"Ahh. Burada olduğunuz için çok mutluyum." Heyecanı yüzüne yansımıştı. Büyük, şapşal gülümsemesinden, sürekli konuşmasından, oysa eskiden sessiz kalırdı. "Üçüncü vuruşta o değişken atışı yaptığımda bir an için sesini duyabildiğimi sandım."

"Knox'un, sana sataşan Chicago taraftarının canına okuyacağını duyuyordun," diyor Brogan.

"Eh. Bu beni rahatsız etmez. Bu, işimi yaptığım anlamına gelir. Diğer takım benim için alkışlamaya başlarsa, o zaman işimin bittiğini anlarım."

"Bir sonraki maç için Minnesota'ya geri dönüyoruz, değil mi?" diye sorar Hendrick.

"Evet. Senin gelemeyeceğini biliyorum, ama kazanırsak bir sonraki seri için Kansas City'de olacağız gibi görünüyor."

"Orada olacağız," diyor Knox. Geri kalanımıza bakıyor.

"Evet." Ben başımı sallarım. "Takımımızda bir sorun çıkmazsa, Brogan ve ben orada olacağız."

"Harika. Otobüs beni geride bırakmadan gitmeliyim." Flynn öne çıkar ve hepimiz aynı anda ona sarılırız.

O uzaklaşırken, biz de arkasından bakıyoruz. Yaklaşık üç metre uzaklaştığında, geri dönüp elini sallayarak veda ediyor.

ARCHER

"Bu gece yine atış yapacak," diyorum koçun evine yaklaşırken. Koç, şehir dışında birkaç dönümlük bir arazide yaşıyor. Yarım mil uzunluğundaki garaj yolu tamamen çakıldan oluşuyor, bu da spor arabası olan tüm erkekler için bir tartışma konusu.

Kamyonetimi park edip motoru durduruyorum.

"Ve beni buraya mı getirdin?" diye soruyor. "Başka bir yere gidip maçı izleyebilirdik, hatta evde kalabilirdik."

Twins son iki maçı kaybetti ve Flynn maça çıkamamak onu çok üzdü. Heyecanlı ve hazır. Harika bir gece geçireceğini biliyorum.

Arabadan inip etrafta dolaşıyorum. Sabrina'nın kapısı zaten açık ama benim ona yardım etmemi bekliyor.

"Uğrayacağıma söz vermiştim," diyorum. "Ayrıca, bu elbiseyi görmemiş olacaktım."

Çok seksi görünüyorsun."

O her zaman öyledir, ama bu gece dar siyah bir elbise giymiş, ince askıları ve ayak bileklerine bağlanan bantlı ayakkabılarla. Benim arabayı durdurmadan veya geri dönmeden buraya gelmemiz, irademin bir kanıtı.

Ayrıca, ona gerçek bir randevu borçlu olduğumu hissettim. Programımızın izin verdiği ölçüde, ara sıra birkaç saat birlikte vakit geçiriyoruz, ama onu lüks restoranlara, partilere ve etkinliklere götürmek istiyorum. Olivia ve Lilac Lounge'daki birkaç arkadaşı dışında, pek fazla insan tanımıyor ve doğrusu onu arkadaşlarıma tanıtmaktan mutluluk duyuyorum.

Takım arkadaşlarımdan hepsi ona bayılıyor ve onun yanında olmak çok güzel bir duygu.

"Seksi olabilir, ama bu kamyonet için uygun değil. Bana yardım et." Alt dudağını dışarı çıkararak bacaklarını açıp kamyonetten inmeye çalışıyor.

"Seve seve." Onu kollarımın arasına alıp bir daire çizdim. O çığlık attı ve boynuma sarıldı.

Durduğumda dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Geri çekildiğimde gülüyor ve sonra elini uzatıp başparmağıyla dudaklarımdan üstünü okşuyor. "Benim rujumu sürmüşsün."

"Mmmm." Onu yere indirmeden önce tekrar öperim.

İçeride, oyuncular, koçluk ekibi üyeleri ve eşleri büyük evin içinde dolaşıyorlar. Ev çok büyük, aydınlık ve havadar, koçun tarzına pek uymuyor. Dürüst olmak gerekirse, onu büyük bir ahşap kulübede falan hayal ederdim. Adam her gün aynı lacivert spor pantolon ve beyaz polo gömlek giyiyor ve doksanların sonlarından kalma eski bir Suburban kullanıyor. Ama karısıyla tanıştım ve onları birkaç dakika izledikten sonra, kararların çoğunu onun verdiğini açıkça anladım.

"Bu ev çok güzel," diyor Sabrina, gözlerini kocaman açarak. "Evet. Beğendin mi?"

"Evet." Hafifçe gülümsedi. "Sevmekten daha fazlası."

Onun bu kadar mutlu olduğunu görünce, koçu suçlayamam. Sabrina'nın yüzündeki gülümsemeyi korumak için böyle bir ev satın almaya neredeyse ikna oldum, ama bu kızla daha beş saniye önce tanıştım.

Brogan ve London'ı mutfakta Cody ve Tripp ile birlikte buluruz. "Hey! En sevdiğim kız kardeşim ve eski en iyi arkadaşım." Brogan'ın heyecanı bizi gördüğünde yüzüne yansıyor. Sabrina'ya sarılır ve sonra bana somurtmaya çalışır, ama birkaç saniye sonra kahkahaya boğulur.

Sabrina'nın beline kolumu doladım ve o da bana yaslandı. Diğer odada Graham'ın bize baktığını fark ettim. Antrenmanlarda her zamankinden daha sinir bozucu davranıyordu, ama onunla bu konuda tartışmak isteyeceğim son yer burasıydı. Onu görmezden gelmeye hazırdım, ama Graham öne çıkıp yolumuzu kesti.

"Sabrina, değil mi? Seni tekrar görmek güzel." Bakışları Sabrina'nın yüzünden vücuduna kayıyor, bu da içimde bir anlık bir rahatsızlık hissi uyandırıyor.

"Merhaba." Sabrina geri çekilir ve yanıma yapışır.

Bakışları tekrar bana dönüyor. "Siz ikiniz bir şeysiniz, ha?"

Soruyu soruş şekli, bunun bir nedenden dolayı şaşırtıcı olduğunu düşündüğünü açıkça gösteriyor.

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum, ama o zaten benden cevap beklemiyor. Graham sadece kendi konuşmasını dinlemeyi seviyor.

"Sanırım zevkler ve renkler tartışılmaz." Şakacı bir şekilde göz kırpar ve birasını yudumlar.

Tanrım, ne pislik herif.

Bize bir adım daha yaklaşır ve ben içgüdüsel olarak Sabrina'yı biraz arkamda tutacak şekilde yerimi değiştiririm. Onun Sabrina'ya zarar vereceğini düşündüğümde değil. Onun

o kadar da pislik biri olduğunu düşünmüyorum. Sadece onun Sabrina'nın yanına yaklaşmasını istemiyorum.

"Ee, Sabrina, ne iş yapıyorsun?" diye soruyor. "Model mi? Influencer mı? Çok güzelsin."

Kaşlarım daha da yükselir ve dudaklarımdan bir alaycı gülümseme çıkar. Şu anda ciddi mi bu adam?

"Ne?" diye soruyor bana. "Onun güzel olduğunu düşünmüyor musun?"

Sabrina hala bana yaslanarak kolumu kavrar. Onun dokunuşu, onun tuzağına düşmemi engeller.

"Lilac Lounge'da dansçıyım," diyor neşeyle, sanki onun yorumundan hiç rahatsız olmamış gibi. Onun için mi yoksa benim için mi rol yapıyor bilmiyorum, ama koçun evinde takım arkadaşlarımdan birine yumruk atmak pek iyi olmaz herhalde.

"Ve Sixth ve Lake'de bir dans stüdyosu açmak üzere," diye açıklıyorum.

"Yine de kulağa tuhaf geliyor." Dudaklarından küçük bir kahkaha kaçıyor.

"Buna alışsan iyi olur," diyorum ve onu tekrar öpüyorum. Kendimi tutamıyorum. Sonra Graham'a bakıyorum. "Şehrin en iyisi olacak. Orayı nasıl dönüştürdüğünü görmelisin. O temizleyene kadar terk edilmiş bir depo gibiydi."

"Biraz yardım aldım." Bana sokulur.

"Sixth and Lake gelişmekte olan bir bölge," diyor Graham.

Ona gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Cidden, emlakçılar dışında kim böyle saçma sapan şeyler söyler ki?

"Evet, güzel bir mahalle," diyor Sabrina, sanki kibar olmak zorunda ama ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi.

"Affedersiniz," diyerek daha fazla açıklama yapmadan onu ondan uzaklaştırıyorum. Brogan'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bizim aceleyle çıkmamıza gülümsediğini görüyorum.

"Tanrım, bu adam iğrenç," dedi Sabrina dışarı çıktığımızda.

"Değil mi?" Rahatlama hissi içimi kaplar. "Oh, sen de öyle düşünmene çok sevindim."

Kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim, onu öptüm ve muhtemelen yüzüm yine rujla lekелendi.

O yumuşak bir şekilde güldü. "Onu sevmediğini zaten biliyordum."

"Anladın, ha?" Ağzımın bir köşesi yukarı kalkar. Tam olarak saklamaya çalışmadım, ama bir takımın parçası olduğunda, bu biraz aile gibi olur ve ben ailem hakkında kötü konuşmayı sevmem. Onu o aileden kovmak istesem bile.

"Bunu saklamakta pek iyi değilsin," diyor dudaklarıma.

"Belki de sen diğerlerinden daha algısal birisin."

"Sen söz konusu olduğunda, kesinlikle."

Slade mutlu anımızı bölüyor. Beni tamamen görmezden gelerek Sabrina'yı kucaklıyor. Sonra kızıma yağ çekmeye başlıyor, onu öylesine hayranlıkla izliyor ki, boğazımı temizleyip ona kaşlarımı kaldırıyorum. Benim tepkimi umursamıyor gibi görünüyor.

"Ooooh. Bu yeni bir zincir mi?" diye sorar, göğsüne yaklaşarak taktığı elmas kolyeye bakar.

"Evet. Dün aldım. Beğendin mi?"

"*Bayıldım*. Bunlar zümrüt mü?"

"Mhmm." Parmaklarıyla kolyeyi kaldırır ve Sabrina daha da yaklaşır.

Slade, alnında bir delik açtığımı hissetmiş olmalı ki bana bakıyor. Sonra da sırtıyor.

Sabrina, takıların ne kadar güzel olduğunu anlatmaya devam ediyor, ama hala beni kızdırmaktan zevk alan takım arkadaşımın çok yakınında duruyor.

"Denemek ister misin?" diye soruyor

ona. "Oh, yapamam."

"Israr ediyorum." Arkasına uzanıp takıyı çıkarıyor, sonra Sabrina'nın boynuna takıyor.

"Ağır," diyor. Bana dönüyor. "Ne dersin?"

"Çok güzelsin ama bebeğim, Slade'in kolyesini çıkarmazsan takım arkadaşımı yumruklamak zorunda kalabilirim."

Ağzı açık kalır ve Slade'in geniş sırtışına bakarak geri döner.

Ona vurur. "Erkeğimi kışkırtmayı bırak." "Bu çok kolay, bebeğim."

Kız kolyeyi çıkarır ve Slade'e geri verir. O bunu yapar yapmaz, ben arkadan beline sarılır ve onu kaldırırım.

"Aww, geri gel," diye bağırır Slade, ben Sabrina'yı uzaklaştırırken. Onun gürültülü kahkahasına birkaç kişi daha katılır. "Gitme, Holland. Kızına asılmayı bırakacağım."

Onu sakın bir yere götürürüm. Onu yere indirdiğimde kıkırdıyor. "Çok daha iyi," derim. Etrafta kimse yok, tam da istediğim gibi.

Bana döner ve ellerini göğsümde gezdirir. "Bu gereksizdi. Slade benim tipim değil."

"Çok yakışıklı mı?" diye şaka yapıyorum.

"Onun mücevherleri benimkilerden daha güzel." Gülerek ona gülümserim.

"Bu hafta seni özledim."

"Beni her gün gördün," diyor.

"Yine de doğru." Cebimdeki telefonum titrer. Bir kolumu beline doladım ve diğer kolumla telefonu çıkardım. "Üzgünüm. Kardeşlerim bütün gece beni aramaya devam ettiler."

Mesajları okudum. Knox maçı izlemek için Minnesota'ya gitti ve Hendrick barda bir izleme partisi düzenliyor. İki kardeş de bütün gece mesajlar gönderiyorlar. Bu çok önemli bir olay ve sanırım Flynn'den daha çok biz maçı heyecanla bekliyoruz. Brogan bile bir şekilde katılmak için zaman bulmuş.

"Sorun değil. Bu gece hepimiz için önemli bir gece. Skor ne?" "Hala birer bir. Flynn şu anda atış yapıyor."

"Yükselt." Ses tonunda benimkiyle aynı heyecan var. "Maçı izlemek ister misin?"

"Tabii ki izlemek istiyorum."

Gülümseyerek telefonumda maçı açtım ve küçük ekranda izlemek için bir araya toplandık. Flynn, kimseyi üsse almadan bir inning daha atlattı. Rahat bir nefes aldım.

"Sana çok benziyor," diyor Sabrina. "Öyle mi?" diyorum.

O başını sallar. "Neden beyzbol?"

"Liseye giderken basketbol da oynuyordu. Üniversite bursu teklifleri bile almıştı, ama beyzbol her zaman onun en büyük tutkusu oldu."

"Futbol oynamadı mı hiç?"

"Hayır." Kafamı sallarım. "Üç ağabeyi var, Brogan'la birlikte dört, bizim izimizden gitmektense kendi yolunu çizmekle daha çok ilgileniyordu."

"Doldurulması zor bir boşluk."

"İçimden bir ses, onun hepimizden daha büyük olacağını söylüyor. Yirmi yaşında ve Ekim ayında takımı için sahaya çıkacak?" Kafamı sallıyorum. Hissettiği baskı. Ya da belki de hiç hissetmiyordur.

"Onunla gurur duyuyorsun. Bu çok seksi." Parmak uçlarına yükselip beni öper.

"Ooooh. Kardeşim hakkında yaptığımız tüm bu konuşmaların seni tahrik ettiğini fark etmemiştim

"Yüzümü buruşturuyorum.

"Sen beni tahrik ediyorsun."

"Ben de isterim." Ellerim kalçalarına kayıyor.

Beni hafifçe parmağıyla d rt r ve çenesiyle arkamı işaret eder, orada biri olduğunu belirtir. Dudaklarına karşı homurdanırım, dönmeden önce alt dudağını ısırırım.

Brogan ve London orada e lenerek duruyorlar.

"Oh, siktir, sadece onlar." Geri dönüp onu tekrar öpüyorum. A zıma kıkırdıyor. Ayrıldı ımızda, onları içeri almak için yer açıyorum. Ne kadar süre sonra  ıkabilece imizi merak ediyorum.

"Maçı izliyor musun?" diye sorar Brogan. "Tabii ki."

Gülümsemesi genişliyor. "Hendrick, barın hiç olmadığı kadar dolu olduğunu söylüyor. Knox da maçta oturup ev sahibi taraftarların Flynn'in adını haykırmasını dinlemenin delice olduğunu söylüyor."

"Ben de seninle aynı grup mesajla masında yer alıyorum." Doğrusu, bunu duymayı seviyorum, ikinci kez olsa bile.

"Tanrım, keşke orada olsaydık." Heyecanını zar zor bastırabiliyor. Brogan, günlük hayatta benim duygularımın sınır tanımayan versiyonu. Ben daha  ekingenken, o duygularını açıkça gösteriyor.

"Aynı."

Sabrina bana masum gözlerle bakarak, birkaç dakika önceki yorumunu hatırlatıyor.

"Flynn ile *gerçekten* gurur duyuyorum," diyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına de diriyorum. Geri  ekildi imde, gözlerini deviriyor ama biraz daha yakınl  ıyor. "Tamam. Burada ne olduğunu bilmiyorum ama ikinizin " z r dilerim," diyorum, suçluluk numarası yapıyorum. "Kız kardeşinin beni seksi bulduğunu ve onu tahrik ettiğimi duymak ister miydin?"

" zg n m," diyorum, suçluluk numarası yaparak. "Kız kardeşinin beni seksi bulduğunu ve onu tahrik ettiğimi duymak ister misin?"

Sabrina kolumu sıkıştırır, gözleri fal ta ı gibi açılır. Elleri havaya kalkar ve *Ne oluyor?*

 zg n m, ama bunu yapmak zorundaydım. O çok meraklı, diye işaret diliyle cevap veriyorum.

"Komik çünkü ne demek istediğini anlıyorum. Ayrıca, Arch?" Ben ona bakana kadar bekler, sonra bana orta parmağını gösterir.

Dördümüz daha uygun bir sohbete dalarken, teras diğer takım arkadaşlarımızla dolmaya ba lar. Brogan ve ben sürekli maçı ve grup sohbetini kontrol ediyoruz. Ma , mesajlaşma ve her fırsatta Sabrina'yı öpme arasında, partide başka kimseyi fark etmiyorum bile.

İkimizin telefonu aynı anda çaldığında, Flynn'in videosunu açık tutarken onun telefonuna bakmasına izin veriyorum. Beşinci turun başındayız. O vurulamaz bir oyuncu, ama şu anki vurucu ligin en iyisi ve sayı tam. Flynn atış için hazırlanıyor ve ben nefesimi tutuyorum, o da bir hızlı top atıyor ve ligin en iyi vurucusunu dışarı atıyor. O inanılmaz bir oyuncu.

"Ne yazıyor?" diye soruyorum, sonunda gözlerimi maçtan ayırmayı başardığımda.

Brogan telefonundan başını kaldırıp bir anlığına bana bakar. Yüzündeki ifadeden bir şeylerin ters gittiğini anlarım.

"Knox babanla karşılaştı."

Çenem gerilir. Çok da şaşırmadım, ama yine de havayı bozuyor. "Sence Flynn seyahatlerinin masraflarını kendisi mi karşılıyor?" diye sorar Brogan.

"Muhtemelen." Babamın para kazanmak için ne yaptığını bilmiyorum. Bir zamanlar kamyon şoförlüğü yapıyordu, ama Flynn'in maçlarını takip ediyorsa bu mümkün olamaz.

"Flynn akıllı ve Knox onu gözetliyor." Brogan bana güven verici bir gülümseme atıyor ama onu düşünmek ruh halimi bozuyor ve siktir et. Kız arkadaşım ile dışarı çıktım. O bunu mahvedemez. Knox ve Flynn ile daha sonra konuşacağım.

Koç dışarı çıkar ve partinin geri kalanını da yanında getirir. Kısa bir konuşma yapar, geldiğimiz için teşekkür eder ve yemeğin tadını çıkarmamızı söyler, sonra hepimizi sessiz müzayededeki eşyalara bakmaya davet eder.

Bahçenin bir tarafında, açık artırmaya çıkarılacak ürünlerle dolu masalar var. Sabrina beni her birinin yanına sürüklüyor. Ben sadece yarım yamalak bakıyorum, düşüncelerimde kaybolmuş durumdayım. "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, harika." Birkaç kez gözlerimi kırıp önümdeki spa günü paketine bakıyorum.

Elimi ona doğru sallayarak ilgilenip ilgilenmediğini soruyorum ve Sabrina başını sallar.

"Arkadaki Holland forması daha çok hoşuma gitti."

"Sana ondan bir tane bedavaya alırım." Yine de spa paketinin altına adımı yazıyorum. Bu hayır kurumu iyi bir kurum. Yerel bir kurum ve risk altındaki gençleri destekliyorlar, bu yüzden kazanıp kazanmamam umurumda değil. Onları desteklemekten mutluyum.

Bakmayı bitirdiğimizde, Sabrina ve ben bahçede sakın bir yere doğru yürüdük.

"O yakışıklı kafanın içinde neler dönüyor?" diye sordu, parmaklarını boynumun arkasına dolayarak.

"Üzgünüm. Sanırım bu gece pek iyi bir randevu partneri değilim." "Öyle değil. Sadece bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyorum."

Nefesimi veriyorum, şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum. Sabrina'nın beni bu kadar iyi okuyabilme yeteneği beni rahatlatıyor.

"Babamın bu akşam maça gelmesi beni etkiledi," diye itiraf ediyorum. "Son birkaç yıldır Flynn'i takip ediyor, tüm maçlarına gidiyor ve..."

"Keşke senin için de aynısını yapsaydı?"

"Hayır," diyorum otomatik olarak. "Belki. Emin değilim. Mesele şu ki, yapmadı. Ne benim için, ne Hendrick için, ne de Knox için. Sonra birkaç yıl önce, sanki hiçbir şey olmamış gibi bizim için orada olmak istediğine karar verdi. Geri kalanımız ilgilenmediğimizi açıkça belirttik, ama Flynn onu hayatına geri aldı."

Sabrina hiçbir şey söylemedi, ama dinlerken gözleri üzerimde kaldı.

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim." Daha önceki tüm zamanlarda olduğu gibi, babamın bir iki ay sonra ortadan kaybolacağını düşünmüştüm. "Flynn'in şu anda çok iyi gidiyor. Babamızın onu kullanmasını istemiyorum."

"Çok üzüldüm. Detayları bilmiyorum ama senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. O zaman da, şimdi de."

"Büyürken annem ve kardeşlerim vardı. Onun kaybını gerçekten hissetmedim. Diğerlerinin hissettiği gibi değil." Annem öldükten sonra Hendrick ve Knox bu rolü benim için üstlendi ve ben bazı insanların ebeveyn olmak için yaratılmadığını kabul ettim. Ya da kabul ettiğimi sandım. Hala beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum.

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum."

"On yaşındayken işitme yetimi kaybettim," diyorum ve hafifçe gülümsüyorum. "Bu sır değil."

"Nasıl oldu?" diye sordu.

"Bu tuhaf bir kazaydı. Bisikletimle yokuş aşağı çok hızlı gidiyordum ve kaza yaptım, sanırım bir sokak tabelasına çarptım. Anında olmadı, en azından ben öyle düşünmüyorum. Başım çınılıyordu ve sersemlemiştim. Eve yürüyerek döndüm. Beyin sarsıntısı geçirmiş ve bileğim kırılmıştı. Acil servise, havalı bir alçı takılacak diye düşünerek girdim ve tamamen farklı bir dünyaya çıktım."

Yutkunuyorum. "Sırrı, babamın bizi terk etmesinin sebebinin ben olduğum. Yanlış anlama, o zamana kadar da gelip gidiyordu, ama kazadan sonra, neredeyse bir yıl boyunca

Neredeyse bir yıl boyunca yoktu. Geri döndüğünde de, bunun tek nedeni annemin hastalanmasıydı.”

“Archer,” diye fısıldadı.

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı ondan kaçırmamak için zorla yüzüne sabit tuttum.

"Gitme sebebi ne olursa olsun, bu onun suçu. Bu, onun karakteri hakkında her şeyi anlatıyor, senin karakterin hakkında hiçbir şey anlatmıyor." Kahverengi gözleri bana sertçe bakıyor. "Anladın, değil mi?"

Başımı sallarım.

"Tamam, ama gerçekten öyle mi?"

"Evet." Küçük bir kahkaha kaçıyor. "Gerçekten istiyorum."

Vücudumuz birbirine değene kadar yaklaşır ve dudaklarını dudaklarıma bastırır. Geri çekildiğinde, "*Sırrını bana anlattığın için teşekkür ederim*" der.

"Rica ederim."

"Benim sırrımı duymak ister misin?"

"Evet." Ortamı neşelendirecek her şey olur. Bu yüzden babam hakkında konuşmayı sevmiyorum. Eski pislikleri tekrar gündeme getiriyor. Geçmişte yaşamak istemiyorum. Şu anki hayatımı seviyorum. Ama Flynn için endişeleniyorum.

"Seninle tanıştığıma çok memnunum."

"Ben de seninle tanıştığıma çok memnunum."

SABRINA

"Kırmızıyı dene," diyorum, Olivia'nın sağ elinde tuttuğu elbiseyi işaret ederek. Diğer elinde ise her ilk randevuda giydiği sade siyah bir elbise var. Güzel ama onun muhteşem vücuduna yakışmıyor. Ve şimdiye kadar şanssızlık getiriyor.

"Kırmızı, sinema randevusu için fazla abartılı gibi."

"Sinemaya mı gidiyorsun?" diye soruyorum, şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Özel bir gösterim. Arkadaşı filmi yapımcı ya da yönetmen." Yatak odasında dolaşarak boy aynasının önüne geçer ve elbiseyi vücudunun önünde tutar.

Kafasını sallar ve elbiseyi denemeden dolaba geri koyar. "Siyah elbiseyi giyeceğim. Bu elbiseyi beğenmezse, eski püskü eşofmanımı da beğenmez."

"Ne giyersen giy, muhteşem görüneceksin." Yatağına uzanıyorum. Bunu özlemişim. Onun odasında takılmak, sohbet etmek, kıyafet denemek.

"Belki de şimdi iptal etmeliyim. Seninle ve Greer'la takılmak daha az stresli görünüyor. Ayrıca, eşofmanımı giyebilirim."

"Olmaz. Prenses filmleri izlerken tavuk nugget, patates kızartması ve bol bol dondurma yiyeceğiz."

"Kulağı çok mükemmel geliyor." Olivia yanıma otururken gülüyor. Bu randevuyla ilgili stresinin ağırlığını hissedebiliyorum. Neden stres yaptığını anlamıyorum. Randevu iyi geçmezse, bu tamamen erkeğin suçu, onun değil. O inanılmaz birisi. Ve bunu sadece onun en iyi arkadaşı olduğum için söylemiyorum.

"Daha kaç tane kötü randevuya gidebilirim bilmiyorum. Her zaman bu kadar zor muydu?" Başını kucığıma koyuyor. "Eskiden Greer'in büyüyüp benim için tekrar zaman ayırabileceğim günleri düşünürdüm, ama şimdi hepsi büyük bir zaman kaybı gibi geliyor. Belki de randevulaşma dönemimin en güzel zamanlarını kaçırdım."

"Öyle değil." Yumuşak bir şekilde gülüyorum ama onu sakinleştirmek için parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Yirmi üç yaşındasın, yüz değil."

Sözlerim onu hiç rahatlatmamış gibi yine inliyor. "Bu yaşa geldiğimde hayatımı tamamen çözmüş olacağımı düşünüyordum."

"Hepimiz öyle düşünmüştük,"
diye onu teselli ettim. "Şimdi
halimize bak."

"Hey, akşamımı nasıl geçireceğim konusunda hiçbir şikayetimin yok." "Çünkü
ben geri döndüğümde, sen de seksi erkeğine eve gideceksin."

Dudaklarım geniş bir gülümsemeye çekildi. Evet, evet, öyle. "Tavuk nuggetları
ve dondurmayı unutma."

Gülüyor, ama sesi zorlanıyor.

"Hadi ama. Bu gece harika olabilir. Bu adamın adı neydi?" "Bradley."

"Bradley seni baştan çıkarabilir ve Noel'e kadar Greer'in yeni bir babası
olacak."

Otururken, bir hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde burnunu çeker. "Onu
bilemem. Greer hala gerçek babasının bu kadar bencil bir pislik olmaktan
vazgeçeceğini umuyor."

"O daha iyisini hak ediyor," diyorum, değerli Greer'ı terk eden ve onun
hayatında olmak istemeyen biri olduğunu düşününce öfkeyle doluyorum.
Ebeveynlik yapmanın, bebek bakıcılığı yapan ve sana çok fazla abur cubur yediren
eğlenceli teyze olmaktan farklı olduğunu anlıyorum.

"Ugh. Beni rahatlat. Archer hakkında kötü bir şey söyle." Olivia makyaj
çantasıyla aynasına doğru ilerler.

"Üzgünüm. Eğer korkunç bir şey varsa, ben henüz bulamadım."

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Vay canına. Hiçbir şey yok
mu?"

"O tatlı, özenli, inanılmaz bir öpüşücü..." Sessizleşiyorum ve kafamda onun
hakkında sevdiğim bir düzine şeyi daha saymaya devam ediyorum. Bu adam sadece
günlük davranışlarında inanılmaz derecede düşünceli değil, aynı zamanda şimdiye
kadar yattığım en özenli erkek. Sanki ben zevk almadan o da zevk almıyor gibi. Ne
kadar yeni bir kavram.

Başımı kaldırdığımda, Olivia gülmemeye çalışıyor.

"Çok kötü durumdasın." Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

Bunu inkar etmenin gerçekten bir anlamı yok. Olivia beni çok iyi tanıyor,
yalan söylersem bana inanmaz.

"Öyle, ama bu hala yeni ve geçici bir şey, o yüzden bunu aramızda tutuyoruz."

Bu sefer gülmesini engelleyemiyor. "Anlıyorum. Daha ciddi bir ilişki
hakkında konuşana kadar soğukkanlı davranıyorsun, değil mi?"

"Onun ciddi bir ilişki istediğini bile bilmiyorum."

"Ona sordun mu?" Olivia dudaklarını ateş kırmızısı bir rujla
boyar. "Hayır. Onun bu konuyu açmasını bekliyorum."

Rujunu siler ve daha nötr bir renk seçer. "Belki de senin bu konuyu açmanı bekliyordur."

"Evet, erkekler kadınların ilişki konularını konuşmak istemesine bayılırlar."

"Archer'ın farklı olduğunu hissediyorum. En azından sana karşı farklı."

Bana dönüyor. Makyajı sade ama zaten çok güzel. "Nasıl görünüyorum?"

"Seksi. Çok seksi."

Benim iltifatımı gülerek geçiştirir.

"İkimiz de prensesiz," diyor Greer kapıdan. Geçen Cadılar Bayramı'nda giydiği Prenses Peach kostümünü giyiyor.

"Oh hayır. Prenses elbisemi unuttum!" En sevdiğim beş yaşındaki çocuğa abartılı bir surat yaparak söylüyorum.

"Elsa tacımı takabilirsin, Brina teyze."

"Oh, şükürler olsun." Ona gülümserim ve yataktan kalkarım.

Üçümüz, Greer'in prenses kostüm malzemelerinin etrafa dağılmış olduğu dairenin oturma odasına gideriz.

"Burada ne oldu?" Olivia, gözlerini kocaman açarak sorar. "Prenses defilesi için tüm elbiselerimi çıkardım."

Olivia, kızından bana doğru eğlenceli bir ifadeyle bakar. "Ve işimiz bittiğinde her şeyi yerine koyacağız. Değil mi?" Ben başımı sallarım ve Greer de isteksizce aynısını yapar.

Olivia küçük bir kahkaha atarak çantasını alır, Greer'in yanına gider ve çömelir. "Sabrina teyzeye uslu dur. Çok geç yatma. Ve mideni ağrıtabilecek kadar çok yeme."

Greer'in yüzünde, annesinin yakında ayrılacağını fark ettiği için hafif bir hüznün belirir. Daha önce Greer'le kalmıştım, bu yüzden onun iyi olacağını biliyorum, ama o annesini dünyadaki herkesten daha çok seviyor.

"Seni seviyorum, jellybean." Kucaklaşırlar ve Olivia ayağa kalkar. Greer kostüm yığınının geri döner, ben de Olivia'yı kapıya kadar geçiririm.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at,"

diyor. "Atmayacağım. Biz iyiyiz."

"Tamam, o zaman prenses moda şovunun fotoğraflarını bana gönder, yoksa kendimi dışlanmış hissedeceğim."

Gülerek ona sarılırım. "Tamamdır."

Kızına bir kez daha tereddütle bakarak kapıdan çıkar.

Üç saat sonra, Greer ve ben bir paket dinozor şekilli tavuk nugget'ı yedik, kocaman bir kase çilekli dondurmayı paylaştık ve sahip olduğu tüm prenses elbiselerini, taçlarını ve aksesuarlarını denedik.

Apartman kapısının çalınması, Moana'nın ikinci gösterimini kesintiye uğrattı. Sessizce bekledim. Kapı çalındığında, battaniye kalemizden kalktım.

"Bu en iyi kısım!" diye itiraz eder Greer.

"Hemen dönerim." Hızla ön kapıya geçip kapıyı açtım, UPS veya Amazon'dan bir şey bekliyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, koridorda duran Archer'a bakarak.

Gözleri üzerimde dolaşır ve dudakları ayrılır, seksi bir sırıtiş belirir. Elimi başımın üstündeki tiyaraya götürürüm. Ayrıca tül etek ve yaklaşık on tane boncuklu kolye takıyorum. Ah, Greer'in ihtiyacımız olduğuna karar verdiği ruj ve allığı da unutmamalıyım.

"Bebek bakmak için yardıma ihtiyacın olabilir diye düşündüm, ama her şeyi kontrol altında tuttuğumu görüyorum."

"Prenses partisi veriyoruz." Hâlâ şoktayım galiba, çünkü ona sadece bakıyorum. Kot pantolon ve Henley tişört giymiş, başında da lacivert Mavericks şapkası var.

Yaklaşıp dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Sen çok güzel bir prensesin." Sesindeki sertlik midemi bulandırıyor. "Seni çok özledim, lütfen burada olmamın sorun olmadığını söyle."

"Sorun yok. Sorun olmaktan da öte." Sonunda kendime geliyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Onun kokusunu içime çekiyorum. Bu kadar kısa sürede birini bu kadar özlemek nasıl mümkün olabilir? Beni tekrar öpüyor, ama bu sefer Greer bizi kesiyor.

"Brina teyze?" Beni çağırırken tatlı sesi tereddütlüydü. Oops, çocuğu unutmuşum. Archer'dan uzaklaşıp ona döndüm.

"Bir misafirimiz var."

O, kalemizin ortasında duruyor. Film izlemek için rahat bir yer hazırlamak için birkaç battaniye ve tüm yastıkları getirdik. Onun tepkisinin ne olacağını tahmin edemiyorum. Babası ortada olmadığı için,

Olivia, çıktığı erkekler ve kızıyla tanıştırdığı erkekler konusunda çok dikkatlidir.

Archer benden ayrılır ve doğrudan ona doğru yürür, göz hizasına çömelir.

"Merhaba, ben Archer." Ona büyük elini uzattı. "Beni hatırladın mı?"

Kız yorgun bir şekilde eline bakar. "Sen Brina teyzenin erkek arkadaşı olmadığını söyleyen adamsın."

Onu kurtarmak için ağzımı açtım ama Archer benden önce davrandı. "Aklım başıma geldi ve tavsiyeni dinledim."

"Öyle mi?" Kafasını bana çevirip sonra tekrar ona döndü.

"Evet. Ve o bana senin en iyi prenses partisini verdiğini söyledi. Gelip kendim görmek istedim. Sorun olur mu?"

Omuzlarını silkiyor. "Sanırım öyle. Moana'yı sever misin?"

"Bilmiyorum. Hiç izlemedim."

Gözleri komik bir şekilde büyür. "İzlemedin mi?"

Başını sallar. "İyi mi?"

"O bir prenses değil, ama okyanusla arkadaş."

"Ooh." Archer ne diyeceğini bilememiş gibi görünüyor, ama sonunda kız onun elini tutup kostümlerinin yanına götürüyor.

Birkaç dakika içinde, ona kolyeler takar ve başına bir taç takar. Archer, işitme cihazlarını sorduğunda bile iyi niyetli davranır.

"Onlar ne?" diye sorar kız, Archer şapkasını çıkarıp başının üstündeki tacı düzeltirken.

"Duyabilmeme yardımcı oluyorlar."

"Bana da lazım mı?" Kız iki elini kendi kulaklarının üzerine koyar.

"Onlar olmadan duyamıyorsan lazım. Beni duyabiliyor musun?"

Kız başını sallar.

"Şimdi nasıl?" diye fısıldayarak sorar. Kız

yine başını sallar.

"Bence sorun yok."

Greer bunu duyunca vazgeçer ve o Moana hakkında bilgi verirken, ben Olivia'ya mesaj atarak randevusunun nasıl gittiğini sorar ve Archer'ın burada olduğunu haber veririm.

Onlara geri döndüğümde, Greer erkek arkadaşımı kaleye çekmiş ve yanına oturmuş, ekrandaki her şeyi ona açıklıyor.

Yaklaştığımda bana bakar ve utangaç bir gülümseme atar. "Ne güzel bir prensesin," derim.

"Kesinlikle."

Kaşlarımı kaldırdım ve o öksürdü, gözlerini Greer'e çevirdi. "Kötü bir kelime söyledin," diye yardımsever bir şekilde ekledi.

"Oops. Üzgünüm." Yumuşak bir gülümsemeyle, "Hala güzel bir prenses olabilir miyim?" diye soruyor.

Bir an düşünür. "Neden olmasın? Annem bazen kötü kelimelerin kazara ağzımızdan çıktığını söyler. Eminim prensesler de bazen hata yapıyordur."

Bir süre sessizce izliyoruz. Greer büyülenmiş durumda ve Archer bana seksi bir gülümsemeyle gizlice bakıyor.

Ekranda şimşekler ve uğursuz müzikler eşliğinde büyük bir fırtına başlar, Greer onun kucağına daha da yaklaşır. Bu noktada neredeyse onun üzerine oturmuştur. Ve film bitene kadar orada kalır.

Jenerik akıncaya kadar gözleri zar zor açık ve sonra birden dikkatini topluyor.

"Tekrar izleyebilir miyiz?!" diye yalvarır.

"Bu gece olmaz." Filmi durduruyorum. "Dişlerini fırçala ve yatmak için giyin, ufaklık."

"Zorunda mıyım?" Parlak yeşil gözleri kocaman ve tatlı bir şekilde açılır. Annesinin nasıl her zaman güçlü kalabildiğini hiç anlamıyorum.

Burnuna hafifçe vuruyorum. "Evet. Prenseslerin uykuya ihtiyacı vardır."

O içini çekerek, omuzları çökmüş ve uzun geceliği arkasında tren gibi sürüklenirken banyoya doğru yönelir.

"Sevimli çocuk," der Archer, banyoda su akmaya başlayınca.

"Evet. En sevimli." Sevimli demişken, lanet olsun, çok yakışıklı görünüyor. Greer'in prenses aksesuarlarını giymiş olsa bile. Hayır, özellikle giymişken. Bütün bunlara bu kadar sakin tepki vermesine inanamıyorum. Kalbim resmen bu adam için eridi.

"Ona karşı çok iyisin." Bileğine dolanmış boncuklu kolyeleri çekiştiriyorum ve o da bu fırsatı değerlendirip elimi tutup parmaklarımızı birbirine doluyor.

"O eğlenceli bir çocuk."

"Bir gün çocuk sahibi olmak ister misin?" diye soruyorum, sonra bu soruyu yeni çıkmaya başladığın birine sormak biraz tuhaf olabilir diye düşünüyorum. Eğer korkmuşsa da, bunu belli etmiyor.

Kaşlarını çatıyor. "Emin değilim. Sanırım istiyorum."

"Hiç düşünmedin mi?"

"Sanırım gerçekten düşünmedim." Birleştirilmiş ellerimizi yukarı kaldırır ve beni kendine yaklaştırır, dudaklarını benim dudaklarıma değdirir ve "Peki ya sen?" diye sorar.

"Evet. İstiyorum. Yakın zamanda değil, ama bir gün. Sanırım benim de ailem gibi evlat edinmek istiyorum."

Gülümsemesinin bir tarafı daha yukarı doğru kıvrılır. "Gerçekten mi?" Başımı sallarım.

"Sen iyi bir insansın, Sabrina Whitlock."

Onun sözleri içimi ısıtıyor. "Çünkü evlat edinmek istiyorum?"

"Birçok nedenden biri."

"Bu senin için sorun olur mu?" diye soruyorum. Sanırım bu garip konuşmayı geride bıraktık, o halde bu konuda uyumlu olup olmadığımızı bilmek de fena olmaz.

"Kesinlikle," diyor o kadar düşünmeden ki, ona inanıp inanmayacağımı bilemiyorum. Evlat edinmek büyük bir karar ve birçok insan buna karşı karar veriyor ya da belki de hiç düşünmüyor bile.

Archer uzanıp saçlarımı yüzümden çekip, taçımı düzeltir.

"Çocuk sahibi olmayı düşünmedin, ama evlat edinme konusunda ne hissettiğini biliyor musun?" diye soruyorum, bu konuda bu kadar emin olmasına anlam vermeye çalışarak. "Üzgünüm, sadece anlamaya çalışıyorum. Bu kadar emin olmak çok büyük bir şey."

"Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim değil, ama bu her zaman gelecekte olabilecek bir şey gibi geldi bana. Bilirsin, mükemmel kızı bulmak, evlenmek, çocuk sahibi olmak gibi."

Yavaşça gülümsüyorum. "Öyle mi?"

Karnımı burkan kurt gibi bir gülümseme takınıyor. "İlki halloldu, sanırım diğerleri de artık o kadar uzak değil."

Mükemmel olsaydım, buna ne cevap vereceğimi bilirdim. Tanrım, o kadar... inanılmaz ki.

"Evlat edinme konusunda, annem Brogan'ı resmi olarak evlat edinmedi, ama evlat edinmiş de olabilirdi. Ve bu, başıma gelen en iyi şeydi. Tüm ailemize gelen en iyi şeydi."

"Doğru." Bunu daha önce düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Archer evlat edinilmemişti, ama kan bağı olmayan birini ailesine kabul etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Serbest elimi kaldırıp yanağını okşuyorum. Bir iki gündür tıraş olmamış ve sakalları avucumun altında pürüzlü. "Sen de bir nevi mükemmelsin."

Kibirli, geniş gülümsemesi geri dönüyor. "Elbette."

Ağzı benimkine çarptı, ama onu tamamen yutmadan önce Greer koşarak geri geldi.

"Bitti!" diye bağıırır ve aramızdan sıyrılarak, yarısı benim kucağında, yarısı Archer'ın kucağında oturacak şekilde yerini alır. Kucağında en sevdiği iki prenses kitabı vardır. Tamam, teknik olarak benim en sevdiğim kitaplardır. Annesi ile okuduğu özel kitapları ve benimle okumak için sakladığı kitapları vardır. Sadece benim ona okumamı istediğı iki dans eden kedi kitabı vardır.

"Bu gece Archer bana kitap okuyabilir mi?" diye soruyor bana. Kendimi ihanete uğramış hissetmemeye çalışıyorum. Sanırım onu mükemmel bulan tek kişi ben değilim.

"Ona sormalısın."

Greer ve ben birlikte Archer'a bakıyoruz.

"Bize yatmadan önce hikaye okur musun?" diye soruyorum ve ilk seferinde soruyu duymamış olma ihtimaline karşı işaret diliyle de ifade ediyorum.

Ağzını açıyor ve yüzünde bir anlık panik belirliyor, sonra kendini toparlıyor. Greer'e gülümsüyor. "Sadece çok uzun kelimeleri telaffuz etmeme yardım edeceğine söz verersen."

Greer kıkırdar. "Henüz okumayı bilmiyorum."

"Oh hayır," diye sızlanır, gerçekten inandırıcı bir şekilde. "Peki, belki Sabrina yardımcı olabilir."

"O çok iyi okur." Greer coşkuyla başını sallar ve Archer onun başının üzerinden benimle göz göze gelir.

Göğsüm gururla doldu. Greer'in görüşü benim için çok değerlidir.

"Peki, meydan okumayı kabul ediyorum." Archer elini uzatır ve Greer kitabı eline verir.

Otuz dakika sonra, Archer en sevdiğim kitapları ve altı tane daha okumuş. Ben de Greer kadar büyülenmiş durumdayım. O, onu dinlemeye devam etmek için uykuyla mücadele ediyor. Gözleri zar zor açık, ama o konuşmayı her bıraktığında, gözleri birden açılıyor. Ayrıca artık tamamen onun kucağına yerleşmiş durumda.

Kucağında yarı uykulu bir çocukla çok yakışıklı görünüyor.

Ayağa kalkıyorum ve ona da aynısını yapması için işaret ediyorum. Okumayı bırakıyor ve ben hemen "*Okumaya devam et!*" işareti yapıyorum.

O da öyle yapıyor, ayağa kalkarken bir şekilde kitabı ve Greer'ı dengede tutmayı başarıyor. Onu Greer'ın odasına götürüyorum. Yan lambasını açıp yorganı çekiyorum, sonra ona dönüp artık tamamen uykuya dalmış çocuğu ondan alıyorum.

"Şu anda çok iyi görünüyorsun," diyorum ona.

O göz kırptıyor ve ben onu dikkatlice kollarından alıyorum. O da kollarını boynuma doluyor. "İyi geceler, Brina Teyze."

Kalbim sıkışıyor. "İyi geceler, ufaklık."

Alnını öpüyorum, onu yatağına yatırıp battaniyeyi üzerine çekiyorum. Sonra Archer ve ben sessizce odasından çıkıyoruz ve kapıyı tamamen kapatmayıp aralık bırakıyorum.

Sırtımı duvara dayarım. Onu yatağına yatırmak her zaman büyük bir başarı gibi gelir. Archer derin bir nefes alır ve elini saçlarının arasından geçirir, saçları unuttur ve saçları dağınık hale gelir. Tacını çıkarır ve parmaklarında tutar.

"O çocuğun kaç kitabı var?"

"Çok, çok daha fazla. Bazen en sevdiği kitapları iki kez okumak zorunda kalıyoruz."

Elini boğazına götürür ve çenesini kaldırır. "Sanırım sesimi kaybetmeme bir hikaye kalmıştı."

"Ah, zavallı şey." Yaklaşıp kollarımı omuzlarına doladım.

Archer, dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdığımda memnun bir gülümseme takındı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" O kolunu belime dolarken, soruyu fısıldarım.

O mırıldanır, alt dudağımla ısırır ve sonra beni duvara doğru iter. duvara doğru iter.

"Sen çok güzel bir prensesin." Sert sesi, benim

Bir bacağımla beline doladım ve o da bacaklarımın arasına daha da yaklaştı. Gözlerimi kapattım ve bu hislerin tadını çıkardım. Sadece dokunuşu bile onu arzulamama yetiyordu.

Dairede bir yerlerden gelen bir sesin farkındayım, ama Olivia boğazını temizleyene kadar gözlerimi açmıyorum. En iyi arkadaşım, yüzünde eğlenceli bir ifadeyle ön kapının hemen içinde duruyor.

Archer'ın pazısını sıkıyorum. Onun geldiğini duymamış ve hala boynumu öpüp ısırarak tüylerimi diken diken ediyor. Tembelce başını kaldırıyor. Yüzümdeki ifadeyi görünce arkamıza bakıyor.

Olivia ona el salladı.

"Oh, lanet olsun," diye fısıldadı.

Gülerek kendimi ondan kurtarıyorum. "Hey. Erken dönmüşsün. Greer'ı yatırmakla meşguldük."

Hemen buzdolabına gider, dondurucuyu açar ve bir paket dondurma çıkarır. Sonra gümüş çatal bıçak çekmecesine gider ve kocaman bir kaşık alır.

"Uh oh," diyorum, korkunç bir randevunun işaretlerini okuyarak. "O kadar mı kötüydü?"

"Daha da kötü." Büyük bir kaşık çikolatalı dondurma alır. O kadar büyük ki, ağzına zar zor sığdırır.

Archer ve ben yaklaşıyoruz. Çekmeceye gidip kendime bir kaşık alıyorum. Kimse duygularını tek başına yutmak zorunda kalmamalı. Archer geride durup, sanki bize mahremiyet sağlamak istercesine başka yere bakıyor. Ben de kendimi onun yanındaki tezgaha oturtuyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Bir lokma daha alır ve cevap vermeden önce kabı bana uzatır. "Bütün gece benim önümde diğer kadınlarla flört etti, sonra gitme vakti geldiğinde, gerçekten cazibesini kullanmaya başladı. 'Çok güzelsin.' 'Bu gece çok eğlendim.' 'Benim evime gidelim mi? Aramızda harika bir kimya olacağına dair bir his var.' Tiksinme sesi çıkarır. "Kırmızı elbiseyi giymeliydim. Belki o zaman bütün gece diğer kadınlara asılmazdı."

"Boş ver onu. Sen çok seksisin. Başka kadınlarla flört etmesi seninle hiçbir ilgisi yok, tamamen onun özgüven sorunlarıyla ilgili."

O, homurdanır.

"Ona seksi olduğunu söyle." Archer'ı dürttüm, sonra ilk seferinde anlamamış olabilir diye kelimeleri işaret diliyle ifade ettim.

Kaşlarını kaldırır ve sanki bunun bir tuzak olduğundan eminmiş gibi benden Olivia'ya, Olivia'dan bana bakar.

"Sen çok seksisin," diyor ona, ama pek inandırıcı değil. "Süper seksisin," diye ekliyorum.

"Evet, peki, bu süper seksi kadın çok uzun bir süre başka bir randevuya çıkmayacak. Dayanamıyorum. Çok yorucu." Sonunda uzun bir nefes verir ve kötü geceyi başarıyla unuttuğunu anlayabilirim. En azından biraz. "Greer nasıldı?"

"Her zamanki gibi mükemmel bir melek."

"Yatmadan önce sana kaç kitap okuttu?" "Hiç."

Olivia kaşığı ağzına götürürken durur. "Hiç mi?"

Gülümsememek için kendimi zor tutarım. "*Bana* hiç kitap okutmadı ama Archer on dört kitap okumak zorunda kaldı."

Olivia'nın bakışları erkek arkadaşına kayar. *Erkek arkadaşım...* Bunu ona hala söylemem gerekiyor.

"Gerçekten çok sevimli bir çocuk," der, hafifçe gülerek.

"Etkilendim. Genelde erkeklere ısınması biraz zaman alır," diyor Olivia.

der.

Archer'ın yüzü hafifçe pembeleşir.

O üstünü kapatmadan önce bir kaşık daha dondurma almayı başarıyorum

"Tamam. O adam yüzünden artık kalori almayacağım. Bu elbise zaten dikişlerinden patlayacakmış gibi geliyor."

Dondurmayı dondurucuya, kaşıklarımızı da bulaşık makinesine koyuyor. "Bu gece için teşekkürler." Bana doğru yürüyor, ben de tezgâhtan atlayıp tezgâhtan atlayıp ona sarılıyorum.

"Ne zaman istersen. Eğlendik."

"Evet, gördüm."

"Üzgünüm." Kıkırdarım. Archer biraz utangaç, biraz da kendini beğenmiş bir şekilde gülümser. Kollarını belime dolamış, ben de ona sokulmuşum.

"Özür dileme. Bu, buradaki uzun zamandır görülen en hareketli olaydı."

"Anne?" Greer odasından seslenir.

Olivia kızını kontrol etmek için giderken bize tekrar gülümser. "Toplanıp buradan çıkacağız," derim.

"Bırak. Yarın yaparım." "Olmaz."

"Eğer sana ödeme yapmama izin vermezsen, bebek bakıcılığına ek olarak evimi de temizleyemezsin." Bana ciddi bir bakış atar.

"Peki," diye pes ediyorum. "Yarın öğle yemeği?"

"Evet, stüdyoya uğrayacağım." Başını sallar, sonra Archer'a bakar. "O sana yirmi kitap daha okutmadan buradan gitsen iyi olur."

Archer sessizce gülerek titrer. "Seni tekrar görmek güzeldi."

Eşyalarımızı alıp çıkıyoruz. Kapıdan çıkar çıkmaz Archer beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Benimle eve gelir misin?" diye sorar öpüşürken. "Ben orada yaşıyorum."

"Evet, biliyorum, ama benimle kal. Seni kollarımda uykuya dalmak ve aynı şekilde uyanmak istiyorum."

Midem yine o tuhaf dalgalanmayı yaşar. "Tamam, erkek arkadaşım."

Sırtışı geri gelir ve alt dudağımı ısırır. "Bunu daha sonra haykırmanı duymak için sabırsızlanıyorum."

ARCHER

Pazartesi gecesi Seattle ile evimizde maçımız var. Brogan ve ben sahada ısınıyoruz. Stadyumdaki müzik kalabalığı coşturuyor. Sonunda Arizona'ya sonbahar geldi ve havadaki serinliği seviyorum. Bu bana Valley'deki geç saatleri hatırlatıyor, herkes gittikten sonra orada kalırdık. Sadece ben ve Brogan, ikimiz de eve gitmek istemezdik.

Onsuz bu oyunu oynamayı hayal edemiyorum. Birlikte kalabildiğimiz için şanslıyız. Lise, üniversite, şimdi de Mavericks. Bu oyunu seviyorum, ama artık futbolu Brogan'la oynamaktan ayıramıyorum. Onsuz oynamak nasıl bir şey olduğunu asla öğrenmek zorunda kalmamayı umuyorum, ama eğer öğrenirsem, onu hala sevecek miyim merak ediyorum.

Kalabalığa göz gezdirerek Sabrina'yı arıyorum. O ve London bu gece geliyorlar, ama henüz gelmediler.

"Gelirler," diyorum Brogan'a bakarak. Bilmiş bir gülümsemeyle. "Alışırısın."

"Ne?"

"Kız arkadaşının tribünde olması. Londra ilk birkaç kez geldiğinde çok gergindim. Özellikle de ilişkimiz resmiyet kazanmadan önce. Onu çok etkilemek istiyordum."

"Öyle değil."

Bana inanmış gibi görünmüyor.

"O beni gerginleştirmiyor. Bir şekilde beni daha sakinleştiriyor. Açıklayamıyorum. Sanki tribünde ailem varmış gibi. Doğru geliyor."

Isınmayı bırakıp bana bakıyor. Sanırım fazla konuştum.

"Siktir. Bu gerçekten romantik bir şey." Sert bir kahkaha göğsümü titretir.

"Holland!" Graham görüş alanıma girer ve iyi ruh halimi anında bozar.

"Graham." Ona başımı eğiyorum ve yoluna devam etmesini umuyorum.

Ama tabii ki, o kadar şanslı değilim.

"Bu gece birkaç av yakalamayı mı düşünüyorsun?" Alaycı bir şekilde

Gülü

msr "Planım o."

"Yapamıyorsan endişelenme. Bu gece kendimi iyi hissediyorum
." Parmak uçlarında zıplıyor, kollarını serbestçe sallıyor. "Sırt çantasına atla,
Holland. Bizi galibiyete taşıyacağım."

Sonunda ona attığım sert bakışla onu harekete geçirdim.

"Tanrım, o adamdan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, o duyamayacağı
bir mesafeye geldiğinde. "Onu kafana takma. Senin daha iyi bir oyuncu
olduğunu biliyor." "Son zamanlarda değil." Açık pozisyon bulamıyorum ve
bulduğumda da

. Brogan haklı, onu kafamdan çıkarmam lazım, ama söylemesi kolay, yapması zor.

Maçın başlama vuruşu yaklaşırken, kenar çizgisine doğru ilerliyoruz. Maç
öncesi duyurular sırasında, kafamda tüm başlangıçlarımı gözden geçiriyorum, sonra
kendimi açık pozisyona girip touchdown yaptığımı hayal ediyorum.

London ve Sabrina'nın oturması gereken yere bakıyorum, ama koltukları hala
boş. Buraya gelecek. Geleceğini biliyorum, ama sahaya çıkmadan önce onu bir
saniye bile olsa görebilmeyi diliyorum.

Maç sırasındaki gürültü kulakları sağır ediyor. En azından diğer çocuklar bana
öyle söylüyor. Ben arka plandaki gürültüye alışkınım. Elbette, gürültünün arttığını
fark ediyorum, ama sinyalleri dinleyip izlerken bunu görmezden gelip Cody ve koça
odaklanmak kolay.

İkisi de benim için ayarlamalar yapmada çok iyiler. Brogan da öyle, ama artık
bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Ne zaman sahada birlikte olsak, scrimmage
çizgisine doğru ilerlerken bana bakıp oyunu bildiğimden emin oluyor.

Cody ellerini çırparken ve hücumumuz yerlerimizi almak için dağılırken o da
bunu yapıyor. Brogan'a başımı sallıyorum ve o da aynı hareketi yapıyor. Bu küçük
hareket, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Snap'i beklerken adrenalin pompalanıyor. O saniyeler her zaman en uzun
saniyeler gibi gelir. Dikkatimi çeken gürültüye rağmen, duyduğum tek şey kendi
kalp atışlarım.

Sonra Cody topu alır ve kaos başlar. Ayaklarım neredeyse kendi kendilerine
hareket eder. Savunma hattını geçmek için düşünmek çok zaman alır. Saatlerce
süren antrenmanlarda öğrendiğim koşu rotalarına güveniyorum. Koşarken oyuna ve
kendime güveniyorum, sonra arkama dönüp Cody'yi arıyorum. O, sahada

ve savunma oyuncularını o yöne kayıyor.

Seattle'ın savunmasını alt ederek yavaşça sahada ilerliyoruz. Üçüncü denemede Cody sonunda beni boş pozisyonda bulur. Topu yakaladığım anda, iki savunma oyuncusu peşimdeyken koşturaya başlarım. Birinin omzumu tuttuğunu hissediyorum ve onun elinden kurtulmak için öne eğiliyorum, ama top elimden kayıyor.

Siktir, siktir, siktir.

Pas almada sadece iki görev vardır. Topu yakalamak ve ne olursa olsun onu sıkı sıkı tutmak.

Seattle topu çabucak kapıyor ve seyirciler bana tiksintiyle homurdanıyor.

"İyi misin?" Brogan, ayağa kalkmama yardım ederken sorar. Sert darbelere maruz kalmak hiç kolaylaşmaz, ama yaralanmadığım sürece, bunun çabuk geçeceğini biliyorum.

İnleyerek, "*Henüz ölmedim*" diye işaret ediyorum.

Gerçi şu anda ölmüş olmayı dilerdim. Siktir. Topu düşürdüğümüne inanamıyorum. Tek bir lanet iş.

"Salla gitsin," diyor, kenara doğru yürürken.

Başımı sallıyorum. Kaskımı çıkarıyorum, onu fırlatma isteğine direniyorum ve kendime kızmak için bir saniye dururken su alıyorum. Brogan haklı, oraya geri dönmeden önce bunu kafamdan atmalıyım, yoksa daha fazla dikkatsiz hata yaparım.

Graham, sempatik bir gülümsemeyle önüme çıkar. "Lanet olsun Holland, son zamanlarda beni iyi gösteriyorsun. Bu takımda gerçek bir rekabet yaşayacağımı sanıyordum ama sen bana bir sonraki kontratımı adeta elime teslim ediyorsun."

O sahte endişe dolu gülümseme, alaycı bir sırıtışa dönüşüyor. "Biraz mücadele etmeye çalış. Aksi takdirde, seni takas ettiklerinde o kadar iyi hissetmeyeceksin."

Ben "siktir git" diyemeden uzaklaşıp.

İlk yarıda, on dört sayı gerideyiz ve soyunma odasındaki hava sessiz bir hayal kırıklığıyla dolu. Ondan sonra sahada fazla zaman geçiremiyorum ve sahaya çıktığımda da nasıl boş kalacağımı hatırlayamıyorum.

Sonuçta Seattle'a utanç verici bir şekilde otuz dört-altı yenildik.

Sahadan çıkarken tribünlere bakıyorum. Berbat geçen maçın ortasında, Sabrina ve London'ın burada olduğunu unutmuşum. İnememi zor tutuyorum. Kız arkadaşım olarak geldiği ilk maçta berbat oynuyorum.

Brogan beni dirsekleyip başını onlara doğru eğiyor. Gazetecileri ve kameraları geçerek onlara doğru yol gösteriyor.

Yaklaştığımızda Sabrina'nın gülümsemesi yumuşak ve kararsız. Şu anda yüzümün nasıl görüldüğünü düşünmek istemiyorum. Duygularımı gizlemekte hiç iyi olmadım. Kızgınsam, kızgın görünürüm. Ama onun bunun benimle ilgili olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Brogan uzanıp London'a sarılır.

"Maç için üzgünüm," diyor ona ve dudaklarına bir öpücük konduruyor. Sabrina'ya bakıyorum.

"Merhaba," der, görünüşü kadar tereddütlü bir şekilde.

Gülümsemeye çalışıp çenemi uzatıyorum, sonra ona sarılmak için yaklaşıyorum.

"*Berbattı*," der ve işaret diliyle de aynı şeyi ifade etmek için biraz geri çekilir.

Göğsümde gerçek, içten bir kahkaha patlar. "Kesinlikle *berbattı*. Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Kaşları çatıldı. "Sence ben ne tür bir güzel gün arkadaşayım?"

"Ben..." Kahretsin. Bu, onun söyleyebileceği en iyi şeydi. Göğsümde bir sıcaklık yayılır ve onu kendime daha sıkı çekerek dudaklarını öperim.

Sadece bir futbolcu olmadığımı unutmak çok kolay. Bu benim işim ve onu seviyorum, ama bu değişken bir oyun.

Sonunda ayrıldığımızda, bir şekilde yenilgiyi ve berbat performansımı unutmayı başarmıştım.

"Bir dahaki sefere kazanırsın." Bir elinin işaret parmağı ve orta parmağıyla yarım kalp işareti yapıp bana uzattı.

Ben de aynısını yapıp, benim yarımı onun yarısına yerleştirdim.

ARCHER

Ertesi sabah, tedavi ve toplantılar için stadyuma gidiyorum. Binaya girerken, maçtaki tüm hayal kırıklıkları yeniden ortaya çıkıyor.

Takıma katkıda bulunabileceğimi gösterebileceğim anları bekliyordum. Dün gece fırsatlar vardı, ama ben onları kaçırdım.

Bir saatlik masaj bile omuzlarımda ve boynumda biriken tüm stresi gideremiyor. Özellikle de pozisyon toplantısına gidip maçın kaydını izlediğimizde.

Topu düşürmem o andan beri sürekli tekrar ediyor ama bunu ekranda görmek bambaşka bir işkence.

Koç videoyu durduruyor. Ben dümdüz önüne bakıyorum, ama Graham'ın bakışlarını hissedebiliyorum ve o pislüğün ona bakmadan sırtıtmakta olduğunu biliyorum.

"Holland, dün gece iyi bir iş çıkardın. Zor bir an yaşadın ama iyi görünmeye devam et, işler yoluna girecek."

Başımı sallıyorum. "Evet, efendim."

"Bu arada, bu hafta Vikings'i evimizde ağırlayacağız. Aynı gruplar, aynı başlangıç oyuncularını. Haftanın geri kalanını onların savunmasına hazırlanarak geçireceğiz."

"Bir saniye." Graham koltuğunda öne doğru eğilir ve herkesin dikkatini çeker. "Aynı başlangıç oyuncularını mı? O felaket maçtan sonra değişiklik yapmamız gerekmez mi?"

Diğer başlangıç oyuncusu nadiren değiştiği için, onun benden bahsettiğini biliyorum. Bobby yedi yıllık bir veteran ve en istikrarlı oyuncumuz. Yani Graham'ın asıl sorduğu şey, bu sezonki en kötü performansından sonra neden yine başlangıçta oynayacağım?

Dürüst olmak gerekirse, ben de kendime aynı soruyu soruyorum. Yine de o bir pislik.

Koç, Graham'ı bir an incelerken çenesini sıkıyor. "Neden kadro konusunda endişelenmeyi bana bırakıp sen ayak hareketlerini geliştirmeye odaklanmıyorsun? Dün gece senin de son bölgeye girdiğini hatırlamıyorum."

Kahretsin. Uygun olmadığını bilsem de, Graham'ın azarlanmasına sevindiğim için gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

"Hepsi bu kadar. Yarın görüşürüz." Koç başka bir şey söylemeden odadan çıkar.

"Bu iş burada bitmedi, Holland," diyor Graham, acınası tehdidini duyabileceğim kadar yüksek sesle. Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru fırlayarak bana öfkeli bir bakış atıyor.

Diğerleri daha yavaş hareket ediyor, bazıları bana cesaret vermek için başlarını sallıyor ama bu acıma da olabilir.

Brogan, daha sonra ona hikayeyi tekrar ettiğimde kahkahalarla güler. London ve Sabrina içmeye çıkmışlar, biz de evde Twins maçını izliyoruz.

"Ah dostum, keşke orada olsaydım." Brogan başını kanepeye yaslayarak geniş bir gülümsemeyle gülüyor. "Graham tam bir pislik."

"Yani, muhtemelen diğerlerinin düşündüklerini söyledi, ama yine de iyi geldi." Dudaklarım hafifçe kıvrılır.

Brogan'ın ifadesi değişir ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilir. "Siktir et. Zor bir maç geçirdin, ama böyle şeyler olur. Koçun seni tekrar ilk onbirde oynatması akıllıca bence. Bu sana kendini toparlama şansı verir."

Evet. Belki.

İnning değişirken dikkatimiz televizyona yönelir ve Flynn atıcı tepesine çıkar. Bu seride ikinci kez atış yapıyor ve yorgun olduğunu biliyorum.

Ama bu bir ölüm kalım maçı ve tecrübelerime göre, önemli anlarda çok şey başarabilirsin. Twins seride ikiye üç geride. Bu geceki mağlubiyet sezonlarını sona erdirecek. Daha önce Flynn'e mesaj attım ve rahat ve hazır görünüyordu, ama baskı hissetmemesi imkansız.

Flynn altıncı inning'in ilk atışını yaparken spikerler de tam olarak bunu söylüyorlar. Atış yüksek ve iç tarafa doğru. Vurucu plaka'dan uzaklaşıyor ve Flynn'e sert bir bakış atıyor.

"Ooooh." Brogan yumruğuyla ağzını kapatıyor, sonra önünde ellerini çırpıyor. "Başarabilirsin, Baby Holland."

Bir sonraki atış, yakalayıcının başının üzerinden geçiyor. Ondan sonra spikerlerin söylediklerini duymuyorum. Sadece Flynn'e odaklanıyorum. Yüzünde kararlılık ve hayal kırıklığı var. Flynn çok formda olduğu için

Twins koçunu kardeşimle devam ettiği için suçlamıyorum, ama onun ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum. Bu çok ince bir ayrıntı ve muhtemelen başkalarının fark edemeyeceği bir şey, ama omuzlarını hareket ettirişinden ve çenesini ileri geri hareket ettirişinden anlaşıyor.

İlk vurucu hızlı topu tek vuruşla geçirir. Sonra Flynn sonraki iki vurucuya yürüyüş hakkı verir. Bir sonraki atış için hazırlandığını izlerken gerginliği neredeyse hissedebiliyorum. Yakalayıcının işaretini iki kez reddeder ve sonra başını sallar.

"Hadi, Baby Holland," diye mırıldanır Brogan.

Flynn atışını yaparken nefesimi tutuyorum. Sapanın vuruş sesi midemi burkuyor ve top duvarın üzerinden geçip grand slam yapınca koltuğa çöküyorum.

"Siktir," diyorum.

Kadınlar geri döndüğünde, Brogan ve ben hala kanepede oturmuş televizyona bakıyoruz. Maç bitti. Flynn grand slam'den sonra oyundan çıkarıldı ve Twins kaybetti. Onun kaybetmesini izlemek, dün gece topu düşürmesinden daha kötü hissettiriyor.

Ayağa kalkıp Sabrina'ya merhaba öpücüğü veriyorum. "Gecen nasıldı?"

"İyi idi." Gülümser ve sonra gülümsemesi kaybolur. "Twins maçının son skorunu gördüm. Üzgünüm."

"Teşekkürler." Kollarımı ona doluyorum. "Hepimizin umduğu son değildi, ama harika bir sezon geçirdi."

"Öyleydi. Siz Holland erkekleri oldukça etkileyicisiniz. Özellikle sen." Göz kırmaya çalışır ama tek gözü yerine iki gözü de kapanır.

"Sarhoş musun, bebeğim?" diye gülerek soruyorum.

"Hayır, ama sadece seninle seks yapmayı düşünecek kadar sarhoşum," diye fısıldar ve işaret eder.

Dudaklarımdan yine kaba bir kahkaha kopar. "Benim için bunun doğru olması için sarhoş olmama bile gerek yok."

Dudaklarının köşesini ısırır. "Ariana dinlemek ister misin?"

Onu hiç uyarmadan kucağıma alıyorum. Kulağımın yanında çığlık atıyor ve onu odama taşıırken vücudu kahkahalarla titriyor, dinleyen herkese "İyi geceler" diye bağıriyorum.

Yatak odamda, ayağımla kapıyı kapatıp onu önüme indiriyorum.

Çömelerek, elimi bacağına ve eteğinin altına kaydırıyorum. Parmaklarımı külotunun lastiğine takıp aşağı çekince titriyor. Külotundan çıkıyor ve sonra sağ bacağını kaldırıp omzuma asıyorum.

"Bebeğim, çok güzelsin," derken eteğini kalçalarının etrafına doğru yukarı çekiyorum. Eğilip, uyluğunun iç kısmına yumuşakça öpüyorum.

O, pazımı iki kez sıkıyor ve ben durup ona bakıyorum. "Ariana ne olacak?" diye soruyor.

Biraz uğraşarak ön cebimden telefonumu çıkarırım ve ona tam olarak istediği şeyi veririm.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Memnun bir gülümsemeyle başını sallar, ama ağzımı tekrar amına götürdüğümde, gülümsemesi yumuşar ve mutluluğa çok benzeyen bir şeye dönüşür.

Parmakları saçlarımın arasına girer ve ben onu yalarken, sanki o da benim için olduğum kadar benim için deli olmuş gibi beni sıkıca tutar.

SABRINA

Çarşamba günü, Archer öğleden sonra stüdyoda beni şaşırtır.

"Vay canına. Hala buranın aynı yer olduğuna inanamıyorum," diyor ve hayranlıkla etrafında dönerek etrafı inceliyor.

Onun sözleri beni gururlandırıyor. Ben de inanamıyorum. Bütün gün web sitesi üzerinde çalışıp, tanıtım için birkaç sosyal medya sayfası oluşturdum.

"Ben de. Gerçekten oluyor."

"Seninle gurur duyuyorum." Eğilip beni öper, öpüşürken belimi kavrayarak beni kendine yaklaştırır.

Archer'ı öperek günün saatlerini kolayca geçirebilirim. Geri çekildiğinde, gerçekten inliyorum.

"Ön kapıyı kilitlemem için bana iki saniye ver, sonra devam edebiliriz," diyorum. Tamamen bittim.

"Ben de çok isterdim, ama bir sürprizim var."

"Ne?" diye soruyorum, içimi bir heyecan kaplıyor.

"Sürpriz." Alnımı öper. "Burada işin bitti mi?" "Evet. Bitebilir. Bu sürpriz sırasında seni öpebilir miyim?" "Tabii ki. Aslında, bu sürpriz bunu gerektiriyor bence."

"Şimdi gerçekten meraklandım."

O göz kırpar ve ben aceleyle dizüstü bilgisayarımı kapatıp eşyalarımı toplarım. Arabamla onu takip ederek daireye geri dönerim. Brogan ve London dışarıda bizi bekliyorlar. London siyah kot pantolon ve sevimli bir kısa üst giymiş, Brogan ise düğmeli kısa kollu bir gömlek giymiş. Çok şık giyinmiş değiller ama iyi görünüyorlar, ben ise tayt ve bol bir tişört giymişim.

"Sanırım ne yaparsak, benim kıyafetim ona uygun değil." "Çok seksi görünüyorsun," diyor Archer.

Brogan ona şakacı bir şekilde bakıyor.

"Ne? Öyle. Kabullen artık." Archer arkamdan kollarıyla beni sarıyor.

"Ben hallederim." London öne çıkıp elimi tutar ve beni Archer'dan uzaklaştırır. "Bize on beş dakika ver."

"Ama..." Brogan itiraz etmeye başlar.

"On beş dakika," der, tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla. Sonra ona doğru havayı öper. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye homurdanır. "Ama geç kalacağız."

Onun mırıldanmasına rağmen, otuz dakika sonra etkinlik otoparkına vardığımızda, hala stadyuma gelen ve yürüyen tonlarca insan var.

Ne yapacağımıza dair bir ipucu bulmak için boynumu girişe doğru uzatıyorum. Bunu bilmeyen tek kişi benim ve merakım beni tedirgin ediyor. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Lake City arenasına." Brogan ciddi bir ifadeyle büyük binayı işaret eder. "Orada, küçük kardeşim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Ona söylemek ister misin, Arch?" diye soruyor, yanımdaki adama bakarak.

O başını sallar ve ben tüm dikkatimi ona verdiğimde, duraksar. Neredeyse ayağımı yere vurmak üzereyim.

"Bu kadar sinirlenmen çok sevimli ama benim görebildiğim tek şey, o mini etekle ne kadar seksi görüldüğün." Omzumun üzerinden bakıyor. "Teşekkürler, London."

"Ne zaman istersen."

"Ben buradayım lan," Brogan, Archer'ın duyamayacağı kadar sessizce

Giyisilerimin çoğu kirli olduğu için, London bana dolabından siyah deri mini etek ve beyaz bir tişört verdi. Gideceğimiz yere topuklu ayakkabıların uygun olup olmayacağından emin olmadığım için, eteği botlarla kombinledim. Etrafımdaki diğer insanlara baktığımda, doğru kararı verdiğimi düşünüyorum. Hiçbir yerde topuklu ayakkabı görmüyorum.

Şu anda bana söylemezsen, bir hafta boyunca bu mini eteğin altındakilere dokunamazsın, diye işaret diliyle işaret ettim.

Başını geriye atıp gökyüzüne doğru yüksek sesle güldü. "Ne dedi?" diye sordu Brogan.

Archer onu görmezden gelir ve işaret diliyle cevap verir,
"Öyle demek istemedin. Denersen anlarsın, Holland."

Yüzünde hala bir gülümseme var, ama tehdidimin istediğimi elde etmemi sağlayacağını anlayabiliyorum. Ayrıca, bir hafta boyunca dayanmamın imkanı yok.

"Konser var."

Nedense bu seçenek aklıma gelmemişti. "Kim çalışıyor?"

"Beş farklı grup."

"Beş farklı hard rock grubu," diye açıklıyor London. "Hiçbirini duymamışsındır."

"O onları dinlemiş. Sadece bilmiyor," diyor Archer. Bana bakıyor. "Hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Uzun zamandır konsere gitmedim."

"Hadi gidelim. İlk grup her an başlayabilir." Brogan başını girişe doğru eğdi.

Archer elimi tutar ve parmaklarımızı birbirine geçirir. İçimi heyecan kaplar.

"Bir hafta dayanamazdım," diye söylerim, daha önce şaka yaptığımı anlamamış olabilir diye.

O eğilir. Burnunun ucu kulağımın kabuğunu okşarken fısıldar, "Biliyorum."

İçeceklerimizi alıp yerimize oturduğumuzda, ilk grup başlamıştı. Yüksek sesli, öfkeli müzik yüzüme kocaman bir gülümseme yaydı. Archer'a döndüm, burada beni kesinlikle duyamayacağını fark ettim.

"Neredeyse odanda olmak gibi," diye işaret diliyle ona söylüyorum.

Bakışları vücudumda dolaşır, yavaşça yukarı çıkıp dudaklarıma konar. *Öyleyse, çok fazla giysi giyiyorsun.*

Onun önüne geçip, sırtım göğsüne yaslanacak şekilde hafifçe ona doğru eğildim. Şarkı sözlerinin yarısını anlamıyorum ama ritim güzel ve Archer'ın müziğinin duvarımdan sızdığı o ilk geceleri hatırlatıyor bana.

Müzikle birlikte hareket ediyor, ara sıra şarkıya eşlik ediyor. İlk grup bitiriyor ve bir diğeri başlıyor. Archer, sözlerini bildiği şarkıların sayısına bakılırsa, bunu daha çok seviyor. Sesi güzel ve derin gürültülü titreşimler beni tahrik ediyor ve kıcımlı onun kasıklarına doğru itiyorum

Kıçımı ona doğru itiyorum. Parmakları eteğimin kenarına dokunuyor, beni tahrik ediyor ama içimde oluşan acıyı dindirmek için hiçbir şey yapmıyor.

London ve Brogan da bizim yanımızda benzer bir duruşla duruyorlar. Brogan'ın kolları London'ın göğsünü sarmış, başını onun başına yaslamış. Çok tatlılar. Onun için bu kadar iyi birini bulduğuna gerçekten çok seviniyorum.

Londra gözlerimi yakalar ve gülümser. Brogan'dan uzaklaşır, Brogan ona şaşkın bir bakış atar. Elimi tutar ve beni de beraberinde sürükler.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırır Brogan.

"Hemen döneceğiz."

Satış alanına çıkana kadar elimi bırakmaz. "Müzikten biraz uzaklaşmak iyi gelebilir gibi görünüyor."

"Hayır, müzik harika."

Bana şüpheyle bakar.

"Tamam, ses çok yüksek ve aslında sadece bağırıyorlar, değil mi?"

Kahkahası boş koridorda yankılanır. Bira satıcısına doğru yürür ve çalışan kıza iki parmağını gösterir.

"Alkolün yardımcı olduğunu düşünüyorum." Bana bir bira uzatır ve diğerini kendine alır.

Yavaşça uzaklaşırken şişelerden yudumlar.

"Brogan'la kaç konsere gittin?"

"Sadece bir tane daha. Üçümüz bu yaz 80'ler rock cover grubunun konserine gittik." Ağzı bir gülümsemeye dönüşür. "Eminim Archer bu sefer bizimle olduğun için çok minnettardır."

"Neden?"

"Brogan ve ben, gruplar arasında seks yapmak için kamyonete gizlice kaçtık."

Gülmekten patlamamak için kendimi zor tutuyorum ama başaramıyorum.

"Hayır, yapmadınız." "Yaptık." Omuzlarını kulaklarına doğru kaldırıyor.

"Hiçbir fikrim yok."

Pişmanlık duyuyorum, ama zavallı Archer. Sık sık bizimle üçüncü tekerlek rolünü üstlenmek zorunda kaldı. Sanmıyorum ki bunu umursuyor. Seni çok seviyor.

"Aynı şekilde. O en iyisi." London, koltuklara geri dönen tünelden birkaç metre uzakta durur. "Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Archer'ın en iyisi olduğunu mu?"

Korkutucu bir şekilde bana bakarak başını sallar. London her zaman çok tatlı ve nazikti ama şu anda yanlış bir şey söylersem bana saldırmaya hazır gibi hissediyorum.

"Hayır dersem beni dövecek misin?"

Yüzündeki ifade yumuşar ve gülümser. "Saçmalama."

Ben de onunla birlikte güldüm, ama sonra aniden durdu ve yine bana sert bir şekilde baktı.

"Sen ve kardeşim çocuk sahibi olursanız, çocuklarınızı doğruyu söylemeleri için korkutmakta çok başarılı olacaksınız," diyorum ona dürüstçe.

"Soruyu geçiştirme. Ona aşık mısın, ne?" Sürprizden bir sonraki yudumda biram boğazıma takılır. "Aşık mı?"

"Ona ve onun sana bakışlarını görüyorum." "O gerçekten harika ve çok eğleniyoruz." Bana sert bakışlarını sürdürüyor. "Ve?"

"Ona biraz aşık oldum," diye itiraf ediyorum sonunda. Kahretsin, o çok iyi.

London çılgık atarak bana sarılmak için atılır ve bu sırada üzerime biraz bira döker. "Biliyordum. Kesinlikle biliyordum."

"O bilmiyor, bu yüzden hiçbir şey söyleyemezsin," diyorum, aniden biraz panikleyerek. Kendime bile itiraf etmemiştim.

"Söylemem." Dudaklarını kapattığını taklit ediyor ve sonra yine kocaman bir gülümsemeyle parlıyor. Birkaç saniye önce bana dik dik bakan kadının aynı kişi olduğuna inanamıyorum.

Artık bunu yüksek sesle söylediğim için, konsere geri dönerken midem sinirlerden düğüm düğüm olmuştu. Archer ve Brogan birlikte duruyorlar, yüzlerinde kocaman gülümsemelerle şarkıyı söylüyorlar.

London bana anlamlı bir gülümseme atıyor. Brogan bizi önce fark ediyor, duruşunu değiştirip doğrudan ona şarkı söylüyor. Bakışlarım Archer'a kayıyor. O da bana bakıyor, artık şarkı söylemiyor.

Her şey yolunda mı? diye işaret ediyor.

Mükemmel.

Ona doğru yürüdüm, kollarımı omuzlarına doladım ve onu öptüm. Sürprizden bir an için tereddüt etti, ama sonra beni kendine daha da yaklaştırdı ve dilini ağzıma soktu.

Bu etkinlikte öpüşmenin zorunlu olduğunu söylemişti. Katılıyorum. Archer'ı öpmek en sevdiğim spor. Onunla öpüşmek asla sadece bir öpücük değildir. Çok daha fazlasıdır.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Onu hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum. Bu fiziksel bir ihtiyaçtan öte.

Ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum, ama şarkı bittiğinde ve gürültü sönük bir uğultuya dönüştüğünde, geri çekiliyorum. Bana hayranlıkla bakıyor, sanki görünüşümü ezberlemeye çalışır gibi neredeyse tembelce yüz hatlarımı inceliyor. İçim yumuşuyor.

Başka bir şarkı başlıyor.

"Bu senin en sevdiğin şarkılardan biri mi?" diye soruyorum.

Kafasını sallar, dikkatini dudaklarıma verir, tıpkı dudaklarımı okurken yaptığı gibi. Archer'ın beni dinlediğini hissettirme konusunda ne kadar iyi olduğu beni her zaman şaşırtıyor. Bazıları bunu işitme kaybına ve sohbetlere ayak uydurmak istemesine bağlayabilir, ama bence bu sadece onun kişiliği. Hayatındaki insanları çok önemsiyor ve bunu onlara hissettiriyor.

Onun çevresine kabul ettiği insanlardan biri olmak çok özel. O da bana tam olarak böyle hissettiriyor. Umarım ben de ona bu hissin bir parçasını yaşatabiliyordum.

"Küçük bir maceraya çıkmak ister misin?" diye soruyorum. Kaşlarını çatıyor. "Macera mı?"

Başımı sallayarak elini tutup onu yanıma çekiyorum. London ve Brogan'ın önünde duruyorum.

"Kamyonetinin anahtarını ödünç alabilir miyim, ağabey?" Avucumu uzatıp gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

Cebine uzanıp anahtarı çıkarır, sonra birden bir şey fark eder. Brogan anahtarı benden uzaklaştırır.

"Bekle. Neden benim kamyonetime ihtiyacın var?" diye sorar.

"Merak etme. Hiçbir yere gitmiyoruz. Sadece birkaç dakika içinde oturmak istiyorum."

Niyetim London'a ulaşır ve o bir eliyle gülmesini saklar. Brogan nişanlısı ile benim aramda bakışlar atar. Sonra Archer'a bakar.

"Sen..." Sesi kesilir.

Sonunda gülümsemem ortaya çıkıyor. "En azından biz yokken takılabileceğin biri var."

"Ayrıntıları duymak istemiyorum." Diye homurdanır ve anahtarlarını uzatır.

"Teşekkürler," diye müzik sesini bastırarak bağırıyorum ve Archer'ı yanıma çekiyorum.

Dışarı çıktığımızda, başını parmaklarımdaki anahtarlara doğru eğip sorar, "O neydi öyle?"

"London, bir keresinde seni konserde bırakıp kamyonette seks yaptıklarını söylemişti." Ona flörtöz bir gülümseme atarım. "Biraz intikam almak isteyebileceğini düşündüm."

"Oh, lanet olsun." Kahkahalar dökülür. Beni kendine çeker ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırır. "Sanırım bu, benim için yapılan en güzel şey."

"Senin arkanı kolluyorum, bebeğim."

Kamyonetin arka kapısını indirip oturdu. "Tek bir sorun var."

"Neymiş o?"

"Kameralar var." O işaret etti, ben de arkamı döndüm ve küçük cihazı gördüm, aslında birkaç tane vardı.

"Kahretsin." Ona bakarım. "Bunu nasıl yaptılar?"

Duruma rağmen sırıtıyor. "Başka bir mekandaydık. Güvenlik daha azdı."

Gülerek yanına oturuyorum. "Yani seni boşuna buraya mı getirdim?"

"Hayır. Ellerimi senden uzak tutmak zorunda kalsam bile, sana ait olmana sevindim."

"Ellerinin üzerimde olmasını dört gözle bekliyordum."

"Ben de." Avucunu uyluklarımın üzerine koyar, parmaklarını açar, böylece yanlara doğru kıvrılırlar. Başını gökyüzüne doğru geriye atar ve gözleri bir an için kapanır.

O çok güzel bir adam. Erkeksi ve sert, ama güzel. Başımı omzuna yaslarım ve o kolunu belime dolamıştır.

Aklımdaki şey bu değildi, ama yıldızların altında oturup sadece onunla birlikte olmak, şu anda yapabileceğim neredeyse her şeyden daha iyi.

İçimde müziği, gitarı ve ağır davulları duyabiliyorum. Archer'a dönerek bacaklarımı onun bacaklarının üzerine koyuyorum. Parmak uçları eteğimin altında hareket ediyor. İkimizin de istediği kadar yüksek değil, ama daha sonra için heyecanla karnımın kelekler uçmasını sağlayacak kadar yeterli.

"Sanırım seninle her yerde, her zaman oturabilir ve kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissedebilirim."

"Evet, ben de." Gerçi burada bir şeyler yapacağımızı hayal etmiştim.

"Sana bir şeyim var." Cebine uzanabilmek için yer değiştirir. "Öyle mi?" diye sorarım, o da küçük altın bir bilezik çıkarır.

"Paket falan yok, ama bugün gördüm ve seni düşündüm."

Takıyı elime bıraktı. İnce zinciri ve küçük bale ayakkabısı charm'ını tırnağımla okşadım.

"Bileziğimi değiştirmişsin." Ve orijinalinden çok daha pahalı görünüyor. Sanırım bir erkek bana tatil veya doğum günüm dışında ilk kez hediye verdi ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Çok güzel."

Bana hediye vermekten dolayı gergin miydi diye merak etmeme neden olacak şekilde rahatlamış bir şekilde gülümsüyor.

Bileziği sağ bileğine takıp tokasını kapattım, sonra kolumu kaldırıp bileziğin sallanmasını sağladım.

"Teşekkür ederim."

SABRINA

"Hazır mısın?" Archer, bir elinde futbol topunu tutarak sorar. "Kesinlikle değilim."

Dudakları, on metre öteden bile görebileceğim bir gülümsemeye bürünüyor. "Sana doğru atacağım. Sen sadece yakalaman gerekiyor."

"Ve yüzüme çarpmamalıyım," diye mırıldanıyorum.

"Geliyor," diyor Archer.

Hiç de kendime güvenmiyorum olsam da, yine de ellerimi kaldırıyorum. Futbol topu bana doğru uçarken, burnumu kırmaması için sessizce dua ederim. Top yaklaşırken gözlerimi sıkıca kapatırım — muhtemelen en iyi plan değildir, ama top avuçlarıma çarptığında, içgüdüsel olarak parmaklarımı etrafına kıvrırım.

Bir gözümü açıp baktığımda, topu tuttuğumu görünce şok oldum. Başardım!

Archer'ın gülümsemesi iki katına çıkıyor. Başım dönüyor. "Şimdi ne yapacağım?" diye bağıyorum.

"Son bölgeye koş."

Koşmaktan çok jogging yaparak ilerlerken, arkamda Archer'ın ayak seslerini duydum. Omzumun üzerinden baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Seni yakalamaya çalışıyorum."

Kalp atışlarım hızlanır ve onun beni kovalaması beni heyecanlandırır. Hızımı artırırım. "Senin quarterback oynadığını sanıyordum?"

"Ben çok yetenekliyim."

O bana sarılmadan önce bir ayağımı son bölgede tutturuyorum. Archer, ligdeki diğer savunma oyuncularından çok daha nazik ve yavaş bir şekilde beni yere, üstüne çekiyor.

"Skor yaptım mı?"

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Tabii ki attın." "Kalkıp sana zafer dansımı göstermeli miyim?"

"Sonra." Ağzı ağzımı kapattı. Topu bırakıp parmaklarımı onun kalın saçlarına doladım.

Arka planda sahadaki diğer takım arkadaşlarının seslerini duyabiliyorum. Bugün antrenmanları yoktu, ama Archer kısa bir toplantı için uğramak zorunda kaldı ve beni de gelmem için davet etti.

Yeterince soru sormadım çünkü görünüşe göre o toplantı bana futbol oynamayı öğretiyordu.

Geri çekilip yana doğru yuvarlanınca, bana gülümsedi ve saçlarımı yüzümden çekip attı.

"Kardeşim kadar iyi miyim?" diye soruyorum ona.

"Kesinlikle. Ve sahada daha iyi görünüyorsun."

Gülerek onu tekrar öptüm. Touchdown yapmanın heyecanı beni ayağa kaldırdı. "Tekrar yapabilir miyiz?"

Yüzünde eğlence belirir, ama benim kadar hevesli görünerek ayağa kalkar.

Bana birkaç kez daha topu atıyor. Ona zafer dansımı gösteriyorum dansımı gösteririm, havada bacaklarımı açarak yaptığım bir balet zıplaması, Archer'ın hem etkileyici hem de çok seksi olduğunu söylediği dans. Sonra Brogan'ın kendini beğenmiş dansını ve Archer'ın daha mütevazı, sessiz, tek kolunu yumruklayarak yaptığı zafer dansını taklit ederim.

"Ben öyle görünmüyorum," diyor.

"Hayır, sen yaptığında çok daha seksi görünüyorsun," diye onu temin ediyorum. Aslında, bunu yaptığında gerçekten *çok* iyi görünüyor.

"Zafer dansı yapmayalı uzun zaman oldu." Topu fırlatıp tek elle yakaladı. "Bir dahaki sefere oraya vardığımda, kutlamak için senin küçük sıçrayışlarından birini yapmaktan çok mutlu olabilirim."

"Söz verir misin?"

O da buna karşılık olarak bir kahkaha atar. Yüzündeki ifade birdenbire bulutlanır ve ben de birkaç saniye önce olduğundan çok daha mutsuz görünen yüzünü hatırlayarak yüzümü buruştururum.

"Bu hafta sonu oynanacak maç için endişeli misin?" "Hayır, pek değil," diyor, ama pek inandırıcı değil.

Daha fazla bir şey söyleyecek mi diye bekledim. Sonunda, çenesini ileri geri hareket ettirerek cevap verdi. "Eğer adım atıp katkı sağlamaya başlamazsam, Maverick'te daha fazla kalabileceğimi sanmıyorum."

"Seni takas edebilirler mi?" Bu düşünce kalbimi sızlattı. Bunu hiç düşünmemiştim. Evet, oyuncuların sürekli takas edildiğini biliyorum, ama Archer değil.

"Takas edilmeyeceğim şartı yok, yani evet."

"Ama sen harika bir oyuncusun. Brogan sana ne kadar yetenekli olduğunu defalarca söylemiştir. Ve seni izlenmesi gereken en iyi alıcılar arasında gösteren bir makale okudum."

"

Bana titrek bir gülümseme atıyor. "Hakkımda araştırma mı yapıyorsun?" "Son zamanlarda seninle ilgili haberlere ilgi duymaya başladım." "Yani evet mi?"

"Evet, senin hakkında araştırma yapıyordum." Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Yani ne dediğimi biliyorum."

"Teşekkür ederim, ama yetenek yeterli değil. Takımın son bölgede gol atabilecek birine ihtiyacı var."

"Sen yapabilirsin. Biliyorum." İki elimle gömleğini tutup hafifçe sallıyorum. "Buna inanman lazım."

Gözleri yüzümdede dolaşıyor, hafifçe gülümsüyor.

"Erkek arkadaşım takas edilemez. Sana burada ihtiyacım var." Eğilip onu öperim
onu öperim.

Dudaklarıma mırıldanıyor. "Öyleyse, kendimi toparlasam iyi olur."

Kollarımı omuzlarına koyuyorum. "Ciddiyim. Sana inanıyorum.

Sonunda nasıl geri döneceğini bulacaksın. Ve bunu yaptığında, tribünde herkesten daha yüksek sesle tezahürat yapacağım."

Ağzını ağzıma bastırıyor ve sanki beni öpmek yerine içime çekiyormuş gibi orada kalıyor.

"Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum." Alnını alnıma dayadı. "Ama artık sana kavuştuğuma göre seni bırakmayacağım."

Sanki bir yere gidecekmişim gibi.

Stadyumdan ayrıldıktan sonra Archer beni stüdyoya götürdü. Ön camdan içeri baktım, dönüşmüş mekan beni gurur ve heyecanla doldurdu.

Ön kapıda Eleanor'dan bir not var. Notu koparıp, onun güzel el yazısını okudum.

Stüdyo çok güzel görünüyor.

Sohbet etmek için uğradım. Fırsatın olduğunda beni ara. Eleanor

"Ah, onu kaçırdığım için üzıldüm," derim ve ön kapının kilidini açarım. Mekan havasızdır, temiz hava girmesi için kapıyı açık bırakırım.

Archer ön masaya doğru yürüdü ve stüdyonun broşürlerinden birini aldı.

"Bunlar harika," diyor gülümseyerek.

"Biliyorum. Londra harika. Bunlar şehirde dağıtmaya başlar başlamaz, e-postalar ve telefonlar almaya başladım. Cumartesi günü bebek sınıfı şimdiden tamamen doldu."

"Bu inanılmaz." Gülümsemesi genişliyor ve ondan yayılan gurur sarhoş edici.

"Öyle." Kendimi tüm duygulara kaptırıyorum: heyecan, mutluluk, başımı aşan bir işe kalkıştığım ve her şeyi mahvedeceğim korkusu. Sonuncusuna pek inanmıyorum, ama o duygu orada kalıyor ve bu işin başarılı olmasını ne kadar istediğimi hatırlatıyor.

"Kahve alacağım, sonra beni istediğin gibi çalıştırabilirsin," diyor Archer.

Yapacak pek bir şey kalmadı, önümüzdeki hafta sonu açılışımızdan önce sadece birkaç son rötuş var. Şu anda sadece ben çalışıyorum, bu yüzden açılış sessiz geçecek, ama umarım bir iki ay içinde başka eğitmenler ve yarı zamanlı bir ofis müdürü işe alabilirim.

"Tamam," diyorum. "Eleanor'u arayacağım."

Konuşmayalı birkaç hafta oldu. Belki onu daha sonra geri gelmeye ikna edebilirim. Ona her ayrıntıyı göstermek istiyorum. Onun onayı benim için çok önemli.

Cep telefonumu çıkarıp onu arıyorum. Eleanor'un mesajlaşmayı pek sevmediğini hissediyorum.

Üçüncü çalınıştaki parlak, net sesiyle cevap veriyor: "Alo?" "Merhaba.

Ben Sabrina."

"Oh, Sabrina canım. Sesini duymak ne güzel."

Gülümsüyorum, onu telefonun diğer ucunda hayal ediyorum. "Evet, ben de. Stüdyoya uğradığımda orada olamadığım için üzgünüm."

"Görünüşe göre, bir molayı hak etmişsin. Burayı tanıyamadım neredeyse."

Dans pistinde dolaşıyorum. Gözlerimi kapattığımda, balerin ayakkabısı giymiş çocukların ayak seslerini neredeyse duyabiliyorum. "Geri gelmelisin, sana burayı düzgün bir şekilde gezdireyim."

"Çok isterim, ama yakında olmalı."

Kaşların çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, aslında harika. Büyükanne olmak üzereyim."

"Tebrikler."

"Zamanı gelmişti. Umudumu kaybetmek üzereydim, ama Will bu hafta başında aradı ve karısının ikiz beklediğini söyledi."

"Aman Tanrım. İkizler!"

"İnanabiliyor musun?"

"İnanamıyorum," diyorum, başımı sallayarak.

"Yardıma ihtiyaçları olacak, bu yüzden Sarasota'ya taşınıyorum."

"Çok nazıksın."

"Aslında çoğunlukla bencilce bir davranış. Çocukların etrafında olmayı özlüyorum. Seni genç tutuyorlar.

Stüdyo küçük çocuklarla dolduğunda bunu kendin de göreceksin."

İyi haberlere kapılıp, onun yakında ayrılacağını ima ederek başladığını unuttum. "Ne zaman ayrılıyorsun?"

"Gelecek ay."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Bebekler doğmadan önce kendi evimi bulup yerleşmek istiyorum.

Ayrıca, beyaz bir Noel yaşamayalı uzun zaman oldu."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Senin adına mutluyum, ama binanın tekrar çocuklarla dolduğunu göremeyeceğin için üzgünüm."

"Sana bunu söylemek için gelmiştim. Bunu söylemek kolay değil." Sözlerini düşünür gibi sessiz kaldı. "Binayı satmaya karar verdim."

Midemi bir ağrı kapladı.

Sessizliğim üzerine devam etti: "Ülkenin diğer ucunda olup işleri takip etmem mümkün değil."

"Binayı yönetmesi için birini tutamaz mısın? Kendin de bunun harika bir yatırım olduğunu söylemiştin. Benim için kira ödemelerinde zarara uğradığını biliyorum, ama düzenli bir gelirim olduğunda daha fazla ödeyebilirim."

"Hayır, tatlı çocuğum, senin paran istemiyorum. Binayı nasıl dönüştürdüğüne çok sevindim. Yaşlı bir kadını çok mutlu ettin. Bu şehri, en iyi kişiye devrettiğimi bilerek terk edebilirim. O eski yeri yeni bir hayata hazır hale getirerek, en çılgın hayallerimi gerçekleştirdin bile. Yeni sahibinin, bizim yaptığımız kira sözleşmelerinin aynısını garanti edeceğini söz veriyorum. Yarın avukatımla görüşeceğim."

Kendimi başımı sallarken buluyorum, cevap olarak pek bir şey söyleyemiyorum. Eleanor her şeyin yoluna gireceğini söylüyor ama telefonu kapattığımda midem düğümlenmiş durumda.

Archer beni öyle bulur. Ne kadar süredir aynı yerde durup boşluğa bakıyorum, emin değilim.

"Ne oldu?"

Trans halimden çıkıp birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Archer kahveleri ön tezgaha koyup yanıma geliyor.

Hâlâ bir elimde telefonum var. Hafifçe kaldırıyorum. "Eleanor taşınıyor ve binayı satıyor."

"Ah, üzüldüm." Dudakları düz bir gülümsemeye büründü. "Ne yapacağım bilmiyorum."

"Kira sözleşmen en az bir yıl geçerli, değil mi?"

"Evet, ve yeni sahibi büyük, köklü değişiklikler yapamasın diye tüm yasal belgeleri devredeceğine söz verdi, ama yine de... yanlış geliyor."

"Bir çaresini buluruz." Beni kucaklayarak başımı göğsüne yasladı.

Boğazım konuşamayacak kadar sıkışır.

Onun varlığını içime çekerek birkaç uzun dakika geçirdikten sonra, geri çekildi. "Hadi. Eve gidelim."

Beni kapıya doğru çekmesine izin veriyorum, ama durduğunda şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ne...?" diye sormaya başlıyorum, ama sorum kapıdaki adam tarafından cevaplanıyor.

Walker Graham.

ARCHER

Onu görür görmez öfkeden titremeye başladım. Biliyorum.

Sadece biliyorum.

"Sen." Bu bir soru değil, bir suçlama.

Gözleri genişliyor, sanki beni burada bulmayı beklemiyormuş gibi, ama sonra yüzünde o sinir bozucu sırıtış belirliyor.

Kendini beğenmiş. Kibirli.

Onun burada olması tesadüf olamaz. Sabrina'nın binasını satın aldı. Ve bunu benim yüzümden yaptı. Hayatımı mahvetmeye olan hastalıklı ilgisi yüzünden. Sorun değil. Bununla başa çıkabilirim, ama o Sabrina'yı mahvederken ben seyirci kalmayacağım.

"Ne halt ettin sen?" Yüzüne yaklaşıyorum, o kadar yakınım ki ucuz kolonyasının kokusunu alabiliyorum. O kadar güçlü ki nefesimi kesiyor.

Sürpriz yüzünden kaşları havaya kalkıyor ve korku yüzüne yansıyor, ama bunu gizlemeye çalışıyor, ardından tanıdığım o kendini beğenmiş pislik haline geri dönüyor ve bilmiş bir gülümseme takınıyor.

"Merhaba sana da," diyor, sanki hiç sohbet etmişiz gibi. Biz arkadaş değiliz. Onu takım arkadaşım bile saymam. O sadece kendini düşünen bencil bir pislik.

Takıma transfer edildiği andan itibaren hayatımı cehenneme çevirdi. Futbolun ve Mavericks için oynamanın keyfini kaçırın küçük şeyler. Şimdiye kadar benden ne kadar çok şey çaldığını fark etmemiştim.

Sabrina'dan da bir şeyler almasına izin vermeyeceğim. O bunu hak etmiyor. Etrafımdaki her şeyi ve herkesi zehirleyeceğini bilseydim, Sabrina'dan uzak dururdum. Ya da ona çok daha önce yumruk atardım.

Siktir, buna inanamıyorum. Eleanor bu pislüğün binayı satın almasına izin mi verecek?

Onu dövüp vücudunun parçalarını geldiği yer olan Vegas'a göndermek istiyorum.

"Görünüşe göre iyi haberi duymuşsun," diyor Graham, yanımdan geçip stüdyoya girerken. Kollarını yanlara doğru kaldırıyor. Kendini beğenmiş ve sevinçle. "Ben senin yeni ev sahibinim."

Evet, kesinlikle ona daha önce yumruk atmalıydım.

Onu takip ediyorum, kendimi onunla Sabrina'nın arasına koyuyorum. Onun ona bakmasını bile istemiyorum. O, onunla aynı havayı solumaya layık değil.

Sabrina ona bir soru sorar, ama sesi titriyor, bu yüzden sadece bazı kısımlarını duyabiliyorum. Bunun doğru olup olmadığını bilmek istiyor. Bu yeri gerçekten satın alıp almadığını.

Bu stüdyoyu özel bir yer haline getirmek için harcadığı onca emek. Hayallerin bir karışımı. Eleanor'un, annesinin, kendisinin. Şimdi bunu elinden almak çok acımasızca. Elbette kira sözleşmesi var, ama onun için işleri zorlaştırmanın milyonlarca yolu var ve eminim ki hepsini kullanacaktır.

"Henüz kesinleşmiş bir şey yok, ama ben her zaman istediğimi elde ederim." Gülümsemesi geniş ve yırtıcı.

Öfkemden kendimi tutamıyorum. Yeni zemine kan bulaşmasını istemem.

"Göreceğiz," diyorum. Yapabileceğimiz bir şey olmalı.

Eleanor Sabrina'yı seviyor, bu binayı seviyor.

Graham'ın hala kendini beğenmiş ifadesi ciddileşir. "Eleanor hızlı satmak istiyor ve benim bu konuda iyi olduğumu biliyor."

Sabrina'ya bakar. "Sana teşekkür etmeliyim. Bu yerde yaptığın işler piyasa değerini gerçekten artıracak. Daha uzun bir kira sözleşmesi talep etmemen ne yazık."

"Sen bir pisliksin," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

İki kez tsk sesi çıkararak parmağını bana doğru salladı. "Kontrolü elinde tutan adama böyle mi davranılır..." Etrafına bakındı. "Her şeyi."

Ellerim yumruk haline gelir. Onu henüz yumruklamamış olmamın tek nedeni (bunları mahvedersem ona yeni zeminler alacağım), onun yeni ev sahibi olması ve ona daha fazla sorun çıkarmak istemememdir. Ben olmasaydım, bu binaya olan ilgisini çoktan kaybetmiş olurdu.

"Merak etme, Holland." Etrafta dolaşarak stüdyoyu inceliyor, ayrıntıları rahatsız edici ve alaycı bir şekilde gözden geçiriyor. Duvarda asılı duran bir çift yıpranmış bale ayakkabısını parmağıyla okşuyor. "Ben de senin kadar bu yerin başarılı olmasını istiyorum. Ben yaptığım işte iyiyim... senin aksine."

Stüdyoda dolaşmayı bırakıp bana yaklaşır. "Ayrıca, birinizin işe ihtiyacı var ve ben de sizi işinizden etmek üzereyim."

En azından bir süreliğine. Sonunda bu bina harika bir otopark olacak."

Elini omzuma koyacakmış gibi bir hareket yapar. Ben de yanından kaçırım. "Bana dokunma lan."

O kadar gerginim ki kendime güvenemiyorum. Bir tane daha pislikçe söz söylerse kendimi tutamayacağım.

"Şu anda bana vurmak istiyorsun, değil mi?" diye soruyor, sanki tam da bunun için buraya gelmiş gibi sırtarak.

Sadece onun istediği için vurmadım. Muhtemelen takımdan atılmam, ama bu durumun düzelmesine de yardımcı olmaz. Ve o bunu biliyor. Sevdığım işime zar zor tutunduğumu biliyor.

Sabrina önüme geçer. Bu anda bile, dudaklarını okuyabileceğim şekilde durmaya özen gösterir. Tanrım, bu küçük jesti için onu seviyorum. Onu milyonlarca nedenden dolayı seviyorum.

Yüzü mermer gibi, güzel ama soğuk. "Stüdyomdan çık." "Yakında benim olacak, sevgilim." Graham göz kırpar.

Dudakları titriyor, ama başını dik tutuyor. "O zamana kadar, burada hoş karşılanmıyorsun."

Graham gülmeye cüret ediyor. "Birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum."

O gittikten sonra öfkem daha da artar. Hepsi benim hatam. Bu bina umurunda bile değil. Beni kızdırmak istiyor ve bunun için her yolu deneyecek.

Sabrina bana döner ve yüzünü göğsüme gömer. Omuzları titriyor, ağladığını biliyorum, sesini duyamıyorum ama.

Onun üzülmesi beni mahvediyor ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Hiçbir şey.

"Bunu çözeceğiz." Kollarımı ona doluyorum, onu sıkıca kendime çekiyorum. "Söz veriyorum."

ARCHER

"Sana bir şey getireyim mi?" Sabrina'nın yatak odasının kapısında dururken ona soruyorum.

Sırtına yastıklar dayayarak yatakta oturuyor. Bana bakarken ağzı hafif bir gülümsemeye bürünüyor.

"Hayır, ben iyiyim." Gözleri kapanıyor ve nefes almaya odaklanırken göğsünün inip kalktığını görebiliyorum.

Graham ile yaşadığı tartışma astımını tetiklemiş. O adamdan nefret etmek için bir neden daha.

"Dinlen," diyorum ona. "Yemek sipariş edeceğim, bu gece rahatlayabiliriz."

Gözlerini açar ve başını sallar. Oturur. "Bu gece Greer'e bakacağım. Olivia'nın kitapçıda kaçıramayacağı bir etkinliği var." Sesindeki inatçılık, arkadaşının ihtiyacı olduğunda onu terk etmeyeceğini gösteriyor.

Ama Greer'e bakacak durumda değil. "Başka biri yardım edemez mi?"

"Olivia, kime emanet edeceği konusunda çok seçicidir."

Knox'un biz küçükken bizi ne kadar koruduğunu hatırlayarak başımı sallarım. Annem ve kardeşlerim dışında Flynn'e veya bana bakan başka birini hatırlamıyorum.

"Ben ona baksam olur mu?" diye soruyorum.

Olivia'nın bana güvendiğinden emin değilim, ama prenses gibi giyinip bir düzine kadar kitap okuyabilirim sanırım. Bu düşünce boğazımı düğümler.

"Çok tatlısın, ama ben halledebilirim." İnatçı, güzel kadın.

Yatağının yanına gidip yanına oturuyorum. "Tamam, ama Olivia'nın onu buraya bırakmasını sağla, böylece ihtiyacın olursa yardım edebilirim."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum." Dudakları şakacı, bilmiş bir gülümsemeye bürünüyor.

"Neymiş o?" diye soruyorum, eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurarak.

"Sen çok tatlısın ve bana karşı fazla iyisin. Ben iyiyim. Söz veriyorum. Sınırlarımı biliyorum ve Greer'le birkaç saat takılabiliyorum."

Başımı eğip kucağına yaslarım. Ona yakın olmak istiyorum ama nefes almasını zorlaştırmak istemiyorum. Parmakları saçlarımı okşamaya başlar. Bu hoş bir his ve ben bunu içime çekmeye, bunun beni sakinleştirmesine izin vermeye çalışırım.

"Şu anda tatlı ya da iyi hissetmiyorum," diye itiraf ettim. Daha çok cinai ve huzursuz hissediyorum.

Oturup gözlerine bakıyorum. Eve dönerken sessizdik. Ben çılgına dönmüştüm, o ise nefes almaya odaklanmıştı. Stüdyoya ne olacağı konusunda endişelendiğini söylemesine gerek yoktu, bunu biliyordum.

Elleri benim ellerimi kapattı. Nazikçe sıktı. "Kes şunu. Sen hiçbir şey yapmadın."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Eğer biz birlikte olmasaydık, o kadar da o binayı ele geçirmek için bu kadar kararlı olmazdı."

"Bunu bilemezsin."

Ama biliyorum. İçgüdülerim, bunu benim yüzümden yaptığını söylüyor.

Brogan ve London eve geldiğinde, dördümüz oturma odasında otururken Sabrina onlara Eleanor'un Florida'ya taşınacağını ve binayı satacağını anlatır.

Hayal kırıklığım sürekli benimle birlikte, ama elimden geldiğince kontrol altında tutuyorum. Sabrina'nın benim için endişelenmeden de yeterince derdi var. O böyle biridir, zor durumda olsa bile başkalarını düşünen biri.

Brogan kollarını göğsünde kavuşturur. "Eleanor'la konuşup Graham'ın ne kadar pislik olduğunu söyleyemez misin?"

"Ailesine yakın olmak istiyor. Alıcıyı sevmediğim için ona beklemesi gerektiğini söyleyemem."

"Peki. O zaman binayı ben alacağım," diyor Brogan.

"Ne?" London ve Sabrina aynı anda, aynı ifadeyle, gözleri fal taşı gibi açılmış, kaşları kalkmış olarak sorarlar.

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim, ama haklı. Eleanor'un başka bir alıcıya ihtiyacı var. Elbette çok sayıda alıcı vardır, değil mi?

"Bir binanın fiyatı ne kadar olabilir?" diye sorar, sonra muhtemelen cevabı Google'da aramak için telefonunu çıkarır.

"Siktir," diye mırıldanır. Belli ki cevap, onun düşündüğünden daha fazlaydı. Hemen toparlanır. "Peşinat için yeterli param var, geri kalanı için kredi alacağım."

"Paralarımızı birleştirebiliriz," diyorum. Yarısı ne kadar bilmiyorum, ama önemli değil. Birikimlerimle yapmak isteyeceğim başka bir şey aklıma gelmiyor.

"Hayır," diyor Sabrina. Ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme beliriyor. "İkinize de teşekkür ederim, ama hayır."

"Aile böyle yapar," diyor Brogan. "İhtiyacım olduğunda yardım etmek için kullanamayacaksam paranın ne faydası var?"

"O haklı." Ben konuşurken, gözlerime bakar. "Bunu senin için yapalım. Sen bunu hak ediyorsun. O stüdyo şehirdeki en iyisi olacak ve mahalle de harika. İyi bir yatırım."

Kahretsin, şu anda Graham'ın iyi yatırım saçmalıklarıyla neredeyse aynı şeyi söylüyorum. Ama onun dokunduğu her şeyin başarılı olacağını biliyorum. Onun için her zaman riske girerim.

"Bu teklifin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam, ama bu sadece bir bina. Başka bir tane bulabilirim."

"Buna çok emek harcadın." London hepimizin düşündüğü şeyi söylüyor.

Saatler. Haftalar. O yere tüm kalbini ve ruhunu koydu.

"Ve yine yapardım. Orayı benim yapmak inanılmaz bir deneyimdi." Gülümsemesi samimi ve onun bu acımasız kader değişikliğini kabullenmeye hazır olduğunu biliyorum, ama ben değilim. Henüz değil.

"Lanet Graham," diye mırıldanıyorum. "Bunu benim yüzümden yapıyor."

"Belki." Sanki bunu zaten düşünmüş ve umursamamış gibi omzunu silkiyor.

"Ayrılmış gibi davranıp ilgisini kaybedip kaybetmediğini görebiliriz."

Dudaklarından zar zor fark edilebilen yumuşak bir kahkaha kaçır. "Bu, benimle ayrılmak için denenen en tatlı yol."

Brogan beni delip geçiyor. Bakışlarını hissediyorum ve ona baktığımda, "*Ne oluyor lan?*" diye işaret ediyor.

"*Sahte* ayrılık" diye ikisine de açıklıyorum. Onu kaybetmeyeceğim. Graham'ı siktir et.

"Hayır." Kafasını kesin bir şekilde sallar. "Olmaz."

Telefonunun ekranı yanar ve o da ona bakar. "Olivia ve Greer buraya geliyorlar."

Ayağa kalkar ama ben daha hızlıyım.

"Sen rahat ol. Ben hallederim," diyerek ön kapıya doğru yöneliyorum. "Çok otoriter." Bana gülümsüyor ama oturmaya devam ediyor.

Greer, hatırladığım kadar sevimli ve enerjik. Pembe elbisesiyle ve başında taçla daireye girer, ama Brogan'ı görünce aniden durur. Çok dikkatli bir şekilde arkama geçer.

Onun seviyesine gelmek için çömeliyorum. "Korkutucu görünüyor, değil mi?" Cevap vermiyor, ama yüzü endişeyle dolu.

Brogan gülümser ve elini sallar. İri bir adamdır ve gömleğini çıkardığı için Greer'e daha da korkutucu geliyordur.

Lanet olsun, bir gömlek giy, diye işaret diliyle ona işaret ediyorum. Sonra Greer'e, "Bu Brogan. O iyi biridir. Söz veriyorum. Ve bu da London," diyorum.

"Merhaba Greer." London parlak bir gülümsemeyle, "Sabrina senden çok bahsetti."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Brogan ona. "Elbiseni beğendim."

"Ne dersin?" Olivia kızının yanına gelerek ona sorar.

"Teşekkür ederim." Greer'in sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Selam." Brogan elini kaldırır. "Seni tekrar görmek güzel."

"Evet, ben de. Greer'in bu gece bizimle kalmasına izin verdiğin için teşekkürler." Olivia

Konuşurken, Greer annesinin bacaklarına yapışarak ona sokulur, ama Brogan'ı yakından izlemeye devam eder.

Sabrina, onu oturmaya ve mümkün olduğunca az enerji harcamaya çalışmama rağmen Olivia ve Greer'ı selamlamak için yanımıza gelir.

"Dalga mı geçiyorsun, çok heyecanlıyız." Sabrina önce Greer'ı, sonra Olivia'yı kucaklar. Olivia'ya, "Bunun için çok üzgünüm" der.

"Hayır, bu harika. Ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Nasıl hissediyorsun?" Olivia ona sorar.

"Daha iyiyim."

Küçük bir homurtu çıkarırım. Hâlâ acı çekiyor. Düz durmaması ve daha sessiz konuşmasından bunu anlayabiliyorum.

Sabrina bana gözlerini devirir ama gülümser. "Merak etme. Fazla bir şey yapmama izin vermez."

Tabii ki izin vermeyeceğim.

"Mümkün olduğunca çabuk döneceğim." "Acele etme. Biz hallederiz," diyorum.

Olivia bana eğlenceli bir şüpheyle bakar. Greer hala biraz korkmuş görünüyor. Yani kısacası, bebek bakıcılığı görevinde çok başarılıyım.

Sabrina, yüzü Greer'in göz hizasına gelecek şekilde eğilip sessizce, "Futbol oynayan bir ağabeyim olduğunu hatırlıyor musun?" diyor.

Greer'in küçük başı hızla sallanır.

"Brogan o ağabey."

Gözleri büyür. "Şaka yapmıyordun. O gerçekten büyük."

Hepimiz gülüyoruz. Brogan, belki de hayatında ilk kez kızarıyor. "Öyle," diyor Sabrina. "Ama gerçekten çok iyi biri, söz veriyorum."

"Ve giyinmeyi çok sever," diyorum ona. Bu doğru. Ama genellikle elbiseler ve taçlar giymez. "Eminim onu daha sonra prenses moda şovuna ikna edebiliriz."

Bunu ciddi ciddi düşünür. "Elbisem ona uymaz herhalde."

Gülmeme engel oluyorum ve Brogan'ın bana ters ters baktığını hissediyorum. "Merak etme. Bir çaresini buluruz."

London ve Sabrina da gülmemeye çalışıyorlar. Olivia'ya bakarak, biraz daha sessizce, "Biz iyi olacağız," diyorum. Onun başlangıçtaki çekinceleri biraz azalmış görünüyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at," diyor ve kızını kucağına alıp tekrar sarılıyor. "Sabrina teyzeye uslu dur."

"Olur."

Olivia isteksiz bir gülümsemeyle Greer'ı yere indirir ve kapıya doğru yönelir.

"Hoşça kal Liv!" diye seslenir Sabrina.

O gider gitmez hepimiz sessizleşiriz. Dairemde bir çocuk var ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Neyse ki Sabrina biliyor. Greer'ı elinden tutup mutfığa götürüyor. Brogan bir gömlek buluyor ve sonra o ve London pizza yapıyorlar. Greer bunu çok ilginç buluyor ve sonunda Brogan'a yardım etmek için ona yakınlaşmaya değer olduğuna karar veriyor.

Pizza hazır olduğunda, Greer, Brogan'ın tanıştığı diğer tüm kadınlar gibi ona hayran kalır. Sabrina'ya bakarım. İkisini izlerken mutlu bir şekilde gülümsüyor, ama yine de yüzde yüz iyi görünmüyor.

Brogan, Greer'ı omuzlarına alıp, ona ve London'a akşam yemeğinin temizliğinde yardım etmesini sağlarken, ben bar taburesini Sabrina'ya dönük hale getiriyorum.

"Nasılsın?"

"Yorgunum, ama göğsüm o kadar sıkışık değil."

"Neden yatmıyorsun ya da en azından kanepeye uzanmıyorsun?"

Gülümsüyor ama tartışmak üzere olduğunu anlayabileceğim bir şekilde.

"Ben hallederim, bebeğim."

"Öyle mi?" Brogan'a bir göz attı.

"O da büyük bir çocuk gibi, bu yüzden onun ona ilgi duyması mantıklı. Ama onun gözünü ayırmayacağım, böylece kızın kendi ağırlığı kadar dondurma yememesi ve bütün gece uyanık kalmaması için."

"Tamam."

Onun kabul etmesine şaşırdım. Yüzümden bu şaşkınlık belli olmalı ki, "Sadece bir süreliğine" diye ekledi.

Öne eğilip dudaklarını dudaklarımla okşadım. "İstedığın kadar zaman al."

Sandalyesinden kayıyor. "Senin yatağında uyuyacağım, böylece Greer benim yatağımı kullanabilir."

"Pratik ve benim için şanslı."

Gecenin geri kalanı prenses filmleri, giyinme ve moda gösterisiyle geçiyor (Brogan'ı bir daha asla çarşaf elbiseyle görmek istemiyorum). Greer yatma vaktine kadar o kadar yorgun ki, o uykuya dalmadan önce kitabın sadece yarısını okuyabiliyorum.

Uyanırsa diye lambayı açık bırakıp kapıyı aralık bırakıyorum, sonra Sabrina'ya bakmaya gidiyorum. Onun da geceyi geçireceğinden eminim. Bugün onu gerçekten çok yordu. Onun öfke krizine neden olan şeyi hatırlamak, yine dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

Oturma odasında Brogan'ı yalnız buluyorum. Yanına otururken uzun bir nefes veriyorum.

"Sevimli çocuk," diyor.

"Evet," diye onaylıyorum.

"Sabrina nasıl?"

"Hâlâ uyuyor," diyorum. "London da yattı mı?"

"Evet. O da pek iyi değil. Sanırım nezle oluyor." Bir elinde bira, diğer eliyle bacağına destekliyor. "Peki, Graham konusunda ne yapacağız?"

"Ne yapabiliriz?" diye soruyorum, saçlarımı elime alıp karıştırırken. Onun Sabrina'nın ev sahibi olduğunu düşünerek saçlarımı çekip durduğum için saçlarım normalden daha dağınık.

Sabrina'nın ev sahibi olduğu için.

"Bilsem, çoktan yapardım. Sadece bu sezon sana yaptıkları için bile onu pataklamak isterdim."

"Eğer bana karşı bir garezi olmasaydı, bunların hiçbiri olmazdı diye düşünmeden edemiyorum. O, Sabrina aracılığıyla benimle kavga ediyor."

"O bir pislik. Ne yapıp ne yapmayacağını kimse bilemez. Senden ve bunun takımdaki konumuna ne anlama geldiğinden korkuyor. Bu yüzden kimseyle uğraşmıyor."

"Belki," diyorum, bu kadar basit mi diye merak ederek.

"Kendini bu konuda suçlama. O da bunu istiyor. Zaten, bunun bir önemi yok. Artık buradayız."

"Sanırım haklısın." Başımı yastığa yasladım. "Neşelen. Bunu birlikte çözeceğiz. Zaten birkaç fikrim var."

"Öyle mi?" diye soruyorum, onları duymak için sabırsızlanıyorum çünkü Eleanor ile sözleşmeyi imzalamayacağı kadar onu fena halde dövmekten başka bir fikrim yok.

Brogan öne doğru eğildi ve ön kapıya doğru baktı. "Olivia gelmiş olmalı," dedi.

"Ben açarım." Ayağa kalkıp kapıyı açmaya gittim.

"Tamam. Ben yatmaya gidiyorum. Graham'ın sonunu sabah konuşuruz." Ağzı yarı gülümsemeyle kıvrılır, sanki onu alt etmekten benim kadar zevk alacakmış gibi.

Başımı sallayarak kapıya doğru yürüdüm ve o da odasına gitti. Gözetleme deliğinden bakmaya tenezzül etmeden kapıyı açtım, ama bakmalıydım çünkü gelen Olivia değildi.

"Flynn," derim, her iki elini kapı çerçevesinin kenarlarına dayayarak, sanki onu ayakta tutan tek şey buymuş gibi, kambur duran küçük kardeşimi görürüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni de gördüğüme sevindim." Bana çarparak sendeleyerek ilerledi ve sanki içki dolabına düşmüş gibi kokuyordu.

"Sarhoş musun?" Beynim onun burada olduğunu, sarhoş olduğunu bile kavrayamadan, onu takip etmekte gecikiyorum.

Kanepeye çöküyor, sanki kafası elli kilo ağırlığında gibi oturuyor. Yine de, dudaklarını okuyabileceğim kadar konuşmak için kafasını kaldırıyor. *"Benim yaşımdayken sen de aynı şeyi yapmıyormuş gibi davranma. Seninle birlikte yaşıyordum, hatırladın mı?"*

İşaret diliyle de konuşmaya çalışıyor, ama hareketleri çok dağınık.

"Hatırlıyorum." Kanepenin diğer ucuna oturuyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Twins beni takımdan çıkardı. Başka nereye gideceğimi bilemedim."

Kahretsin. Midem düğümlenir. Son zamanlarda olan biten her şeyle, Twins'in sezonunu sona erdiren kötü maçından sonra neler olabileceğini düşünmek için kendi sorunlarımla çok meşguldüm.

"Knox bu hafta seyahatte mi?" Valley'e gitmek yerine burada durması mantıklı gelmiyor. O ve Knox daha yakındırlar ve orası onun evi.

"Şu anda onunla kalmak istemiyorum." Kafasını koltuğun koluna dayayarak uzanmış halde işaret dilini kullanmaya devam ediyor. *"Bunun hakkında konuşmak isteyecek ve ben hazır değilim."*

"Tamam." Sanırım bu, bizim de bu konuyu konuşmayacağımız anlamına geliyor. Buna saygı duyabilirim. "Brogan az önce yattı. Onu uyandırmamı ister misin?"

"Hayır. Sabah onunla konuşurum. Bir iki gün kalmam sorun olmaz, değil mi?" diye soruyor.

"Tabii ki. Ama bu gece kanepede yatman gerekecek. Yedek yatak odasında beş yaşında bir çocuk var."

Kaşlarını kaldırır. *"Brogan'ın gizli kız kardeşi dışında gizli bir çocuğu da mı var?"*

"Hayır. Ben bakıcılık yapıyorum," diye açıklığa kavuşturdum.

"Sen mi?" O gülümsemeye çalışıyor. Yüzündeki değişim onu daha çok benim küçük kardeşim gibi gösteriyor. *"Kim sana çocuğuna bakıcılık yaptırır ki?"*

"O Sabrina'nın arkadaşı ve ben harika bir bakıcıyım, çok teşekkür ederim."

"Ben küçükken beni bakmaktan nefret ederdin."

"O farklıydı. Ben de çocuktum."

"Sen ve Brogan bana bakarken, pizzayı mikrodalgada on dakika kadar ısıttığım zamanı hatırlıyor musun?" O gülererek homurdanır. *"Neredeyse evi yakıyordun. Knox çok sinirlenmişti."*

"Kalmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, teşekkürler. Kanepe harika." Uzun bacaklarını uzatıp gözlerini kapattı.

"Sana battaniye ve yastık getireyim." Ayağa kalkıp odama doğru yürüdüm, sonra durup arkama baktım. "İkizler için üzgünüm."

Gözleri yavaşça açılır ve yüzünde bir anlık acı belirir. *"Teşekkürler."*

Mikroalgaya dokunma. Ve ayakkabılarını kanepemden kaldır. Ne, kurtlar mı yetiştirdi seni? Soruya gülümseyerek işaret ediyorum.

Daha kötüşü. Dört tane sinir bozucu ağabey tarafından.

SABRINA

"Hey, uyanmışsın." Archer yanımda uyanır. Uykulu bir gülümseme dudaklarının köşelerini yukarı çeker. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi," diyorum. Hem duygusal hem de fiziksel olarak. Dün stüdyodaki haberler beni mahvetti, ama bu sabah kabullenme duygusuyla uyandım. Evet, üzgünüm ama son birkaç ayda kendime çok şey kanıtladım. Bina sihirli değil. Ben sihirliyim.

Eli omzuma gelir, dirseğime kadar kayar ve yavaşça geri döner. "İyi."

"Dün gece Greer ile her şey yolunda gitti mi?"

"Evet. Çok eğlendik. Brogan'ı giydirdi ve moda şovu yaptılar. Harikaydı."

"Kaçırdığım için üzgünüm."

"Üzülme. Ben bunu asla unutamayacağım."

"Olivia'ya dün gece her şeyin nasıl gittiğini sormalıyım."

"Greer'ı aldıktan sonra gece yarısı geçmişti, muhtemelen uyuyorlardır."

"Küçük çocuklar geç saatlere kadar uyumaz." Dönüp telefonumu alıp Olivia'nın mesaj atıp atmadığını kontrol ediyorum. Atmış, dün gece geç saatlerde bir kez, bize teşekkür etmek ve eve vardıklarını söylemek için.

Archer'ın kolları belimi sarar ve boynumun kıvrımına burnunu sokar. Kıçımı onun kasıklarına doğru kıvrırım.

O düşük bir inilti çıkarır ve boğazımın yanını hafifçe ısırır, sonra emer. Onun kucağına gömüldükçe içimi bir sıcaklık kaplar.

Telefonumu komodinin üzerine koyup kollarında dönerek ona bakıyorum. Archer'ın ela gözleri yüzümü inceliyor. "Seni seviyorum."

Beklenmedik sözleri karşısında kalbim göğsümde hızla atmaya başlar. "Öyle mi?"

Cevabı, parmaklarını yanağıma getirip eklemlerini cildim üzerinde aşağı doğru sürükleyip sonra bir elini boynumun yanına koyarken yavaşça başını sallamaktı.

"Evet. Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır. Ben de seni seviyorum." Ona yaslanıp, dudaklarına gülümseyerek onu öptüm.

"Oh, şükürler olsun." Derin bir nefes alır ama gülümsemesini saklayamaz. "Endişelenmişim."

"Hayır, endişelenmedin." Ona şakacı bir şekilde vuruyorum.

"Biraz endişelendim." Sesi biraz daha ciddileşti. Elini aşağı indirip avucunu göğsümün üzerine koydu. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılır, ağızımı izler ve sözlerimi hisseder.

Otururum. "*Seni seviyorum, Archer.*"

Ben de seni seviyorum, diye işaret eder, sonra sol eliyle yarım bir kalp yapar ve havaya kaldırır.

Ben de sağ elimle aynısını yapıyorum ve onun elinin yanına koyarak mükemmel bir kalp oluştuyorum.

Başım dönerek, üzerine otururum. Elleri tişörtümün altına girer, ben de ellerimi göğsünde ve karnında gezdiririm. Kaslarını izlemekten ve her santimini ezberlemekten asla bıkmam. O mükemmel.

"Sen mükemmelsin," diyor göğüslerimi avuçlarken.

Göğsümden bir kahkaha kopar. "Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum."

Onun için tişörtümü çıkarıp yatağın yanındaki yere atıyorum, sonra kendimi aşağı iterek yüzüm onun eşofman pantolonundaki şişkinlikle aynı hizaya geliyor.

Ben parmaklarımı bel bandının altına geçirip çekince, o kalçalarını kaldırır. Penisini serbest kaldığında, dudaklarımın başından milimetrelerce uzaklıkta olana kadar eğilirim, ona bakıp "*Mükemmel*" derim.

Ona cevap verme şansı vermeden onu ağızma alıyorum.

O inleyerek, bir eliyle saçlarımı geriye itiyor ve parmaklarına sarıyor. Hafifçe çekmesi, kafa derimi karıncalandırıyor ve karnımın derinliklerinde bir arzu uyandırıyor.

Keşke ona, beni ve hayatımı ne kadar iyi yönde değiştirdiğini anlatabilseydim. Annemin yaşadıklarından dolayı hala yaralı bir halde Lake City'ye geri döndüm. Kararlıydım, ama bu kararlılığım korkuyla karışmıştı. Annemin sağlığı ve onun beni buraya gönderdiği görevi yerine getiremeyeceğim korkusu.

Archer benim yanımdaydı, ben istemeden stüdyoda bana yardım ediyordu. Bu yükün bir kısmını üstlenerek, bana hayal kurmam ve kendim için gerçekten ne istediğime karar vermem için alan açtı.

gerçekten ne istediğime karar vermeme olanak sağladı. Sadece stüdyo ile ilgili değil, dünyada nasıl görünmek istediğimle ilgili de.

Ve bu süreçte, o da listede yukarıya doğru tırmandı. Onu istiyorum. Şimdi ve geleceğimde.

Onun uzunluğunu yalayıp emerek, yukarı aşağı hareket ederken, o inliyor ve saçımı sıkıca kavıyor, beni nazikçe daha derine itiyor.

Ben de öyle yapıyorum, ama sonra aynı sıkı tutuşla beni kendinden uzaklaştırıyor. "İçinde olmalıyım." Kalkıyor ve beni sırt üstü çeviriyor.

Külotumu çıkarma hızı gerçekten etkileyici.

Kondomları sakladığı komodine uzanıyor.

Kolunu tutuyorum ve bana bakmasını bekliyorum. Bakışları doğrudan ağzıma yöneliyor.

"Seni hissetmek istiyorum. Her yerini."

Bakışları dudaklarımdan gözlerime kayıyor. "Emin misin?"

Hızla başımı sallıyorum. "Az önce doktordan geldim ve doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Ben de yakın zamanda test yaptırdım," diyor, hala fikrimi değiştirebileceğim herhangi bir işaret beklermişçesine beni dikkatle izliyor. "Ve hiç prezervatif kullanmadığım olmadı."

"Ben de." Çünkü onun diğer duyularına ne kadar güvendiğini biliyorum, bunu onunla ilk deneyimleyen kişi olmak beni ona daha da yakın hissettiriyor.

Archer tekrar üzerime eğildi. Penisinin başı girişimi dürttü. O bir santim içeri girerken bacaklarımı açtım. İnledi ve başını eğerek alnını alnıma dayadı.

Sağ eli boğazımı okşuyor, her titreşimi açgözlülükle istiyor. Ve ben de ona bunu veriyorum, o beni yavaşça doldururken akılsızca konuşup nefes nefese kalıyorum. O kadar büyük ve kalın ki, onun boyutuna alışana kadar neredeyse acı verici.

İç çekiyorum, tahrik olduğum kadar mutlu hissediyorum. İçimde titriyor ve ben onun penisini sıkıca sarıyorum.

"Siktir, bebeğim. Uzun süre dayanamayacağım."

"Ben de." O hareket etmeden bile orgazma doğru tırmanıyorum. Tırnaklarımı kollarından omuzlarına doğru sürüklerim ve sonra ellerimi yüzünün iki yanına getiririm. O, bulanık bir ifadeyle bakışlarımı karşılıyor. "Beni seviyormuş gibi sik beni."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve bana yumuşak bir öpücük veriyor, sonra çekiliyor ve tekrar içeri giriyor.

Yüzünün işkence ve zevkin karışımıyla çarpıldığı hali izlemeyi seviyorum.

"Lanet olsun, bu çok iyi geliyor." Nefesi zorlanıyor. "Beni çok iyi alıyorsun."

Bu övgü başımı döndürüyor. Duygularımdan aklımı kaçırıyorum, mantıklı bir cevap veremiyorum. Bunun yerine, onun adını tekrar tekrar söylüyorum. Beni duyup duymadığını bilmiyorum, ama sesim yükseldikçe daha hızlı hareket ettiği için yakın olduğumu anladığını biliyorum.

Onun ve orgazmın eşiğinde olan her şey dışında her şeyi unutuyorum.

Dudakları benim dudaklarımı kapattı.

"Seni seviyorum," diyor ağzıma karşı ve sonra beni sertçe öpüyor. Dili içeri giriyor ve ben onun enerjisine karşılık veriyorum.

Göz kapaklarımdan arkasında bir ışık parlar ve ben çılgın atarım. O her sesi yutar ve bana da kendininkini verir.

Archer'ın orgazmı benimkinden birkaç saniye sonra gelir. İçimde hareket etmeyi bıraktıktan sonra bile beni öpmeye devam eder. Yavaşça çıkar, bakışları benim içimden sızan menisine kilitlenir. Bir parmağıyla onu toplar ve tekrar içeri iter. Hassas vajinam bu müdahaleye titrer.

O benim tepkime gülümser ve bir parmak daha ekler, daha fazla sürtünme için avucuna doğru kıvrılana kadar parmaklarını yavaşça içime sokup çıkarır.

"Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi söyle, bebeğim."

Gözlerine kilitleniyorum. "Çok iyi. Asla durmanı istemiyorum."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. "Sadece yemek, su ve diğer zorunlu şeyler için. Diğer her saniye senin."

Vücudumdan aşağı kayar ve klitorisime dilini sürer. Parmaklarını kıvrıp hassas etimi sertçe emdiğinde, zaten ışık parlamaları görmeye başlamıştım.

Bir başka inanılmaz orgazmdan indiğimde, Archer yanımdaki yatağa düşer ve beni yanına çekerek göğüslerimizi birbirine değdirir.

"Kötü haberlerim var," diyorum ve sonra ona sokuluyorum.

"Neymiş o?"

Başımı geriye eğip ona bakarak, "Yiyecek ve suya ihtiyacım var" diyorum. Dün akşam neredeyse hiç yemek yemedim ve açlıktan ölüyorum.

O gülümser ve oturmadan önce alnıma hızlıca bir öpücük kondurur. İsteksizce onu takip ederim. Yavaşça giyiniriz, giyinirken birbirimize daha fazla öpücük kondururuz.

Archer başından bir tişört geçirir. "Eleanor'dan başka haber var mı?"
"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ama bu konuda kendimi iyi hissediyorum."
O, henüz bu konuda iyi hissetmediğini gösteren düşük bir homurtu çıkarır.
"Onunla konuşsam nasıl olur?" diye sorar. "Graham hakkında her şeyi
açıklayabilirim."

"Hayır." Kafamı sallarım. "Sen yeterince şey yaptın. Ben hallederim.
Tamam mı?" Bir saniye sürer, ama isteksizce başını sallar.
Onun odasından çıktığımızda dairenin geri kalanı sessiz. London ve Brogan
uyuyor olmalı. Mutfakta ışığı açıyorum.

"Sahte bir ayrılık sahnelemek istemediğinden emin misin?" diye soruyor,
arkamdan odaya girerken. "Ondan saklamak o kadar da zor olmaz. Maçlara bile
gidebilirsin. Gerçi benim yerime Brogan için orada olduğun gibi davranman
gerekebilir." Göz kırıyor.

"Hayatta olmaz, Holland." Ellerimi omuzlarına koyup zıplarım. Beni yakalar,
bacaklarımı beline dolarken bacaklarımı havada tutar. "Onun, bana defalarca
orgazm yaşatan ve beni deli gibi mutlu eden adamın sen olduğunu bilmesini
istiyorum."

Oturma odasından gelen bir inilti vücudumu hareketsiz hale getirir.
Tanımadığım bir adam kanepede oturur ve kızıl kahverengi saçlarını eliyle tararken,
ben de kanepeye bakarım. Archer'ın kollarından atlarım ve elimi göğsüme koyarım.

Yabancı adam yavaşça gözlerini kırıştırır ve sonra bize tek elle selam verir.
Geniş ve kaslıdır ve üstünde gömlek yoktur.

Archer, benden çok daha az endişeli bir şekilde adama bakıyor. "Doğru. Sana
haber vermeyi unutmuşum. Flynn dün gece geldi. Bir süre burada kalacak."

"Küçük kardeşin," diyorum, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için uğraşırken
sesim titriyor. Artık paniklemediğim için onu tanımak kolay. Archer'la izlediğim
maçlar ve aile benzerliği sayesinde, eninde sonunda kendim de bunu anlayabilirdim
diye düşünüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Flynn, büyük bir çaba sarf ederek ayağa kalkar. "Ben de. Sanırım sen o
meşhur gizli kız kardeşsin."

"Bu Sabrina," diyor Archer.

Flynn bizimle birlikte mutfığa girer ve buzdolabını açar. Bir bira çıkarınca
Archer yanına gider ve birayı alır.

"Henüz öğlen bile olmadı."

"Tatildeyim." Flynn birayı geri alır. Kapağını açar ve bar taburelerinden birine oturur. Bazı yönlerden Archer'a ne kadar benzediği şaşırtıcıdır. Aynı düz burun, aynı dolgun dudaklar ve yarım gülümseme. Flynn'in kırmızımsı kahverengi saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyor. Archer'dan daha uzun olmasına ve neredeyse yirmi bir yaşında olmasına rağmen, hala biraz bebek yüzlü.

"Dün gece çok garip bir rüya gördüm. Küçük bir kız vardı, bir prenses, ve sonra vücudunu mükemmel bir şekilde saran siyah bir elbise giyen çok seksi bir sarışın kadın içeri girdi."

"Olivia ve Greer ile tanıştın mı?" diye soruyorum, Flynn'den Archer'a bakarak.

"O rüya değildi," diyor Archer. "Dün gece Greer'a bakıcılık yapıyorduk ve sen kanepede uyuyakaldıktan sonra Olivia onu almaya geldi."

"Olivia," diye adını yavaşça söyler. Bana bakar. Gözleri hala yarı açık, uykudan mı yoksa akşamdan kalma olduğundan mı emin değilim, ama renginin Archer'inki gibi ela değil, daha açık kahverengi olduğunu söyleyebilirim. "O senin arkadaşın mı?"

Cevap veremedi Archer sözümü keser. "Knox burada olduğunu biliyor mu?"

Flynn'in yüzündeki tüm neşe kaybolur ve yerine onu daha yaşlı gösteren sıkı bir çene ve ciddi bir ifade gelir. "Sana söyledim, henüz oraya dönmek istemiyorum."

"Sorun değil. İstedğin kadar kalabilirsin, ama bu sabah grup sohbetinde herkesin senden haber alıp almadığını sorup duruyor."

Flynn'in yüzünde beliren duygular suçluluk ve hayal kırıklığının karışımıdır.

"Ona burada olduğumu söyledin mi?" diye sorar Flynn.

"Hayır, ama sen söylemelisin. Nerede olduğunu öğrenene kadar senin için endişelenecek.

nerede olduğunu öğrenene kadar senin için endişelenecek."

"Her halükarda endişelenecek," diye mırıldanır Flynn, kalkıp kanepeye doğru yönelirken

Kanepeye doğru yürürken. Arkasına bakıp ekler, "Bugün ona mesaj atarım."

"İyi." Archer kollarını bana dolayarak omzumu öper. "Antrenmandan önce duş almam lazım. Bugün stüdyoya gidiyor musun?"

"Evet, ve bu gece Lilac'ta çalışacağım," diye hatırlatırım ona.

Her saniyeyi birlikte geçirmek istememize rağmen, ikimizin de programında zorunlu olarak yapmamız gereken birçok şey var.

"Öğleden sonra uğramaya çalışacağım, ama takım antrenmanından sonra bir alıcı toplantım var."

Çenesi, az önce küçük kardeşininkine çok benzer şekilde gerginleşir.

"İyi olacak mısın?" diye soruyorum ona. Walker Graham ile bütün gün birlikte çalışmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum. Özellikle de her fırsatta Archer'ı nasıl alay ettiğini bildiğim için.

"Ben mi?" diye sorar, bir kaşını kaldırarak. "Bunu sana sormam gerekirdi." "Sordun," diye hatırlatırım. "Ve ben iyiyim."

Bana inanmış gibi görünmüyor.

"Tamam, iyi demek biraz abartı olur, ama bunu kabullendim ve onun beni kovmasına izin vermeyeceğime karar verdim. Belki binayı satar, belki satmaz, ama ben sadece kontrol edebileceğim şeyleri kontrol edebilirim. Eleanor başka bir alıcı bulsa bile, onlarla da bir garanti yok. O dans stüdyosunu hayal ettiğim her şey haline getireceğim ve sonunda başka bir yer bulmam gerekirse, sorun olmaz. Bana yardım edebilecek birçok büyük, güçlü adam tanıyorum."

Bana, onun futbol oynarken veya Greer ile etkileşim halindeyken hissettiğim hayranlıkla bakıyor.

"Senin için her şeyi yaparım," diyor.

"Biliyorum. Bu da, senin yeteneğinden korkan bir adam için numara yapmamamın bir başka nedeni."

Archer böyle düşünmüyor olabilir, ama Walker ondan korkmasaydı, Archer'ı kızdırmak ve hayatını cehenneme çevirmek için bu kadar uğraşmasına gerek kalmazdı. Cidden, kimin buna vakti var ki?

"Siktir, seni seviyorum," diyor gözlerini kapatıp dudaklarını benimkilere bastırırken.

Bunu duymaktan asla bıkmayacağımı düşünüyorum.

ARCHER

"Jack ve kola alayım," diyor Flynn, barın önündeki tabureye otururken.

"Jack'i sakla." Brogan, Flynn'in sağ tarafına otururken ona yan gözle bakar. Ben de soluna oturuyorum. "Ve bir Modelo."

"Ben Blue Moon alayım. Teşekkürler," derim, zaten zor bir gece geçirmiş gibi görünen ve bizimle uğraşacak havada olmayan barmene.

"Siz ikiniz artık hiç eğlenceli değilsiniz," diyor Flynn.

"Belki bir gece içki içmeyi bırakmalısın," diyorum. "Oturma odası hala içki dolabı gibi kokuyor."

Küçük kardeşimden çok tahmin edilebilir bir göz devirme hareketiyle karşılık alıyorum.

"Biliyorsun, kimlik göstermeden hemen hemen her yerde servis alabiliyorum."

"Şu anda reşit olmayan birinin alkol bulundurma suçlaması işleri kolaylaştırmaz, Baby

Holland." Brogan, birayı önüne koyarken barmenlere başını sallar.

Ben de onaylayarak başımı sallıyorum. Flynn, takımdan atılmasıyla ilgili hala pek bir şey söylemedi, ama o her zaman kendi kendine konuşmaya ihtiyaç duyan biri olmuştur. Onu zorlamak, sadece daha da içine kapanmasına neden olur.

Ancak Brogan o kadar sabırlı değildir.

"Minnesota'da ne oldu?" diye sorar ve koltuğunda dönerek Flynn'e bakar.

"Sezonun en önemli maçını kaybettim." "Takım arkadaşların da öyle," diye hatırlatıyorum. "Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Siktir et," diyor Brogan.

Sessizce kadeh kaldırarak ona biramı uzatırım. Ona tamamen katılıyorum. Siktir

"Ben iyiyim. Menajerim Boston'ın ilgilendiğini ve Cardinals'ın başlangıç oyuncusu ameliyat olursa yeni bir atıcı arayabilir."

Sözlerine rağmen, belirsizliğin onu yıprattığını görebiliyorum. Onun yerinde olan herkesin başına gelebileceği gibi.

"Bir yere yerleşeceksin," diyorum, duymaya ihtiyacı varsa diye. Kariyerinin bu kadar ani bir şekilde sona ermesi için çok yetenekli ve çok umut vaat ediyor.

Üçümüz bardan yemek sipariş ediyoruz ve yemek yerken ve barın üstündeki televizyonda hokey maçı izlerken rahat bir sohbete dalıyoruz. Üniversiteden sınıf arkadaşım Jordan Thatcher, Kings takımında oynuyor ve Colorado'yu mahvediyorlar.

Ben bir bira daha sipariş ederken, Brogan'ın telefonu önündeki barda yanıyor.

"London arıyor. Bu gece kız kardeşi ile dışarıda. Muhtemelen sarhoşken arıyor." Sırıtarak, telefonu ayağa kalkar. "Hemen dönerim."

Flynn onun gidişini izler, sonra bana bakar. "Sizi böyle görmek garip."

"Ne demek istiyorsun?"

"Brogan'ın nişanlısı var." Flynn, Brogan'ın gittiği yöne elini uzatıp sonra da önümde salladı. "Sen de Sabrina'ya karşı çok tatlı ve sevgi dolusun."

"O kadar da garip değil. İkimiz de daha önce başka insanlarla çıkmıştık."

"Evet, ama bu farklı. Sen artık büyüdün, olgunlaştın falan."

Göğsümde bir kahkaha yankılanıyor. "Evet, ama sakın kanma. O kadar da olgun değiliz."

Elimi uzatıp onu başından yakaladım, sonra boş elimle saçlarını karıştırdım.

O kaçır, iki eliyle saçlarını düzeltir. "Saçımı yapma. Kızlar saçımı seviyor."

"*Bu çok garip,*" diyorum, hala gülerek. Onunla oturup konuşmak çok güzel. En son ne zaman bunu yaptığımızı hatırlamıyorum. "Biriyle çıkıyor musun?"

"Herkesle çıkıyorum." Kendinden emin bir gülümsemeyle.

"Ah, kardeşim," diye mırıldanıyorum ve yine gülüyorum. "Minnesota'dan ayrılmadan önce babamla konuştum. Arizona'ya yerleşmeyi düşünüyor."

Arizona'ya yerleşmeyi düşünüyor."

Az önce hissettiğim tüm o güzel duygular bir anda yok oldu.

"Sevgili babam nasıl?" diye soruyorum, biramdan uzun bir yudum alırken. "Telefonu açsan bilirdin."

Omurgamdan bir ürperti geçiyor. En son ne zaman babamla baş başa konuştuğumu hatırlamıyorum. Flynn onunla ilişkiye başladığından beri

birkaç kez karşılaştım ama en fazla tanıdık sayılırız. Ona ihtiyacım yok.

"Dinle, onunla ilişki kurmak istemenin nedenini anlıyorum, ama hayatımda ona ihtiyacım yok ve onu istemiyorum," diyorum Flynn'e, fikrimi değiştirmem için beni zorlamaya kalkışırsa diye.

Flynn'in onu tanımak istemesini gerçekten anlıyorum. O, babasının hiç yanında olmadığını hatırlayamayacak kadar küçüktü. Kazadan önce bile babası dengesiz biriydi, ama bu olay bardağı taşıran son damla oldu. Knox'a bir keresinde, babamın işitme yeteneğimi kaybettikten sonra benimle uğraşmak istemediği için gittiğini söylemiştim. Bu, en karanlık korkularımı dile getirdiğim anlardan biriydi, sesini bile çıkarmaya korktuğun, içinde sakladığın şeylerden biri. Yıllardır bunu düşünüyordum, kardeşlerimin ikinci ebeveynlerini kaybetmelerinin sebebinin ben olduğumu sessizce endişe ediyordum. Bunu yüksek sesle söylemek sonunda bunu unutmama yardımcı oldu.

Knox da beni bu duygularımdan vazgeçirmeye çalışmadı. Söylediklerini asla unutmayacağım. "Eğer bu doğruysa, o zaman hepimiz daha iyiyiz."

Aynen böyle. Sanırım bunun sebebi olduğum için benden biraz nefret etmesini bekliyordum, ama etmedi.

Gerçekten bu yüzden mi gitti, bilmiyorum, ama bunun bir etkisi olduğuna inanıyorum. Sadece uğraşmak istemediği bir sorun daha. İşitme yeteneğimi kaybettikten sonra hayatımdan çıkan tek kişi o değildi, ama onun kaybı en kötüsüydü. Ondan önce harika bir baba değildi, ama aile hakkında öğrendiğim her şey, ailenin seni ne olursa olsun sevmesi gerektiğini söylüyordu. Belki bu, bir ebeveyn için bile makul bir istek değildir.

Knox'un yıllar önce söylediği sözler içimdeki bir şeyi iyileştirdi. Terk edilmenin acısı ve beni olduğum gibi kabul etmeyecek herkesi uzak tutma ihtiyacı.

Yani, hayır, onu hayatıma geri almak gibi bir isteğim yok, ama Flynn hiçbir zaman ebeveynlerimizle bir ilişki kurma şansı bulamadı. Annemizle geçirdiği zamanı asla geri kazanamayacak, ama babamızla kazanabilir. Bu evrensel ihtiyacı ona karşı kullanmak bana düşmez.

Flynn koltuğunda hafifçe dönüyor. "O zamanlar nasıl biri olduğunu biliyorum."

Meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyorum. Flynn, babam bizimle yaşarken henüz küçüktü ve dört büyük erkek kardeşi olduğu için onu birçok şeyden koruduk. Yani hayır, babamın nasıl biri olduğunu gerçekten bildiğini sanmıyorum.

"Bana anlattı," diyor Flynn, ses tonunda kararlı. "Her şeyi. Nasıl pek ortalarda olmadığını, ortalarda olduğunda da sinirli ve huysuz olduğunu. Nasıl çekip gittiğini ve Knox'u sorumlu bıraktığını. Ve daha bir sürü şeyi. Benimle birlikte olmadığı zamanlarda

O zamanlar nasıl biri olduğunu biliyorum. Her şeyi mahvetti. O da biliyor, ben de biliyorum. Ayrıca, hiçbirinizin onu affetmeyeceği ihtimalinin yüksek olduğunu da biliyor. Ama yine de deniyor.”

"Bazen çok az ve çok geç olur. Hasar çoktan verilmiştir." Knox kadar öfkeli değilim, ama belki de bunun nedeni benim hayatımın onunki kadar değişmemiş olmasıdır. O okulu bırakmak, iş bulmak, hayallerini askıya almak zorunda kaldı. Babamı uzak tutma isteğim öfkeden değil, sadece sağlıklı bir ihtiyat duygusundan kaynaklanıyor. Hayatımda beni seven ve destekleyen insanlar var. Kardeşlerim, arkadaşlarım, Sabrina. Bana bunu yapamayacağını zaten göstermiş birini neden tekrar hayatıma alayım?

"Tek söylediğim, insanlar değişir." Flynn'in gözlerinde, çocukken bir şeye heyecanlandığında veya tutkuyla bağlandığında gördüğüm o umut dolu, iyimser bakış var.

"Öyle mi?" diye soruyorum, ayağa kalkarak. Babam söz konusu olduğunda umut ve iyimserlikten vazgeçmiş durumdayım.

"Yani, Brogan'a bak." Çenesini, Brogan'ın telefonda konuştuğu barın köşesine doğru kaldırıyor. Telefonu önünde tutuyor, aptal gibi sırtıyor, şüphesiz Londra ile görüntülü konuşuyor.

"Kısa bir süre önce şehrin yarısıyla yatıyordu, şimdi ise nişanlandı." Flynn son cümleyi, bu fikir çok çılgınca olduğu için sindiremiyor gibi söylüyor.

"Haklısın. Ben de bunu tahmin edemezdim."

Bardan ayrıldıktan sonra Flynn, bu bölgeye taşınan bazı lise arkadaşlarıyla buluşur ve ben de Brogan'ı eve giderken Lilac Lounge'a uğramaya ikna ederim.

"Sadece uğrayıp merhaba demek istiyorum," diyorum arabadan inerken.

Ayaklarım hızla hareket ediyor, kulübün ön kapısına kadar olan mesafeyi hızla kat ediyorum.

İçeri girer girmez bas sesleri zeminden yayılır. Kırmızı saçlarını aramak için mekanı tararım. Olivia'yı ilk olarak barın arkasında görürüm.

Brogan'a dönüp başımı Olivia'ya doğru eğiyorum ve ona doğru ilerliyorum. Yaklaştığımı görünce gülümsüyor.

"Hey!" diye bağıyor müziğin sesini bastırmak için. "Geldiğini biliyor mu?"

"Hayır, ona sürpriz yapmak istedim," diye bağıyorum. Ve onu görmek için "Dans ediyor mu?"

"Evet. Dışarıda. Bir şey içmek ister misin?" "Hayır." Başımı sallarım.

Brogan yanıma gelir ve Olivia ona bakar. "Ya sen?" diye sorar.

"Beklerken bir bira içerim herhalde." Ödeme yapmak için cüzdanını çıkarır.

"Sabrina'yı bulmaya gidiyorum," diyorum onların konuşmalarının üzerine. Brogan başını sallıyor. "Kız kardeşime selam söyle."

Kulübün içi kalabalık değil, ama teras insanlarla dolu, konuşuyor, içiyor ve havuza bakıyorlar. Durup, ön sahnenin iki yanındaki kafeslere bakıyorum. Sabrina solda, siyah spandex şortu ve mor üstüyle dans ediyor.

Her adımda kalbim daha hızlı atıyor. Yolumu kesen bir güvenlik görevlisi olduğu için ona kadar gidemiyorum, ama gidebildiğim kadar gidip onun beni görmesini bekliyorum.

Hareketleri zarif, akıcı ve son derece seksi. Gerekirse ona ulaşmak için bazı kuralları çiğnemek için hazırım.

Neyse ki iş o noktaya gelmiyor. Bakışları neredeyse sıkılmış bir ifadeyle terası tarıyor, ama beni görünce geri dönüyor. Bir an dans etmeyi bırakıyor ve ağzı geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

Elimi kaldırıp ona selam veriyorum.

Kafesin üzerindeki çubuğun üzerinden atlayarak dışarı çıkıyor ve kapı görevlisinin yanından geçip bana doğru geliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ve kollarını boynuma doladı. Cildi yumuşak ve sıcaktı ve vücut sabunum gibi kokuyordu.

"Seni görmek ve yarın için iyi şanslar dilemek istedim."

"Beni daha sonra da görebilirdin."

"Evet, ama gece geç saatte yatağıma girdiğinde, konuşmak genellikle yapmak istediğim son şey oluyor."

Dudakları daha da geniş bir gülümsemeyle açılır. "Buraya tek başına mı geldin?" "Brogan barda. Kalmayacağız, sadece seni görmek istedim. seninle gurur duyduğumu söylemek zorundaydım. Stüdyoda yaptıkların inanılmaz. Keşke yarın orada olup insanların ona aşık olmasını izleyebilseydim."

Bunu ona bugün daha önce söylemeliydim, ama Flynn'in gelmesi ve diğer her şey yüzünden dikkatim dağıldı. Benim hatam. O bunu bilmeli.

Bunu bilmeyi *hak ediyor*.

“Çocuklar sana bayılacak. Onlar için büyük bir ilham kaynağı olacaksın. Benim için bile bir ilham kaynağısın.”

Öyle. Çok çalıştı, kimseden hiçbir şey istemedi.

Sabrina'nın hayalleri için mücadele etmesini izlemek içimde bir şeyleri uyandırdı.

Gözleri parlıyor ve dökülmeyen gözyaşlarıyla doluyor. Ve birdenbire bir kulüpte olduğumuzu ve yalnız olmadığımızı fark ediyorum.

"İş yerinde sana duygusal davrandığım için özür dilerim." Ağzımın bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı.

"Dalga mı geçiyorsun? Bunları tekrar söylemeni isteyeceğim, böylece kaydetip hatırlatmaya ihtiyacım olduğunda tekrar dinleyebileceğim."

"Kayda ihtiyacın yok bebeğim. Sana her gün tekrar tekrar söyleyeceğim."

SABRINA

Büyük açılışın sabahı, güneş doğmadan stüdyoya varıyorum. Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Lilac'ta çalışıp eve geldiğimde çok yorgundum ama bugün için o kadar heyecanlıydım ki, yatakta dönüp durmaktan başka bir şey yapamadım ve yanlışlıkla Archer'ı da benimle birlikte neredeyse bütün gece uyanık tuttum.

Flynn benim odamda kalacağı için kanepede yatmayı teklif ettim ama kabul etmedi. Gitmeden önce ekstra sert bir kahve yaptım, umarım bu gününü atlatmasına yardımcı olur.

Hazırlık için yapılacak pek bir şey yok. London, dış pencereye "RIBBONS & TWIRLS ŞİMDİ AÇIK" yazan bir afiş yaptı, onu astım, sonra tüm ışıkları açtım ve müziği başlattım. Plan, kapıyı açık tutup insanların içeri girip bakmasına izin vermek. Cumartesi günleri mahalle oldukça kalabalık olur, bu yüzden çok sayıda yaya trafiği olmasını umuyorum.

Resmi dersler gelecek hafta başlıyor, ama ben ebeveynlerle konuşurken çocuklar dans pistini görmek isterse açık olacak. Ayrıca portakal suyu, donut ve alkolsüz kokteyller de hazırladım, yetişkinlerin biraz daha kalıp stüdyomun çocukları için mükemmel bir yer olduğuna ikna olmam için bir nedenleri olsun diye.

Saat sekizde ön kapıyı açıyorum. Kalbim göğsümde deli gibi atıyor. İşte bu!

Stüdyoda volta atıyorum, beklerken ne yapacağımı tam olarak bilemiyorum. Sadece birkaç dakika geçiyor, ama ilk insanlar içeri girene kadar sonsuzluk gibi geliyor.

Onlara en büyük gülümsememi gösterip donakalıyorum.

"Anne? Baba?" Aileme bakarken şok oldum. *Ailem*

dans stüdyomda duruyorlar.

"Sürpriz!" Babam bana gülümsüyor.

Duygularımdan boğazım düğümlenir ve gözyaşları görüşümü bulanıklaştırır. Hızla onlara doğru koşarım. Kollarımı ikisinin boynuna dolayarak, çok özlediğim aile kucaklaşmamızdan birini yapmalarını sağlarım.

"Şu anda nasıl buradasınız?" diye soruyorum, geri çekilip yanaklarımdan akan ıslak damlaları silerken.

"Bunu kaçıracakmışız gibi mi?" Annem, benim aksini düşündüğüm için açıkça sinirlenmiş gibi geliyor.

"Buraya kadar gelmenize gerek yoktu," diyorum. Annem hastalanmadan önce çok seyahat eden insanlar değillerdi, ama o zamandan beri, hafta sonu gezileri için bile nadiren evden ayrıldılar. Stüdyodaki gelişmeleri fotoğraf ve videolarla onlara aktardım. Gelmelerini hiç beklemiyordum. "Ama geldiğiniz için çok mutluyum."

Onları tekrar kucakladım ve içimdeki gerginliğin bir kısmı kayboldu.

"Burası harika görünüyor, tatlım." Babam, gözlerinde gururla parıldayarak mekanı inceler.

"Tam tur ister misiniz?" Cevap veremeden öne çıkıp ikram masasının önünde duruyorum. Babam tatlıya çok düşkündür. Tahmin edilebileceği gibi, bir donut kapıyor.

Onlara gösterecek pek bir şey yoktu ama burayı benim evim haline getirmek için yaptığım her şeyi anlatırken dikkatle dinlediler. Son durağım, resepsiyonun arkasındaki duvarda asılı olan çerçeveli bir fotoğraftı. Bu, ilk dans resitalimdeki annem ve benim fotoğraımızdı. Annem, *Fındıkkıran* balesinde Mother Ginger rolünü oynamıştı, ben ise bon bon rolündeyim.

"Vay canına." Annem fotoğrafa bakıyor. "Saçıma bak. O zamanlar ne kadar uzun olduğunu unutmuşum."

Bir eliyle kısa saçlarına dokunuyor. Eski fotoğrafta olduğu kadar uzun olduğunu neredeyse hiç hatırlamıyorum. Ortaokuldayken saçlarını omuz hizasına kadar kestirmişti, sonra kemoterapiye başladığında daha da kısaltıp sevimli bir pixie kesimi yaptırmıştı. Şimdi neredeyse çene hizasına kadar uzamış.

"Burada olduğun için çok mutluyum." Sesim kırılır ve başımı annemin omzuna yaslarım.

"Ah, canım." Annem gülümsemeye çalışıyor, ama yüzümü incelerken gülümsemesi kayboluyor. "Ne oldu? Mutlu olacağını sanıyordum."

"Mutluyum. Gün daha başlamadı bile ama şimdiden hayal ettiğimden daha fazlası oldu. Sadece her şey çok kaotik. Bina sahibi satıyor ve yeni ev sahibi bir pislik. Bütün bunları boşuna yapmış olabilirim." Bir an için bu korkuya kapılıyorum, sonra onu silkeliyorum. "Daha açılıştı ama ben şimdiden sonunu düşünmeye başladım." Birkaç damla gözyaşı daha silerim. "Ve sizi çok özledim." Tekrar ona atlarım.

Kollarını bana doladı, sonra sırtımı nazikçe, güven verici bir şekilde okşadı. "Bugün sadece mutlu gözyaşları var."

"Burayı kaybetmek istemiyorum. Henüz ders bile vermedim, bu yüzden buraya bu kadar bağlanmak aptalca, ama tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum."

"O zaman bir yolunu bulursun. Her zaman bulursun. Sen bir savaşçısın." Saçlarımı yüzümden geriye doğru itip, sanki bir gerçekmiş gibi konuşur.

"Bu özelliği senden almış olmalıyım."

Ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrılıyor. Dışarıda bir kargaşa var ve bir grup kadının pencereden stüdyoyu gözetlediğini görebiliyorum. Sanırım kendimi toparlamanın zamanı geldi.

"Ne kadar kalacaksınız?" diye soruyorum onlara.

"Hafta sonu boyunca," diyor annem. "Buraya yakın şirin bir ev kiraladık."

"Daha sonra takılabilir miyiz?" diye soruyorum. "Tabii ki. Ne isterseniz yaparız."

"Ben de sürekli adını duyduğum o çocuğu tanımak istiyorum," diyor babam, sesi sert ve ciddi.

"Archer," diyorum, onun ailemle tanışacağını düşünerek gülümsüyorum. "Ve belki sonunda Brogan'la da tanışabilirsiniz."

"Çok isteriz," diyor annem, iki kadın utangaç gülümsemelerle yavaşça içeri girerken.

Onlara parlak bir gülümsemeye karşılık veriyorum. "Hoş geldiniz!"

Annem eğilip fısıldadı, "Sizi rahatsız etmeyeceğiz, diğer insanlarla konuşabilirsiniz."

Karışmam gerektiğini biliyorum, ama onların gitmesini istemiyorum.

"Tamam. Buradaki işim biter bitmez sana mesaj atarım." Annemi ve sonra babamı kucaklarım. Planlamamıştım, ama şimdi annem bugün burada olmasaydı bu kadar mükemmel hissedebilirdim mi diye merak ediyorum. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

İlk insanlar geldikten sonra, diğerleri de gelir. Aileler, çocuklarıyla birlikte gelen ebeveynler, brunch'a çıkan anneler ve sadece mahallede neler olup bittiğini görmek isteyen bazı yerliler.

Hepsiyle konuşurken heyecandan başım dönüyor. Nefes almaya fırsat bulamadan Olivia ve Greer geliyor.

"Tebrikler!" Olivia beni tek koluyla kucaklıyor. Diğer elinde büyük bir sarı gül buketi var. "Bunlar senin için, ama onları nereye koyacağını bilmiyorum."

Onları ondan alıp, diğerlerinin yanına ön masaya koyarken kızarıyorum.

"Archer?" diye soruyor.

"Ve Brogan. Sanırım hangisinin en büyük, en utanç verici hediyeği gönderebileceğini görmek istiyorlardı." Antrenmanları ve toplantıları olduğu için bugün burada olamadılar, ama varlıklarını hissettim. "Ve ailem hafta sonu bana sürpriz yapmak için buraya geldi. Şimdi siz ikiniz de buradasınız, bu gün mükemmel oldu."

"Seninle gurur duyuyorlar. Biz de öyle." Greer'e bakar.

"Bütün bu insanlar senden dans dersi alacak mı?" Büyük, yeşil gözleri stüdyoyu merakla süzer.

"Muhtemelen hayır, ama umarım bazıları alır."

Barre önünde birlikte dans eden iki kız var. Biri mor bir tütü giymiş ve her bir at kuyruğunda büyük, uyumlu bir fiyonk var.

"Bu ikisi Çarşamba öğleden sonra dersine girecekler," diyorum ona. "Gerçekten mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum.

Heyecanlı halinden utangaç bir hale geçer ve ayakkabılarına bakar.

"Neden gidip merhaba deyip kendini tanıtmıyorsun?" der Olivia.

Birkaç saniye sürer, ama sonunda yavaşça onlara doğru yürür. "Açılış nasıl gidiyor?" Olivia, Greer gittikten sonra sorar.

"Çok iyi. İki sınıf şimdiden doldu ve birçok kişi broşür aldı ya da posta listesine kaydoldu." Buna inanamıyorum. Bugün sihirli bir gün gibi hissettim.

Ağzı açık kalır. "Sabrina! Bu harika."

"Biliyorum. Biraz heyecanlandım. Burada ve kulüpte haftalarca, belki aylarca part-time çalışacağımı düşünmüştüm."

"Lilac'tan ayrılacak mısın?"

"En azından saatlerimi azaltmam gerekecek."

Alt dudağını dışarı çıkarır, bu da onu kızının somurturkenki haline çok benzettir. "Seni ne zaman göreceğim?"

"Zaman ayıracağız. Söz veriyorum."

Öğleden sonra geç saatlerde, ikram masası boşalmış, tüm broşürler bitmiş ve ben yorgun düşmüşüm. Mutlu bir yorgunluk. Bir başka sınıf daha doldu ve gençlere ve yetişkinlere ders verme deneyimi olan, part-time çalışmak isteyen genç bir kadınla tanıştım.

Hızlıca temizlik yapıp müziği kapatırken Archer ortaya çıktı.

Yu

karı "Dans derslerine kaydolmak için çok mu geç?" diye soruyor stüdyoya girerken.

stüdyoya girerken soruyor.

Onu gördüğüm için çok rahatladım, koşarak ona doğru koştum ve kendimi kollarına attım. Beni kolayca yakaladı, ben onu öpücüklerle boğarken beni döndürdü.

"Gelmişsin!" diye söylüyorum geri çekilirken.

"Tabii ki. Ama görünüşe göre tüm eğlenceyi kaçırmışım. Bugün meşgul olduğumu duydum."

"Kimden duydun bunu?" "London uğradı."

"Öyle mi? Onu görmedim."

O başını sallar. "Burası tıklım tıklımdı dedi. Rahatsız etmek istemedi."

Onu kaçırdığım için üzgünüm, ama gelmiş olması benim için çok önemli.

"Çok fazla insan vardı." Yüzümde bir gülümseme belirir. "Sanırım yarısında bayılmışım."

"Anında bir hit." Dudaklarını benim dudaklarıma hızlıca bastırarak öptü. "Bu gece kutlama yapmalıyız. Akşam yemeği?"

"Evet."

Beni yere indirir, ben de hızla çantamı alıp ışıkları kapatırım.

"Nereye gitmek istersin?" diye sorar, biz ön kapıdan çıkarken. "Brogan ve London'ı da davet etmemi ister misin?"

"Duruma bağlı," derim, arkamızdan kapıyı kilitlerken gülümsemeyi zor tutarım. İşimi bitirince ona dönerim. "Ailemle tanışırken destek ister misin?"

Kaşları kalkar ve sözlerim kafasına dank eder etmez, yüzünde bir anlık panik belirir.

"Hafta sonu için şehre geldiler. Ve seninle tanışmak için çok heyecanlılar."

Ona umutla bakıyorum. Ailemi ona birdenbire tanıtmanın zor olduğunu biliyorum, ama uzun vadede bu ilişkiyi sürdürmek istediğim için eninde sonunda onlarla tanışması gerekecek. Utangaç bir gülümsemeyle gerginliğini bana gösteriyor. "Vay canına, ailem.

Bu..." Sesi kesilir ve elini çenesine götürür. "Aslında, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Belki de gelecek hafta sonu kutlamalıyız."

Gözlerindeki sevimli korkuya gülüyorum. "Rahat ol. Seni sevecekler. Tıpkı benim sevdiğim gibi."

ARCHER

Sahaya çıktığımızda stadyumun gürültüsü içimi titretir. Adrenalin müzikle birlikte pompalanır. Diğerleri gibi duymadığımı biliyorum, ama yine de o an beni etkiler.

Sabrina'yı bulana kadar kalabalığı taradım. Ailesi bugün VIP locasında ve o da en önde zıplıyor ve bağılıyor.

Göğsüm gururla doluyor. O akıllı, yetenekli, güzel kız benim. Sağ elimi kaldırıp yarım kalp şekli yapıp ona doğru uzatıyorum. O da hiç tereddüt etmeden aynı işareti bana geri yapıyor.

Bugün Vikings ile oynuyoruz ve Brogan ile eski üniversite takım arkadaşım onların oyun kurucusu. Felix'i görünce Brogan'a dirsek atıyorum. Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ve pas attığı elli yard çizgisine doğru koşuyoruz.

Takım arkadaşlarına bir dakika ihtiyacı olduğunu belirtmek için elini kaldırır ve sonra bize döner.

"Holland ve Six," diyor. El sıkışıp kucaklaşıyoruz, sonra o da Brogan'la aynı şeyi yapıyor.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum. Vikings, büyük ölçüde onun sayesinde harika bir sezon geçiriyor.

"İyi. Şikayetim yok. Ya sizler?" "Sana haddini bildirmek için hazırız," diyor Brogan.

Felix başını geriye atar ve güler. "Hiç değişmemişsin." "Ailen nasıl? Dahlia burada mı?"

Gülümsemesi genişler ve Brogan'ın Londra hakkında soru sorulduğunda yüzünde beliren o duygusal ifade onun yüzünde de belirir. Sabrina hakkında konuştuğumda benim yüzümde de aynı ifade beliriyor mu acaba? Kahretsin, sanırım ben de artık duygusal bir aptalım.

"Evet, burada." O işaret eder ve biz de onun bakışlarını takip ederek onu görürüz. O el sallar, biz de el sallarız.

"Dostum, sanki daha dün Valley'de hep birlikte oynuyormuşuz gibi geliyor." Kafamı sallarım. Çok şey değişti, ama bu ikisiyle burada durmak, beni oraya geri götürüyor.

"Nişanlandığını duydum," diyor Felix, Brogan'a.

"Doğru. Ve o da burada, bu yüzden üzgünüm ama seni gerçekten dövmek istiyordum. Kız arkadaşımın önünde iyi görünmem lazım."

"Peki ya sen?" diye sorar Felix bana.

"Ben de bir kıza iyi görünmek için kışını tekmelemeliyim."

"O benim kız kardeşimle çıkıyor," diyor Brogan, sahte bir yüz buruşturma ile, sonra gülümsemeye dönüşüyor.

"Kız kardeşin mi?" Felix kaşlarını kaldırarak sorar.

"Uzun hikaye." Brogan onun omzuna vurur. "Bir ara oturup konuşmalıyız."

"Aydın sonunda birkaç günlüğüne şehre döneceğim," diyor Felix. "Seni ararım."

"Sabırsızlanıyorum." Elini tutuyorum ve şimdilik vedalaşıyoruz.

Saha tarafımıza döndüğümüzde, Brogan ve ben her zamanki ısınma hareketlerimizi yapmaya başlarız. Graham'ın yakınlarda olduğunu fark ediyorum, ama onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Son birkaç gün her şey yolunda gitti ve onun saçmalıklarına tekrar kapılmak istemiyorum.

Maç başlayana kadar Graham'ın varlığını unutmayı başardım. Vikingler yazı tura atışını kazanır ve topu alır.

Felix, başlangıçta birkaç şut atar ve ben içimden ıslık çalarım. Kahretsin, çok iyi.

"Saha kenarından manzarayı mı hayranlıkla izliyorsun?" diye soruyor

Graham burun kıvrarak. Cevap vermiyorum ve o da benim alanıma giriyor.

"Manzarayı beğendin mi?" diye tekrar sorar. "Artık değil."

Gülümseme dudaklarını kıvrırken yanıma geri adım atıyor. "Buna alış. Sezonun geri kalanını burada geçireceksin ve benim topu son bölgeye taşıdığımı izleyeceksin."

Kanım kaynar, ama onun istediği tepkiyi vermem.

"Sabrina nasıl?" diye sorar. "Küçük dans stüdyosunu açtığını duydum. Belgeleri imzaladıktan sonra uğramak için sabırsızlanıyorum. Belki öğle yemeği yiyebiliriz."

Onun önüne geçip o kadar yaklaşıyorum ki bir adım geri çekilmek zorunda kalır. "Bana istediğin kadar kötü şeyler söyleyebilirsin, ama benim önümde onun adını anmayacaksın. Anladın mı?"

Çenesi gerilir ve mavi gözleri beni delip geçer.

"Seni pataklayıp Brogan'a teslim edeceğim, o da aynı şeyi tekrar yapacak." Skybox'a bakıyorum ve Sabrina'nın gözlerinin Graham'la olan sahneyi izlediğini görüyorum. Bu kadar uzaktan bile endişeli bir ifade takındığını anlayabiliyorum. Bir eliyle kalp işareti yapıyor ve ben de bu maçın geri kalanını Graham ve onun saçmalıklarıyla sinirlenerek geçirebileceğimi ya da onu aklımdan çıkarıp futbol oynayabileceğimi fark ediyorum. İkincisini seçiyorum.

Siktir et bu herifi.

Ondan uzaklaşıp Brogan'ın yanına gittim. Bana bir bakış attı. "İyi misin?"

"Evet. Harika."

Vikings bir touchdown yapar ve ekstra puanı alır. Felix'in en iyi formunda olduğu bugün, zorlu bir maç olacak.

Diğer hücum oyuncularıyla sahaya çıkarken, tüm gürültüyü kafamdan atıyorum. Koç, beni ve Graham'ı aynı anda sahaya sürdüğü için bu özellikle zor.

Cody oyunu çağırır, biz de ayrılır ve scrimmage çizgisine doğru ilerleriz. Brogan'ın bakışlarıyla karşılaşırım ve hazır olduğumu belirtmek için başımı sallarım.

Top atıldığında, rotamı koşarak sahada sprint yapıp boş alana çıkıyorum. Cody bana mükemmel bir pas atıyor. Topu yakalıyorum ve bana yaklaşan savunmacıları gözlüyorum. Birini sahte hareketle geçip deli gibi koşuyorum. Yirmi yarda çizgisinde ilk down için yere indiriliyorum.

"Evet, lanet olsun." Brogan beni bulur ve kaskını benimkine çarpar. "Hadi gidelim, lanet olsun."

Bir sonraki snap, bize beş yard daha kazandıran bir handoff. Bir sonraki oyun için toplanırken, kendimi Graham'ın yanında buluyorum.

"Bu benim," diyor Cody'ye. "Beni tamamen açık bırakıyorlar. O pası Holland'a kadar koşabilirdim."

Cody çatışmacı bir adam olmadığı için onu görmezden gelir ve diğerleri de öyle yapar, bu da Graham'ı daha da sinirlendirir. Ne aptal. Kızgın ve somurtkan. Vücuduna dev bir bebek kafası takılı olduğunu hayal edince neredeyse gülmekten kendimi alamıyorum.

Sonraki iki atışta savunma bizi durdurur ve özel takımlar vuruş için çağırılır.

Tahmin ettiğim gibi, maç zorlu geçiyor. Felix ve hücumu ateş gibi ve savunmamız onları durdurmakta zorlanıyor. Biz de aynı şekilde onların savunmasını aşarak oyunda kalıyoruz. Sahaya her adım attığımda, hazır ve odaklanmış durumdayım.

Cody ve ben, onun savunmayı aşıp beni bulduğu ve benim de yardıma kazandığım o özel maçlardan birini oynuyoruz.

Devre arasında Brogan yanımda koşarak soyunma odasına gidiyor.

"Ne oluyor?" diye soruyor, gururla sırtarak. "Sen durdurulamazsın."

"Bir kızı etkilemek lazım." Ona göz kırpyorum, bu da onu güldürüyor.

Graham, dinleyen herkese somurtmaya ve sızlanmaya devam ediyor. Üçüncü çeyrek başladığında, takım ve koçlar ondan uzak duruyor. Kötü bir tavır yayılabilir ve bu ikinci yarıda elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekecek.

Koç değişiklik yapar ve Graham kenarda kalır. Kaskını fırlatır ve koçluk ekibinden yan gözle bakılır.

Saha çıkmadan önce kaskımı takmak için onun yanında duruyorum. "Merak etme Graham. Bugün seni sırt çantasına koyacağım."

Onun cevabını beklemeden sahaya çıkarım. Küçük düşürücü mü? Muhtemelen. Ama lanet olsun, çok iyi hissettiriyor.

"End zone'a girmeye hazır mısınız?" diye sorar Cody.

"Tabii ki."

Gülümser, sonra oyunu başlatır. Scrimmage çizgisinde pozisyonumu alırken, adrenalin o kadar güçlü bir şekilde pompalanır ki, içimden patlamak üzere olan enerjinin bir kısmını serbest bırakmak için parmaklarımı kıpırdatmak zorunda kalırım. Vikinglerin savunma hattı büyük ve çirkin, bizi yere sermeye hazır.

Snap ile birlikte hızlıca hareket ediyorum, mor formaları geçip sahada koşuyorum.

Elli yarda çizgisinde arkama bakıyorum. Savunma, Cody'nin atış yapmasını zorlaştırıyor, bu yüzden koşmaya devam ediyor, izliyor ve bekliyorum. Cody sola kayıyor ve düşürülürken pasını atıyor.

Her şey benim için sessizleşiyor. Kalabalığın benim adımları haykırdığını ya da savunmanın peşimden koştuğunu duymuyorum. Sadece bana doğru uçan top ve sahada hızla koşan bacaklarım var. Top yaklaşırken ellerimi kaldırıyorum ve uzattığım parmaklarımın arasına düşüyor. Topu yakalıyorum ve son bölgeye doğru koşarken sıkıca tutuyorum.

Koşmayı bıraktığımda gürültü dalga dalga geri geliyor. Kalbim hala hızla atıyor ve top bir elimde.

Brogan bana ilk ulaşan kişi.

"Durdurulamaz!" diye bağıyor, yüzüme yaklaşıyor, sonra geri çekilip bana spot ışığında anımı yaşamam için yer açıyor. Her zamanki kutlama hareketimle son bölgenin genişliğini koşarken elimdeki futbol topunu kaldırıyorum. Olayı takip eden bir kameranın önünde duruyorum, topu fırlatıyorum ve kız arkadaşım için yarım kalp işareti yapıyorum.

ARCHER

Maçtan sonra sky box'a vardığımda, Sabrina sanki kollarıma atlayacakmış gibi bana doğru koşar. Çantamı bırakır ve o bunu yaparken onu yakalarım. Ben bizi döndürürken o beni öper.

"Harikaydın! Muhteşem! İnanılmaz! Kazandın! Şu anda çok heyecanlıyım!" Bütün bunları aceleyle söyler, bana gülümseyerek yüzümü ellerinin arasına alır.

Bir kahkaha çıkmak ister ama sonra tekrar beni öpüyor. Kazanmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Bir elimi saçlarına doladım ve tüm gücümle onu öptüm. Bugün onun sayesinde oldu. Çünkü onun burada beni desteklediğini, kimseye benzemeyen bir sevgiyle beni sevdiğini biliyordum. Çünkü bana ayağa kalkıp istediğin şey için savaşmanın ne demek olduğunu gösterdi.

Graham stüdyoyu satın aldığı anda vazgeçebilirdi, ama vazgeçmedi. Bir saniye bile düşünmedi.

Onunla birlikte olmak, daha iyi bir adam olmak istememi sağladı. Neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu anlamamı sağladı.

Kollarımda hareketsiz kaldığını hissediyorum ve sonra "Oops" diyor.

Ondan yavaşça uzaklaşıyorum ve sonunda etrafımızda toplanan diğer insanlara bakıyorum. Hepsi bize bakıyor. Brogan yere bakarak sırtışını gizliyor ve ben Sabrina'nın ailesine gülümserken yüzümün kızardığını hissediyorum.

Kollarımı gevşeterek, kızımın ayakları yere basana kadar vücudumdan kaymasına izin veriyorum.

"Sizi tekrar görmek güzel, Bay ve Bayan Whitlock," diyorum, bir kolumu kızlarına dolayarak.

Annesi Sabrina'dan birkaç santim daha kısa, kısa sarı saçlı ve gülümsediğinde köşeleri kıvrılan gri-mavi gözlü. Kızına bakarkenki hayranlığı gözden kaçması zor. Babası da öyle. İri yarı bir adam – uzun boylu ve tıknaz. Kalın, gri saçlı bir kafası ve kısa kesilmiş sakalı var

kısa kesilmiş sakalı var. Benim en sevdiğim geniş alıcı oyunculardan birinin adının yazılı olduğu eski bir Mavericks forması giyiyor.

"Ne maçı ama," diyor Bay Whitlock ve elini uzatıyor. Elini sıkıp teşekkür ediyorum.

"En son ne zaman futbol izlemekten bu kadar keyif aldığımı bilmiyorum." Sabrina'nın annesi öne çıkıp bana sarılır. O sarılmayı seven biridir. Onunla daha dün tanıştım, ama eminim ki beni şimdiden bir düzine kez kucaklamıştır. Bu hoş bir şey. Annemi hatırlatıyor ve Sabrina hakkında ne düşünürdü diye merak ediyorum. Onu seveceğini biliyorum, ama yine de ikisini birlikte görmekten keyif alırdım. Tanrı ve öbür dünya hakkında ne hissettiğimden emin değilim, ama annemin nerede olursa olsun bana gülümsediğini düşünmek hoşuma gidiyor.

Sky box'ta oyalanıyoruz. Stadyumun çoğu boşalmış ve saha bomboş. Sabrina ve ben, babasıyla birlikte duruyoruz. Bana sezon hakkında sorular soruyor ve gittiği maçlarla ilgili hikayeler anlatıyor. Ben doğmadan önce de Mavericks taraftarıymış.

Onu çok seviyorum. Babamdan farklı, daha yaşlı, daha konuşkan ve arkadaş canlısı. Babam, en iyi haliyle bile içe dönük ve içine kapanık biriydi. İnsanların arasında olmayı severdi ama asla çok konuşan biri değildi. Onun gerçekte böyle miydi yoksa ben öyle mi hatırlıyorum, bilmiyorum. Sanırım onu asla tam olarak tanıyamayacağım.

Whitlock'larla birlikte olmak, kendi ailemin burada olmaması nedeniyle hissettiğim o küçük acıyı gidermiyor, ama beş ya da on yıl sonra kendi ailem olduğunda, diğerlerini hoş karşılayan ve onlara kendilerini rahat hissettiren bir koca ve baba olmak istediğimi fark etmemi sağlıyor.

Ayrılmaya hazırlanırken, kendimi Sabrina ile baş başa buluyorum.

"Kardeşin yeni bir en iyi arkadaş buldu," diyorum ve Brogan'a doğru başımı sallıyorum. Bir kolunu Bayan Whitlock'un omuzlarına atmış ve Bayan Whitlock da gülmekten ayakta duramayacak kadar eğleniyor.

"Bunun olabileceğini tahmin etmiştim. O her zaman daha fazla çocuk istemişti ve Brogan yirmi beş yaşında ama on yaşında gibi." Sabrina gülümsüyor ve başını omzuma yaslıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, gözlerine bakabilmek için hareket ediyorum. Dakikalar geçtikçe biraz melankolik görünüyor.

"Evet," diyor otomatik olarak ve hiç de ikna edici değil. "Ne oldu?"

"Sadece onun için endişeleniyorum." Annesi ve bana bir bakış attı. "Bunun mantıklı olmadığını biliyorum. Aylardır sağlıklı ve

harika görünüyor, ama ondan tekrar uzak kalacağım düşüncesi içimi kemiriyor."

"Flagstaff'a geri dönmek ister misin?" Bu soruyu sormak bile midemi bulandırıyor. Onsuz her gün uyanmayı hayal edemiyorum.

"Hayır. Burayı seviyorum. Ve onu her zaman görsem de durumun daha kolay olacağını sanmıyorum. Her zaman endişeleneceğim."

"Annemle ilgili en büyük pişmanlığımı sana anlatabilir miyim?"

O başını sallar ve tüm dikkatini bana verir, hatta bir adım daha yaklaşır. "Tabii ki."

"Annem hastalandığında senden daha küçüktüm, bu yüzden aynı şey olmadığını biliyorum, ama ben de onun için endişelenirdim. O kadar ki, o yanımdayken bu endişe beni tüketirdi. Kendi korkularıma o kadar kapılmıştım ki, onunla geçirdiğim güzel günlerin tadını çıkaramazdım."

Elimi sıkıyor. "Çok üzüldüm. O kadar gençken annenin hasta olduğunu görmek çok zor olmalı. Tabii ki korkmuştun."

"Teşekkürler." Ben de onun elini sıkıyorum. "Yıllar geçtikçe fark ettiğim bir diğer şey de, onun da korktuğu. Tanrım, çok korkmuş olmalı. Onu teselli edecek insanlara ihtiyacı vardı, ama ben her şeyin yolunda gitmesi ihtiyacıyla kendimi tüketiyordum. Keşke onun için o insanlardan biri olabilseydim."

"Aman Tanrım, ben bencil bir pisliğim." Başını göğsüme gömüyor ve inlemesi bana titreşiyor.

"Hayır." Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve bir elimle öne uzanıp çenesini kaldırıyorum. "Sen bencil değilsin. Sen insansın. O senin annen ve onu kaybetmek istemiyorsun. Ama o da seni kaybetmek istemiyor."

"Teşekkür ederim." Parmak uçlarına yükselir ve dudaklarıma bir öpücük kondurur, sanki beni içine çekiyormuş gibi orada kalır.

"Rica ederim."

Ayrılıp el ele grubumuzun geri kalanına doğru yürüdük.

Brogan gözlerime bakar ve gülümser. Mutluluk adeta ondan yayılıyor. Onun onursal bir Whitlock üyesi haline geldiğini hissediyorum ve onun adına mutluyum. Onu kendi başına bırakmış berbat ebeveynleri yerine böyle bir ailesi olmalıydı.

"Herkesi bizim eve davet edip yemek sipariş edelim mi?" diye soruyor bana.

Onaylayarak başımı sallıyorum, ama Sabrina'nın annesi araya giriyor: "Muhtemelen bizim eve dönüp sizi rahatsız etmemeliyiz."

"Ama yarın gidiyorsunuz," diyor Sabrina.

Gülümserim ve içtenlikle "Daireyi görmenizi ve bizimle akşam yemeği yemenizi çok isteriz" derim.

Babası omuz silkiyor. "Buna hayır diyemem."

Sabrina ve ben grubun gerisinde yürüyoruz.

O, ellerimizi birbirine geçirir. "Onlara karşı çok iyi davrandığın için teşekkür ederim."

"Onları çok seviyorum. Her birinde biraz senden görüyorum."

"Biliyor musun..." Sesi kesilir ve bana tereddütle gülümser. "Babanla aradaki ilişkiyi düzeltmek için henüz çok geç olmayabilir. Belki de önünüzde daha güzel günler vardır?"

"Bilmiyorum." Başımı sallarım. "O bizi terk etmeden önce bile pek iyi zamanlar geçirmedik."

"Ben orada değildim, hayal bile edemiyorum. Ben bebekliğimden beri ailem bana çok düşküdü. Ama sen iyi bir adamsın, Archer Holland. Geçmişe rağmen, içinde bir parçan onunla bir tür ilişki kurmak istiyorsa, bu fırsatı kaçırma. Hayat çok kısa. Ve eğer o hala ihtiyacın olan ya da istediğin baba değilse, en azından geriye dönüp merak etmeyeceksin."

Onun sözlerinde bir gerçeklik olduğunu bilerek başımı sallıyorum, ama beni ve kardeşlerimi terk eden adama ulaşmak için artık kendimi zorlamıyorum. Kendimi buna açmak, bilerek bir otobüsün önüne atlamak gibi geliyor.

Durur ve parmaklarını boynumun arkasına geçirir. Diğer herkes uzaklaşmaya devam eder, ama biz değil. Onunla birlikte hareketsiz durur ve tüm dünyanın yanımızdan geçip gitmesine izin verirdim.

"Her halükarda, ben senin yanında olacağım. Sen ve ben, bebeğim." "Sen ve ben."

ARCHER

Takip eden haftalarda, sanki evden daha çok uzaktaymışım gibi hissettiren, ülke çapında deplasman maçları oynadık. Pazartesi sabahı New York'tan döndük, uçağın mekanik sorunları nedeniyle planlanandan on iki saat geç.

Yorgunum ve kızımı görmek için sabırsızlanıyorum, ama önce tedaviye gitmem, pozisyon toplantısına katılmam ve her pazartesi yaptığım kondisyon antrenmanımı yapmam gerekiyor.

"Kendi yatağında uyumak için sabırsızlanıyorum," diyor Brogan, gerinirken inleyerek.

Asfalta indiğimizde, yüzümü Arizona gökyüzüne kaldırıp evimin havasını içime çekiyorum. Hava biraz soğuk ama güneş parlıyor. Soğuk Doğu Kıyısı havasında ısınmak için giydiğim ekstra katları çoktan çıkardım. Maç sırasında kar yağdı, ki bunu her zaman eğlenceli bulurum. Soğuk ama eğlenceli.

Havaalanından stadyuma doğru yola çıkıyoruz. Koç, binanın hemen içinde duruyor. Her zamanki antrenman eşofmanını giymiş, bir elinde kahvesi var ve bizden çok daha hazır görünüyor.

"Holland." Elini kaldırıp gülümsüyor. "Six." "Günaydın koç," diyoruz

Brogan ve ben aynı anda.

"Archer, bu sabah tedaviden sonra ofisime uğrayabilir misin?"

Onun sözlerini düşünürken adımlarım yavaşlar ve midemde bir sıkışma hissi oluşur.

"Evet. Her şey yolunda mı?"

"Endişelenecek bir şey yok," diyor, sanki sabahın geri kalanında tam da bunu yapmayacakmışım gibi.

Yürümeye devam etmeyi başardım, ama koridordan soyunma odasına doğru ilerlerken milyonlarca "ya eğer" senaryosu kafamda dönüp duruyordu.

Seni takas etmeyecekler, Brogan işaret ediyor.

"Bunu bilemezsin."

Ŗu anda olduğu gibi heyecanlandığında, işaret dili daha hızlı ve daha hareketli hale geliyor. *Geçen ayki istatistiklerin ligdeki neredeyse herkesten daha iyi.*

İyi oynuyorum. Ŗimdiye kadarki en iyi performansım, ama bu işin içinde yeterince uzun suredir bulunuyorum ve bazen kesintilerin bireysel performansa göre değil, takımın iyiliği için yapıldığını biliyorum. Pozisyonum söz konusu olduğuunda Mavericks için en iyisi olduğumu düşünmek isterim, ama sonuçta bu benim kararım değil.

Tedavi için ayrı yollara gitmemiz gerekiyor, ama Brogan ayrılmadan önce omzumu sıkıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ne olursa olsun, birlikte zeceğiz."

Bir kez başımı sallayıp boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum.

Graham'ın her zamanki gibi gülüp eğlendiğini gördüğümde endişem hiç azalmıyor. Onu artık kafama takmamaya başladığımdan beri, o da geri çekildi. Hala her fırsatta kötü konuşuyor, ama eskisi gibi peşimde koşmuyor. Ve stüdyoya bir daha gelmedi. Binanın satışı hala devam ediyor, ama artık o kadar endişelenmiyorum. Onun programını biliyorum ve her gün stüdyonun kapısında nöbet tutmam gerekirse, tutarım.

Hala buradaysam tabii. Siktir. Yeni bir takım, yeni bir şehir, yeni takım arkadaşları. Brogan ve Sabrina yok. Londra'yı bile özleyeceğim. Brogan'a zor anlar yaşatmasını ve onu nasıl sevdiğini izlemeyi. Onun için daha uygun birini isteyemezdim. Bu hayatı bırakma düşüncesi midemi bulandırıyor. Bunun bir olasılık olduğunu hep biliyordum, ama bu durumu kolaylaştırmıyor.

Koçun ofisine girdiğimde, kendimi çok zorlamıştım.

Kapısı aralık. Kapıyı aldım ve içeriye baktım.

Gözlükleri burnunun ucunda, başını kaldırır.

"Girin." Ayağa kalkar ve beni içeri davet eder. "Kapıyı kapatın."

Söylediklerini yaparken parmaklarım gerginlikten titriyor ve sonra masasının önüne oturuyorum.

O koltuğuna yaslanıp dirseklerini kolaklara dayadı. "Neden seni buraya çağırdığımı merak ettiğine eminim, o yüzden lafı dolandırmayacağım."

Bana titrek bir gülümseme atıyor, ben de elimden geldiğince karşılık vermeye çalışıyorum. Terli avularımı uyluklarımın üzerinde gezdiriyorum.

"Bazı değişiklikler yapıyoruz ve bunu ilk olarak benden duymanı istedim."

Annem öldüğünden beri ağlamamıştım ama lanet olsun, duygular boğazımı tıkıyor ve gözlerimin arkasında yanıyor.

"Sana her zaman saygı duydum, Holland. Her gün işe geliyorsun, çok çalışıyorsun ve şikayet etmiyorsun. Muhtemelen bunu herkesten daha fazla hak ediyorsun. Sana yardımcı olmak için bazı düzenlemeler yaptık, ama bunun her zaman yeterli olmadığını biliyorum."

"Sorun değil," diyorum aceleyle. "Yani, benim için düzenlemeler yapmanıza veya bana farklı davranmanıza gerek yok."

Bu sözleri söylerken bile, bunların tam olarak doğru olmadığını biliyorum. İşitme engelimin, istediğim şeyleri elde etmeme engel olmasına asla izin vermedim, ama benim için kolay olmayan bazı şeyler var. Başkalarına yük olmamak için elimden geleni yaptım. Her zaman dikkatliyim, her zaman farkındayım, koçları veya oyun kurucuyu duyamadığım için bunu telafi etmeye çalışıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve gözlüklerini çıkarıyor. "Burada ne olduğunu düşünüyorsun, evlat?"

"Sanırım beni takas edeceksin," diyorum, o da bana bakıyor. Ya da beni takımdan çıkaracaksın. Siktir. Sözleşmemi satın alıp beni takımdan çıkaracak mı?

Bütün vücudunu sarsan bir kahkaha attı. "Hayır."

"Hayır mı?" Yüzünde ne düşündüğüne dair bir ipucu bulmak için yüzünü inceliyorum. Rahatlamayı erteliyorum, çünkü belki de benim düşünmediğim, takımdan atılmaktan biraz daha az kötü olacak başka bir şey vardır.

"Bir tercüman tuttuk," diyor.

Ben bunu sindirirken etrafımızda sessizlik hakim. Ama ben hiçbir şey anlamıyorum.

"Ne için?"

"Senin için." Yine güler.

"Oh," diyorum aptalca. Ooooh. Öne doğru eğiliyorum. "Bu gerçekten gerekli değil. Sen ve diğer koçlar harikasınız, Cody ve ben bir sistem geliştirdik. Ben iyiyim."

Özel muameleye ihtiyaç duyduğumu abartmak istemiyorum. Bundan hep nefret etmişimdir. Ve buna ihtiyacım yok. Bu sporda ve bu takımda çok fazla sorun ya da telaş yaşamadan nasıl var olabileceğimi buldum. Üstelik, her zaman beni kolladığını bildiğim Brogan da var. Bu benim için yeterli.

Daha fazla itirazı engellemek için elini kaldırdı. "Seni transfer ettiğimiz anda bunu yapmalıydık. Bunun için özür dilerim."

Konuşmak için ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Adı Max ve senin programına göre çalışacak, toplantılarına ve antrenmanlarına katılacak ve her maçta senin için saha kenarında olacak. Temel olarak, sen çalışıyorsan o da çalışıyor demektir."

Takımın benim için bu kadar uğraşması beni tedirgin ediyor. "Tüm bunlar için minnettarım. Gerçekten, ama ben istemiyorum..."

Başını sallayarak sözümü kesiyor. "Burada doğru olanı yapmanın ötesinde, hepimiz sana başarı için en iyi şansı vermek istiyoruz, çünkü bu sadece takımımızı daha güçlü hale getirecek. Sen zaten harika bir oyuncusun. Tüm yeteneğine ve sıkı çalışmana odaklanmanı kolaylaştıralım. Çalışırken, sadece futbolu düşünmeni istiyorum. Başka hiçbir şeyi değil. Umuyorum ki bu, senin bunu yapmanı sağlayacaktır."

Resmi olarak itiraz hakkımı kaybettim ve tamamen şaşkına döndüm. Bu, beklediğim en son şeydi. Sesimi bulmayı başardım.

"Teşekkürler, Koç."

O başını sallar ve ayağa kalkar, ben de aynısını yaparım.

"Alıcılarda bazı değişiklikler yapacağız. Sanırım bu çok uzun süre sır olarak kalmayacak, bu yüzden Washington ile bir takas yaptığımızı söyleyebilirim. Graham'ı Hunter ile takas ediyoruz."

Lonnie Hunter ligin en iyi köşe oyuncularından biri. Onunla karşı karşıya gelmekten nefret ediyorum, bu yüzden sadece benim tarafımda olduğu için minnettarım. Ama Graham gidiyor mu?

"Bu..." Yalan söyleyip "korkunç" diyemem, çünkü onun gitmesi hayatımı kolaylaştırıyor, ama bu da iyi hissettirmiyor. O adamdan ne kadar nefret etsem de, onun zorluklarını kutlayamıyorum.

"Kadro değişiklikleri her zaman zordur. Tek yapabileceğimiz şey bir sonraki maçı düşünmek."

"Evet, efendim."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Max yarın burada olacak. Geldiğinde ofisime uğra, seni tanıştırayım."

Tekrar teşekkür ederek ofisinden çıkıyorum.

Az önce olanları sindirmeye çalışırken sersemlemiş durumdayım. Takımın sırf benim için birini işe almasına sevinmeli miyim, üzülmeli miyim, karar veremiyorum. Sanırım ikisinden de biraz.

Soyunma odasında Graham eşyalarını topluyor ve bir çantaya koyuyor. Gözlerim onunla buluşuyor ve hemen başka yere bakıyor.

Ona yaklaşıyorum, oraya varana kadar ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum. "Washington'da iyi şanslar." Ona elimi uzatıyorum.

O, burnunu çekip uzattığım avucuma bakar ama elimi sıkmaz. "Senin şansına ya da acımaya ihtiyacım yok. Buradan gittiğim için mutluyum. Bu lanet sıcaktan ve çölden bıktım. Ama merak etme, eminim hala iletişim halinde olacağız. Zaman zaman binamı kontrol etmek zorunda kalacağım."

On saniye önce bu pislığe acımıştım.

"Washington'a vardığında sana bir tavsiye. Ağzını çalıştırmaktan çok çalışmaya çalış."

Bunun üzerine, arkamı dönüp uzaklaşıyorum. Arkamdan bağırdığını duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum. Ve bir kez olsun, umurumda değil.

Stüdyoya vardığımda, Sabrina beş ya da altı yaşlarında bir grup çocukla ders veriyor. O odanın önünde duruyor, çocuklar ise ona dönük, onu dinliyor ve hareketlerini taklit ediyorlar.

Lobide oturup çocuklarını izleyen annelere başımı sallıyorum ve sonra Sabrina'yı izliyorum. Seksi siyah taytlarından birini giymiş, hareketleriyle birlikte sallanan pembe bir eteği var. Saçları topuz yapılmış ve sınıfına o kadar gurur ve sevinçle gülümsüyor ki, çocuklar onun büyüüne kapılmaktan kendilerini alamıyorlar.

Saat dolduğunda müziği durdurur ve sınıfına veda eder. Her çocuk bir high five ve seçtikleri bir çıkartma alır. Hepsi gittikten sonra, ben de onunla birlikte içeri girerim.

Beni görür görmez gözleri büyür ve her zamanki gibi koşarak kollarıma atlar. Bana sarılır, ben onu sıkıca sararken o da beni sıkıca sarar.

"Seni özledim," der ve geri çekilir. Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurur ve sonra tekrar bana sarılır. "Seni çok özledim."

"Ben de. O kadar uzun zaman oldu ki, ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutuyordum."

"Ben senin ne kadar yakışıklı olduğunu unutmadım, ama seni gördüğüme gerçekten çok sevindim." Kollarımdan atlar ama yakınımnda kalır. "Bugün işin bitti mi?"

"Evet. Sen?"

"Bu son dersimdi."

"Tanrıya şükür." Hepsi gittiğinden emin olmak için arkama bakıyorum ve sonra onu kollarımın arasına alıp tekrar öpüyorum.

Ağzıma kıkırdayarak, sanki beni benim onu özlediğim kadar özlemiş gibi öpüşür.

"Haberlerim var," diyorum sonunda ayrıldığımızda.

"İyi haber mi?" diye sordu, başını eğerek ve tereddütlü bir sesle.

Takımın bir tercüman tuttuğunu ve Graham'ın Washington'a transfer olduğunu anlattım. Hatta binayla ilgili söylediklerini de.

"İyi ki gitti. En azından yılın büyük bir bölümünde, canı ne zaman isterse uğrayacağından endişelenmemiz gerekmeyecek."

"Dahası var." Geri kalanını anlatmaya hazırlanırken kalbim hızla çarpmaya başlar. "Gelirken Eleanor'a uğradım."

Beklediğim gibi, Sabrina'nın yüzünde şaşkınlık belirir.

"Archer..."

Elimi kaldırdım. "Bunu istemediğini söylediğini biliyorum, ama seni çok seviyorum, öylece durup hiçbir şey yapmadan duramam. Eleanor iyi bir kadın ve mirasını ne tür bir adama devrettiğini bilmek isterdi." Sabrina alt dudağını ısırды, gergin görünüyordu. "Ne dedin?"

O ne dedi?"

"Onun binayı satın almasına izin verme konusundaki fikrini değiştirmesini umuyordum ama meğer o zaten tereddütlüymüş. Fazla bir şey söylememe gerek kalmadan, zaten tereddüt ettiğini itiraf etti."

"Öyle mi?"

"Evet, bebeğim, öyle."

"Bu, binayı satmayacağı anlamına mı geliyor?"

"Evet." Gülümsememi serbest bıraktım.

"Peki ya Florida ve torunlarına bakma işi ne olacak?"

"Hâlâ yapıyor ve bence eninde sonunda binayı satacak. Henüz hazır değil. Burası onun için çok fazla anı barındırıyor ve yaptığı diğer tüm değişikliklerle birlikte, sadece biraz daha zamana ihtiyacı var."

"Mantıklı," dedi Sabrina.

Ben başımı salladım. "O hazır olana kadar, işlerini benim yönetmeme izin vermesini sağladım."

"Sen..." Soru yarım kalır.

"Evet. Onun menajerlik şirketi olarak hareket edeceğim ve karşılığında, o satmaya hazır olduğunda, sen onu piyasaya çıkarmadan önce ilk satın alma hakkına sahip olacaksın."

" Eleanor'un bir çıkış yolu bulduğu için rahatladığını düşünüyorum, dürüst olmak gerekirse. Sabrina'nın bir gün onu satın alıp dans stüdyosu olarak kullanabileceği fikri, onun için reddedemeyeceği bir şeydi.

Sabrina'nın ağzı açık kalır. Şimdi onun için satın almama izin vereceğini düşünseydim, alırdım. Bu da en iyi ikinci seçenek.

"Kızgın mısın? Lütfen kızgın olmadığını söyle."

"Hayır, kızgın değilim. Biraz şaşkınım. Bu gerçekten oluyor mu?" Dudakları tereddütlü bir gülümsemeye dönüştü.

"Her şeyi kağıda döküyor, böylece ona veya bana bir şey olursa tartışma çıkmasın diye. Ve benim yönetici olmamı istemiyorsan, başka birini bulmana yardım ederim."

"Bu binayı asla satın alamam. Graham'ın ne kadar ödediğini gördüm." Yüzü soluyor.

"Henüz değil, ama bir gün alacaksın. Belki de şehrin her yerinde stüdyoların olacak." Elimi havada salladım. "Ne istersen onu yapacaksın. Bundan hiç şüphem yok."

Sonunda dudaklarından küçük, boğuk bir kahkaha kaçır. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Archer Holland, hayattaki en iyi erkek arkadaş" desene.

"Öyle." Öne eğilir ve beni öper. "Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en güzel şey. Zaten sana deli gibi aşık olmasaydım, şimdi aşık olurdum."

Hâlâ şok olmuş görünüyor, ama gülümsüyor ve benim tek istediğim de bu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Derin düşüncelere dalmış gibi tavana bakıyor. "Bu, artık benim ev sahibim olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Eh..." Başımı iki yana sallıyorum. "Daha çok senin amirin gibi." "Peki çalışma koşulları nasıl olacak?"

"Ne zaman uğrasam çok öpüşeceğiz." Ben de öyle yapıyorum. "Belki geç saatlere kadar birlikte çalışacağız. Muhtemelen çıplak."

Ellerini başımın arkasında birleştirip gülümser. "Bence bunu halledebilirim."

"İyi, çünkü şimdi başlıyor."

SABRINA

"Sürprizleri sever mi ki?" Parti için balonları şişirirken Brogan'a soruyorum. Hayır derse çok geç kalmış oluruz, ama ben bu planı yeniden düşünmeye başlıyorum.

"Panik yapmayı bırak." O gülüyor. "Bunu sevecektir."

Bu gece, gerçek doğum gününden iki gün önce, Archer'a sürpriz bir doğum günü partisi düzenliyoruz. Kardeşleri, birçok takım arkadaşı ve Valley ve Lake City'den arkadaşları burada. Şimdiye kadar harika bir fikir gibi görünüyordu.

Ya içeri girip herkesi görünce hemen geri çıkarsa? Tamam, bu pek olası değil. Ama içeri girip sahte bir gülümseme takınabilir ve ben onun bundan nefret ettiğini anında anlayabilirim.

Şu anda Archer, kanat adamım Slade ile akşam yemeğinde. Slade, kırık kalbini iyileştirmek için onu birkaç bira içmeye ikna etti. Son görüştüğü kız ondan ayrıldıktan sonra hiç de üzülmediğini biliyorum, çünkü dün gece bana bir uygulamada tanıştığı ve "evleneceği" bir kadının fotoğrafını gönderdi.

Adam çok becerikli. Acaba işi bitiren su yatağı mı, yoksa elmas kolyeleri mi?

Brogan, içinde konfeti olan başka bir şeffaf balonu bağlarken, "Yardım ettiğin için teşekkürler" diyorum.

"Dalga mı geçiyorsun? Bunu seviyorum. Kız kardeşim en iyi arkadaşım için doğum günü partisi veriyor, aşk dolu falan." Gülümsüyor. Bu durumdan duyduğu mutluluk, benim paniğe kapılmamı engelliyor.

Yavaşça gülümsüyorum. "Onu gerçekten çok seviyorum."

"Sevindim. O tanıdığım en iyi adam. Onun için daha mükemmel birini hayal edemiyorum."

"O da senin için aynı şeyi söylüyor."

Brogan gülümsüyor. "Annen ve baban nasıl?"

"Bilmiyorum. Sen söyle." Brogan, ailemle tanıştığından beri, neredeyse benim kadar sık sık onlarla mesajlaşıyor. Annem, sevdiği birine

Brogan da bu ilgiyi sonuna kadar kullanıyor, çamaşır ve yemek gibi konularda annemden yardım istiyor. Bu çok sevimli ve muhtemelen en tuhaf şey.

Sessizce güldü. "Birkaç gündür onlarla konuşmadım." "Uh-oh. Whitlock anne yakında seni bulur

"

Bu fikir hoşuna gitmiş gibi gülümsüyor. Onu hayatım boyunca tanımamış olmanın kaybını hissetmemeye çalışıyorum ve şu anda bu inanılmaz ilişkiye sahip olduğumuz için minnettar olmaya odaklanıyorum.

"Ailenizden bahsetmişken, sezonun kalan tüm iç saha maçları için onlara vereceğiniz biletleri aldım."

"Buna bayılacaklar," diyorum, sonra onun sözleri kafama dank ediyor. "Sen aldınsa neden ben biletleri onlara vereyim ki?"

"Senden gelmesi daha hoş olur diye düşündüm." Gözlerime bakamıyor ve ben gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Onları kendisi için orada görmek istiyor ve belki de benim istediğim şeyin bu olduğunu düşünüyor, ama onun çekincelerinin bunlarla ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Elimi omzuna koyuyorum. "Onlar seni zaten çok seviyorlar ve her maçı televizyondan izlemeyi planlıyorlar. Babam iki yeni Mavericks forması aldı, Archer'ın ve senin, ve her maçta sırayla giyiyor. Onları davet etmekten çekinmene gerek yok. Çok sevinecekler."

"Gerçekten mi?" Her zaman istediği bir hediye alacağını öğrenen bir çocuk gibi gülümsüyor. Ve sanırım öyle. Annem ve babam en iyiler ve onları paylaşmaktan çok mutluyum.

Başımı sallıyorum. "Gerçekten."

"Tamam. Hemen onlara mesaj atacağım." Balonları bırakıp telefonunu çıkarır.

Ben hala Brogan'ın hevesine gülümserken, Knox ve nişanlısı Avery yanımıza gelir.

"Yardım ister misin?" diye sorar Avery. Onunla bu gece ilk kez tanıştım, ama şimdiden ona hayran oldum. Kısa boylu, uzun sarı saçlı ve hoş, sakın bir kişiliğe sahip olduğunu hissettiren açık pembe bir elbise giymiş, ama onun tatlı görünüşünün altında ateşli bir kişilik olduğunu bilmek için yeterince şey duydum.

"Bu harika olur. Üç yüz balonu şişirmek için ne kadar zaman gerekeceğini hafife almışım. Helyum tüpü almalıydım."

Gülerek balonlara uzanır, biri kendisi, biri Knox için olmak üzere iki balon alır. En azından görünüş olarak onun tam tersidir. Biraz kızgın,

siyah kot pantolon ve siyah tişörtüyle biraz sert görünüyor. En azından Avery'ye bakana kadar. Sonra birden yumuşak ve tatlı birine dönüşüyor.

Flynn de yanlarına gelir ve sessizce yardım etmeye başlar. "Henüz bir haber var mı?" Knox ona sorar.

Gözlerinin otomatik olarak kararmasından, beyzbol hakkında soru sorduğunu anlıyorum. Flynn ile pek fazla baş başa konuşma fırsatım olmadı, ama Twins tarafından serbest bırakıldıktan sonra hala moralinin bozuk olduğunu anladım. "Ne yapacağına karar verene kadar Avery ve benimle kalabilirsin, biliyorsun." Ne yapacağına karar verene kadar benimle ve Avery'nin yanında kalabilirsin." Knox'un yüzünde endişe dolu bir ifade var.

"Biliyorum," diyor Flynn. "Ama ben burada iyiyim."

İtiraz etmek istiyor gibi görünüyor, ama Knox başını sallar ve Avery onun yanına yaslanır.

Holland kardeşlerin en büyüğü Hendrick ve eşi Jane, London'a adanın üzerine "Mutlu Yıllar, Archer" yazılı bir afiş asmasına yardım ediyorlar. London bunu elle boyadı, bu yüzden yaptığı her şey gibi muhteşem görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, balonları fark etmemiş bile olabilir. Ya da konfeti topunu.

"Slade az önce mesaj attı. Bar'dan çıkıyorlar ve Archer'ın biraz çakırkefif olduğunu söylüyor." Brogan, Slade'e cevap yazdığını düşündüğüm bir mesajı yazıp telefonunu cebine koyar.

Heyecanıyla birlikte gerginliğim de artıyor.

"Sarhoş Archer eğlencelidir," diyor Knox, gözlerinde bir ışıltıyla, bana anlatabileceği hikayeleri merak etmeme neden oluyor. Daha sonra sormak için zihnimde not alıyorum.

Birkaç balon daha bağlayıp, saklanmak için oturma odası ve mutfığa dağılıyoruz. Büyük, futbolcu tiplerde bu, söylemesi yapmasından kolaydır. Tripp kanepenin arkasında yatıyor, ama ayakları bir taraftan dışarı çıkıyor, Merrick ise buzdolabının yanında sıkışmış, nefes almıyor gibi duruyor.

Ben ada mutfağın arkasında çömelmiş durumdayım. Brogan yanımda, her an yüksek sesle gülecekmiş gibi ağzını eliyle kapatıyor. Flynn ise onun yanında, onu genç gösteren bir gülümsemeyle duruyor.

Daire karanlık ve sessiz. Ön kapı açıldığında nefesimi tutuyorum ve Archer'ı dinliyorum. Keşke onu şu anda görebilseydim.

"Sabrina!" Archer, daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle adımı bağırıyor. Gözlerim büyür ve cevap vermemek için alt dudağımı ısırma zorunda kalırım.

"Siktir. Lanet olsun. Burası neden bu kadar karanlık?" diye sorar, ayak sesleri yaklaşırken, dili dolanmış bir sesle.

"Yürümeye dikkat et." Slade'in sesi kahkaha ile çıkıyor. "Çevik ve atik olmak için para alan bir adam olarak, şu anda düz bir çizgide yürümekte zorlanıyorsun, Holland."

"Sabrina!" Yine benim adımları seslendi, ilk seferki kadar yüksek sesle. "Eve geldim! Neredesin, seksi kadın?"

Odanın bir yerinden bir kıkırdama geliyor, ama Archer ya duymuyor ya da beni bulmakla meşgul.

"Sabrina, bebeğim, iyiyim, sarhoşum ve sevişmeye hazırım..."

"Sürpriz!" O daha fazla konuşmadan saklandığım yerden atlıyorum. Yüzüm kızarıyor ve herkes gülmeye başlamadan önce derin bir kahkaha atıyorum.

"Sürpriz!" Saklandıkları yerlerden çıkarlar ve biri ışıkları açar.

Archer, bizim başka biriyle konuştuğumuzu sanıyormuş gibi etrafında dönüyor. Tam bir daire çizip tekrar bize dönüyor. Dudaklarında yavaş, sarhoş bir gülümseme beliriyor.

"Sarhoş mu?" Hendrick yakınlardan sessizce sorar ve sonra burnunu çeker. "O sarhoş."

Konfeti topunu Brogan'a doğru itiyorum ve sonra erkek arkadaşımın yanına yürüyorum. Ona yaklaştıkça, ayakları üzerinde daha da dengesiz görünüyor.

"Bana doğum günü partisi mi düzenliyorsun?" diye sorar.

Başımı sallar. "Sürpriz!"

"Aww. Bu çok güzel ve sen çok güzelsin." Bakışları üzerimde dolaşüyor. Yeni bir elbise ve en sevdiğim diz üstü çizmelerimi giyiyorum. "Ve ben *çok* sarhoşum."

Beni kucaklayıp, gevşek ağırlığıyla beni neredeyse yere düşürürken, gülmeme engel oluyorum.

"Sadece bir iki bira içeceksin sanmıştım."

"İyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum. Ben çok mutluyum ve aşığım, o ise çok kalbi kırık görünüyordu." Elini sallayarak arkasında duran Slade'i işaret ediyor.

Archer'ın arkasından Slade'e bakıyorum, o da suçlu bir ifadeyle ellerini kaldırıyor.

"Çok tatlısın."

Archer'ı mutfağa götürüp bir bardak çıkarıp su dolduruyorum. "Al. Bunu iç."

Partinin geri kalanı yakınlarda dolaşıyor. Bardağı bitirir bitirmez, kardeşlerini ve onların eşlerini, sonra da arkadaşlarını tek tek kucaklıyor.

Onun su bardağını tekrar tekrar doldurup, desteğe ihtiyacı olursa diye yanında duruyorum. Herkese merhaba dedikten sonra, biraz daha uyanık görünüyor. O ve Tripp sohbet ederken, Archer beni yanında tutuyor. Bir kolunu bana doluyor ve açık avucunu popomun üzerine koyuyor, parmaklarını dalgın dalgın eteğimin kenarı boyunca ve ara sıra da altına kaydırıyor. Daha uyanık ama belli ki hala sarhoş.

Tripp, Archer'ın elini ittiğimde kibarca fark etmemiş gibi davranıyor.

"Ben biraz ortalıkta dolaşacağım," diyorum gülerek. Gitmeden önce eğilip onu öpüyorum.

Kendime bir içki daha alıyorum - sarhoş erkek arkadaşına katılayım bari - ve London'ı buluyorum. Avery ve Jane ile oturuyor.

"Selam," diye hep birlikte diyorlar ben onlara katıldığımda. "Doğum günü çocuğu nasıl?" Avery gülümseyerek soruyor.

"Çok eğleniyor," diyorum, otururken. "Yarın hatırlamayacak ama."

"Onu bu kadar mutlu görmek güzel," diyor Jane.

Archer'a bakıyorum. Gülümsüyor ve gülüyor, ki bu pek de olağandışı bir şey değil, ama duruşunda ve hareketlerinde içimi ısıtan bir rahatlık var.

"Gerçekten mutlu görünüyor. Öyle değil mi?" Yüzümde bir gülümseme belirir.

"Onu böyle yapan sensin." London dizimle dizime çarptı. "Sen odaya girdiğinde, yüzü aydınlanıyor. Bu, gördüğüm en tatlı şey."

Archer sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. Bakışları bana düştüğünde gülümsemesi yumuşuyor, bir elini kaldırıp bana kendine özgü yarım kalp işareti yapıyor.

"Ne demek istediğimi anladınız mı?" London, ben de aynı hareketi yaparken diğerlerine sorar.

Archer'ın kardeşlerini ve eşlerini tanımak çok güzel. Onu bu kadar çok seven insanlarla çevrili görmek kalbimi mutlu ediyor. Ev sahibesi rolünü üstlenip misafirlerle ilgilenirken Archer'ı gözden kaybediyorum. Yatak odasına doğru yöneliyorum, yarı yarıya onun yatakta sızmış olmasını bekliyorum. Lanet olası Slade. Bunun için ona kesinlikle öcümü alacağım.

Yatağında oturmuş, telefonunu iki eliyle tutuyor. "Selam. Her şey yolunda mı?" diye soruyorum. "Sarhoş mesajları mı?"

"Evet. İyiyim. Sanırım şimdi sadece biraz çakırkeyifim." Ayağa kalkar ve telefonunu komodinin üzerine koyar. Bana ulaştığında, kollarını belime dolayarak sırtımın alt kısmına indirir. "Bu gece için teşekkürler. Her şey mükemmeldi. Neredeyse mahvedecektim, özür dilerim."

"Çok mu abarttım?" diye soruyorum, çünkü ortada kaybolması iyiye işaret değil. "Öyleyse, Brogan'ı suçluyorum. Hepsi onun fikriydi. Senin çok seveceğini söyledi."

"Sevdim. Hayatımda yaşadığım en güzel sürprizdi."

"Öyleyse, hepsi benim sayemde ve rica ederim."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. Gülümsemesi bozulmuyor, bu yüzden üzgün olduğunu sanmıyorum ama arkadaşları ve ailesi buradayken saklanmak için kesinlikle bir şeyler oluyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, ellerimi göğsüne koyarak.

Başını eğip parmak uçlarını öper. "Tavsiyeni dinledim."

"Sonunda geceleri ninni dinlemeye mi başlayacaksın?" diye şaka yapıyorum. Onun rock müziği eşliğinde uykuya dalmaya o kadar alıştım ki, şu anda onsuz uyuyabileceğimden bile emin değilim.

Kafasını salladı, gözleri mizahla parladı, sonra daha ciddi bir ifadeyle karardı. "Babama mesaj attım."

Korkuya çok benzeyen bir duygu yavaşça içime sızıyor ve kelimeleri bir araya getirmemi zorlaştırıyor. Evet, bunu ben önerdim, ama dürüst olmak gerekirse, onun bunu yapacağını gerçekten düşünmemiştim. Ve onu anlıyorum. Babası onu en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattı. O çok daha iyisini hak ediyor. Ama aynı zamanda, çok geç olmadan telafi etme şansı olmasını da istiyorum. Umarım babası onu hayal kırıklığına uğratmaz, ama eğer uğratırsa, hayatında ona ihtiyaç duyduğu desteği ve sevgiyi verecek çok sayıda insan var.

"Cevap verdi mi?" diye soruyorum çekinerek.

"Cevap verdi." Archer başını sallar, sonra çenesini bir yandan diğer yana hareket ettirir ve ekler: "Bana doğum gününden önce mutlu yıllar diledi. Flynn'in ona hatırlattığını mı, yoksa kendi hatırladığını mı bilmiyorum. Bilmiyorum. Kendi babamın doğum günümü biliyor olmasının bu kadar garip gelmemesini dilerdim."

Babasının doğum gününde ondan haber almadan kaç yıl geçtiğini düşününce içimde yükselen öfke, Archer'a ona ulaşmasını söylediğim için neredeyse pişman olmama neden oluyor. Ama geçmiş geçmişte kaldı. Ve bu, gelecekle ilgili.

ARCHER

Aralık ayının ilk Cumartesi günü, Ribbons & Twirls ilk Kış Resitalini düzenliyor. Açıldığından beri Sabrina neredeyse tüm sınıfları doldurdu, en küçükler için bekleme listesi oluşturdu ve iki yarı zamanlı eğitimci işe aldı. Hayallerinin gerçekleşmesini izlemek çok hoşuma gidiyor.

Tüm çocuklar stüdyonun etrafında oturuyor ve sınıflar sırayla, tek tek rutinlerini sergiliyor. En küçük çocuklar ilk başlıyor. O kadar küçükler ki, sahneye çıktıklarında "aww" sesleri yükseliyor.

"Yeğenime bak. O, gördüğün en sevimli balerin değil mi?" Slade ön sırada, ortada duruyor ve büyük kafası ve geniş omuzlarıyla arkasında duranların dans pistini görmesini engelliyor. Sol tarafta duran ve utangaçça el sallayan küçük bir kıza işaret edip el sallıyor. Ellerini ağzının iki yanına koyup bağıyor: "Başarabilirsin, Shelby!"

"Hazır mısın?" Sabrina, benim ve muhtemelen diğer herkesin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde söylüyor. Müzik başladığında, hareket etmeye başlıyor. Dans pistindeki tüm küçük gözler onu takip ediyor ve hareketlerini taklit ediyor. Onun, çocukları dönüşlerle ve öğrendiğim kadarıyla plié denen bir hareketle dolu kısa bir rutini yönlendirmesini izlerken, göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

Sabrina o kadar zarif ki onu izlememek imkansız ve çocuklar kadar eğleniyor gibi görünüyor.

Brogan eğilip beni dürter, sonra işaret diliyle "*Ben de bir tane istiyorum*" der. *Neyi?* Ben de işaret diliyle sorarım.

Bir çocuk. Belki beş ya da altı yaşında. Kaşlarım saç çizgime kadar kalkarken o geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor, sonra dikkatini tekrar gösteriye çeviriyor ve diğer tarafındaki London'a kolunu doluyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Bir yıl önce bunu hayal etmek zor olurdu, ama şimdi görebiliyorum. Brogan ve London bir grup çocukla, ben ve Sabrina da onlara bakıcılık yapıyoruz, belki kendi çocuklarımız da var. Bunu onlarca farklı şekilde hayal edebiliyorum, ama hepsinde o var.

Bir sınıf alkışlarla dersini bitirirken, bir sonraki sınıf ayağa kalkar ve yerlerini almaya hazırlanır. Yeni grupta Greer'i görürüm ve dudaklarım gülümser

gölümserim. Tüm sınıfın çocukları mavi tütüler ve ışıltılı taçlar giymiş.

Yerlerini aldıklarında, Greer ön sırada ortada duruyor. Gülümsüyor ve onu son gördüğümünden beri eksik olan dişi görünüyor. Olivia'yı arıyorum ve onu bir kenarda, şüphesiz tüm olayı videoya çekmek için telefonunu kaldırmış halde buluyorum.

Diğerlerine yaptığı gibi, Sabrina çocukların onu izleyebileceği bir yerde durur ve sonra onları başlatır. Hepsi kollarını önlerine doğru uzatır ve ellerini kalp şeklinde birleştirir.

Sabrina gözlerime bakar ve biraz daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verir. Her touchdown yaptığımda bu işareti yapmaya başladım. Bunu bir olay haline getirmek istememiştim. Sadece her end zone'a girdiğimde onu düşünüyorum. Ve ona, sadece maç günlerinde değil, her gün bana verdiği sevgi ve desteği hissettiğimi bilmesini istiyorum.

Müzik başladığında, çocuklar hep birlikte hareket ediyorlar. Diğer şarkılardan daha ağır bir ritim. Daha az klasik, daha çok rock. Stüdyoda yankılanırken beni gülümsetiyor.

Ve önceki dansçılardan farklı olarak, sadece tipik zarif bir şekilde ellerini sallamıyorlar. Neredeyse hemen şarkı sözlerini işaret diliyle ifade ettiklerini anlıyorum.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve boğazım duygularla doluyor. Takım arkadaşlarımla gözlerinin benim tepkimi görmek için bana çevrildiğini hissediyorum. İstesem de açıklayamazdım. Sadece, lanet olsun, onu çok seviyorum. Hiç kimse beni olduğum gibi kabul ettiğini göstermek için bu kadar uğraşmamıştı.

Seni seviyorum, dans devam ederken ona işaret diliyle söylüyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyor, yüzüne kızarıklık yayılırken.

Son dersin bitmesine bir saat var. Arkadaşlarımla stüdyonun arkasında durmuş, yeğenini omuzlarına almış *Slade'in* dans hareketlerini izleyip gülüyoruz.

Sabrina, ona teşekkür etmek isteyen tüm ebeveynler ve çocuklarla konuşana kadar sonsuzluk gibi geliyor. Sonunda bana geldiğinde, yorgun ama mutlu görünüyor.

"Tebrikler." Ona gül buketini uzattım.

Gülümsemesi parlar ve onları alır, yüzüne kaldırıp koklar. "Teşekkür ederim."
Brogan yaklaşır ve ona, sinir bozucu derecede daha büyük olan kendi buketini uzatır. "Bu, şimdiye kadar gördüğüm en iyi dans resitaliydi."

Bu, onun gördüğü tek resitaldi, ama ben bunu belirtmedim.

"Burada olduğunuz için teşekkürler çocuklar." Ona sarılır, sonra London'a sarılır, ardından Slade dansı bırakıp ona da sarılır.

Sıramı beklerken, bugün burada ona gösterilen tüm sevgi ve desteği içselleştirmesine izin veriyorum. Bunu hak ediyor.

Stüdyo boşalmaya başlamışken, sonunda bana geri döner. "Resitali beğendin mi?"

"Neden beğenmeyeyim ki? İki saat boyunca sana bakabildim."

Hafif bir kahkaha omuzlarını titretir.

"Harikaydı. Greer'in sınıfının şarkı sözlerini işaret diliyle yazmasını çok sevdim. Muhteşemdi."

"Ve rock müziğe dans etmek." Gülümsüyor ve sonra yüzü ciddileşiyor. "Sen olmasan bunu başaramazdım. Ve herkes biraz işaret dili bilmeli."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Öne eğilip beni öper, sonra fısıldar, "Eğer belli olmadıysa diye."

Gömleğimi çeken bir el, beni yana bakmaya zorlar. Greer bana gülümseyerek bakar. "Beni gördün mü, Arch amca?"

Beni amcası olarak çağırması içimi eritiyor. Aslında gurur duyuyorum.

"Elbette." Önünde çömelip elimi uzatarak high five yapıyorum. O da küçük avucunu benimkine cesurca vuruyor.

"Brina teyze, kulaklarını takmadığın zamanlarda da seninle konuşabilmem için bana daha fazla işaret dili öğretmeye söz verdi." Bu olasılık karşısında yüzündeki heyecan, şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şey.

"Sana hemen bir tane öğreteceğim. Hazır mısın?" diye soruyorum.

Gözleri büyüdü ve hızla başını salladı, beni dikkatle izledi.

P harfini yapıyorum, sonra sol omzuma dokunup omzumdan aşağıya doğru hareket ettiriyorum. Greer dikkatle takip ediyor. Kendi başına denerken dili dudaklarının arasından dışarı çıkıyor. Yaklaşıyor, ama çoktan unuttuğu belli.

"Bu P harfi," diyorum, kendi eliyle harfi oluşturmasına yardım ediyorum, sonra benim yaptığım gibi hareket ediyorum. "Omuzdan karşı kalçaya."

Onun elini bırakıp, kendi başına yapmasını izliyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorar, iki kez başarıyla yaptıktan sonra hevesle.

"Prenses."

Gözleri parlar ve işareti tekrar yapar. "Böyle mi?" "Mükemmeldi."

Dönüp arkadaşlarının yanına koşar ve onlara bu işareti nasıl yapacaklarını gösterir.

Sabrina'nın önüne geçtim ve o bana, Brogan ve kardeşlerimin aşık olduklarında gördüğüm o yumuşak, ceylan gözlü gülümser. Ama hiç kimsenin bana öyle bakacağını düşünmemiştim.

Seni seviyorum, ona işaret diliyle söylüyorum. Her şeyi kapsayan ama yine de duygularımın yüzeyini bile çizemeyen üç küçük kelime.

OKÇU

Maçın son dakikalarında yağmur yağmaya başlar. Zor bir maçtı, tabii ki hiçbir maç kolay değildir, ama son saha golü bizi on sayı öne geçirdi ve saatin ilerlemesiyle biraz rahatladım.

Flynn'in oturduğu tribüne bakıyorum. Babam onun yanında oturuyor. Onu her gördüğümde midemde garip bir his oluşuyor. Bu, onun izlediği ikinci maç ve ona karşı ne hissettiğimi veya bir ilişkiye hazır olup olmadığımı hala bilmiyorum, ama onun burada olmasından nefret etmiyorum.

Burada olmasını sevmediğim bir başka kişi de Max. Tercümanım geride duruyor. Mavericks polo tişörtü ve siyah pantolon giyiyor. Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünüyor, ama ona baktığım anda her zaman hazır.

Kendim sürekli tetikte olmak yerine ona güvenmenin nasıl bir şey olacağından emin değildim, ama birlikte çalışırken güzel bir ritim yakaladık ve itiraf etmeliyim ki, çevremdeki herkes için endişelenmek yerine biraz rahatlayıp kendime odaklanabildim.

Brogan dirseğiyle bana dokunduğunda babama ve Flynn'e bakıyorum.

"Bu arka arkaya iki maç mı?" diye sorar.

Babamdan gözlerimi ayırıyorum. "Evet."

"Bu maçtan sonra onunla konuşacak mısın?"

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Belki. Karar veremiyorum. Ama geçmişi unutmanın zamanı geldiğini düşünüyorum."

"Geleceğe mi bakıyorsun?" diye sorar.

Başımı sallıyorum. "Evet, öyle bir şey."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünür. "Belki de benim bir kız kardeşimle."

Ben de gülümsemeden edemiyorum. "Kayınbirader olarak başımın en büyük belası olacaksın, değil mi?"

Yüzündeki gülümseme bir anlığına kaybolur ve ifadesi şaşkınlaşır, bu da Sabrina'nın benim nihai hedefim olduğunu düşündüğüm kadar kabul etmediğinden endişelenmeme neden olur.

"Kahretsin, Sabrina ile evlendiğinde nihayet gerçek anlamda akraba olacağımızı fark ettim. Ve o bir Holland olacak. Hayatımın çoğunda kendimi onlardan biri gibi hissettiğim için bu doğru geliyor."

Rahatlama ve mutluluk beni kaplar. "Sen her zaman kardeşim oldun. Artık bu biraz daha resmi hale gelecek."

"Tabii evet derse," diye alay ediyor.

Siktir. Evet demeyeceğini düşünmemiştim.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, ki bunca yıldan sonra bu beni hiç şaşırtmazdı, "Evet diyecek. Sana deli oluyor," diyor.

"Ona sormama yardım eder misin?" "Bu gece mi?"

Başımı salladım. Birkaç gündür yüzüğü yanımda taşıyordum, ne zaman ve nerede teklif etmem gerektiğini düşünüyordum ve belki de çok erken olduğunu düşünerek paniğe kapılıyordum. Ama bugün, yarın ya da gelecek yıl... Hazırım.

"Evet." O da başını sallar. "Tabii ki evet."

Maçtan sonra Sabrina'ya mesaj atıp bir saat sonra stüdyoda buluşmak istediğimi söyledim. Artık orayı ben yönetiyorum, kendi anahtarım var ama ilk kez kullanıyorum.

İçeri giriyoruz ve çocuklar dekorasyona yardım ediyor. Düzinelerce vazo dolusu gül ve mum var. Sinirlerim çok gergin ve çocuklar her bir mumu yakarken ben çılgınca odada dolaşıp duruyorum.

"Yüzüğü göreyim," diyor Slade gülümseyerek.

Cebimden çıkarıp kutuyu açtım. "Vay canına, Holland."

"Bu iyi bir 'vay canına' mı?" diye soruyorum. Gülümsüyor, ama her halükarda gülümseyeceğini hissediyorum. Hala kızımı çalmaya çalışmadığından emin değilim ve benim bunu mahvetmem onun için iyi bir fırsat olur.

"Çok güzel." Omzuma vurur ve gereğinden biraz daha sert sıkar. "Sen şanslı bir adamsın."

"Teşekkürler," diyorum, ama o bırakmıyor. "Bu biraz acıtıyor."

"Mhmmm." Bana gülümsemeye devam ediyor. "Biliyorum."

Sonunda bırakıyor ve ben omzumu geriye doğru çeviriyorum. Kıkırdayarak yüzük kutusunu kapatıp cebime geri koyuyorum.

"Tamam." Brogan ellerini çırparak önüme gelir. "Her Şey hazır."

Stüdyoya göz gezdiriyorum. ekler ve mumlar, n kapıdan dans pistine kadar bir yol oluŐturmak için yerleŐtirilmiŐ. Hayal edebileceğimden daha güzel görünüyor.

"Bunun için teşekkür ederim," diyorum, ne çıkıp ona sarılmak. "Seni seviyorum kardeşim."

"Ben de seni seviyorum." Sırtımı okşadı ve geri çekildi. "O gelmeden önce yolundan ekilelim. Bana mesaj at ve nasıl gittiğini haber ver, sonra Slade'in yerine gel de kutlayalım."

"Parti mi veriyor?" diye soruyorum, etrafta iri adamı arıyorum ama o çoktan gitmiş.

"Tabii ki. Bu önemli bir gece ve sana muhteşem bir niŐan partisi düzenliyoruz."

"Doe Slade, partisini ele geçirdiğini biliyor mu?"

"Bu onun fikriydi."

"Muhtemelen hayır diyeceğini ve ağılayarak ona geleceğini umuyordur," diye mırıldanıyorum. Avularım terlemiŐ.

"O hayır demeyecek." Yanağıma hafıfe vurur. "Şu yüze bir bak. Sen iyi bir adamsın, komiksin, yakışıklısın, arkadaşların birinci sınıf. Ve seni çıplak gördüm." Bana başparmağını kaldırır.

"Tamam. Tamam." O kakhahayı patlatırken, ben cesaretlendirici konuşmasını eliyle savuŐturuyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Hazırım. Cevabı ne olursa olsun, benim durumumu bilmesini istiyorum. Benim için o var.

Gülüşü kesilir ve bir anlığına bana bakar, gülümser ama hiçbir Şey söylemez. Ama Brogan ve benim aramızdaki ilişki böyledir. Birbirimizi o kadar iyi tanıyoruz ki, onun ne kadar mutlu olduğunu söylemesine gerek yok, bunu görebiliyorum. Ve eminim ki o da bana baktığında aynı Şeyi görüyor.

Herkes gittikten sonra dans pistine ıkıyorum. Her saniye sonsuzluk gibi geliyor ama Sabrina kapıdan içeri girdiğinde zaman duruyor. Lanet olsun, o çok güzel.

"Ne yaptın?" diye sorar, glleri ve mumları incelerken yavaşça bana doğıru yürür. Bakışları tekrar bana döndüğünde, gözlerinde yaşlar vardır.

"Bütün övgüyü ben alamam. Kardeşin romantik jestlerde yetenekli."

Sessizce gülüyor. "Ne kutluyoruz?"

Kalbim hızla atmaya başlar. "Sadece küçük bir planlama toplantısı." Kaşlarını kaldırır, ama soru sormaz.

Sağ elini elimde tutuyorum. Şimdi gergin görünüyor ama ona dokunmak benim endişemi azaltıyor.

"Hayatımda olduğun için ne kadar mutlu olduğumu sana anlatamam. Beni hayrete düşürüyorsun ve bana ilham veriyorsun. Bu yere yaptıklarına bak." Etrafa bakıyorum. Burası ona benziyor: eğlenceli ve sıcak.

"Senin başaracağın tüm büyük şeyleri en ön sıradan izlemek istiyorum. Senin için yaptığın gibi, ben de orada olup seni desteklemek ve sevmek istiyorum. Hayatımı çok daha güzel hale getirdin. Seni sevmek beni daha iyi bir insan yaptı. Senden önce hayatımı yarı yarıya yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

Elini bırakıp cebimden yüzük kutusunu çıkarırım ve tek dizimin üzerine çöküyorum. Yüzünde bir gülümseme yayılır ve hıçkırık gibi bir kahkaha atar.

"Benim her parçam senin her parçanı seviyor, Sabrina Whitlock. Benimle evlenir misin?"

"Evet!" Gözyaşlarını silerek bu kelimeyi bir düzine kez işaret diliyle ifade eder.

Ayağa kalkıp yüzüğü parmağına takarken kalbim deli gibi atıyor. Sabrina ağzı açık bir şekilde yüzüğe bakıyor.

"Bu gördüğüm en güzel yüzük." Yüzüğü kalbinin üzerine tuttu. "Ve ağır."

Kıkırdayarak, elini elimde tutuyorum. "Ağırlık dağılımını dengelemek için diğer elin için bir tane daha almam gerekebilir."

Bir adım öne çıkıp kollarını boynuma doladı. "Seni sonsuza kadar seveceğim," dedi bana sarılarak.

Onu kucaklayıp kendime doğru çekerim, hayatımızın her aşamasında bunu milyonlarca kez daha yapacağımızı hayal ederim. Hepsini sabırsızlıkla bekliyorum.

EPİLOG

SABRINA

"Çok güzelsin." Olivia cam gibi gözlerle bana bakar.

"Teşekkür ederim." Elimi belime koyup derin bir nefes alıyorum. "Zamanı geldi mi?"

En iyi arkadaşım başını sallar. "Hazırsan."

"Bana evlenme teklif ettiği andan itibaren hazırdım" diye itiraf ediyorum.

Bugün benim düğün günüm!

Düğünü ailemin evinde yapmaya karar verdik. Arka bahçede, sadece en yakın arkadaşlarımız ve ailemizle küçük, samimi bir tören ve resepsiyon olacaktı, ama planladığımızdan daha fazla kişi geldi. Archer'ın kardeşleri, eşleri ve tüm takım arkadaşları da gelince, konuk listesini küçük tutmak neredeyse imkansız hale geldi. Babası bile geldi.

"Senin adına çok mutluyum," diyor London ve bana sarılıyor. "Ve benim adıma da. Kardeş olacağız!"

İkimiz de gülüyoruz. O ve Brogan henüz evlenmediler. Bu yazın sonunda kaçacaklar ve Archer ile ben de şahitleri olmak için onlarla birlikte gideceğiz, ama ben onu şimdiden kardeşim olarak görüyorum.

"Prenses gibi görünüyorsun!" Greer, dikkatimi ona çekerek

"Sen de öyle." Başındaki tacı düzeltiyorum.
kendi aksesuarlarını seçmesi çok uygun görünüyordu.

Bana gülümseyerek bakar.

"Gitme zamanı, bebeğim." Olivia kızını kapıya götürür, London da onların arkasında yürür.

Annem yanıma gelir. Archer ve ben bu hafta başında şehre geldiğimizden beri düğünden her bahsedildiğinde ağlıyordu. Ama şimdi gözleri kurumuş.

"Seninle gurur duyuyorum tatlım. Işıl ışıl parlıyorsun, bu da doğru adamı seçtiğini gösteriyor." Bana nazıkçe sarılır ve ben onun kokusunu içime çekerim, boğazım

duygudan boğazım düğümленir. Sanırım ağlama yeteneğini bana miras bırakmış.
"Teşekkürler anne," diye bir şekilde sözleri ağzımdan çıkarabiliyorum, ama sesim titriyor. Çocukluğumun geçtiği yatak odasından çıkıp evin içinden geçiyoruz.

Diğer herkes çoktan dışarı çıkmış. Beyaz sandalyeler çiçekli bir kemerin önüne dizilmiş. Açık sürgülü kapılardan müzik sesi geliyor.

Brogan içeride beni bekliyor. Yüzünde geniş bir gülümseme var. "Sana sarılabilir miyim yoksa bir şeyi mahveder miyim?" diye soruyor, yaklaşıyor ama kararsız görünüyor.

"Umurumda değil." Ona uzanıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve onu sıkıca sarıyorum. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Tabii ki." Geri çekilirken hafifçe gülümsüyor. "Başka nerede olabilirdim ki?"
?

"Hayır, demek istediğim, *burada* olduğun için mutluyum. Hayatımda. Bu günün mükemmel hale getiriyor."

"Ayrıca, seni damada tanıştırdım." Göz kırptıyor. "Evet, bunun için teşekkürler."

"Rica ederim." Arkasına bakıyor. "Oldukça heyecanlı." "Ben de."

"Tamam. Yukarıda görüşürüz, küçük kardeşim."

Sözleri göğsüme çarptı. Çocukken bu günü hayal ederken, bir kardeşim olacağını hiç düşünmemiştim.

Annem bana son bir kez sarılır ve sonra Brogan onu dışarıya çıkarır ve ön sıraya götürür.

Müzik başladığında Olivia ilk olarak dışarı çıkar. Sonra London. Sonra Greer. Gül yapraklarını fırlatırken dönerek uygun miktarda "oooh" ve "aww" sesleri alır. Archer, Greer öne geldiğinde ona yumruk tokuşturur ve Greer annesinin önüne geçer. Babam bana kolunu uzatır. "Hazır mısın, tatlım?"

"Hazırım."

Kapı eşiğine adım atıyoruz. Archer beni beklemek için mihrapta duruyor. Brogan ve Flynn de onun yanında duruyorlar, ama yakında kocam olacak adamdan başka bir yere bakmak zor.

İlk kez birbirimizi gördüğümüzde gülümsemesi genişliyor. Müzik değiştiğinde, yüzündeki şaşkınlığı izliyorum. Rock müziği eşliğinde koridordan yürümek çok uygun görünüyordu ve yüzündeki gülümseme buna değdi.

Öne geldiğimde, babam yanağıma öpücük kondurur ve Archer'ın elini sıkar.

Archer öne çıkıp beni öpüyor.

Biri boğazını temizler ve biz geri çekildiğimizde Brogan Archer'a yaklaşıp.

"Bence o kısmı beklemelisin," diyor ve işaret diliyle anlatıyor.

Archer utangaç bir gülümsemeyle geri çekildi. Geleneksel yeminler ve sade bir tören yaptık. Ben konuşurken işaret diliyle konuşsam da, onun bakışları benim ağzımda sabitlenmişti. Yeminini söylerken sesi titredi ve ben yine neredeyse ağlayacaktım.

Sonunda tekrar öpüşme zamanı gelir. Bu sefer, boğazını temizleyen sesler bizi durduramaz. Archer, kimse izlemiyormuş gibi beni öper. Üzgünüm anne ve baba.

Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, tüm konuklar ayağa kalkmış. Slade'in gür sesini diğerlerinin sesinden daha yüksek duyabiliyorum. Ve annem kesinlikle yine ağlıyor.

Archer elimi sıkıca tutuyor. Ona baktığımda, sol elini kaldırıyor. Parlak, yeni bir alyansla süslenmiş elini.

Karısı, o kelimeyi işaret ediyor ve sanırım bu benim en sevdiğim kelime.

Koca.

Comeback'i okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Archer ve Sabrina'nın hikayesini beğenmişsinizdir. Bu ikiliyi şimdiden özlediniz mi? Archer ve Sabrina bir sonraki adımı atıp bir kedi evlat edindiğinde neler olduğunu görün — son Holland kardeşi Flynn'in özel konuk olarak yer aldığı bonus sahnede!

Holland kardeşlerin devamını okumak ister misiniz? Sırada Flynn'in hikayesi var. Spotlight 2025 ilkbaharında çıkacak, şimdi ön sipariş verin!

Spotlight'ı sabırsızlıkla mı bekliyorsunuz?

Yeni futbol yıldızı, yanlışlıkla hayran mektuplarını alan kadınla tanıştığında ne olur? Bu huysuz/neşeli, sahte flört romantizminde öğrenin! Playbook şimdi satışta!

REBECCA JENSHAK'IN DİĞER ESERLERİ

Holland Kardeşler

[Burnout](#)

[Playbook Geri](#)

[Dönüş Spot Işığı](#)

[Kampüs Çiçekleri](#)

[Oyuncuya Ders Vermek](#)

[Oyuncuya Nefret Etmek](#)

[Oyuncuya Gol Atmak](#)

[Oyuncuya Baştan](#)

[Çıkarmak](#)

Wildcat Hokey Serisi

[Wildcat](#)

[Senin İçin Cılgın](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Çılgın](#)

[En Vahşi Hayallerinde](#)

Kampüs Geceleri Serisi

[Gizli Puck Kötü](#)

[Aşk Kırık](#)

[Kalpler Vahşi](#)

[Aşk](#)

Akıllı Sporcular Serisi

[Asist](#)

[Sönüş Topun](#)

[Atılması](#)

[Sahte Geçiş](#)

Bağımsız Romanlar

Tatlı Nokta

Elektrik Mavisi Aşk

YAZAR HAKKINDA

Rebecca Jenshak, *USA Today*'in en çok satan yeni yetişkin ve spor romanları yazarıdır. Ailesiyle birlikte Arizona'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda, yerel spor etkinliklerine katılır, ailesi ve arkadaşlarıyla vakit geçirir veya kitap okumaya dalar.

Kitap satışları ve yayın haberleri için [haber bültenine](#) kaydolun.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

